

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

NORA
ROBERTS

THE
FINAL
TARGET

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

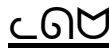
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

THE FINAL TARGET

NORA
ROBERTS

ST. MARTIN'S PRESS
NEW YORK

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bu
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler,
yeni çıkan kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Ya da

us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı size yalnızca kişisel kullanımınız için sunmuştur. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır.** Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen adresinden yayıncıya us.macmillan.com/piracy.

Kadınlara
Göründüğümüzden daha güçlüyüz

BİRİNCİ BÖLÜM

Parçalanmış

Tıpkı yalnız bir yolda Korku ve dehşet
içinde yürüyen,
Bir kez arkasına dönüp yoluna devam eden Ve
bir daha başını çevirmeyen;
Çünkü o, korkunç bir canavarın hemen
arkasında izlediğini biliyor.

—SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

Birinci Bölüm

Next Chapter kitabevinin arka odası, düzenli bir kaos havası taşıyordu. Küçük alanda bir tezgah, birkaç tabure ve kitaplarla dolu raflar vardı. Henüz açılmamış kitap kutuları, kısa duvarlardan birinin boyunca istiflenmişti.

Arden, yedek kalemlerden, bant rulolarından, maket bıçaklarından, yazıcı kağıtlarından, Sam's Club M&M'lerinden ve diğer her şeyden, her şeyin yerini biliyordu.

Üniversite diplomasını elinde, Columbus banliyölerinden Short North'a taşındığından beri kitapçıda yarı zamanlı çalışıyordu.

İngiliz edebiyatı okuduğu için çoğu kişi onun öğretmen olacağını düşünmüştü.

Oysa o bir kitap yazmıştı.

Üniversiteyi, iş programını ve sosyal hayat sayılabilecek çok az şeyi bir arada yürütmekle uğraşarak bir yıldan fazla sürmüştü, ama başarmıştı. Onu ve *Whispers*'ı kabul edecek bir menajer bulmak aylar sürmüştü. Menajerin el yazmasını satma mucizesini gerçekleştirmesi ise daha da uzun sürmüştü.

Şimdi, klavyenin başına oturup ilk boş ekrana baktığından iki yıl dokuz ay sonra, yapmaya karar verdiği şeyi başarmıştı.

Kimsenin bunu ondan asla alamayacağı gerçeğine minnetle sarıldı. Tek bir kopya bile satsa da satmasa da, satın alan ya da ödünç alan herkes kitabın berbat olduğunu düşünse de düşünmese de, bir kitap satmış ve yayınlamıştı.

Bunun kanıtı, Next Chapter'ın arka odasındaki tezgahın üzerinde yığınlar halinde duruyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra, ilk etkinliğiyle yüzleşecekti.

İmza günlerinin ve okuma etkinliklerinin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Bir kitapçı olarak, pek çoğunun düzenlenmesine yardım etmişti. Ama şimdi, kuyruğu yönetmek ya da satışları kaydetmek yerine, masada oturan ve kapağında kendi adı yazılı bir kitabı imzalayan kişi olacaktı.

Arden Bowie'nin *Whispers'ı*.

Bu onu heyecanlandırdığı için Arden, yığından bir kitap alıp sadece bir kez daha bakmak için eline aldı.

Kapakta adı, içinde sözleri.

Arkadaşları ve ailesi gelecekti, bu yüzden en azından birkaç tane imzalayacaktı. "İnanılmaz," diye düşündü ve kapağına hafifçe dokunduktan sonra kitabı tekrar yerine koydu.

Birkaç dakika sonra, gülümseyen, sohbet eden ve ne yaptığını biliyormuş gibi davranan kişi o olacaktı.

Kendini biraz rahatsız hissediyordu.

Bunu halledebilirdi. Belki doğuştan içe dönük biriydi, ama kendine dışa dönük olmayı öğretmişti, diye hatırlattı kendine. Bu iyi bir şeydi, zira yaşıttaki çoğu erkekten daha uzundu ve üstüne üstlük biraz da sakardı.

Uzun boylu, sırık gibi ve kendisini garip hissettirecek kadar kızıl saçlı mı? Kendini zorlamamış olsaydı, doğal olarak dışlanmış olacaktı.

Sonra, anne babası randevu gecesinden eve dönmeyince, buzlu yolda kayan on altı tekerlekli bir kamyonun altında kalan iki kurban olduğunda, yetim kalmıştı. Brooklyn'den Ohio'nun Columbus kentine, neredeyse hiç tanımadığı teyzesi, amcası ve iki kuzeninin yanına taşınmak zorunda kalan on dört yaşındaki bir yetim.

Seçeneği olmayan, öfkeli, kederle dolu bir çocuktu.

Onlara işleri kolaylaştırmamıştı, ama bu konuda kendine karşı hoşgörölüydü. Onlar da ona kesinlikle hoşgörü göstermişlerdi.

Şu anda hepsi oradaydı. Teyzesi Jen, amcası Doug, kuzenleri Zoey ve nişanlısı Boone, Travis ve sekiz aydır evli olduğu eşi April.

Ona Şubat ayındaki o korkunç gecenin elinden aldığı şeyi geri vermişlerdi ve o bunu asla unutmayacaktı.

Tezgahın üzerinde yığılmış kitaplardan birini açıp ithaf sayfasına baktı.

Kayıp ve bulunan aileme.

Ailesini düşündü, istediği ve yapması gereken şeyi yaptığı için gurur duyacaklarını umdu.

Sonra kitabı kapattı.

Yönetici ve 1,57 metre boyundaki güçlü kadın Terri içeri girdi.

"Hazır mısın?"

"Evet, tabii."

Hazır olmalıydı, olmak istiyordu, olacaktı.

"Güzel bir kalabalık var."

Arden görmek istemediği için arka odada kalmıştı.
"Gerçekten mi?"

"Benim saydığım kadarıyla seksen altı kişi."

"Gerçekten mi?" diye tekrarladı Arden. O sayının yarısı için bile tap dansı yapardı. "Salı gecesi için iyi bir sayı ve büyük bir rahatlama. Böyle bir etkinliği düzenlemenin ne kadar zor olduğunu biliyorum ve çok minnettarım."

"Her dakikasından keyif aldığımızı biliyorsun. Kendi yazarlarımızdan biri için ilk kez bir etkinlik düzenliyoruz. Ve sana kitabı çok sevdiğimi söylemiştim."

"Bunu söylemek zorundasın."

"İçten söylemek zorunda değilim, ama içten söylüyorum." Terri uzanıp Arden'in yanaklarını okşadı. "Ve harika görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Bu ilk sefer için yeni bir şey istediği için kısa, sade, koyu yeşil bir elbise almıştı. Tayt ve botlarla birlikte giyildiğinde profesyonel ama sıkıcı görünmediğini düşünmüştü; tayt ve botlar da yeniydi. 1,80 boyunda olduğu için yüksek topuklu ayakkabıya ihtiyacı olmadığı için düz topuklu ayakkabı giymişti.

“Saçın iyi mi?” Çenesine kadar uzanan yeni kesilmiş saçlarını okşadı.

“Mükemmel. Lana onları hazırlıyor. Seni tanıştıracam, sonra her şey başlayacak. Çok eğleneceksin.”

Tabii gevezelik etmez, donup kalmaz ya da boğulmazsa.

Ama Arden dışarı çıktı ve yüzüne —pratik yaptığı— sıcak bir gülümseme takındı.

Etkinlik alanındaki insanları görünce hafif mide bulantısı azaldı. Ailesini bulduğunda ise tamamen geçti.

Terri öne çıktı. “Herkes hoş geldiniz. Arden Bowie’yi bazılarınız zaten tanıyorsunuz, çünkü o Next Chapter ekibinin bir parçası. Ve bu akşam burada, ilk romanı *Whispers*’i imzalayacak olması bizi çok heyecanlandırıyor. İnanın bana, bu kitabı okurken bu gece geç saatlere kadar uyanık kalacaksınız. Arden, sabahları neden fazladan bir fincan kahveye ihtiyaç duyacağınızı size kısaca anlatacak. Next Chapter olarak Arden Bowie’ye hoş geldin diyelim.”

Herkes alkışladı. Arden içinden, “Gerçekten, başka seçenekleri var mıydı ki?” diye düşündü. Ama alkışları takdir etti, kuzeni Travis’in attığı yuhalamaları bile.

“Teşekkürler, Terri, ve Ohio’nun en iyi bağımsız kitapevi Next Chapter’daki takım arkadaşlarıma da teşekkürler.”

Sesinin odaya yayıldığını duydu ve sesinin güçlü ve net çıkmasına rahatladı.

“Ve bu soğuk Salı gecesi buraya gelip, yeni bir yazara ve onun ilk kitabına zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederim. Şunu da ekleyeyim: Umarım Terri haklıdır ve *Whispers* uykunuzdan biraz çalar. Bu gayet adil olur, çünkü ben bu kitabı yazmak için bolca uykumdan ödün verdim.”

Derin bir nefes aldı, odayı gözden geçirdi, masasındaki kitabı alırken burada orada göz teması kurdu.

“*Whispers*, sakın, hatta sıradan bir hayat süren bir kadının, hayatının altüst olduğunu fark etmesini anlatan bir hikaye. Hayatta kalmak için

sıradanlığı bir kenara bırakıp gerçekte kim ve ne olduğunu ortaya çıkarmak zorunda kalacak. Bu, hikayenin başlangıcı.

“Orada olmamalıydı,” diye okudu Arden, “o saatte, o yerde. Geride kalmasaydı, o kadar geç saatlere kadar çalışmasaydı, pes edip başını masasına dayamasaydı, evde olurdu. Sessiz ve güvenli evinde.

“Ama kendine kızarak uyandığında, eşyalarını topladığında, ışığı kapattığında, çoktan geç kalmıştı. Sesler geldi, bir daha asla güvenli olmayacak o sessizlikte fısıltılardan biraz daha fazlası.

“Ve o duydu.”

Arden, kitabın ilk bölümünü okurken, kelimeleri ekrana yazdığı zamanki gibi gördü. O an için, kitapçıdaki renkli kitap yığınlarının, birkaç saat önce düzenlemesine yardım ettiği sandalye sıralarının yerini bu sahne aldı ve bu, onun gerçekliği haline geldi.

O birkaç dakika boyunca kendini o anın içinde yaşattı, bu yüzden sonuna geldiğinde kitabı kapattığında alkışlar onu geriye sarsarak geri getirdi.

Hızlı kahkahası nefes nefese ve samimiydi. “Teşekkür ederim.”

“Ve teşekkürler Arden, hepimizi koltuklarımızın kenarına oturtduğun için.” Terri, yüzünde gülümsemeyle tekrar öne çıktı. “Ve madem öyle, Cassie ve Drake kitaplarınızı imzalatmak için sıraya girmenize yardımcı olacaklar.”

Ailesi ilk sırada yer aldı ve Douglas Rogan yedi kitaplık bir yığın bıraktı.

“Doug Amca, ciddi mi?”

“Hepsi gerekliydi, değil mi Jen?”

“Kesinlikle. Harikaydın tatlım. Seninle gurur duyuyoruz. Şimdi, her birimize birer tane, Doug'ın babasına bir tane, büyükannene bir tane.”

Jen isimleri sayarken, Arden onlara gülümsedi. Amcasının yakışıklı bir piç olarak anıldığını duymuştu. Dalgalı kahverengi saçları, cesur mavi gözleri ve geniş gülümsemesiyle gerçekten yakışıklıydı. Uzun boylu, zayıf, kestane rengi saçlı Jen ile birlikte yakışıklı bir çift oluşturuyorlardı.

Travis ve yeni eşi için bir yığın daha, Zoey ve Boone için ise bunun iki katı.

"Büyük bir ailem var ve yengemin önemli bir yazar olduğunu övünebilirim."

"Önemli olup olmadığı henüz belli değil."

"Bizim için öylesin." Zoey uzanıp Arden'ın elini tuttu. "En önemlisi."

Arden taşındıktan sonraki aylar boyunca, o ve Zoey sık sık ve şiddetli bir şekilde çatışmışlardı. Sonra, ikisi de ne zaman, nasıl ya da neden olduğunu tam olarak söyleyemese de, birbirlerine yapışkan gibi bağlanmışlardı.

"İşin bittiğinde Barney's'te içki içelim. Annemle babam her şeyi ayarladı, yani itiraz ya da mazeret kabul edilmez."

"Yok."

"Şimdi işine bak."

İlk tanıdık olmayan yüze gülümsedi ve işe koyuldu.

O kaybetti zaman zaman zaman zaman
harika harika garip kitabını imzalarken,
tanımadığı insanlara geri verirken.

Bazıları bazıları tanıyordu — düzenli
müşteriler, arkadaşlar, hatta lise
yıllarından birkaç kişi.

Konuştı, güldü, el hareketleriyle anlattı ve sanki bir kenarda durup tüm bunları hayretle ve eğlenerek izliyormuş gibi hissetti.

Sıranın sonundaki kişi öne çıktığında, gülümsemesi ilk kişiye gülümsediği kadar doğal bir şekilde ortaya çıktı.

"Merhaba. Beklediğiniz için teşekkürler."

"Oh, sorun değil. Okumanızı çok beğendim."

"Umarım kitabın geri kalanını da beğenirsiniz."

"İnternette biraz daha okudum. Tamamen bağlandım. Buraya birkaç hafta önce taşındım ve bu benim ilk kitap imza günüm."

Bağ kurmanın değerini bilen yazar, gülümsemesini biraz daha ısıttı. “Short North’ta yaşamayı seveceksiniz. Harika bir mahalle. Bunu kime imzalayayım?”

“Dustin için. Benim için. Muhtemelen bunu sık sık duyuyorsunuzdur ama ben de bir kitap yazmaya çalışıyorum.”

“Harika.”

Adam ona gülümsedi; sağlam yapılı, koyu sarı saçlarını kısa bir at kuyruğu şeklinde geriye çekmiş bir adamdı. Yeterince hoş bir yüzü vardı ve derin kahverengi gözleri kadının gözlerinde takılı kalmıştı.

“Tavsiyen var mı?”

“Ben de bu işte daha yeni başladım, ama bir tavsiyem varsa o da pes etme. Eğer istediğin bir şeyse, sevdiğin bir şeyse, vazgeçme. Pes edenler kazanamaz, bu sadece kendin için sevdiğin bir şeyi yapmak olsa bile. Bu da bir kazançtır.”

"Bu gerçekten iyi bir tavsiye. Teşekkürler."

Ona kitabı uzattı. “Umarım kitabın geri kalanını da beğenirsiniz.”

“Ah, yapacağım, biliyorum. Biliyorsun, saçların Titian’ın resmettiği renkte.”

Bunu bir iki kez duymuştu ve sadece gülümsemeye devam etti. “Kızıl saçlar Bowie’nin alametifarikasıdır.”

“Ve muhteşem gözlerin var. Çan çiçekleri gibi. Büyükannem çan çiçeklerini çok severdi. Sanki seni tanıyormuşum gibi hissettiriyor.”

“Dustin.” Terri nazikçe öne doğru kaydı. “Cassie sana hesap yazacak. Umarım tekrar gelersin. Short North’a yeni taşındığını mı söyledin?”

“Evet, birkaç hafta önce.” Terri onu dışarıya doğru yönlendirirken omzunun üzerinden Arden’a bir bakış attı.

Ve kapıyı kapatıp "KAPALI" tabelasını astıklarında, personel alkışladı.

Cassie elini kaldırdı. “Ve son satışla birlikte şunu duyurayım: *Whispers’in* yüz on altı kopyası kapıdan çıktı.”

“Yüz on altı mı?” Arden yerinde dans etti. “Vay canına! Şey, bunların yarısını ailem aldı ama yine de.”

“Yarısını almadılar.” Cassie gülerek Arden'a sarıldı. “Tebrikler.”

“Hepiniz bu geceyi hayatımın en güzel gecesi yaptınız.”

“Daha yeni başlıyor,” diye hatırlattı Terri. “Kütüphane Dostları konuşman var, Clintonville'deki More Books'ta imza günün var.”

“Eğer beni zorlamasaydın bunların hiçbirine sahip olamazdım.” “Zorlamam gerekmedi, sadece omuzlarına hafifçe dokundum. Hadi, ailen seni bekliyor.”

“Önce bunları toplamasına yardım edeceğim.”

“Yapmayacaksın. Drake, sen onunla birlikte git. O sonuncusu hâlâ dışarıda olabilir. Sana asılıyordu, Arden.”

“Ah, yazmaya çalışıyordu, o yüzden konuşmak istedi. Sorun çıkarmadı.”

“Belki de değil, belki de iki torunum olacak kadar yaşlıyım – Tanrı bilir nasıl oldu – ama bir erkeğin gözlerinde flört niyeti olduğunu hala anlarım.”

“Şuna ne dersiniz? Ben toparlamaya yardım edeyim. Uzun sürmez. Sonra herkes oraya gidip bir içki içsin. Hayatımın en güzel gecesi,” diye hatırlattı Arden.

“Ben evet diyorum, büyükanne.” Cassie, Terri'ye gülümsedi. “Tamam, tamam. O zaman halledelim.”

★ ★ ★

Orada oyalanmıştı ve soğuğu hissetmemişti. Gölgelerden tüm grubun birlikte dışarı çıktığını, diğerlerinin Arden'ın etrafında bir duvar gibi durduğunu gördüğünde, o soğuğu hissetti.

Ve bununla birlikte acı bir hayal kırıklığı.

★ ★ ★

Arden sabah uyandığında, bugünü hayatının en güzel ikinci günü yapmaya karar verdi. Erken uyanma alışkanlığı olduğu için, henüz karanlıkken yataktan kalkıp ışıkları açtı ve mutfağa doğru yöneldi.

Konumu nedeniyle küçük, iki yatak odalı bir daire seçmişti. Part-time çalıştığı iş yerine bir bloktan biraz daha uzaktaydı. İki yatak odası sayesinde kendine ait bir ofisi de vardı.

Anne babasının evindeki ya da teyzesinin evindeki mutfağa kıyasla küçücük olan bu mutfak, ona çok uygundu. Mutfağın dar ve uzun yapısı sayesinde, yemek pişirme isteği duyduğunda her şey elinin altındaydı.

Flanel pantolonu ve tişörtüyle kendine kendi versiyonunda bir latte hazırladı; ona sık sık söylendiği üzere, bu kahve aromalı köpüklü süttü.

Ama bu da ona uyuyordu.

Çarşamba sabahları spor salonuna giderdi. Ağırlık antrenmanı yapardı, çünkü aksi takdirde kolları kürdan, bacakları spagetti gibi olurdu. Yoga dersine gider, ondan sonra da eve dönerdi. Duş alır, sabah ortasında bir smoothie içerdi.

Ve tüm gün, ikinci en iyi gün, yazmak için.

Latte'sini yudumlarken, yatağını yapmak için yatak odasına geri döndü. Sonra memnuniyetle başını salladı. Yatak odası onu yansıtıyordu — sakin maviler ve yeşiller, yumuşak kumaşlar, güzel yastıklar, yerel bir dükkanda bulduğu kabarık, el örgüsü battaniye.

Sadece büyüklüğü nedeniyle her şeyin düzenli ve yerindeyken olması gereken banyoda, saçlarını geriye çekip kısa bir at kuyruğu yaptı. Ve yine, daha kısa saç stilinin daha sofistike olduğunu düşündüğü için kestirdiği yaklaşık 35 santimetrelik saçlarını özlediğini düşündü.

"Bu daha şık *bir modeldi*," diye kendi kendine hatırlattı. "Sadece ben pek öyle değildim işte. Üstelik bu stil, çenemi olduğundan daha sivri gösteriyor gibi geliyordu bana."

"Yeniden uzar," diye mırıldandı. "Eninde sonunda."

Dişlerini fırçaladı, sabah cilt bakım rutinini yaptı, ancak bugün spor salonuna gideceği için bu rutini duştan sonra da tekrarlayacaktı.

Hâlâ annesinin sesini duyabiliyordu.

Çok güzel bir cildin var, Arden. Porselen gibi.

Ona iyi bakmalısın.

O zamanlar buna pek dikkat etmemişti, hangi genç ergen eder ki? Ama anne babasının ölümünden sonraki yıllarda, bir nevi saygı göstergesi olarak, bu konuda titiz davranmaya başlamıştı.

Siyah yoga kapri pantolonu ve tişörtünü giydikten sonra, üzerine bir eşofman giydi. Telefonundaki uygulama hava durumunun soğuk ve açık olacağını gösteriyordu, bu yüzden dört bloklu yolu yürüyecekti.

Paltosuna, örgü şapkasına ve atkısına sarınarak kapıdan çıktı, iki kat merdiveni koşarak indi.

Şafak sökmüştü ve uygulama yanılmamıştı. Soğuk yüzüne çarptı ve onu tamamen uyandırmak için latte'den daha etkili oldu.

Metal kemerli High Street'e kadar bir blok yürüdü. Bu saatte trafik hala hafifti ve akıcıydı. Hala kapalı olan dükkanların ve restoranların önünden geçti. Bir sonraki blokta, corgi köpeğini gezdiren bir yerli gördü.

"Merhaba Bay Grassley. Merhaba Jimbo." Çömelerek, kuyruğunu sallayan köpeği okşadı.

Grassley, köpeği gibi kısa boylu ve tıknaz bir adamdı; gözlüklerini yukarı itti. "Spor günü mü?"

"Aynen öyle."

"Fazla egzersiz yapma yoksa senden geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Ben kilo almak için spor yapıyorum, vermek için değil." "Dün gece gerçekten çok güzel görünüyordun."

"Teşekkürler. Sen ve Bayan Grassley'in gelmesine çok memnun oldum."

"Eve geldiğimizde karım kitabını okumaya başladı. Şu ana kadar iyi olduğunu söyledi. Bitirince bana verecek." Arden'a göz kırptı. "Ne düşündüğümü sana söylerim."

Arden iki elini kaldırıp parmaklarını çaprazladı. “Görüşürüz.”

Şu ana kadar gelen olumlu tepkilerden cesaret alan Arden, spor salonuna doğru adımlarını hızlandırdı.

Otuz dakika boyunca aletler ve serbest ağırlıklar arasında çalıştı ve terleyerek kendini iyi hissetti. Oradan yogaya geçti ve orada da imza günü için onu tebrik eden birkaç üye sayesinde yine moral buldu.

Eve doğru yürürken, bunun bir gün eskiyip eskimeyeceğini merak etti. Ve eskimeyeceğini umdu.

Yürürken telefonu çaldı. Ekranda

BİLİNMEYEN NUMARA yazdığını görünce, aramayı görmezden geldi.

Saat on buçukta masasına oturdu ve önceki gece eve geç geldiği için yapamadığı şeyi yaptı. Menajerine mesaj attı.

İmza etkinliği başarılı geçti! 116 kitap satıldı! Buraya gelmeme yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim.

Derin bir nefes alarak bilgisayarını açtı. Notlarını ve araştırmalarını sakladığı kalın manila dosyasını açtı. Bir an için gözlerini kapattı, hikayeye ve içindeki karakterlere yeniden girmeye çalıştı.

Queen'in "Another One Bites the Dust" şarkısının bas gitar girişi telefonundan çınladı.

Birden irkildi, ekrana baktı ve bu sefer menajerini gördü.

"Yvonne, merhaba!"

"Tebrikler, Arden. İlk sözleşmen ve gerçekten güçlü bir performans."

"Orada pek çok arkadaşım ve akrabam vardı, bu da kesinlikle fena olmadı."

"Selamları kabul et," dedi Yvonne, keskin New Yorklu aksanında sıcaklıkla. "Çalışmayı sen yaptın ve iyi bir kitap yazdın. Artık iki iyi kitap yazdığını söyleyeceğim. Yayıncın *Rebound* için bir teklifte bulundu."

“Şaka mı yapıyorsun? Şaka yapmıyorsun, değil mi?” Hemen masadan kalkmıştı. “Vay canına.”

Bu kitabı, bir ajans bulmak ve satış umuduyla aylarca uğraşırken yazmıştı. Sonra kitabı adeta parçalayıp yeniden yazmıştı.

“Teklif hakkında konuşacak vaktin var mı?”

“Oh, bunun için kesinlikle zaman ayırabilirim. Bir saniye bekle.”

Telefonun sesini kapattıktan sonra Arden başını geriye attı ve bir savaş çığlığı attı.

Sonra nefes alıp verdi ve tekrar masasına oturdu. Telefonun sesini açtı.

"Geri döndüm."

Telefon görüşmesinden sonra oturdu. Kendini rahatlamış hissetmeyi ummuştu. Oysa sinirlerinin titrediğini ve ağlama isteği duyduğunu hissetti. Her ikisine de teslim olduktan sonra, kendini toparlamak için mutfağa gidip bir bardak su içti.

Küçük meyve kasesinden bir portakal aldı, tadından çok kokusu için soydu. Kokusu babasını oraya, tam oraya getirdi.

Keyfini çıkarmak bekleyebilirdi; bunu kendine daha sonra izin verecekti. Bütün bunlar ilerideydi ve yol keskin virajlar alabilirdi ve almıştı da.

"Bunu iki kez yaptım," diye mırıldandı. "Ve bu önemli. Şu anda daha önemli olan, bunu tekrar yapmak."

Ofisine geri döndü, oturdu, hikâye ve içindeki insanlar dışında her şeyi aklından çıkardı.

Ve işe koyuldu.

★ ★ ★

Ertesi gün, kitapçada altı saat çalıştı ve müşterilere kendi kitabını iki kez kasadan geçirme garip zevkini yaşadı.

Cuma günü Next Chapter'da dört saat daha çalıştı — üç satış! — sonra ikinci kitap imza günü için eve koşarak giyinmeye gitti.

Arka odadan çıktığında, ön sırada Zoey ve kuzeninin iki nedimesini görünce şaşırdı.

Konuşmaya başladığında etrafına bakındığında, Next Chapter'da kuyruğun en sonunda bekleyen adamı gördüğünde ikinci bir sürprizle karşılaştı.

Konuşurken, beyninin bir kısmı onun adını aradı, ama tam olarak bulamadı.

Okumasını bitirdikten sonra oturdu ve kalemini eline aldı. Sonra Zoey'e gözlerini devirdi.

"Beni takip mi ediyorsun?"

"Kesinlikle öyle." Zoey dalgalı kahverengi saçlarını salladı, altın kahverengi gözlerinin üzerindeki kaşlarını oynattı. "İki kez kitap yayınlamış bir yazar beni heyecanlandırıyor."

"Kitabı zaten almıştın—üstelik sana yazar kopyalarımдан birini verdikten sonra bile."

"Aldım, ama bunu yeni patronum için alıyorum."

Yeni patron, Zoey ve Boone'un, reddedilemeyecek kadar iyi kariyer fırsatları için iki aydan kısa bir süre içinde Oregon'a taşınacaklarını bir kez daha hatırlattı.

"Bu Carmen için." İkisi de taşınmanın zor olacağını bildikleri için, Zoey elini Arden'in elinin üzerine koydu ve sıktı. "O bunu sana . Vadi Vineyards daha seni takdir etsin. Oregon seni daha iyi takdir etsin." "Bunu sağlayacağım."

Arden, bunu yapabilecek biri varsa o da sensin diye düşündü.

"Senin için çok heyecanlıyız, Arden." Zoey'in liseden beri arkadaşı olan Cecily, kitabını uzattı. "Bundan sonra, Ranchero'da margarita içeceğiz."

Arden ağzını açar açmaz, ikinci nedime Allison elini kaldırdı. "Tek. Bir içki. Sen araba kullanacaksın, o yüzden bir tane, nachos ve bunu sindirmek için düğün sohbeti. Birden fazla içkiyi bekarlığa veda partisi için saklayalım."

"Buna katılabilirim."

"Önce biraz etrafa bakacağız. Burası çok şirin bir dükkan. İşin bittiğinde orada buluşuruz. İyi gidiyorsun," diye ekledi Zoey.

Sıranın sonuna geldiğinde, son okuyucunun adını hâlâ hatırlayamamıştı. Ama ona gülümsedi.

"Merhaba. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Harika oynadın. Harika görünüyorsun da. O mavi elbise gözlerini çok güzel ortaya çıkarıyor."

Ona asılıyor muyum? Evet, belki. Ama o, bir asılmayı nasıl engelleyeceğini biliyordu.

"Teşekkür ederim."

"Kitabını okudum. Baştan sona harika buldum. Ve ne son ama!"

"Beğendiğine çok sevindim."

"Bayıldım. Elimden bırakamadım resmen. Olayları anlatış şekliniz? Sanki oradaymışım, yaşıyormuşum gibi. Ayrıca biyolojik silahlar, FBI ile ilgili tüm detaylar. Yani, vay canına. Çok fazla araştırma yapmış olmalısınız."

"Teşekkürler, bunu duymak çok güzel. Bir tane daha mı alıyorsunuz?"

"Oh, evet." Ona kocaman bir gülümseme attı. "Dustin için."

Dustin kelimesi onu şaşırttı, bu yüzden nazik gülümsemesi şaşkınlığa dönüştü.

"Şey... Büyükbabam. Adımı ondan aldım. Bu kadar çok insana kitap imzalarken bile adımı hatırladınız. Neyse, onun da benim kadar seveceğini biliyorum."

"Umarım." İmzalamaya başladı.

"Kitabınız ve yazma süreciniz hakkında sizinle gerçekten konuşmak isterim. Nasıl araştırma yaptığınızı."

O derin gözler onun gözlerine kilitlenmişti ve kadının omurgasında bir kaşıntı hissetti.

“Oh, sanırım herkesin kendi yazma süreci vardır, değil mi? Ben bu işte çok yeniyim, uzman sayılmam. Ve ben...”

“Seninkine gerçekten ilgi duyuyorum. Geçen geceki tavsiyen beni çok etkiledi. İsteddiğini elde edene kadar pes etme. Hiçbir şeyin ya da kimsenin seni durdurmasına izin verme. Ben de aynen öyle hissediyorum, yani benzer bir zihniyete sahibiz.”

Bunu mu demişti? Tam olarak bunu söylediğini sanmıyordu.

“Umarım yazmaya devam edersin. Devam etmek için bunu sevmen gerekir.”

“Aynen öyle. Kaderinde varsa, bunu anlarsın. Daha fazla konuşmamız lazım. Sana bir içki ya da geç bir akşam yemeği ısmarlayabilir miyim?”

“Teşekkürler, ama buradaki işim bittiğinde bazı arkadaşlarla buluşacağım.” Kitabı ona uzattı. “Büyükbaban için bu kitabı alman çok tatlı bir davranış. Umarım beğenir.”

“Hiç şüphe yok. Dinle, bir ara bir araya gelmeyi çok isterim. Benim yapmaya çalıştığım şeyi başarmış biriyle konuşmak harika olurdu.”

Ayağa kalkıp bacaklarını uzatmak, gülümseme kaslarını gevşetmek istedi. Ama kalemını cebine koyarken gülümsemesini korudu.

“Ne demek istediğini anlıyorum, ama şu anda çok meşgulüm. Bütün bu işler, yazma işleri ve kuzenimin birkaç hafta sonra evlenmesi var. Ben baş nedimeyim ve bekarlığa veda partisini düzenlemekle görevliyim.”

Kitapçı müdürüne bir işaret vermek umuduyla ayağa kalktı. “Bir eleştiri grubuna katılmayı düşünebilirsin.”

“Gruplar bana göre değil, biliyor musun? Onca fikir ve gündem. Bire bir daha iyiyim.”

“O zaman bir eleştiri ortağı.”

Gözleri parıldadı. “Bunu yapar mısın?”

“Oh, hayır, üzgünüm, gerçekten yapamam. Müdürle konuşmalısın.” Artık biraz çaresiz kalan Arden elini kaldırdı ve onu yanına çağırdı. “Eminim sana birkaç isim ya da öneri verebilir. Geldiğin için çok teşekkürler.”

Arka odaya geçip derin bir nefes aldı. Belki de bir kadın olarak değil, yayınlanmış bir yazar olarak ona asılıyordu, diye düşündü.

İyi ve geniş kapsamlı tavsiyelerde bulunma konusunda daha iyi olması gerektiğini düşündü. Açıkçası, tavsiyesini çok kişisel hale getirmiş ve ona yanlış bir fikir vermişti.

Ve adam biraz ürkütücü bir hal almıştı.

Veda ettikten sonra arabasına bindi ve birkaç blok ötedeki Ranchero'ya doğru yola çıktı.

Onu takip eden arabayı ya da birkaç park yeri öteye park eden arabayı fark etmedi. Bir saat sonra arkadaşlarıyla gülüşerek, vedalaşarak dışarı çıktığında, onu evine kadar takip eden arabayı fark etmedi.

İkinci Bölüm

Kütüphanede kendini her zaman evinde hisseden Arden, kütüphane etkinliği konusunda endişelenmiyordu. Ne de olsa kütüphaneciler, okuyucular ve müşterilerle konuşacaktı. Üstelik Zoey de yanındaydı.

“Lise yıllarında saatlerce vakit geçirdiğin kütüphaneye arabayla gidiyorsun. Bu sefer ders çalışmak ya da kitap aramak için değil, konuk konuşmacı olarak. Bütün bunlar sana biraz tuhaf ve gerçek dışı gelmiyor mu?”

“Hayır, biraz tuhaf ve gerçek dışı gelmiyor. Tamamen tuhaf ve gerçek dışı geliyor.”

“Tamam.” Zoey saçlarını geriye attı. “Sadece kontrol ediyordum.”

Arden’in cep telefonu çaldığında, Zoey tutucudaki telefona bir göz attı. “Bilinmeyen numara.”

“Reddet. Günde birkaç tane geliyor.” “Kahramanca bir irade gücün var. Biliyorum ama asla direnemiyorum.”

“Ve her zaman saçma sapan bir reklam ya da araba garantisi ya da öğrenci kredisiyle ilgili bir şey. Muhtemelen bir mezarlık arsası satışı.”

Zoey iç geçirdi ve reddet düğmesine bastı. “Her zaman öyledir.”

“Biraz geriye dönelim mi? İki hafta sonra evleneceksin. Bundan bir ay kadar sonra — ve Hawaii’de balayında iki hafta boyunca bol bol seviştikten sonra — ülkenin diğer ucuna taşınıp, sen ve Boone’un beş günlük telaşlı bir seyahatte satın aldığınız eve yerleşeceksin. Bundan birkaç gün sonra, sen Valley Vineyards’ın pazarlama müdürü olacaksın; Bay Boone Yeoh ise Security One’da operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı olarak, hiçbirimizin tam olarak anlamadığımız işleri yapacak.

“Bu sana tuhaf ve gerçek dışı gelmiyor mu?”

"Hmm? Pardon, h    *Hawaii'de balayı seksiy  * meşguld  m. Hislerim tuhaf. Harika, korkutucu, heyecan verici ve cidden tuhaf."

Zoey uzanıp Arden'ın bacağını okşadı. "Sanırım en çok seni özleyeceğim, Korkuluk."

Kuzenini sevdiği için Arden kişisel kaybını bir kenara bıraktı. "Oz'dan ayrılmayabilirsin, ama m  thiş bir macera yaşayacaksın, Zoey."

"İkimiz de  yle. Bir düşün," diye ekledi Arden k  t  phanenin otoparkına girerken. "Az sonra içeri girip k  t  phanede giyilen t  m çorapları uuracaksın. Ve ondan sonra, benim inanılmaz derecede harika ve muhteşem gelinliğimin son provasına gideceğiz."

Arabadan indiler ve mart ayının serin r  zg  rıyla karşılaştılar. Aslan k  krediğine g  re, Arden gelinin iyiliği için Nisan'ın bir kuzu doğurmasını umdu.

"Daha tuhaf bir şey ister misin?"

diye sordu Zoey. "Her zaman."

"Zaten evliy miş gibi hissediyorum."

"Altı aydan fazla bir s  re sadece birbirinizle çıktınız, sonra da neredeyse bir yıl boyunca birlikte yaşadınız."

"Sadece o değil. Sana anlatmıştım, Boone ile ilk tanıştığımda 'oh hayır, buna hazır değilim' demiştim, ama işte o oradaydı. O, aradığım kişiydi. Ve  yleydi, öyle de."

"Demek hazır oldun." Y  r  rken sık sık yaptığı gibi, Arden kolunu Zoey'nin omuzlarına doladı.

Zoey, 165 cm boyuna 7,5 cm ekleyen topuklu ayakkabılar giydiği için Arden, kuzeninden çok daha uzun olduğunu hissetmiyordu. En azından çok fazla değil.

"Hazırlandım, hem de çabucak, ve d ş nd  ğ mden daha kolay oldu. Sana da olabilir."

"Genelde işler b  yle y  r  mez sanırım. Ayrıca ben senden daha gencim."

Zoey gülerek dirseğiyle ona bir dürtük attı. “Eskiden iki yaş büyük olduğumu söylediğimde bundan nefret ederdin.”

"Biliyorum, ama şimdi ve bundan sonra sonsuza kadar bununla övüneceğim."

İçeride Arden el sıkıştı, Zoey'i tanıttı. Paltolarını ve atkılarını çıkardılar, yine el sıkıştılar.

Baş kütüphaneci Rachel Fines, Arden'in elini bir an daha sıkıca tuttu. “Seninle çok gurur duyuyoruz, Arden. Tanıdığımız birinin kitabını rafa yerleştirmek ne kadar tatmin edici, anlatamam. *Whispers* için bekleme listemiz var.”

“Bunun ne kadar tatmin edici olduğunu size anlatamam. Bana karşı her zaman çok naziktiniz, Bayan Fines.”

“Sen de her zaman sessizce ders çalıştın ve kitaplarını zamanında geri getirdin. Şimdi, hazırsan, başlayalım.”

“Gidip bir yer bulup çorapları sayacağım.”

“Çorap mı?” Zoey uzaklaşırken Rachel sordu. “Aile şakasıdır.”

Arden, burası da daha önce adım attığı her kütüphane gibi hissettirdiğini düşündü; ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun. Sanki o anda hangisinden geçmek istediğini seçmesini bekleyen sayısız açık kapı gibi.

Ailesinin ölümünden sonraki ilk haftalarda ve aylarda kütüphane, onun sığınağı ve kaçış noktası olmuştu. Orada, bir kitabın sayfaları arasında istediği her şeyi yapabilir ve istediği kişi olabilirdi.

Kütüphanenin içinde, o sayfaların arasında, ne yapmak ve ne olmak istediğini fark etmişti. Kendi sayfalarını, kendi hikayelerini yazmak istiyordu. Yazar olmak istiyordu.

Rachel'in onu tanıtmamasını beklerken, seyircilere göz gezdirdi. Omuzlarının arasında o kaşıntıyı uyandıran bir yüz gördü.

Adam, diye düşündü... Dustin. Yine mi? Orada oturmuş, elleri kitabının bir kopyasının üzerinde kavuşturulmuş.

Orada otururken bunun gerçek dışı olduğunu söyleyemezdi, ama bunu tuhafın birkaç adım ötesinde, evet,

tüyler ürpertici bir hisse kapılmıştı.

Yazmak istediğini anlıyordu ve bunun ne kadar yalnız hissettirebileceğini de. Ama tüm etkinliklerine gelmek? Rahat hissetmek için biraz fazla takıntılıydı.

Orada dostça davranmayı bırakıp, profesyonelce kibar olmaya devam etmesi gerektiğine karar verdi.

Her ne olursa olsun, o çizgiyi bulmadan önce yapması gereken bir işi vardı ve bunu iyi yapmayı planlıyordu.

Podyuma çıktı.

“Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bilgi, eğlence, macera ve teselli için sadece rafa uzanmamız gereken bir kütüphanede bulunmak hepimiz için bir ayrıcalık. Buraya bir kitap ödünç almak ya da sessiz bir saatimizi burada kitap okuyarak geçirmek için gelebiliriz. Sınava çalışmak, dönem ödevi için araştırma yapmak ya da çocuklarımızı Hikaye Saati’ne getirmek için geliriz. Tüm bunlar ve çok daha fazlası burada, geçmemiz için kapıları açık.”

Konuyu kendi kapılarına, yazmaya giden kendi yoluna getirdi. Konuşması on altı dakika sürecekti; zamanlamasını üç kez kontrol etmişti.

Sonrasında soruları yanıtlayacaktı. Ve umuyordu ki, cevapları da vardı. Bu bilinmezlik onu biraz endişelendiriyordu, ama emeklilerden birkaç gence kadar uzanan geniş dinleyici kitlesini seviyordu.

Nazik alkışlar eşliğinde konuşmasını bitirdiğinde, kendini hazırladı. “Sorusu olan varsa...”

Birkaç elin birden havaya kalkması onu şaşırttı ve neredeyse sinirlerini bozdu.

Fikirlerinizi nereden alıyorsunuz?

“Şey, enflasyon göz önüne alındığında, fikirler çok ucuz. Benim için cevap, fikri hayata geçirmek, hikayeyi ve içindeki insanları yeterince önemsemek ve bunu başarmak.”

Zamanı nereden buluyorsunuz?

“Herhangi bir şey için zamanı nereden buluyoruz ki? Zamanı yaratırız ve alırız. Yazmaya başladığımda, denediğimde, hâlâ üniversitedeydim. Birçok partiye katılamadım. Notlarımı da yüksek tutmam gerekiyordu ve üniversitenin kitapçısında yarı zamanlı çalışıyordum, bu yüzden çok fazla dengeleme ve ayarlama yapmam gerekiyordu.”

Daha fazla cevap verdi, bir ritim bulduğunu düşündü, umdu.

Sonra gülümsedi ve MacBook’unda yazmakla meşgul olan kıza başını salladı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu nereden biliyorsun?” “Atılım yapana kadar bilemezsin.”

“Yani bildiğin şeyleri mi yazmalısın?”

“Sanmıyorum. Demek istediğim, bildiğin şeyleri yazmak istiyorsan yaz. Ama? Tam burada mı?”

Kollarını açtı. “Buraya girdiğinde bilmediğin pek çok şeyi öğrenebilirsin. Neden öğrenmek isteyecek kadar ilgini çeken ya da merak uyandıran şeyleri yazmıyorsun?”

Dustin elini kaldırdı.

Kadın ona aynı gülümsemeyi ve baş sallamayı gösterdi. “Dustin?”

“Bir keresinde bana pes etmememi söylemiştiniz. Bir şeyi istediğinde, elde edene kadar çalışmaya devam etmelisin. Bu sadece yazmak için geçerli değil, değil mi? Hayatın her alanında geçerli.”

“Evet, tabii istediğin şey banka soymak değilse. Bence önce kendine inanmak, sonra da emek vermek gerekiyor. Zaman, çaba, fedakarlık. Belki maraton koşmak istiyorsundur. Sadece dileyerek bunu başaramazsın. Hazırlanıp antrenman yapmalısın. İlk seferinde sadece çeyrek mil koşabilsen bile koşmalısın. Eğer istiyorsan, koşmaya devam edersin. Sonunda bitiş çizgisini geçersin.”

“Hayat bir maratondur, değil mi?”

“Çoğumuz bunun gerçekten çok uzun bir maraton olmasını umuyoruz. O halde koşmaya devam edelim. Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Ve yerel kütüphanenizi desteklemeyi unutmayın.”

Sessizce nefes verdi, sonra insanlar onunla konuşmak için öne doğru ilerleyince tekrar hazırlandı.

Daha fazla el sıkıştı, daha fazla soruya cevap verdi.

Dustin de sıraya girdi.

“Bu gerçekten... harikaydı. Maraton meselesi mi? Bana düşünmem gereken çok şey verdi.” Kitabı uzattı. “Bunu imzalar mısınız? Kime vereceğime henüz karar vermedim.”

“Kitabımı almaya devam edersen, sonunda ailenin onursal üyesi olursun.”

'ın kısa süre sonra zihinsel olarak kendini tekmeledi.

Bu konuda dostça bir refleks gösterilmesi gerekiyordu. “Bunu çok isterim! Sen bir ünlüsün.”

Gülmekten kendini alamadı. “Hiç de bile.”

“Elbette öylesin! Gazetede seninle ilgili makaleyi okudum. Neyse, meşgul olduğunu biliyorum ama—”

“Gerçekten öyleyim. Aslında, birazdan kuzenimi gelinlik provasına götürmem gerekiyor. O önemli son aşamaya yaklaşıyoruz.”

Gözlerini başka yöne çevirdi ve rahatlamış bir şekilde tanıdık bir yüzü selamladı.

“Bayan Cauder! Teşekkürler, Dustin.”

Ona kitabı uzattı, bir adım geri çekildi ve lise İngilizce öğretmenine sarıldı.

“Seni gördüğümde, lise son sınıfın dördüncü dersini hatırladım.”

“Beni gururlandırdın.”

Gözleri dolduğu için Arden'in da gözleri doldu.

“İki imza gününe de geledim. Birinde veli toplantısı vardı, diğerinde torunuma bakmam gerekiyordu. Ama bunu aldım.”

Çantasından kitabı çıkardı. “Eski, çok yetenekli öğrencimin bunu benim için imzalamasını istiyorum.”

Arden hissettiklerini yazdı. *Doğru kararlar vermeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.*

“Bir öğretmenin öğrencisinden duymak isteyeceği daha güzel bir şey olamaz herhalde. Şu anda bu öğrenciye yardım etmeye çalışıyorum. Arden, bu Danica, dördüncü dönem, son sınıf öğrencisi ve seni ara dönem projesi olarak seçti.”

“Ah. Bu benim için gerçekten bir ilk.”

Kız, altın kahverengi teni, keskin hatları ve altın pırıltılı geniş kahverengi gözleriyle bir kek kadar sevimliydi.

"Yazar olmak istiyorum. Romancı. Bilmediğim şeyleri öğrenmeyi seviyorum. Bayan Cauder sınıfa sizden bahsetti, ben de kütüphane listesine adımı yazdırdım ve kitabınızı okudum bile. Çok beğendim."

“Teşekkürler.” Arden başını yana eğdi. “Eminim her gün yazıyorsundur.”

“Daha fazlasını yazacak zaman bulamazsam, en azından günlüğüme yazıyorum. Bayan Bowie, şimdi biraz zaman ayırabilirseniz ya da ne zaman uygun olursanız, ödevim için sizinle röportaj yapmak isterim.”

Arden, yanlarına gelen Zoey’e bir göz attı. “Devam et.

Yirmi dakikamız var.”

“Bu süre yeterli mi, Danica?”

Kızın yüzü aydınlandı. “Yirmi dakika harika olur.” “Bir yer bulalım.”

Arden'ın, bu röportajı profesyonel bir gazeteciyle yerel gazete için yaptığı röportajdan daha çok seveceğini ve daha zorlayıcı bulacağını fark etmesi beş dakikadan az sürdü.

★ ★ ★

Dustin kitap raflarının arkasından onu izledi. Öfke onu boğuyordu. Onu yine başından savmıştı ve şimdi burada oturmuş, aptal bir çocuğa hak ettiği zamanı ayırıyordu.

O da zorlanıyormuş gibi davrandı; kadınlar bunu yapardı, bir tür güç oyunu. Ve ona göre, erkeklerin geri gelmesini, biraz daha ısrar etmesini istediklerinde bu taktiği kullanırlardı.

İşte bu yüzden adam aradığında telefonu açmadı. Adam ona çıkma teklif ettiğinde bahaneler uydurdu.

Ve o sırada adam, kızın görünüşüne ve aptal kitabına iltifatlar yağdırıyordu.

Elindeki kitaba baktı ve kitabın sırtını kırıp sayfalarını yırtma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

Bunun yerine, sol bileğindeki deri bileziği ovuşturdu. Sakin ol, devam et diye hatırlatmak için.

Hayır, kızın sadece kocaman bir kalbi vardı, hepsi bu. Kocaman, saf bir kalp. Çocuğa acımişti — ve o yaşlı cadaloz da çocuğu ona dayatmıştı. Bir de kuzeni, tüm o düğün meselesi zamanını alıyordu.

Bekleyebilirdi. Ona gülümseme şekline bakılırsa, beklemesini istediğini biliyordu.

Vazgeçenler kazanamaz. İstedini al yoksa başkası alır. Babası ona bunu kaç kez söylemişti? Arden de aynı şeyi söylemişti.

Bir maraton, diye hatırlattı kendine. O yüzden koşmaya devam edecekti. Ve bitiş çizgisine ulaştığında, kız ona ait olacaktı, olması gerektiği gibi.

★ ★ ★

Günler hızla geçti. Provalar, oturma düzeni, kadınlar ve margaritalarla dolu bir parti, gelen hediyeler, hazırlanmasına yardım etmesi gereken bir müzik listesi. Düğün hediyeleri, prova yemeği.

Manikür, pedikür, saç şekillendirme, makyaj.

Sonra bu bulanıklığın ardından, Arden bahar yeşili sütun elbisesiyle, Zoey'nin ona verdiği birbirine geçmeli yüzüklerden oluşan kolyeyi takmış olarak durdu ve gelinlikli arkadaşına, kuzenine, kız kardeşine baktı.

Gelinlik, parlak straplez korsajından, çiçek yaprakları gibi kabarık katmanlardan oluşan, ipek ve tül den yapılmış geniş eteğe uzanıyordu. Duvak yerine, yukarı toplanmış saçlarını ışıltılı bir taçla süslemişti.

Jen, Zoey'in annesinin gözleri yaşlarla parıldarken

"Bebeğim, çok güzelsin."

"Kendimi çok güzel hissediyorum, anne." Zoey annesine sarıldı. "Ben

... her şeyi hissediyorum. Benim... annem olduğun için teşekkür ederim." "Tamam, bu seferki benden aldı." Jen mendil almak için arkasını döndü.

Gözleri yaşlarla dolu bir gülümsemeyle Zoey, Arden'a döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence bir masal kahramanı gibisin. Sonsuza dek mutlu gibi görünüyorsun."

"Bunu yaşayacağız. Boone ve ben bunu yaşayacağız. Arden, sen olmasaydın buraya gelemezdim. Yaptığın onca iş. Benim yapmam gerekmesin diye hallettiğin tüm detaylar."

"Benim için gerçekten bir zevkti." "Hazır olduğunda, ben de senin için yaparım."

Hafif bir vuruşun ardından düğün koordinatörü kapıyı açtı.

"İşte nefes kesici bir gelin. Hazır mısınız?"

"O, '*Merhaba, ben Boone*' dediği andan beri hazırım."

"O zaman Jen, oğlun seni merdivenlerden aşağıya eşlik edip yerine oturtmak için bekliyor."

Jen ellerini Zoey'in yanaklarına hafifçe koydu. "Seni seviyorum, Zoey."

"Seni seviyorum, anne."

"Sana bir dakika vereceğim. Zamanı geldiğinde geri döneceğim." Düğün koordinatörü kapıyı kapattı.

Zoey şöyle dedi: "İşte buradayız. Evli bir kadın olmadan önceki son dakikalarımı en yakın arkadaşım ile geçiriyorum."

"Hiç de gergin değilsin."

"Hiç de değil. Sadece bir sonraki adım... ve hadi ama, dürüst olalım, harika görünüyorum."

Arden güldü. "Gerçekten öyle."

"Sen de öyle. Sana Hawaii'den fotoğraflar göndereceğim. Sen de bana New York'tan gönder."

"Haftaya New York'a yapacağım üç günlük seyahatten fotoğrafları bakmak için çok meşgul olabilirsin."

"Hayır, olmayacağım. Asla çok meşgul olmayacağım, sen de öyle." Gözleri biraz yaşaran Zoey, iki elini uzattı ve Arden'in ellerini tuttu. "Söz mü?"

"Söz."

Orada durup Zoey ile sevdiği adamın yeminlerini ve yüzüklerini değiş tokuş etmelerini izledi ve kendini mutlu hissetti. Bir sonraki adım, diye hatırladı. Sadece bir sonraki adım. Ve yolda doğru dönüş.

Düğün için aldığı izin ve yaklaşan New York seyahatini telafi etmek için Arden, kitapçıda iki tam gün çalıştı. Satışları kasadan geçirdikten, siparişleri aldıktan ve rafları doldurduktan sonra, akşam yemeği için hızlı ve kolay bir şeyler hazırlayıp, ardından klavyenin başına birkaç saat geçireceğini düşündü.

Hala valizini hazırlaması gerekiyordu, ama bunu tam bir gün yazdıklarından sonra, spor salonundan sonra halledecekti. Sonra havaalanına gidip New York'a uçmadan önce iyi bir gece uykusu çekmeye kendini zorlayacaktı.

Çıkmadan önce çiçekleri sulamalı, diye hatırlattı kendine, hava tahminini son bir kez kontrol etmeli ve ne derse desin şemsiyeyi çantasına koymalıydı.

Kontrol listesini gözden geçirirken, neredeyse Dustin'e çarpacaktı. "Merhaba!" O aniden durduğunda, Dustin elini koluna koydu.

ve orada bıraktı. "Neredeydin?"

"Çok fazla yerdeydim,
üzgünüm." "Düğün
hazırlıkları mı?"

"Ne? Hayır, yeni evliler Hawaii'de güneşin ve ada esintisinin
tadını çıkarıyorlar."

"Harika. Oraya gitmeyi hep istemişimdir. Dinle, düğün
planlamıyorsan, sana bir kahve ısmarlamama ne dersin?"
Kafeye tam karşısına geldiklerinde eliyle işaret etti.

O sadece eve gitmek istiyordu, ama adamın yüzünde umut
dolu bir gülümseme vardı.

Muhtemelen Next Chapter'da öne çıkan yazarlardan biriyle
konuşurken de aynı şekilde bakmıştı.

Ve başka bir bahane uydurmak kaba ve biraz da acımasızca
gelmişti.

On dakika, diye düşündü. En fazla on beş. Ne zararı olabilir
ki? Sonra işini bitirmiş ve vicdan azabı duymamış olacaktı.

"Tabii, biraz vaktim var. Sadece biraz."

"Harika!" Adam, kafeye doğru dönerken elini kadının
kolunda tuttu. "Gerçekten çok meşgulsün, değil mi?"

"Yoğunluğu severim. Yine de son birkaç ay çok yoğun geçti."

"Bu kadar çok çalışmamalısın. Belki de tatil zamanı gelmiştir."

"Aslında tam olarak tatil sayılmaz, ama Perşembe günü birkaç
günlüğüne

Perşembe günü birkaç günlüğüne New York'a gidiyorum. Hala
valizimi hazırlamam ve halletmem gereken işler var, o yüzden
sadece hızlıca bir kahve içelim."

"Ne heyecan verici!" İçeride, onu iki kişilik bir masaya
yönlendirdi, sonra ellerini omuzlarına koydu.

Kız kaskatı kesildi, dönmeye başladı.

"Ceketini çıkarmana yardım edeyim."

Kendine sakın olmasını söyledi.

"Teşekkürler." O otururken, garson
yanlarına geldi.

"Merhaba Arden. Bu saatlerde seni burada pek görmüyoruz."

"Merhaba, Macie. Nasıl gidiyor?"

"Ortalamadan daha iyi, ben de bunu kabul ederim. Her
zamanki gibi mi?" "Evet, teşekkürler."

Macie, Dustin'e döndü. "Sana ne getireyim?"

Dustin yapmadı zaman sunucuyu garsona bir bakmadı. "Her zamanki her zamanki?" diye sordu Arden'a, ama Macie cevap verdi.

"Arden için, latte ağırlıklı bir café latte."

"Kulağa harika geliyor. İki tane olsun. Muffin falan ister misin?"

"Hayır, sadece kahve, teşekkürler." "Hemen getiriyorum."

"Ee, New York," dedi Dustin, Macie uzaklaşırken. "Sanırım iş için." Gülümsedi. "İş, iş, iş."

"Çoğunlukla. Birkaç toplantı. Ve yayıncım bana şehir merkezindeki bir kitapçıda imza günü ayarlamayı başardı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "New York'ta imza günü. Vay canına. Bu büyük bir olay."

Macie güldü, onun sadece garip bir şekilde hayranlık duyduğunu düşünerek rahatladı.

"Lower East Side'da küçük bir bağımsız kitapçı ama benim için büyük bir olay. Hâlâ o eleştiri ortağını mı arıyorsun?"

"Elimde birkaç isim var ve belki internet üzerinden bağlantı kurmayı düşünüyorum. Sadece iletişime geçmek için cesaretimi toplamam gerekiyor. Bu... Şey, çalışmalarımı bir yabancıya göstermeyi düşünmek korkutucu geliyor, anlarsın ya?"

"Anlıyorum. Ama asıl amaç da bu, değil mi? Yabancıların çalışmalarını okumasını sağlamak."

"Sende de var mıydı? Yani eleştiri grubu ya da ortağı?"

"Üniversitede yazma dersleri aldım, o yüzden hocalarım ve sınıf arkadaşlarım vardı." Macie içeceklerle geri geldiğinde başını kaldırdı.

"Teşekkürler, Macie."

"Günlük işlerden biri işte. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Okulda çok utangaçtım," dedi Arden'a. "Babam ben sekiz yaşındayken öldü, o yüzden..."

"Çok üzüldüm."

"Evet, babam itfaiyeciydi, görev başında hayatını kaybetti. Çok zordu. Annem iş için taşınmak zorunda kaldı. Yeni bir yer, yeni bir okul, babasız. Sanırım kendimi kitaplara sığındım. Sonra annem hastalandı. Onu kaybettiğimde on üç yaşına yeni girmiştim."

O kadar derin bir kaybın nasıl bir his olduğunu bilen Arden, kalbi sızlayarak elini uzattı ve onun elini tuttu.

Duygularla dolu gözleri, eline tutunurken gözlerine de tutunmuştu.

"Anlıyorsun. On dört yaşındayken hem anneni hem de babanı kaybettiğini okudum. Sanırım ikisini birden kaybetmek daha da zor. Buraya taşındın, değil mi? Teyzen ve amcanla yaşamak için?"

"Evet. Senin de birinin var mıydı?"

"Büyükbabam ve büyükbabam vardı. Harikaydılar ama bilirsin, yeni bir yer, yeni bir okul. Benim için ellerinden geleni yaptılar ama onların yaşında bu onlar için kolay olmamıştır, değil mi?"

Biraz latte içti, etrafta oturan, sohbet eden, dizüstü bilgisayarlarında çalışan ya da telefonlarında gezinip duran insanlara baktı.

"Emekli olmayı, belki bir karavan alıp seyahat etmeyi düşünüyorsun ve birdenbire karşında bir genç beliriyor." Hafifçe gülümsedi. "Üstelik huysuz bir genç, sadece odasında oturup kitap okumak isteyen bir genç. Beni sevdiler ve bunu bilmemi sağladılar. Ellerinden geleni yaptılar. Sonra ben üniversitedeyken Gamma öldü, ben de eve döndüm. Büyükbabamın yardıma ihtiyacı vardı. Benim ihtiyacım olduğunda bana bakmışlardı, ben de ona baktım."

"Eminim bu onun için çok anlamlı olmuştur."

"Sanırım öyle oldu. Öyle olduğunu biliyorum," diye düzeltti Dustin. "Ve bana da. Dubecki erkekleriyle, o vefat etmeden önce neredeyse beş yılımız geçmişti. Daha birkaç ay önceydi."

"Ah. Sanırım büyükbaban için bir kitap imzalamıştım."

Bir an boş boş baktı. "Evet, evet. Diğer büyükbabam—annemin babası. O hâlâ hayatta. O da tam bir

güçlü bir adamdır. Büyükbabam öldükten sonra, ona daha yakın bir yere taşınmayı düşündüm; hep çok iyi anlaşırdık. Ama ben istedim ki...”

İçini çekti, ona doğru eğildi. “Kendi evimi bulmak istedim, anlarsın ya? Ve büyükbabamın bana büyükbabamın ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacı yok. Burası şimdilik benim evim gibi geliyor. Sanırım senin de öyle.”

“Burası güzel bir yer, güzel bir mahalle ve ailem burada. Zoey ve Boone Pasifik Kuzeybatı’ya taşındıklarında Zoey’i çok özleyeceğim. Ama irtibatımızı kaybetmeyeceğiz.”

“Orası çok uzak.”

“Öyle, ama bu taşınma ikisi için de kariyer açısından bir fırsat. Herkesin kendine ait bir yer bulması gerekir.”

“Benimki dağlar. Dağlarda güzel bir kulübe, yalnızlık, manzara.” O elini çekmeden elini onun elinin üzerine koydu. “Dağ kulübesinde gerçekten yazabilirsin. Dikkatini dağıtan hiçbir şey yok, sana bakacak biri var.”

Elini çekip kurtardı. “Hayatım boyunca şehir kızı oldum. O dağ kulübesini denemeden önce ne yapıyorsun? İş olarak?”

“Şu anda Costco’da rafları dolduruyorum.” Omuz silkti. “Dedem sahip olduğu her şeyi bana bıraktı, o yüzden birikimim var, ama bir erkek meşgul olmalı, değil mi? Çalışmalı ve geçimini sağlamalı. Ben de o zamanı yazdığım hikâyeyi düşünmek için kullanıyorum. İnsanları izliyorum, anlarsın ya?”

“Evet.” Latte’sini bitirdi, bardağı kenara itti. O konuşmadan, adam konuştu.

“Dinle, sanki tüm bu zamanı kendimden bahsederek geçirdim gibi geliyor. Seni yemeğe götüreyim de senin hakkında konuşalım, ne dersin?”

“Birincisi, öyle bir şey yapmadın. İkincisi, gerçekten eve gitmem gerekiyor. Perşembe günü ayrılmadan önce yapmam gereken bir sürü iş var.”

Ayağa kalkarak sandalyenin arkasından ceketini aldı. "Latte için teşekkürler."

"Rica ederim." Adam hızla ayağa kalktı ve kadının ceketini giymesine yardım etti. "Gerek yok ama New York'ta bol şans."

Adam yaklaştığında, kız yüzünü hafifçe çevirdi, böylece adamın dudakları kızın yanağına değdi.

"O kişiyle iletişime geç," diye tavsiye etti. "En azından yazarlık alanında bir arkadaş edinebilirsin."

"Sanki zaten bir tane varmış gibi hissediyorum." Gülümsedi.

"Tekrar teşekkürler."

Dışarı çıktı, köşedeki yaya geçidinin yeşile dönmesi için adımlarını hızlandırdı. Öpme girişimi onu şaşırtmamalıydı. Bu, yine bahaneler uydurmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Ya da daha kötüsü, ona ilgilenmediğini açıkça söylemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Ona göre, adamın asıl istediği bir akıl hocasıydı ve o bu iş için yeterli değildi. Ya da bu işe yatkın değildi. Ve eğer adam daha fazlasını arıyorsa, bir ilişki onun kısa vadeli planlarına uymuyordu.

Ayrıca, o, kadında, yaşadığı kayıplara duyduğu sempati dışında hiçbir şey uyandırmıyordu. Ve belki de bu kayıplar yüzünden, onda bir tuhaflık olduğu hissi uyandırıyor.

Kahve içmek en fazla gidebileceği yerdı ve orada bir tekrarını önleyecekti.

★ ★ ★

Binaya girerken bu konuyu kafasından silip attı. Alt kat komşusu — evli, hamile, doktor asistanı — anahtarlarını ararken her iki omzunda da market poşetleri vardı.

"Monica. Sana yardım edeyim."

"Ben alırım. Uff." Kısa kahverengi saçlarının kenarlarını dalgalandıran bir nefes verdi. "Uzun bir gün oldu, John'un ki ise daha da uzun."

Arden, kendisinininkiyle neredeyse aynı büyüklükte olan daireye poşetlerden birini taşıdı. Ama onun dairesinde sakin, sessiz renkler varken, Monica ve John Betz'in dairesinde cesur renkler hakimdi.

Mutfakta, market poşetlerini tezgahın üzerine koydular. Sonra Monica elini karnına koydu. "On iki hafta kaldı ve bugün, sanki beş yıldır hamileymişim gibi hissettiğim günlerden biri. Belki altı yıldır."

"Ben bunu kaldırayım, sen de otursana?"

Monica, burnundan kaymış mavi çerçeveli gözlüğünü yukarı doğru itti.

"Biliyor musun Arden, sen üst kat komşularının kraliçesisin. Seni yukarıdan nadiren duyuyoruz. Ayak sesleri yok, yüksek sesli müzik yok, çılgın partiler yok. Ve birkaç kez parti verdiğinde bizi de davet ettin. Tatildayken bitkilerimizi suladın, postalarımızı aldın ve döndüğümüzde taze meyve ve süt stokladın. Ayrıca market alışverişlerimi de yerlerine koydun."

"Uzun bir gün geçirdin ve önünde on iki hafta daha var." "Çok doğru, ama ben hallederim. Sonunda, tıpkı tatildayken yaptığın gibi, yine benim buzdolabımı düzenleyeceksin, tıpkı tatildayken yaptığın gibi."

Arden yüzünü buruşturdu. "Elimde değil."

"Bunu, üst üste ve yan yana yaşadığımız—ne kadar oldu?—on sekiz, on dokuz ayda öğrendim. Ben bunları yerleştirirken, ben içemeyeceğim o kadeh şarabı sen içmeye ne dersin?"

"Çok isterdim, ama zaten programımın gerisindeyim. Bu arada, birkaç günlüğüne New York'a gideceğim. Perşembe günü çıkıp Pazar günü döneceğim."

"Çiçeklerini sulayacak mısın?"

"Sadece birkaç gün sürer, ayrılmadan önce hallederim. Sadece burada olmayacağımı bilmeni istedim. Herhangi bir teslimat beklemiyorum ama—"

"Bir şey gelirse, biz alırız."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Yukarı çıktı ve derin bir nefes aldı. Evde, yalnız, sessizlik. Sonunda.

İlk yaptığı şey iş kıyafetlerini değiştirmektir. Ona göre pijamaları giymek için asla erken olmazdı. Çok aç olmasa da, her zamanki hızlı ve kolay yemeğini yedi. Bir kutu domates çorbası, ızgara üç peynirli sandviç. Ve Monica'nın aklına soktuğu için, yanında bir kadeh şarap içti.

Sonra düzenli buzdolabından çıkardığı üç adet Double Stuf Oreo'yu bir tabağa koyup ofisine gitti.

"İki saat," diye kendi kendine söyledi ve bilgisayarını açtı. Ve eğer işler yolunda giderse ve üç saat sürerse, kim sayacak ki?

Pencereden dışarı bakmadı. Baksaydı bile, Amigos'un pencere kenarındaki masada oturan, chile relleno ile birlikte Dos Equis içen adamı fark etmesi pek olası değildi.

Restorana girmeden önce odasının ışıklarının yandığını görmüştü. Bir gün önce rezerve ettiği koltuğundan, kadının odadan odaya dolaşmasını izlemişti. Kadının yatak odası olduğunu düşündüğü odanın perdeleri kapalıydı, ama diğer odaların perdeleri açık.

Siparişini vermiş, beklemiş, izlemişti.

Kendini sabırlı bir adam olarak görüyordu. Bir planı olan bir adam!

Başka bir odada ışıklar yandı ve kadının pencerenin önünden geçtiğini gördü. Sonra onu tam olarak göremedi.

Çalışıyor, diye düşündü. Yazıyor. Evet, artık yaptığı şey buydu. Bunu biliyordu. Biliyordu çünkü aralarında bir bağ vardı.

Zararsız bir hobi, diye karar verdi. Bir süreliğine buna izin verecekti. Dağlardaki evlerine taşındıklarında görevlerini ihmal etmediği sürece. Ama o her şeyi sağlayacaktı: başını sokacak bir ev, pişireceği yemekleri, giyeceği kıyafetleri.

Ve o da minnettar olacaktı. Her şeyin olması gerektiği gibi, mutlu olacaktı.

Böylece yedi ve içti. Gözlemledi ve planlar yaptı.

Üçüncü Bölüm

Spor salonuna gitti, egzersizlerini yaptı, yoga dersine katıldı ve yağmur başlamadan hemen önce eve varmayı başardı. Son yarım blok mesafeyi koşarak geçti ve sadece biraz ıslanmış olarak içeri koştu.

Monica ve John, o saçlarını eliyle düzeltirken dairelerinden çıktılar.

"Girip çık, girip çık," dedi Monica gülümseyerek. "Bu sabah bir şey mi unuttun?"

"Hayır. Neden?"

"Dışarı çıktığını duyduk. Bu sabah bebek kontrolü var." Karnını okşadı. "Bu yüzden ikimiz de işe geç gideceğiz."

"Spor günü. Pazartesi, çarşamba, cuma." Lise öğretmeni olan John, Arden'ı işaret etti. "Saat gibi düzenlisin. Bu sabah hariç."

Şaşkın bir şekilde Arden omuzlarını kaldırdı. "Her zamanki gibi çıktım."

"Sonra beş dakika sonra geri geldin," dedi Monica. "Seni yukarıdan neredeyse hiç duymayız, ama bu sabah bizim için sakın bir sabahtı, o yüzden duyduk."

"Geri dönmedim. Saat sekizden önce çıktım ve bu zamana kadar spor salonundaydım."

"Ama seni yukarıda dolaşırken duyduk," dedi Monica, John ise rahat gülümsemesini kaybetti.

"Tatlım, içeri girip bekle, tamam mı? Ben Arden'la yukarı çıkacağım."

"Yukarıda biri vardı. Dairenizde biri vardı, Arden. *Duyduk.*"

"Sadece bir bakacağız." John, Monica'ya hafifçe dirsek attı. "Sen içeri gir."

"Polisi aramalı mıyım?"

"Gidip bir bakalım. Arden'in tekrar çıktığını sandığımız bir ses duyduk, o yüzden bir kontrol edelim."

"Eminim bir sorun yoktur," dedi Arden, John'la birlikte merdivenlere doğru ilerlerken. Ama emin değildi. "Ne kadar süreyle birinin sesini duydun?"

"Tam olarak söyleyemem. Yarım saat, belki biraz daha fazla. Bana anahtarını verip biraz geride durur musun? Birinin çıktığını duyduk, ama önce ben gireyim mi?"

"Biliyor musun? Buna itiraz etmeyeceğim." Kapısına başını sallayarak anahtarını ona uzattı. "Eğer biri içeri girmişse, aslında içeri girmiş sayılmaz."

Adam kapının kilidini açtı ve kapıyı açtı.

"Her şey bana normal görünüyor. Siz beklerken ben hızlıca bir tur atacağım."

Ama kadın onun arkasından içeri girdi. "Öyle değil."

"Ne normal değil?"

"Her zamanki gibi değil. Kanepenin üzerindeki örtü. Onu öyle bırakmamıştım." Kalbi boğazında atmaya başladı. "Yastıklar da öyle."

"Tamam." Adam elini kadının koluna koydu. "Eksik bir şey mi var?"

"Bilmiyorum, ben... Evet. O rafta duran Zoey'le benim fotoğrafım. Orada değil. Bir mum. Geçen hafta almıştım. O masanın üzerinde duruyordu. Yok olmuş."

Aklı başına gelince ofisine koştu.

"Biri masama oturmuş. Sandalyeyi her zaman sonuna kadar itarım. Öyle değil. Masadaki eşyalar da yerlerinden oynatılmış. Tanrım, flash belleğim yok. Yedeklemem."

"Hadi, bilgisayarını kontrol et. Ben polisi arayacağım ve Monica'ya mesaj atacağım. Ben seninle kalacağım."

Bilgisayarını açarken parmakları titriyordu. "Randevun var."

"Başka bir zamana alalım."

"Hepsi burada." Derin bir nefes verdi. "Hepsi burada. Her şeyi açmak için şifre gerekiyor. Bunu üniversitede başlattım ve artık bir alışkanlık haline geldi. Hepsi burada."

"Nakit paran, mücevherin var mı?"

"Burada her zaman iki yüz dolar bulundururum." Masa çekmecesini açtı. "İşte burada, ama... John, bu çok saçma, ama burada bir kutu kalem vardı ve hepsi gitmiş. Kim kalemleri alıp parayı bırakır ki?"

"Bana da bir şey gelmiyor aklıma. Etrafı aramaya devam et, neyin eksik olduğunu bir liste yap. Ben de o telefonları edeceğim."

Yarım saat sonra komşularının arasında kanepede oturdu ve Memur Uli ve Jamison ile konuştu.

"Saat yedi kırk beşte çıktım, ya da ona çok yakındı. Sonraki doksan dakikayı spor salonunda geçirdim ve yağmur yağmaya başlarken geri döndüm."

"Çıktığını duyduk," diye araya girdi Monica. "Arden çarşamba, pazartesi ve cuma günleri o saatlerde çıkar. Sonra geri geldiğini duyduk—ya da onun olduğunu sandık. Arden çok düzenli olduğu için buna güldük."

"Birinin dolaştığını duyduk," diye ekledi John. "Arden o kadar sessiz ki, burada birinin yaşadığını unutuyorsunuz, ama birinin dolaştığını, sonra tekrar çıktığını duyduk. En az yarım saat sürmüş olmalı. En az."

"Burası dört dairesi bir bina," diye başladı Uli. "Diğer kiracılar?"

"Burada Jim Fetteral var," dedi Arden. "Yalnız yaşıyor, iş için seyahat ediyor. Şu anda yok. Aşağıda ise, ah, Karen ve Mike Angelo var."

"İkisi de çalışıyor," diye ekledi Monica. "Genellikle saat sekiz buçukta evden çıkarlar."

"Kayıp eşyalarınız olduğunu söylemiştiniz," dedi Memur Jamison.

“Evet, bir liste yaptım. Hiç mantıklı gelmiyor. Benim için gerçekten değerli olan tek şeyler, flash belleğim, kulaklarımı deldirdiğimde ailemin bana verdiği bir çift kalp şeklinde altın küpe. Ve özellikle annemin madalyonu. Büyükbabam ve büyükbabam onu ben doğduğumda anneme vermişlerdi. İçinde benim bebeklik fotoğrafım ve bir tutam saçım vardı.”

Gözleri yaşlarla dolduğunda, gözyaşlarını geri püskürttü.

“Küpelerin ve madalyonun fotoğrafı var mı?”

“O madalyonun bir tanesi bende. Annem takıyor.”

“Onu bize verebilirseniz, size geri getireceğiz.”

Ayağa kalkarak hazırladığı listeyi uzattı. “Başka şeyler de var, tuhaf şeyler. Saç fırçam, şampuanım, yarısı boş bir el losyonu şişesi, bunun gibi şeyler. Fotoğrafı getireyim.”

Uli, kadın fotoğrafla geri geldiğinde listeden başını kaldırdı. “Bir kutu kalem mi?”

“Masamın çekmecesinde, içinde iki yüz dolar nakit para vardı. Para hala orada, kalemler yok. Kim kalemleri, yarısı boş bir el losyonu şişesini, saç fırçasını, kullanılmış bir mumu, bir ruj tüpünü, bunun gibi şeyleri alır ki?”

“Dairenizin anahtarı başka kimde var?” diye sordu Jamison.

“Teyzem ve amcam. Yani, acil durumlar için bir anahtar saklıyorlar. Hiç kullanmadılar.”

“Bir erkek arkadaşın var mı?”

“Hayır. Kimseyle ilişkim yok. Yaklaşık bir yıldır kimseyle çıkmıyorum. İşime odaklandım. Kimseyle ayrılmadım ve anahtarımı ailemden başka kimseye vermedim.”

Soruları yanıtladı, ama hiçbir midesindeki o kötü hissi azaltmadı.

Biri evine girmiş, eşyalarını karıştırmış, kişisel eşyalarını almıştı.

Polisler gittikten sonra kendini kaybolmuş hissetti.

"Sana bir çilingir çağırısam nasıl olur?" John elini sıktı. "Polisler haklıydı. Kilitleri değiştirmen, o sürgülü kilidi taktırman lazım."

"Hayır, ben hallederim. İkiniz de yeterince yardım ettiniz. Hatta fazlasını. Kilitleri değiştireceğim, sürgü ekleyeceğim ve üstüne bir de gizli kamera taktıracağım. Ama eşyalarımı bulamayacaklar."

"Elinden geleni yapacaklar, Arden. Mahalleyi dolaşıp, birinin içeri girdiğini ya da binanın çevresinde dolaştığını gören var mı diye soracaklar."

Monica'ya başını salladı. "Bence bu sadece aptalca bir şey yapan çocuklar olmalı, ama para? Bu hiç mantıklı değil. Yanımda olduğunuz için teşekkürler. Ben iyiyim. Kilitler için arayacağım ve o aptal kamerayı sipariş edeceğim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa, biz buradayız. Sen New York'tayken, biz de gözümüzü kulağımızı dört açacağız."

"Diğer kiracılara da haber vereceğiz," diye ekledi John. "Daha fazla göz ve kulak. Gerçekten çok üzgünüm, Arden."

"Ben de."

★ ★ ★

Kilitlerini değiştirdi, bir de sürgü ekletti. Çalışmaya çalışsa da, o kilitleri kontrol etmek, pencereden dışarı bakmak için defalarca masasından kalktı.

Sonunda pes edince, valizini topladı. Seyahat kontrol listesini iki kez gözden geçirdikten sonra yatağa gitti.

Birkaç dakika sonra kalktı. Kendisine aşırı tepki gösterdiğini söylese de, yemek odasındaki sandalyelerden birini alıp kapı kolunun altına taktı.

Ve yine de neredeyse hiç uyuyamadı.

★ ★ ★

Bir zamanlar Arden, kendini tekrar New York'ta yaşarken hayal etmişti. Bu sefer Brooklyn'de değil, Manhattan'da. Ateşli ve tartışmalı romanların yazarı olarak, SoHo'da bir çatı katında yaşayacak ve kitaplar ve sanat eserleriyle çevrili bir stüdyo kuracaktı.

Modaya uygun kahve dükkanlarına sık sık gidip, ilginç ve bilgili arkadaşlarıyla saatlerce oturup toplumun genelindeki gelenekleri ve zaatlarını tartışacaktı.

İlginç kokteyl partileri verecek ve tuhaf, ilginç erkeklerle yatacaktı.

Sonra fark etti ki aslında saatlerce kahve dükkanlarında oturmak istemiyordu, kokteyl partileri düzenlemek için ne yeteneği ne de isteği vardı ve sadece ortalıkta yatmak için yaratılmamıştı.

Kesinlikle tartışmalı romanlar yazmak istemiyordu ve buna yeteneği de yoktu.

İstedığı şey işti. Hikayeler anlatmak ve ailesinin dışındaki bazılarının bunları okuyup keyif alacağını bilmek istiyordu. İçine düştüğü rutini seviyordu. Arkadaşlar, aile, iş.

Önemli ya da ünlü olmaya ihtiyacı yoktu. Spot ışığında durmaktansa seyirciler arasında bir koltukta oturmayı tercih ederdi.

Ailesi ona maddi açıdan sağlam bir temel bırakmıştı — üniversite fonu, hayat sigortaları, birikimleri ve yatırımları, Brooklyn'deki ev — bu sayede yazmaya zaman ayırıp bu işi sürdürebilmişti.

Diğer işleri her zaman daha çok disiplin, sosyalleşme ve kendini dünyaya açmakla ilgili olmuştu.

Sade, düzenli hayatını, kaosun olmamasını, hatta öngörülebilirliğini seviyordu. Bunun büyük bir kısmının on dört yaşında dünyasının altüst olması ve kendini bilinmeyene atılmış bulmasıyla ilgili olduğunu bilmek —ne kadar sıcak ve sevgi dolu olursa olsun— bu gerçeği değiştirmiyordu.

Şimdi, sorunsuz bir uçuştan ve valizini boşalttıktan sonra, otel penceresinin önünde durdu ve bir kez daha New

Yüksek mekânlardaki kafe sohbetleri ya da sofistike partiler için değil. Kesinlikle yatağına alıp sonra da umursamaz bir gülümsemeyle bir kenara iteceği erkekler için de değil.

(Gerçi o adam için belki bir ya da iki kez.) Ama enerji ve renk için. Özür dilemeyen *hayat* için.

Trafiği, kaldırımlarda dolaşan insanları izlerken gülümsemek ve başını sallamak zorunda kaldı.

Evet, birkaç gün, belki bir hafta kadar, tüm o hareketliliği, o hayatı kucaklayıp içine çekebilirdi. Ve birkaç ay sonra — daha erken olmasa bile — bu onu yoracaktı.

Ama hayatının ilk on dört yılını bu bölgeden birkaç metro durağı uzaklıkta geçirmişti, bu yüzden bunu biliyordu. İlk toplantısından önce kucaklamak ve özümsemek için biraz zaman ayıracaktı.

Tuvalette seyahat çantasını açtı, makyajını tazeledi. Orada ne yaptığını biliyordu, bu yüzden uykusuz bir gecenin izlerini silmek için elinden geleni yaptı.

Yıllarca deneme yanılma yöntemiyle, kendisine neyin yakıştığını öğrenmişti. Sade çizgiler, süslemelerden uzak durmak ve canlı renkler tercih etmek.

Bu seyahat için yaptığı gibi alışveriş yaparken, modaaya uygun olanlardan ziyade klasik olanlara yönelirdi.

Kadifemsi süet çikolata kahverengi pantolonun kesimini ve dokusunu, aynı renkteki botlarla kombinleyerek beğendi. Uzun bacaklarınız varsa, onları saklamak yerine öne çıkarın. İlkbahar ağırlığındaki mercan rengi V yakalı bluz, kızıl saçlı olmanın güzelliğini vurguluyordu; V yakaya üçlü ince zincirli kolye takarak küçük bir vurgu yapmıştı.

Zoey onu üçüncü kulak deliği yaptırmayı gerektğine ikna ettiğı için, yine üçlü bir set halinde sade altın halka küpeler takmıştı.

Üstüne, *Whispers'ı* sattığında kendine hediye ettiğı, konyak rengi, uyluk boyu deri ceket giydi.

Bu tonlarla uyumlu bir fular ve nisan gününün esintili ama güneşli olması nedeniyle güneş gözlüğü de ekledi.

Omuz çantasını taktı ve aynadaki yansımasına başını salladı.

Açı başını başını fark etti fark etti bunu
yapması saçını kısa saçını tutmaya
devam mı edeceğini yoksa tekrar uzatmaya mı karar vermesi
gerektiğini

Bu karar daha sonraya kalmış, ama şimdilik?

“Evet, idare edersin. Kimse, tüm bunların gerçekten olup bittiğinden hala emin olmadığını tahmin edemez.”

Matrix olabilir, diye düşündü, çıkmadan önce çantasını kontrol edip otel anahtarını ararken. Ve tüm bunlar? Programlama.

Sokakta yürüdü, turistler ve yerli halkın oluşturduğu nehirle birlikte akıp gitti.

Orada nereye aitti? diye merak etti ve o nehrin üzerindeki köprünün üzerinde durduğunu düşündü.

Aynı sokaklarda kız arkadaşlarıyla yürümüş, bazı dükkanlara girmiş, pizza, taco ya da dondurma yerken bilgisiz ebeveynler hakkında dedikodu yapmış, öğretmenler hakkında sızlanmış, erkekler hakkında durmadan konuşmuştu.

Arden, erkekler söz konusu olduğunda, diğerlerinin sırlarını paylaştığı kişi olduğunu hatırladı. Çoğunlukla bu konuda kendisinin paylaşacak pek bir şeyi olmadığı içindi.

O bir dinleyici, bir gözlemciydi; seyirciler arasında bir koltuktu.

Şimdi bunun karşılığını aldığını düşündü ve bir kitapçıya girme dürtüsüne kapıldı.

Biraz dolaştı, biraz aradı, ama kitabını buldu — iki tane. Ve o parıltıyı, menajeriyle olan görüşmesine de taşıdı.

Yvonne Siscal ile tanışmak için bu asansörle on ikinci kata ilk çıktığında, hayallerini elinde tuttuğunu hissettiği kadınla ilk kez tanışacağı için çok korkmuştu.

İkinci kez, *Whispers*'in satışından sonra, biraz başı dönüyordu, bir yandan da dehşete kapılmıştı.

Şimdi durumu değerlendirdi ve mutlu ile endişeli arasında gidip geldiğine karar verdi.

Ajansın lobisi, klasik bordo rengindeki devasa deri koltukları, kitaplarla dolu rafları ve şık resepsiyon masasıyla ona her zaman bir kütüphaneyi andırıyordu.

Konuşmadan önce, resepsiyonist ayağa kalkıp gülümsediğinde ve adını hatırladığında şaşkına dönmüştü.

"Bayan Bowie, sizi tekrar görmek ne güzel. Umarım yolculuğunuz rahat geçmiştir."

"Evet, teşekkürler. Adım Arden."

"Yvonne sizi bekliyor. Geldiğinizi haber vereyim. Oh, işte Elle geldi. Elle'yi hatırlarsınız, Yvonne'un asistanı." Elle akılda kalıcı biriydi: genç, güzel, boyu 1,57 metre civarında, ve hızlı konuşan, hızlı hareket eden bir dinamit gibiydi.

"Tam zamanında." Elle elini uzatmak yerine, Arden'ı dev gibi hissettiren bir kucaklaşma teklif etti. "Yvonne'a haber ver, Luce. Arden'ı ben götürürüm. Uçuşun nasıldı? Otele gelmekte sorun yaşamadın, değil mi?"

Bacakları bir metre uzunluğunda olsa bile, Elle bir kapıdan içeri süzülüp ofislerin ve kitapların, kitapların, kitapların sıralandığı koridordan aşağı doğru ilerlerken, Arden ona yetişmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı.

"Uçuş hızlı geçti ve otel mükemmel."

"Harika bir barları var. Gizli bir bar gibi. Kesinlikle bir içki içmek için oraya gitmelisin. Satış rakamlarının ilk haftası geldi. Sağlam. Yvonne bununla ilgili seninle konuşacak. Ve podcast."

"Şey..."

Yvonne'nin köşe ofisinin kapısı açıldı ve Elle doğrudan içeri girdi.

"Kahve, çay, su... gazsız mı, gazlı mı?"

"Su olur. Gazsız," diye ekledi Elle, Yvonne masasının arkasından kalkarken.

Arden'a her zaman *The Devil Wears Prada* filmindeki Meryl Streep'i anımsatırdı. Gümüş rengi saçları, belirgin

elmacık kemikleri ve tam da kontrolün kendisinde olduğu ve bir sonraki adımın ne olacağını tam olarak bildiği havası.

Muhtemelen Prada marka olan siyah topuklu ayakkabılarıyla Arden'a doğru yürüdü ve Arden'ın iki elini de kendi ellerine aldı.

"Seni görmek çok güzel."

"Burada olmak gerçekten çok güzel."

"Eğer 12 santim daha uzun olsaydım alacağım o muhteşem paltonu çıkar ve otur. Nasıl hissettiğini anlat bana."

"İyiğim. Bunalmış, minnettar ve iyiğim."

Arden, pantolonuyla aynı renkteki deri koltuklardan birine oturdu, Yvonne ise diğerine. Elle ise buzlu su dolu uzun bardaklarla içeri koştı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Ben işimin başındayım."

"O her zaman öyle değil mi?" Arden, Elle yine koşarak uzaklaşırken mırıldandı

"Burada geçirdiği neredeyse dört yıl boyunca, enerjisinin tükendiğini hiç görmedim."

"Yvonne, o minnettarlık konusuna geri dönmeme izin ver. Sana çok minnettarım.

Bana bir şans verdiğini biliyorum."

"Neye ve kime şans vereceğimi iyi bilirim. Sen benim şansımı bozmadın. İyi bir kitap yazdın Arden ve bence *Rebound* ile daha da iyisini yazdın. Gençsin ve temelini ve kariyerini inşa ediyorsun. Benim işim, bizim işimiz, sana bu konuda yardımcı olmak.

"Öncelikle yurtdışı haklarını konuşalım." "Yurtdışı hakları mı?"

"Bazı teklifler var. Fiyatlar düşük. Müzakere edip biraz yükselteceğiz, ama çok fazla değil."

"Başka ülkelerden teklifler mi var?"

Yvonne gülümsedi, bir yudum aldı. "O hayranlığını kaybettiğinde neredeyse üzüleceğim. Kitabını satmak bizim işimiz. Yurtdışı hakları departmanımızdan Justin, *Whispers*'ı bu süreçte yönlendiriyor. Anlaşmaları tamamladığımızda sana rakamları ve ayrıntıları

, sonra teklifleri kabul edip etmemeye karar verirsin.”

“Yvonne, beş dolar ve bir kurabiye teklif ederlerse, kabul ederim.”

“Evet, bunu kaybettiğinde üzüleceğim. Sana beş dolardan fazlasını kazandıracağız ve kurabiyelerini kendin alacaksın. Şimdi, Cumartesi günü Pages and Pages’da imza günün var, bunu daha sonra konuşuruz. Başka bir fırsat çıktı. Son dakika oldu ve tanıtım departmanın bu konuda çok heyecanlı. Gracie Ullman’ın podcast’i, *Gracie’s Book Club*.”

“Elle bir podcast’ten bahsetmişti.”

Hiç dinlememişti ve bunu itiraf etmeli mi diye düşündü.

Yazarken sessizliği severdi. Okurken de sessizliği severdi. Aksi takdirde müzik ya da televizyon.

"Üzgünüm, kim olduğunu bilmiyorum."

“Birçok kişi tanıyor. Çok popüler bir podcast’i var ve New York’ta yaşıyor. Son dakikada bir iptal oldu ve tanıtım ekibi bu fırsatı kaçırmadı. İyi bir tanıtım, potansiyel yeni okuyuculara ulaşma şansı ve eğlenceli bir röportaj yapıyor.”

"Hiç podcast yapmadım."

"Daha önce hiç kitabın yayınlanmadı." "Doğru.

Peki... ne zaman yapmam gerekiyor?" "Saat dört buçukta."

Arden sadece ağzı açık kaldı. “Bugün mü?”

“Son dakika iptali, senin için bir fırsat. Umarım kabul edersin, Arden. Ben de seninle geleceğim, tanıtımcın da öyle. Doksan dakika sürecek, sonra seni yemeğe çıkaracağım. Kutlama yaparız. Yarın seni editörüne yönlendireceğim. Diane sana etrafı gezdirecek, ekiple tanıştıracak.”

“Doksan dakika.”

“Gracie Ullman işinde çok iyi, sen de öyle. Kitap imza gününü büyük bir olay haline getirecekler. Kabul edersen, tanıtım ekibi kitapçıya haber verecek. Tavsiye ister misin?”

“Evet, lütfen.”

“Fırsatı kaçıрма, Arden.”

Bu onu tedirgin etti ama başını salladı. "Tamam, tabii ki."

"Harika. Elle'ye işleri başlatmasını söyleyeyim, sonra yabancı haklar departmanına geçelim ki ekibinin diğer üyeleriyle tanışabilesin

takımının diğer üyeleriyle tanışabilirsin."

Takım, diye düşündü Arden. Bu, tam olarak ne anlama geldiğinden emin olmasa bile, doksan dakikalık bir podcast yapmak zorunda kalsa bile, bir takım oyuncusu olmak anlamına geliyordu.

Bunu yaptı ve korktuğu kadar korkunç değildi. Temel olarak, kitapları seven enerjik bir kadınla uzun bir sohbet etmişti. Gerginlik ve açıkça hissedilen korkuya rağmen, biraz eğlenmişti.

Restoranda, etrafta sesler yankılanan bir masaya sıkışıp oturduklarında, Yvonne sipariş ettiği şarap kadehini kaldırdı.

"Öncelikle, tekrar söyleyeceğim. Çok iyiydin. Hızlı, komik, eğlenceli ve dürüsttün."

"Tekrar teşekkürler. Ve yine, söylediklerimin neredeyse hiçbirini hatırlamıyorum."

"Gracie'ye bir sonraki kitabın çıktığında seve seve geri geleceğini söylemen de dahil mi?"

"Bunu yapıp yapmayacağımı sorarak beni şaşırttı. Şu anda kesinlikle bunu düşünmeyeceğim."

"Tamam." Kadehini Arden'inkiyle tokuşturdu. "Sana, Arden Bowie, ve geleceğine."

Ertesi günü insanlarla tanışarak, onlara teşekkür ederek geçirdi. Güzel cupcake'ler ve şampanyanın getirildiği büyük bir konferans masasında çeşitli müşteriler için kitaplarını imzaladı.

Editörüyle akşam yemeğinden sonra, ikinci gece yatağa uzandı ve deliksiz bir uyku çekti.

Uyandığında, orada uzanmış, New York'un enerjisinin pencerelere çarptığını dinliyordu. Ve durum değerlendirmesi yaptı.

Evet, eğleniyordu ve bu süreçte bir şeyler öğreniyordu. Öğrenecek çok şey vardı. Ama bir gün daha tanışmak, selamlaşmak, gülümsemek, konuşmak mı? Muhtemelen bu onun sınırıydı.

Elle'den farklı olarak, Arden'in pillerini düzenli olarak şarj etmesi gerekiyordu. Kalktı ve kendini zorlayarak otelin spor salonuna gitti. Odasına döndüğünde duş aldı ve oda servisi kahvaltısıyla kendini şımarttı. Menüde latte olmadığı için , kafein ihtiyacını buzlu bir Pepsi ile karşıladı.

Birkaç saat boş vakti olduğunu fark edince, dizüstü bilgisayarının başına oturdu ve üzerinde çalıştığı metne eklemeler yaptı.

İşte bu, diye düşündü giyinirken, spor salonunda bir saat, güzel bir kahvaltı ve yazmak için biraz zaman.

Piller şarj oldu.

Koyu mavi, belinden kemerli, eteği düz bir elbise seçmişti. Yanında annesinin madalyonunu takmayı planlamıştı ve bu anı, içinde bir pişmanlık hissi uyandırdı. Bunun yerine, Zoey'nin ona verdiği birbirine geçmeli yüzükleri taktı. Saate baktı ve kitapçıya kadar sekiz blok mesafeyi yürüyerek gitmeye karar verdi.

Hava yine rüzgarlı olsa da, Arden bahar havasında yürüyordu. Bu, nergislerde, çiçek tezgahlarındaki lalelerde, ağaçlardaki yumuşak yeşil yapraklarda açıkça görülüyordu. Küçük bir şehir oyun parkındaki çocukların bağırışlarında, üçüncü kattaki dairesinin pencerelerini yıkayan bir kadının — harika bir şekilde detone olan— şarkısında bunu duyuyordu.

Acele etmeden dolaştı, vitrinlere baktı ve imza gününden sonra gerçekten alışveriş yapmaya karar verdi. Sonra durdu ve gençken en sevdiği pizzacının önünde durduğu için hafifçe güldü. Hala açık olduğunu görünce hem şaşırdı hem de sevindi ve

otele dönerken nostalji yaşamak için buraya uğrayacağına söz verdi.

Kitapçıya vardığında geçmişi bir kenara bıraktı. Omuzlarını dikleştirdi, en güzel gülümsemesini takındı ve içeri girdi.

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Glenda Durning.” Gri çizgili siyah saçları bol olan kadın elini uzattı. “Ben müdürüm. Vay canına, ne kadar uzunsunuz. Sizi ağırlamaktan çok mutluyuz. Podcast’inizden sonra çok fazla telefon aldık — bu arada, harikaydınız! Daha fazla stok sipariş ettik. Sizi hemen arka odaya götüreceğim. Başlamadan önce imzalamanızı istediğimiz bazı çevrimiçi siparişler var.”

Arden, Glenda ve Elle'nin bir şekilde akraba olup olmadığını merak etti, çünkü kadın mağazada hızlı adımlarla ilerlerken yol boyunca durmadan konuşuyordu.

Next Chapter'dan daha küçük bir yerdi ama raflar ve masalar, kitaplara göz atmak için yer kalacak şekilde akıllıca düzenlenmişti.

Ve insanlar tam da bunu yapıyordu. Glenda, Arden'ı gerçekten de küçük, tıka basa dolu odaya götürdü. Orada, beklenen kaosun ortasında, tezgahın üzerinde bir düzine —hayır, on dört— *Whispers* kopyası yığılmıştı.

“Bugün beni ağırladığınız için teşekkür ederim,” diye başladı Arden.

“Oh, çok memnun olduk. Yeni yazarları öne çıkarmayı seviyoruz ve siz de aslında buralısınız. Brooklyn doğumlusunuz. Şimdi, daha önce de söylediğimiz gibi, bu sadece bir imza günü olacak. Hafta içi akşamları ara sıra okuma etkinlikleri yapıyoruz, ama cumartesi öğleden sonraları çok yoğun oluyor ve yerimiz de yok.”

“Sorun değil.”

“Şimdi, kalemlerimiz var — oh, kendi kaleminizi getirmişsiniz — ve kitapların kapakları açılmış. Kişiselleştirme isteyenlerin isimleri işaretlenmiş. Bir şey içmek ister misiniz?”

“Sadece su, teşekkürler.”

“Bu kolay! Geçen ay bir yazar gelmişti—ismini vermeyeceğim! Ve o, esmer şekerli ginkgo ayı istedi. Suyunuzu getireyim. Siz siparişleri imzalamaya başlayın, hemen dönerim. Ah, tuvalet şurada.”

Girdiği gibi hızla çıktı ve Arden imzalamaya başladı.

Kimse kitabını almadığı için imza masasında oturup hoş görünmeye çalışmanın utancından korkuyordu, ama en azından on dört tane satmıştı.

Otuz dakika sonra, köşe masasına oturduğunda masalar ve raflar arasında uzanan kısa bir kuyruk gördü ve endişelerini bir kenara bıraktı.

İlk gruptaki birkaç kişi podcast'ten bahsedince, dersini aldığını düşündü.

Menajeriniz ve yayıncınız sizden bir podcast ya da başka bir şey yapmanızı isterse, yapın.

Yerinde gülümsedi, bir sonraki kitaba uzandı ve gözünün ucuyla bir hareket yakaladı.

Bir an oturdu, elinde hala kitapla, kitaplığın arkasını görmeye çalışmak için eğildi.

"Bu Mike için."

"Oh, zr dilerim. Tanıdığım birini gördüğümü sandım. Umarım kitabı beğenirsin, Mike."

"Geçen gün *Gracie's Book Club*'da seni dinledim. Hoşuma gidecek bir şeye benziyordu. Brooklyn'den misin?"

"Aslen evet."

Konuşmaya devam ederken, onun arkasına bakmamak için kendini zor tuttu.

Adam güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takıyordu ve bir an için Dustin'i gördüğünü sandı. Ama bu delilikti. Ve bu hissi sevmediği için, bu düşünceyi kafasından attı.

Bunun yerine, sırada bekleyen bir sonraki kişiye baktı. Gülümsemesi şaşkınlık dolu bir ılıa dönüştü ve birden ayağa fırladı.

“Kyra!”

"Evet! Hatırlayacağından emin değildim."

Ama Arden eski okul arkadaşını çoktan kucaklamıştı. "Tabii ki hatırlıyorum." Geri çekildi. "Saçını kestirmişsin."

Genç kızın boncuklu örgüleri artık yoktu. Kadın, saçlarını kıvrıcık bir pixie kesimiyle bırakmıştı ve birkaç bukle, büyük, koyu renkli gözlerine doğru kıvrılıyordu.

"Sen de. *Gracie'nin Kitap Kulübü'nde* sesini duyduğumda inanamadım. Gelip seni görmek, kitabını almak zorundaydım. Meşgul olduğunu biliyorum. Sohbet edecek vaktin yok herhalde."

“Tabii ki vaktim var. Buraya gelirken Lombardi’s’in önünden geçtim ve aklıma sen geldin. Bundan sonra İtalyan sodası içmeye ne dersin? Senin için vişneli, değil mi?”

“Senin için de limonlu. Tanrım, ne kadar da iyi hatırlıyoruz. Çok isterim, Arden. Kızım, seni çok özledim! Kitabımı imzala. Biraz alışveriş yapacağım, bir saat sonra geri gelirim.”

“Harika. Geldiğine sevindim, Kyra.”

Sıra ona geldiğinde, Glenda’nın elinde afiş stoğu vardı, ardından da personel için kopyalar.

"Harikaydı, Glenda. Harika bir mağazan ve harika bir personeliniz var."

"Müşteri hizmetleri, bir numara. Gerçekten çok iyiydiniz. Bir sonraki kitabınız için de sizi tekrar ağırlamayı çok isteriz."

“Geri gelmeyi çok isterim.”

“Arkadaşınız bekliyor. Gitmeden önce web sitemiz için personelimizle bir fotoğraf çekmemiz gerekiyor.”

Dışarı çıkar çıkmaz Arden, Kyra'ya tekrar sarıldı. “Burada olduğumuza inanamıyorum. Buraya gelirken, şehir merkezine gelip dükkanları dolaşacağımızı, pizza ya da dondurma yiyip durmadan konuşacağımızı düşünmüştüm. Sen, ben, Bonita, Kelly.”

“Kendi eritme potamız. Kızıl saçlı, siyahi kız, Latin ve Asyalı.”

“Nasıllar? Hâlâ görüşüyor musun?”

"Bonita uluslararası finans sektörüne girdi. Milano'da yaşıyor. İngilizce." Yürürken Kyra parmaklarını saydı. "İspanyolca, İtalyanca, Fransızca. Dört dil. Şu ana kadar. Şu anda Japonca öğreniyor."

“Vay canına.”

“Arada sırada e-postalaşıyoruz. New York’a geldiğinde buluşmaya çalışıyoruz. Kelly ise Harvard Hukuk Fakültesi’nde okuyor.”

“Bir vay daha.”

“Konuşmayı seviyoruz, iki haftada bir telefonlaşıyoruz. Ailesini görmek için eve geliyor, o zaman da bir araya geliyoruz. Ona bunu anlattığımda ne diyecek, bekle de gör! Arden Bowie, yazar.”

“Peki ya sen?”

“Kyra Brightstone, hemşire. Brooklyn Hastane Merkezi’nde cerrahi hemşiresiyim.”

“Vaylar gelmeye devam ediyor.”

Eskiden olduğu gibi, kalabalık restoranda oturup İtalyan sodalarını yudumladılar.

“Eski yaraları deşmek istemem ama şunu söylemek istiyorum, ailenizi kaybettikten sonra ne yapmam gerektiğini daha iyi bilseydim keşke. Her şey o kadar hızlı oldu ki, bir anda gitmiştiniz ve ben ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim.”

“Gerçekten hiçbir şey yoktu. Kendimi kapattım, içime kapandım ve bir süre teyzemle amcama zorluk çıkardım. Ama onlar sabırlı davrandılar ve yine de beni sevmeye devam ettiler. Senden uzaklaştım, geçmişteki her şeyi geride bıraktım. O kapıyı ben kapattım, sen değil.”

“O zaman buna ihtiyacın vardı.”

“Belki de öyleydi. Ama şimdi o kapıyı açık tutmak istiyorum, hem de çok.”

Kyra telefonunu çıkardı. “Numaram, e-postam, adresim, rehberimde var.”

Arden de kendi telefonunu çıkardı.

“Aynı.” “Kızım, beni görmezden gelirsen çok kızarım.” “Olmaz.”

Parmakları hızla hareket eden Kyra, bilgilerini girdi. “Eskiden yaptığımız başka bir şey yapalım mı? Pizza sipariş edip erkekler hakkında konuşalım. Ve eskiden yapmadığımız bir şey. Yanında bir şişe şarap içelim.”

“Varım. Ama erkekler konusunda konuşacak pek bir şeyim yok. Ya sen?”

“Denzel’le yaklaşık sekiz aydır çıkıyorum. Birlikte yaşamaya başlamak konusunda konuşuyoruz.”

“Her şeyi duymak istiyorum,” dedi Arden, garsona işaret ederken.

“Oh, inan bana, duyacaksın.”

Bir saat daha oturdular. Akşamın şehir merkezindeki karmaşası içinde eve doğru yürürken, Arden dostluğun ne kadar kolay geri geldiğini, izin verirsiniz kopmuş bir bağın nasıl yeniden kurulabileceğini düşündü.

★ ★ ★

Adam onu takip etti. Onu kaldığı yere kadar güvenli bir şekilde götürmesi gerekiyordu, değil mi?

Belki de kitapçada cesaretini kaybetmişti ve sonra Arden o kadınla gitmişti, bu yüzden onu şaşırtma fırsatını kaçırmıştı. Onu yemeğe çıkarmak için. Hayal ettiği gibi, onu otele götürmek, onun kendisini odasına davet etmesini sağlamak için.

Ve geceyi, birbirleri için ne ifade ettiklerini ona göstererek geçirmek.

Bunun için biraz daha beklemesi gerekiyordu. Ama bu, sorumluluğundan kaçacağı anlamına gelmiyordu. O sadece New York’ta yalnız ve savunmasız bir kadındı, bu yüzden onu güvenli bir şekilde geri götürecekti.

Dördüncü Bölüm

Columbus'a dönüşüyle birlikte Arden yine eski rutinine geri döndü. Bu rutinin bir parçası da teyzesi ve amcasının evinde her ay düzenlenen aile yemeğiydi. Bu yemeğin bir parçası da Zoey ve Boone'un balayından dönüşünü kutlamaktı.

Her zamanki gibi Arden, yemek hazırlamaya yardım etmek için erken geldi.

"Sana güveniyordum." Jen, Arden'ı kucakladıktan sonra geri çekildi.

Kaşlarını çattı. "Tatlım, yorgun görünüyorsun."

"Son birkaç gecedir geç saatlere kadar çalıştım." Ve yine de, yeni kilitler ve sürgü kilit olmasına rağmen, dairede iyi uyuyamamıştı. "Ne zaman uykum gelirse o zaman yatmam lazım. Bugün çalışmıyorum, o yüzden harika bir akşam yemeği yiyip erken yatacağım, ya da en azından zamanında."

"Güzel. Şimdi, New York seyahatinle ilgili her şeyi duymak istiyorum. Haftalardır gerçekten konuşmamışız gibi geliyor."

"Artık işler biraz sakinleşecek. Satışlar iyi gidiyor, beklediğimden daha iyi, ve doğrusu, ne bekleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Ve her ne kadar beni destekleseler de, sanırım yayıncının beklediğinden daha iyi."

"O zaman sen ve onlar yeterince beklemiyordunuz. Ve sen bana her şeyi anlatırken, sen de fırında patates yap. Seninkiler benimkilerden daha iyi."

Bu yemek babasının en sevdiği yemeklerden biriydi ve on iki yaşındayken onu memnun etmek istediği için yapmayı öğrenmişti. Tabii ki, on üç yaşına geldiğinde babası ve annesi aptal, hatta çoğu zaman düşman haline gelmişti.

Bunun etrafında bir döngü başlatmıştı ve onları kaybettiğinde henüz tamamlayamamıştı.

“Babam onu çok severdi.”

“Her zaman severdi. Annemiz fazladan yapardı ama Evan varken asla artan kalmazdı. New York’tayken Brooklyn’e gider misin diye merak ettim.”

"Hayır. Gerek yoktu." Arden patatesleri ve soyucuyu çıkardı, oturup işe koyuldu. "Ama Brooklyn'den bir parça bana geldi. Kyra Brightstone, eski bir arkadaşım. Birlikte okula gitmiştik."

“Oh, Arden, bu harika.”

“Öyleydi... şey, hemen hemen her şey, Jen Teyze. İmza töreninden sonra, eskiden takıldığımız bir İtalyan restoranına gittik ve her şeyi yeniden başlattık. Sanki on yıl hiç geçmemiş gibi.”

“Gerçek dostlar arasında olduğu gibi. Bunu duymak güzel, Arden. Umarım ikiniz irtibatınızı koparmazsınız.”

“Kesinlikle öyle yapacağız. Sana podcast’ten bahsetmiştim.”

"Evet, dinledik. Harikaydın. Zeki, arkadaş canlısı ve tam da gerektiği kadar cesurdun."

“O, Gracie, işimi kolaylaştırdı. Her şey mi? Üç gün boyunca sanki başka biriymişim gibiydim. Oradaydım ama şaşkın şaşkın bakıyor, kekeliyor ve tökezliyordum. Gerisi Yazar Arden’dı.”

“Sen busun.”

“Evet, ama çoğu zaman ben sadece Arden’ım, ya da Yazar Arden. Bu farklı bir şey. Hoşuma gidiyor, ama farklı. Ayrıca New York’a taşınmamakla haklı olduğumu da anladım.”

Jen, marine ettiği domuz rostoyu bir fırın kabına koydu. “Bunu yapmayı düşündüğünü bilmiyordum.”

“Düşündüm. Tam bir bohem Arden’ım vardı — bohem ama sofistike bir Arden — etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Muhtemelen SoHo’da. İnsanların tuhaf şiirler okuduğu ve minik espresso fincanları eşliğinde entelektüel sohbetler yaptığı, havalı bir kahve dükkanının üstündeki, sanat ve kitaplarla dolu bir çatı katında.”

Jen burnunu çekti. “Evet, bu tam sana göre.”

“Evet, hayır. Bohem ya da sofistike olmadığımı ve olmak istemediğimi fark ettim. Ve bu gezi bana bunu hatırlattı. Üç günümü gerçekten çok keyifli geçirdim, ama New York bu aşamada benim için çok hızlı ve kalabalık. Daha yavaş bir tempoya ihtiyacım var ve bunu istiyorum.”

“Sen, canım, hiç de yavaş değilsin.” Jen rostoyu fırına koydu. “Boone’un çok sevdiği o kinoa yemeğini yapacağım. Brokoli ve peynirli olanı.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Onları görmek için sabırsızlanıyorum. Dün gece geç saatlerde geldiler. Bilirsin, grup mesajında sen de vardın. Bir sürü muhteşem fotoğraf gönderdiler. Cennette balayı.”

“İkisi o kadar parlıyordu ki, onlara bakmak için neredeyse güneş gözlüğü takmak gerekiyordu. Üç fotoğrafı ayırdım, ama Noel için hangisini çerçeveleteceğime henüz karar veremedim.”

“Arden, daha Mayıs bile olmadı.”

Arden soyma bıçağını havada salladı. “Önceden plan yapmak, ani kararları ve paniği ortadan kaldırır.”

“Bazılarımız dürtü ve paniği sever. Ve lanet olsun, bu iyi bir fikir.”

“Fotoğrafları kim sevmez ki, özellikle de muhteşem görünüyorsa? Zoey’e bahar tatilinde çekilmiş o fotoğrafımız hâlâ onda mı diye sormalıyım.”

“O fotoğrafı çerçeveletip oturma odana asmamış mıydın?” “Asmıştım. Neden biri onu almış, anlamıyorum.” “Almış mı? Kim almış?”

Arden dilini ısırmadı, ama bunu düşündü. Haneye tecavüzden bahsetmemişti ve bunu hiç bahsetmeyi düşündüğü de yoktu.

Soyulmuş patatesleri yıkamak için lavaboya götürdü.

“Biri daireme girmiş. Sanırım...”

“İçeri mi girdi? Hırsız mı girdi? Tanrım, Arden, ne zaman?” Jen endişeyle bir elini kalbine koyarken, diğer eliyle saçlarını karıştırdı. “Sen New York’tayken mi?”

"Hayır, ondan hemen önce. Sanırım çocuklar yapmış olmalı. Saçma sapan şeyler almışlar. Saç fırçanı, açılmış bir kalem kutusu, el kremi, bunun gibi şeyler."

"Polise bildirdin mi?"

Arden mandolinini ve kesme tahtasını çıkardı ve patatesleri dilimlemeye başladı. "Evet, polis geldi. Yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Kilitleri değiştirdim, bir sürgü ekledim, ama dürüst olmak gerekirse, aldıkları şeyler değerli değildi. Gerçekten özlediğim tek şeyler o fotoğraf, annemin madalyonu ve kalp şeklindeki küpelerim."

"Ah, Arden, madalyonun. Çok üzüldüm." Jen karşıya geçip Arden'a sarıldı, sallandı. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Polisin elinde bir fotoğrafı var, yani eğer ortaya çıkarsa..."

"Bunun olmasına çok üzüldüm. O sırada orada olmaman iyi, ama yine de böyle bir şeyin olmasına çok üzüldüm. Ve neden bunu bana şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü korkutucu olmaktan çok sinir bozucuydu ve hepimiz meşguldük. Ayrıca gözlerinde o bakışı göreceğimi biliyordum."

"Ne bakışı?"

"Senin için endişelenen bakış."

"Senin, Zoey'nin, Travis'in, şimdi de April ve Boone'un için endişelenmek işimin bir parçası. İşimi baltalama. Biriyle mi görüşüyordun? Belki de, bilemiyorum, hatıra eşyası isteyen biri?"

"Hayır. Ve kimsenin anahtarı yoktu. Çilingir, eski kilidin, şey, boktan olduğunu söyledi. Şimdi daha iyisi var. Açıkçası bunun aptalca bir hazine avı olduğunu düşünüyorum."

"Belki. Çocuklar aptal olabilir. Ve sen birkaç haftadır buralarda göz önündeydin. Ama bu hoşuma gitmiyor."

"Ben de. Ama masamın çekmecesindeki parayı almamışlar. Kalemleri almışlar, ama parayı değil. Peki ne düşünüyorum? Saç fırçalarını

ve fark etseler bile, polisler bu konuyu ne kadar ciddiye alır ki?"

Bu düşünce Arden'e iyi geldi.

"Yani birkaç genç — büyük olasılıkla — şöyle düşünüyor: *'Hadi şu yazar kadının evine girelim, saçma sapan bir liste yapalım ve bakalım bulabilecek miyiz.*

"Aptalca ama, gençlerle olan tecrübelerime göre, imkansız da değil. Ama dikkatli ol, tatlım."

"Ne zaman dikkatli değilim ki?"

"Bir süreliğine daha da dikkatli ol."

Arden, güveci fırına koyup zamanlayıcıyı ayarlamışken, ön kapı açıldı.

"Aloha!" diye seslendi Zoey.

Arden, Zoey annesinin boynuna bir lei takıp ardından Arden'in boynuna da bir tane takarken, "Altın gibi görünüyorlar," diye düşündü. Altın gibi, ıslıl ıslıl ve neredeyse baş döndürücüler.

"Herkes bir tane var! Ve hediyeler! Ve daha fazla fotoğraf! Babam nerede?"

"Travis'in evinde. Bir şey takılması gerekiyormuş ve aletleri olan tek kişi o. Yakında buraya gelirler. Ama şarabı açmak için onu beklemeyeceğiz! Oh, ikiniz de... mükemmel görünüyorsunuz." Jen ikisini de tekrar kucakladı. "Kesinlikle mükemmel."

"Harika bir yerde, harika zaman geçirdik."

"Jet lag yüzünden çok yorgunuz," diye ekledi Boone, "ama buna değdi."

"Otur, sadece otur. Şarabı açacağım. Sonra bize her şeyi anlatacaksın."

Zoey sırttı, kaşlarını kaldırdı. "Her şeyi mi?"

Jen, yüzünde anne gibi bir ifadeyle tirbuşonu çıkardı. "R derecesine kadar."

Doug içeri girdi, sevinç çığlığı attı, sonra Zoey'i taburesinden kaldırdı. "İşte benim bebeğim. O senin karın olabilir Boone, ama o hala benim bebeğim."

“O benim karım çünkü önce senin bebeğindi, o yüzden benim için sorun yok.”

Zoey başka bir çiçek kolye çıkardı ve babasının boynuna taktı. "Ben her zaman senin bebeğin olacağım."

Arden, Jen'in şarabı bir kenara bırakıp gözyaşını silmek için durakladığını gördü.

Aile, diye düşündü. Ve o kapı acımasızca yüzüne kapandığında, ona kendi ailelerini açmışlardı.

Sonra Travis ve April içeri girip ortamı tamamladılar. Zoey daha fazla çiçek kolye dağıtırken Jen şarap doldurdu.

"Bana gerek yok, teşekkürler," dedi April. "Doug'ın en sevdiği zencefilli gazozdan alayım."

"Ben getiririm." April'in elini sıkıp, Travis dolaptan bir bardak almak için yürüdü.

Buz ekledi ve Zoey, çim etekli bir dansçı figürü, April için Hawaii koyunundan elde edilen iplik ve Güney Denizi incisi kolye ucu gibi hediyeleri çıkarmaya başladığında şarabı doldurdu.

Arden hemen küpelerini plumeria şeklindeki sallantılı küpelerle değiştirdi.

"Kesinlikle tekrar gideceğiz." Boone şarabından bir yudum aldı. "Herkes en az bir kez Hawaii'yi görmeli. Oregon'dayken uçuş daha kolay oluyor, o yüzden sizler bize gelip birkaç gün takılabilirsiniz, sonra hep birlikte gideriz."

"Çok seveceksin anne. Volkanlar, yağmur ormanları, plajlar, inanmak için görmen gereken gün batımları. Ve April, senin için bol bol yürüyüş var."

April kadehine bakarak gülümsedi. "Şey..."

"Aslında size küçük bir haberimiz var." Travis kolunu April'in beline doladı.

Birbirlerine başlarını salladılar ve aynı anda konuştular. "Bebeğimiz olacak!"

"Oh. Oh," Jen'in tek söyleyebildiği buydu. Şarabını bir kenara bırakıp April'a sarıldı, sonra da Travis'e yaslandı.

"Küçük bir haber mi?" Arden gülerek ayağa kalktı ve kucaklaşmaya katıldı.

"Teyze olacağım." Zoey koltuğunda zıpladı. "Baba, sen de dede olacaksın!"

"Anlıyorum. Bunu sindirmeye çalışıyorum." Başını salladı, şaşkın bir kahkaha attıktan sonra oğluna doğru yürüyüp onu sıkıca kucakladı. "Aferin sana, evlat." Sonra April'ı nazikçe kucakladı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Ne zaman? Tanrım, kafam allak bullak oldu. Ne zaman doğacak?"

Nasıl hissediyorsun?"

"Harika hissediyorum. İtiraf etmeliyim ki, kendimi çok iyi hissediyorum. Henüz sabah bulantısı yok, ama başlarsa o iyi hissetme baloncuğum patlayacak. Ve aptalca mutlu hissediyorum. 2 Aralık."

"Baba olacaksın," diye mırıldandı Zoey, sırayla Travis'e sarılırken.

"Şampanya içmeliyiz." Jen ellerini havaya kaldırırken gözleri yaşlarla doldu. "Doug, neden bu evde şampanya bulundurmuyoruz?"

"Bundan sonra bulunduracağız."

"Güzel, güzel, bu çok güzel. 2 Aralık — Yay burcu."

Şimdi Doug karısına döndü ve ona şaplak gibi bir öpücük verdi. "Sen yapardın."

"Yapardım. Bir iyimser, maceracı ruhlu, her şeye olumlu bakan biri. Vay canına! 2 Aralık," diye tekrarladı Jen. "Birkaç aylık hamilesin."

"Yedi haftalık, o yüzden bunu sadece aile içinde tutuyoruz." April, Zoey'e uzandı. "Düğünden hemen önce test yaptım, ama senin ve Boone'un büyük gününü gölgelemek istemedik. Ayrıca doktordan 'kesinlikle hamilesin' teşhisini almak istedim."

"Sonra sen dönene kadar bunu saklamaya karar verdik. Tüm aileye duyurmak için."

"Bir insan yaratıyorum." April gülerek kollarını kendine doladı. "Yapmayı sevdiğim onca şeyin içinde, bu en büyüğü ve en iyisi."

“Mükemmel.” Jen uzun bir nefes verdi. “Kesinlikle mükemmel.”

★ ★ ★

Arden mutfakta kutlama yaparken, Dustin tapınağını yeniden düzenledi. O bunu bir tapınak olarak görmüyordu, sadece kendi tablosu olarak görüyordu.

Madalyon için bir sergileme standı satın almıştı ve sık sık onu açıp bebek resmine ve saç teline bakarak gülümserdi.

Çocukları olduğunda, Arden’a bir tane daha alıp içine bebeklerinin fotoğrafını ve bir tutam saçını koyacaktı. Bir aile geleneği gibi.

Arden'ın saç fırçasını ve losyonunu da yanına koymuştu, çünkü onunla yaşamaya başladığında bunlara ihtiyacı olacaktı. Bir kadının, erkeğin evinde, onun çatısı altında, onun koruması altında yaşaması gerekiyordu.

Mutfağını, Arden'ın mutfağında bulduklarıyla doldurmuştu.

Onunla ilgili yerel bir gazete makalesinin kopyası, podcast kaydı, kitapçıların imza günleri duyurusunun bulunduğu web sayfasının kopyaları ve tabii ki onun kendi web sayfası vardı.

Kadının kalemlerini de hazırlamıştı. Elbette kadının bunlara da ihtiyacı olacaktı, ama o da kendine bir tane almıştı, onu elinde tutmaktan keyif alıyordu.

Onu kullanmış, el yazısını dikkatlice taklit ederek, imzalamasını istediği ama kişiselleştirmesini istemediği kitaba kendi adını ve bir mesaj eklemişti.

Artık kitapta şöyle yazıyordu:

Dustin'e,

Şimdiye kadar sevdiğim ve seveceğim tek erkek. Her zaman ve sonsuza kadar senin olan, Arden

Elinde kadının mumu vardı ve küçük bir vazoya – kadının vazosu – taze çiçekler koymuştu. İmza günlerinde ya da kitapçıdan eve dönerken çektiği fotoğrafları vardı.

Ama en sevdiği, kadının dairesinde çektiği fotoğraftı. O fotoğraf üzerinde çok zaman harcamış, Photoshop kullanarak diğerini —kuzenini— kendi görüntüsüyle değiştirmişti.

Belki tam olarak doğru görünmüyordu, ama şimdilik iş görürdü.

Onun için her şeyi ayarlamak için bu kadar zaman ve emek harcadığını görünce ne kadar şaşıracaktı!

Hatta dairesini bile temizlemişti; bu kadın işi bir işti, ama onu mükemmel olmayan bir ortama getirmek istemiyordu.

Bazen onu ve birlikte yaşadıklarını düşündüğünde dayanamazdı. Mumunu yakabilir, çekmecedeki bulduğu parfüm örneklerinden birini sıkabilir ve boşaldığında onunla birlikte olduğunu hayal edebilirdi.

Bir erkeğin ihtiyaçları vardı ve bir kadın bunları karşılamak için yaratılmıştı.

Flört etmeyi ve bir kadının rol yapma eğilimini anlıyordu ve sabırlı davranmıştı. Haftalarca!

Tablolarına bakıp, fotoğraflardan ona gülümseyen kadını görünce, artık bir adım atma zamanının geldiğini anladı.

Bu yüzden duş aldı, tıraş oldu, biraz Eternity tıraş losyonu sürdü, çünkü bu, onun ve Arden'in birlikte yaşayacağı şeydi.

Sonsuzluk. Ve bu gece başlayacaktı.

★ ★ ★

Arden, aile yemekleri tarihindeki en mutlu aile yemeği olarak nitelendirdiği yemekten hâlâ yüzü gülerek döndüğünde, Monica ve John da öyle.

"Merhaba komşu."

Monica'ya gülümsedi. "Merhaba komşular. Şehirde miydiniz?"

"Öyle denebilir. Kocam beni yemeğe çıkardı."

"Biri gerçekten, gerçekten, *gerçekten* tavuk parmesan istemiş."

Monica gülerek karnını ovuşturdu. "Birisi gerçekten çok istiyordu. Takmış olduğun şey bir lei mi? Oh, bekle, kuzenin Zoey

—Hawaii'deki balayından döndüler mi?" "Evet.

Hep birlikte akşam yemeği yedik."

"Bu sadece güzel değil, aynı zamanda harika kokuyor. Nasıl saklanacağını araştırmalısın."

"Zaten listede. Bu gece buzdolabına koyacağım çünkü çok yorgunum. Çok yakında pijamalarımı giyip bir kitabın başında uykuya dalma zamanı gelecek."

"Anlıyorum."

"Polisten haber yok mu?" diye sordu John.

"Hayır. Bunun aptal bir oyun oynayan ergen pislikler olduğunu kesin olarak karar verdim. Görüşürüz."

Ve bu gece uyuyacaktı, merdivenleri çıkarken kendine böyle söyledi, çünkü başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Neyse, artık sağlam kilitleri vardı, kilitleri açarken böyle düşündü.

Sonra arkasından kilitleri tekrar kapattı.

Lei'sini son kez kokladıktan sonra buzdolabına koydu; bu da ona, kitapçıda öğleden sonraki vardiyasına başlamadan önce haftalık market alışverişini yapması gerektiğini hatırlattı.

Spor salonu, market alışverişi, diye düşündü yatak odasına giderken kúpelerini çıkarırken. Biraz yazma zamanı sıkıştır, işe git. Eve dön, akşam yemeği, pijamalar, biraz daha yazma zamanı.

Belki saat henüz sekize biraz vardı, ama kendine ofisine girmemesi emrini verdi. Kendine sadece bir saat ayıracağını söylese, bunu yapmazdı. Kendini kaptırırdı ve sonra gece yarısını geçirdi.

Bu gece izinli, diye düşündü, her zamanki pamuklu pantolon ve bol tişörtten oluşan pijamalarını giyerken. Başkasının kitabını okuyacaktı ve hissettiği kadarıyla, muhtemelen saat 10'dan önce uykuya dalacaktı.

O başladı yola yola yol yönelmeye
yöneldi duş makyajını makyajını

“Gerçekten mi? Bu gece mi?”

Belki de koridorun karşısındaki komşusu son seyahatinden dönmüştü ve bir şeye ihtiyacı vardı ya da bir şey istiyordu. Her neyse, umuyordu ki iş çabuk ve kolay biter.

Gözetleme deliğinden baktı, Dustin Dubecki'yi gördü — kocaman bir gülümsemeye ve bir buket çiçekle.

Ve alnını kapıya dayadı. Neden?

Sonra derin bir nefes aldı. Çok ileri gitmişti, çok ama çok ileri. Artık ciddi sınırlar koymanın zamanı gelmişti.

Kapıyı açtı. “Dustin—”

“Birkaç şey almak için dışarı çıkmıştım, bunları gördüm ve aklıma sen geldin.” Çiçekleri kadının eline tutuşturdu. “Neredeyse senin kadar güzeller.”

“Teşekkürler, gerçekten, ama...”

“Ne harika bir yer!” Yanından hızla geçip gitti. “Burası gerçekten çok sakın. Eminim yazmak için buna ihtiyacın vardır. Sakin ve sessiz, değil mi? Dağlardaki kulübemi çok seveceksin. Sakin ve sessiz. Dikkatini dağıtan hiçbir şey yok.”

“Burada iyiyim. Dustin, uzun bir gün geçirdim ve ben...”

“Çok fazla çalışıyorsun.” Elini kızın yanağına koydu ve kız ulaşamayacağı bir mesafeye geri çekilince gözleri parladı. “Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var. Yükünü biraz hafifletecek birine. Kitapçıda çalışmamalısın.”

“Kendime bakabilirim ve kitapçıda çalışmayı seviyorum. Şimdi beni dinlemen gerekiyor, beni anlamam gerekiyor. Sen...”

“Ev dışında çalışan kadınlar pek çok soruna yol açar. Yani yazmak, sen tam oradasın ve yine de yapman gereken her şeyi yapabiliyorsun. Mesela burası gibi sakın, temiz bir yer tutmak, güzel yemekler yapmak gibi.”

Siniri — ona, yavaşça alevlenen ama sonunda sıcak ve ölümcül bir patlamayla sonuçlanan bir öfkesi olduğu söylenmişti — o kadar kaynıyordu ki, basit bir rahatsızlık bile çılgınlığa dönüşmek üzereydi.

"Sınırlar," diye düşündü yine. Ve eğer onun duygularını incitirse, bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

"Öncelikle, işim ve hayatım seni ilgilendirmez."

"Hadi ama, Arden." Hoşgörüyü gülümsedi. "Elbette ilgilidir. Endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmene gerek yok." Sabrı taşan kız, sertçe karşılık verdi. "Ve davetsizce evime gelip bana neye ihtiyacım olduğunu ya da hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini söylemeni hiç hoş bulmuyorum. İkincisi, buraya gelerek sınırı aştın. Gitmen gerekiyor."

Yüzü taş gibi sertleşti. Gözleri alev alev yanıyordu. "Sakin olmalısın."

"Öyle mi?"

"Evet. Sakinleş ve biraz saygı göster. Huysuzluk yakışmıyor sana, ben huysuz kadınları sevmem. Sabırlı davrandım Arden, ama artık oyun oynamayı bırakmanın zamanı geldi. Sana çiçek getirdim. Onları suya koyup güzel bir vazoya koymalısın. Üstelik bana bir içki bile ikram etmedin. Bu çok kaba."

Onda bir terslik olduğunu mu düşünmüştü? Birazdan da fazlası, diye karar verdi. Ve onun gitmesini istedi.

"Bu kabalık mı? Hiç mi anlamıyorsun? Oynadığım tek oyun sana karşı kibar ve profesyonel davranmaktı, ve bu da bitti. Bu saçma çiçekleri ve sınır tanımayan tavırlarını al ve defol git."

Çiçekleri adama doğru itti, kapıyı açmak için dönmeye başladı.

Yüzüne gelen bir tokat onu geriye savurdu. Ayakları yerden kesilirken başı kapıya çarptı. Gözlerinin önünde yıldızlar patladı.

"Bir ders alman lazım, ihtiyacın olan bu. Yerini bilmen lazım. Benim yanımda! İstedğim bu, anlamı bu."

Sersemlemiş, bacakları titriyordu; ayağa kalkmaya çalıştı, çığlık atmaya çalıştı.

Sonra adam bir eliyle boğazını sıktı, diğer eliyle ise onu sağa sola, sağa sola tokatlayarak nefes almasını engelledi, ta ki kanın tadını alana kadar.

Kız direndi, çırpındı, ama ciğerleri yanıyormuş gibi hissediyordu; görüşü bulanıklaştı. Kendini kaybolurken hissettiğinde, gri bulanıklığın içinden kırmızı çizgiler geçiyordu...

Sonra tekrar nefes alabildi. İnce bir ıslık sesi çıkararak havayı ciğerlerine çekti. Acıyordu, Tanrım, acıyordu, ama açgözlülükle daha fazlasını almak için mücadele etti.

Çaresiz ciğerleri dolarken, adamın tişörtünü çıkardığını ve ellerinin göğüslerini kavradığını fark etti. Sıkıştırdı, sıkıştırdı, şoktan çıkardığı inilti boğazını tırmaladı.

"İstediyimi al, orospu. Sen de istiyorsun."

Ellerini itmeye çalıştı, biri pantolonunun altına girdi, diğeri yine boğazını sıktı.

O nefes almaya çalışırken, adamın parmakları içine girdi.

Hava yoktu, sadece acı ve korku vardı.

Ölüyordu. Her şey kaybolmaya başlamıştı çünkü ölüyordu.

Adamın ağzı acımasızca kadının ağzını kapattı ve dili içeri daldı.

Kız dilini ısırdı ve tırnaklarını adamın yanağına geçirdi.

Adam inledi, geri çekildi ve ağlayarak onu itmeye çalıştı.

"Beni böyle oynayabileceğini mi sanıyorsun, lanet fahişe? Bana ne yaptırdığını bir bak."

Yumruğu kadının yüzüne, karnına indi ve kadının az önce yeniden bulduğu nefesini elinden aldı.

İmdat! Bağırmaya çalıştı ama sadece hırıltılı bir ses çıkabildi.

Tanrım.

Biri bana yardım etsin.

Adam onu saçlarından sürükledi, masayı devirdi ve üzerindeki lamba paramparça oldu.

"Dersini al. Yatakta. Sert mi istiyorsun, sert alacaksın. O güzel yatağın, onca yastığın var. Bunu doğru düzgün yapacağız ve sen de dersini alacaksın." Saçlarından tutup sürüklerken, kafasını iki kez yere vurdu.

Çığlık kafasının içinde kulakları deler gibi yankılandı, ama oda dönüp dururken ağzından sadece boğuk bir ses çıktı.

"Sakin ve sessiz, yumuşak ve nazik. Burada sevişirken yakabilmemiz için mumları komodinin üzerine bırakmıştım. Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Her zaman ve sonsuza kadar. Artık bunu göstermenin zamanı geldi. Sana bakacak olan adama sevgi ve lanet olası saygı göster."

Uzaklardan gelen gürültü ve bağırışları duydu. Kafası tekrar yere çarptığında bile kafa derisindeki yanma hissi hafifledi.

"Bu senin suçun." Onu dizlerinin üzerine kaldırdı, yüzünü onun yüzüne bastırdı. "Her şeyi mahvettin. Ama ben düzeltereğim." Ağzını yine onun ağzına bastırdı. "Gerçek erkekler böyle yapar."

Adam onu bıraktığında, kız sürünmeye çalıştı.

★ ★ ★

"Arden, Arden, ben John. Tanrım. Gel, gel, tutuyorum seni."

Onu zar zor görebiliyordu, ama o onu yere oturup kucağına alırken elini kaldırdı. "Polisler ve ambulans geliyor. Monica tıbbi çantasını alıyor."

"O... o..."

"O gitti. Onu durdurmalıydım, ama seni yerde gördüm. İyileşeceksin. Monica..."

"Evet, iyi olacaksın." Monica kanepeden battaniyeyi alıp Arden'in üzerine örttü. "O gitti. Biz buradayız. Acıdığını biliyorum. Yüzün ve boğazın dışında başka bir yerin acıyor mu?"

"Bilmiyorum." Arden, Monica'nın gözlerine tuttuğu ışığa karşı gözlerini kırptırdı.

"John, aşığı in de polise ve ambulansa nereye gelmeleri gerektiğini göster. Ben buradayım Arden. Bakacağım, tamam mı? Yardım geliyor ama ben de bakacağım. Uyanık kalmaya çalış, tamam mı? O kimdi?"

"Dustin. Ah... Hatırlayamıyorum. Dustin bilmem ne. Düzgün göremiyorum. Her şey bulanık ve... Soğuk. Çok soğuk."

"Şoktasın ve beyin sarsıntısı geçiriyorsun." Göğüslerinde ve uyluk içlerinde morluklar vardı. "Arden, sana tecavüz etti mi?"

"Denedi. Sanmıyorum... Eli, parmakları." Gözyaşları acıtiyordu ama durduramıyordu. "Üzerimde, içimde. Dubecki," dedi gözyaşları akarken. "Dustin Dubecki."

"Tamam. Geliyorlar. Sirenleri duyuyor musun? Adın ne?"

Boğazı yanarken yutkundu. "Arden Bowie."

"Aynen öyle, çok iyi. Şimdi uyanık kal. Geliyorlar, seni hastaneye götürecekler. Seninle ilgilenecekler. John ve ben de orada olacağız. Orada olacağız. Aileni arayacağız."

"Bir ders al."

"Ne?"

"Ders al dedi. Yatak odasını biliyordu. Daha önce de girmişti. Biliyordu."

"Tamam. Merak etme." Monica, sağlık görevlileri içeri koştuğunda biraz zorlanarak kendini kaldırdı.

"Ben bir doktor asistanıyım. Şokta, beyin sarsıntısı geçirmiş, başından ve yüzünden yaralanmış. Boğulmuş. Bilincini kaybetti mi bilmiyorum. Ama tepki veriyor ve akli başında. Tecavüz muayenesi yapılması gerekecek. Adı Arden, Arden Bowie."

Onlar işlerine koyulurken, Monica bildiğı bilgileri — yaş, boy, yaklaşık kilo — sıralarken, John olay yerine gelen polislerle konuşuyordu.

"Birinin düşmesi gibi gürültüler ve çarpma sesleri duyduk. Yukarı çıktım; yaklaşık bir buçuk hafta önce evine hırsız girmişti

yukarı çıktım. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bir ses duydum, kapıyı yumrukladım, ona seslendim. Adam koşarak dışarı çıktı, bana çarptı ve koşturaya devam etti. Peşinden gidecektim ama onu yerde gördüm.”

“Onu tarif edebilir misiniz?”

“Beyaz bir adam, açık kahverengi ya da koyu sarı saçlı. Yirmili yaşların ortalarında, sanırım. Ben...”

“Dustin Dubecki.” Monica öne çıktı. “Bana adını söyledi ve geçen hafta eve giren kişinin o olduğunu söyledi. John, onunla gidiyorum. Ben bir doktor asistanıyım,” dedi memurlara. “Onunla kalacağım. Dövülmüş, boğulmuş, cinsel saldırıya uğramış. Tecavüze uğrayıp uğramadığını kesin olarak söyleyemiyor.”

Arden onların konuşmalarını duyuyordu, belirsiz sesler, duyulup kaybolan kelimeler. Her yeri ağrıyordu, ama o bile bir sis bulutunun altında kayboluyordu. Sonra kaldırıldı, yuvarlandı ve oda yine dönmeye başladı, o da kusacağından korktu.

Biri elini tuttu. “Arden, ben buradayım. Ben Monica, tam yanında duruyorum. Artık güvendesin.”

Güvende. O kelimeye, o ele sıkıca tutundu ve gözlerini kapattı.

Beşinci Bölüm

Eve vardığında Dustin sakinleşmişti. Eli biraz acıyor olsa da — parmak eklemleri morarmıştı— deri bileziğini ovuşturdu.

Sadece sevgililer arası bir kavgaydı, çiftler arasında her zaman olurdu.

Aslında, bunlar ilişkiye renk katıyordu. Biraz renk, biraz heyecan.

Ona da sakinleşmesi için zaman tanıyacaktı. Kadınlar çok duygusaldı. Tanrım, onlara yan gözle baksan, histerikleşiyorlardı.

Banyoya girdi, yanağındaki çizikleri inceledi, zonklayan dilini dışarı çıkardı ve bunları kadının kendisine olan tutkusunun kanıtı olarak gördü.

Hiç şüphesiz ki o da istemişti, hem de sert bir şekilde. Eğer kesintiye uğramamış olsalardı...

Hayır, bunu itiraf etmeliydi. Paniklemişti. Kapıyı yumruklayan ve bağırان sesleri duymak onu korkutmuştu. O pisliğe siktirip gitmesini söylemek yerine, kaçıp gitmişti.

Bu bir daha olmayacaktı.

Çizikleri yıkarken acıdan yüzünü buruşturdu. Vay canına! Kız gerçekten dişlerini geçirmişti! Üzerlerine biraz Neosporin sürdükten sonra, diline dondurma sürmeye karar verdi.

O öpücüğü asla unutmayacaktı.

Ve elini boğazına doladığında ona bakışını da. Mavi gözleri o kadar genişlemişti ki, tamamen ona odaklanmıştı. Sanki dünyadaki tek erkek oymuş gibi dikkatini ona vermişti.

Bunu düşünmek, çıkardığı sesleri, vücudunun onun altında nasıl kıvrıldığını düşünmek, onu tekrar sertleştirdi.

Duş almaya karar verdi, dondurma yemeden önce rahatlamak istedi.

★ ★ ★

Dustin televizyon ve bir kase Nutty Coconut ile rahatladığında, Arden muayene odasında yatıyordu. Adamın —doktorun— elleri nazikti, ama yine de onlardan çekiniyordu.

"Arden, herhangi bir ilaç kullanıyor musun?"

Boğazı yanıyordu, bu yüzden sadece başını salladı. Işıklar gözlerini acıtıyordu, bu yüzden gözlerini kapalı tuttu. Konuşmak zorunda kaldığında — o kadar çok soru vardı ki — kulaklarındaki uğultu gittikçe yükseldi, çıkardığı boğuk fısıltıdan bile daha yüksek sesle.

Tecavüz muayene kiti kullanıldığında gözyaşlarını tutamadı ve gözyaşları bile canını yakıyordu.

Testler yaptılar, ama her şey sorularla, seslerle, vücuduna ve yüzüne dokunan ellerle birbirine karıştı. Zihninde başka bir yere, herhangi bir yere gitmeye çalıştı, ama her denemesi onu geri getiriyordu. Onun altında sıkışmış, eli boğazını sıkıyor, parmakları içini dolduruyordu.

Böylece kendini muayene odasına, çok parlak ışıklara geri itti. Güvende, dedi Monica.

Ama kendini güvende hissetmiyordu.

Onu bir odaya götürdüler. Daha fazla ışık, vücudunda daha fazla el, kulaklarındaki uğultuya karşı fısıldayan daha fazla ses. Başını ikiye bölecekmiş gibi hissettiren bir baş ağrısı.

Sonra Jen'in dudakları, yanağına nazikçe değdi. "Buradayız tatlım.

Hepimiz buradayız."

Acıya, boğazındaki yanmaya ve kulaklarındaki uğultuya rağmen ağlayabiliyordu. Sonunda, tanıdığı kolların arasında, güvenli bir şekilde sarılmış halde, korkusunu ve şokunu ağlayarak atabiliyordu.

★ ★ ★

Dustin televizyonun önünde uyuyakalmıştı, bu yüzden kapının çalınması onu irkitti. Kimse kapısını çalmazdı.

Güvenli bir dairesi vardı, paranın alabileceği en iyisi, ve kimse kapısını çalmaya gelmezdi.

Bunu görmezden gelmeyi düşündü, sonra birden aklına geldi.

Arden. Barışmaya gelmişti! Ona üzgün olduğunu söylemek, affını istemek için.

Kapıya koşmaya başladı, sonra bir erkeğin çok hevesli görünmemesi gerektiğini hatırladı. Onu affetmek mi? Elbette. Ama bunun için biraz uğraşmasını sağlaması gerekiyordu.

Ancak kapıyı açtığında karşısındaki Arden değildi. Orada bir erkek ve bir kadın duruyordu.

"Dustin Dubecki mi?" diye sordu adam.

"Evet, nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam ve kadın rozetlerini gösterdiler.

"Dedektif Venmar ve Brill, Columbus Polis Teşkilatı. İçeri girip size birkaç soru sormak istiyoruz."

Kadın boyu biraz kısaydı. Arden'e kadar, daha kısa kadınları tercih ederdi.

Kızılara karşı bir zaafı vardı, ama Arden'e kadar minyon olanlara.

Ve bu kadının yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Ne sorusu?"

"İçeride sorarsak daha iyi olur." Muhtemelen ellili yaşlarında ve belinde fazladan on kilo olan adam, omzunun üzerinden koridorun karşısındaki kapıya baktı. "Tabii komşuların da sohbete dahil olmasını istemiyorsanız."

"Orada kötü çizikler var, Bay Dubecki."

Kadına bakarak Dustin omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Ne hakkında bu?" Ama onları içeri almak için geri adım attı.

Düşük profilli davranmayı severdi.

Brill adındaki kadın, oturma odasına göz gezdirdi.

“Güzel bir yer.” Büyük siyah deri koltuk takımına ve iki buçuk metrelik duvar ekranına başını sallayarak. “Sanırım minimalist birisiniz.”

Dustin yine omuz silkti. “Buraya sadece birkaç ay önce taşındım ve zaten dağınıklığı sevmem. Binada bir sorun mu var yoksa?”

"Bildiğimiz kadarıyla yok." Venmar, muhteşem manzaralı odayı kendi gözleriyle inceledi. "Bu akşam saat sekiz buçuk civarında nerede olduğunuzu bize söyleyebilir misiniz?"

“Sadece takılıyordum.”

“Burada mı?”

“Şurada burada. Sorun ne?”

"Orası Arden Bowie'nin dairesi mi?" diye sordu Brill.

Aptal polisler, diye düşündü. Ama bileğindeki deriyi ovuşturdu. Polislerle başını belaya sokmak istemiyordu.

"Ne olmuş yani? Kız arkadaşımı ziyaret edemez miyim?"

"Sen buna ziyaret mi diyorsun?" Brill'in gözleri onun gözlerine delici bir şekilde baktı. "Ziyaret. Ziyaret ettiğinde sık sık bir kadını dövüyor, boğuyor ve tecavüz etmeye mi çalışıyorsun?"

İnanamayan bir ses çıkardı. “Bu saçmalık. Kim söyledi bunu? Bu delilik.”

"Arden Bowie öyle diyor. Seni dairesinden kaçarken gören tanık da öyle diyor. Onu kanlar içinde, yarı baygın halde yerde yatarken bırakmışsın."

“Bu delilik, tamam mı? Küçük bir tartışma yaşadık, hepsi bu. Sanırım bana hala kızgın, o yüzden saçma sapan şeyler söylüyor.”

“Küçük tartışmanız onu hastaneye düşürdü.”

Şok dalgası içinden geçti, gözlerine yansıdı. “Arden hastanede mi? Nerede? Yanına gitmeliyim. Bana ihtiyacı olacak.”

“İhtiyacı olan son şey o. Ayakkabı giymeniz gerek, Bay Dubecki.”

“Neden?”

“Çünkü karakolda daha uzun bir konuşma yapacağız. Dedektif Venmar, neden Bay Dubecki ile birlikte gidip ayakkabılarını ve bir ceket almıyorsunuz? Bu gece hava biraz serin.”

“Sizinle hiçbir yere gitmiyorum ve siz de buradan gitmelisiniz. Haklarımı biliyorum!”

"Henüz haklarınızı okumadım. Hemen bunu telafi edeyim. Dustin Dubecki, saldırı, cinayete teşebbüs, cinsel saldırı ve tecavüze teşebbüs suçlarından tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkınız var."

“Bu delilik. Tutuklama mı? Saçmalık. Arden ve ben birbirimizi seviyoruz. Birbirimize bağlıyız. O sadece üzgün. Onunla konuşup bu meseleyi halletmem lazım.”

“Ayakkabılarını alalım,” dedi Venmar, Brill Miranda haklarını okumaya devam ederken. “Yatak odası?”

İkisini de yumruklamak, dışarı atmak istedi. Ama iki kişiydiler. Adamın yedek lastiği olabilir, ama sert görünüyordu.

İşbirliği yap, dedi kendi kendine. Her şey yoluna girecekti.

“Evet, evet. Bakın, beni hastaneye götürmeniz lazım. Onu görmem lazım. Ona göz kulak olmam gerekiyor. Bazı duygusal sorunları var.”

Venmar onu oturma odasından dışarı, mutfak/oturma odası alanını geçip yatak odasına kadar takip etti.

"Hey, Brill, şuna bir bakmalısın."

"Bunu Arden'ı şaşırtmak için hazırladım," dedi Dustin, gömme dolaptan ayakkabılarını çıkarırken. "Ona benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek için. Şu duygusal sorunlar mı? Çok fazla güvenceye ve ilgiye ihtiyacı var."

“Geçen hafta dairesine hırsız girip bu eşyaların kaybolduğunu bildirmiş olduğunu düşünürsek, eminim sürpriz olmuştur.”

Enseninde soğuk ter damlaları belirdi, ama rahat bir kahkaha attı.

“Dostum, yanıyorsun. Aylardır görüşüyoruz.” Dustin başını salladı. “O oyun oynamayı sever. O bir yazar, bilirsin, bu yüzden sürekli bir şeyler uydurur.”

"Tabii." Brill kelepçelerini çıkardı. "Ellerini arkaya koy."

Ona alaycı bir şekilde baktı. “Bak, polisçilik oynayan bir kadının bana kelepçe takmasına izin vermeyeceğim. Bıktım artık, o yüzden çekil önümden. Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Dustin onu ittiğinde, Brill Venmar’a bir bakış attı; Venmar ellerini kaldırdı ve Brill, Dustin’i itip kakarak kelepçeleri takabildi.

“Polisçilik oynamayı çok seviyorum. Suç listene haneye tecavüz, hırsızlık, memura saldırı ve direniş suçlarını da ekleyeceğiz.”

O, tamamen ve bir anda teslim oldu. İkisine karşı koyamazdı. Ama her şey yoluna girecekti. Her zaman olduğu gibi.

“Bu korkunç bir hata. Arden sana söyleyecektir. Bu sadece onun oyunlarından biri.”

★ ★ ★

Ne zaman Arden uyandığında, baş baş ağrısı şiddetliydi, boğazı boğazı ağrıyordu, Zoey eğilip elini tuttu.

"Ben buradayım."

Bir an için her şey boşlukta kaldı, sonra damla damla, sızarak geri geldi. “Hastane,” diye fısıldadı.

"Doğru. Ve sen iyi olacaksın. Hadi, biraz içmeye çalış."

Zoey bardağı ona uzattığında, Arden pipetten bir yudum almaya çalıştı. "Yutması zor."

"Biliyorum, ama bu geçecek."

"Saat kaç?"

"Saat yedi biraz geçti. Sabah. Biraz iyi uyudun ve bunun çok önemli olduğunu söylediler. Dinlenmek ve daha fazla dinlenmek."

Arden'in saçlarını okşadı. "Biraz daha su?"

Arden başını sallayınca Zoey bardağı masaya koydu. "Gerçeği duymak isteyeceksin. O sana zarar verdi. Beyin sarsıntısı geçirdin, birkaç dikiş atılması gerekti. Trakeanda ezilme var, ama kırık ya da ezik değil."

Sesi çatladığı için durdu. Zoey yutkundu, sonra devam etti.

"Gözlerin morarmış, yüzünde kesikler ve çürükler var. Düştüğün yerlerde de çürükler var; kalçanda, omzunda. Sana cinsel tacizde bulundu, ama tecavüz testi negatif çıktı."

Arden'in elini yüzüne kaldırdı, sonra dudaklarını avucuna bastırdı. "Bir sürü test yaptılar ve daha fazlasını da yapacaklar, ama bilişsel hasar belirtisi yok, beyin kanaması yok. Muhtemelen bugün seni burada tutmak isteyecekler, ayağa kaldırıp yürümeni sağlayacaklar, o tür şeyler. Sonra eve gidebilirsin. Yarın. Kendi evine ya da birkaç günlüğüne anne ve babanın yanına."

Arden konuşmadan elini kaldırdı.

"Kendi evine gitmeye karar verirsen itiraz etmememizin tek nedeni, aşağıda muhteşem John ve Monica'nın olması."

"Oradaydılar. John, kapının önündeydi."

"Doğru. John kapını yumrukladığında o piç kaçtı. Monica da ambulansla seninle geldi, yanında kaldı. Artık onlar benim dünyadaki en sevdiğim insanlar.

"Polis onu yakaladı, Arden. Onu tutukladılar."

Arden titrek, aralıksız nefesler aldı. Gözlerini kapatıp titremeye başladı.

"Sakin ol. Ben buradayım." "Hapse mi atıldı?"

"Evet, evet, hapse atıldı. Artık sana ya da kimseye zarar veremez." Nazikçe Arden'in saçlarını okşadı. "Bildiğim tek şey bu

. D n gece polis gelmiş, ama sen uyuyordun. Hazır olduğunda seninle konuşmak için tekrar gelecekler.”

Arden başını salladı. “Onlara anlatmam lazım.” Fincanı işaret etti. “Biraz daha?”

Yavaşça bir yudum aldı, yutmaya zorladı kendini. “Gelsinler de.”

“Tamam, ama önce hemşirenin gelmesini isteyeceğim. Ve doktorunla da konuşup onay alacağız. Sonra onlarla konuşabilirsin. Aileni aramam lazım. Ve muhteşem Monica ile John’u.”

“Kitapçı. Bugün çalışmam gerekiyordu.”

"Onunla da ben ilgilenirim. Hemşireyi çağırayım, sonra tekrar dinlenmen lazım."

"Yorgunum."

"Eminim  yledir. Hemen dışarıda olacağım. Ve sen burada olduğun sürece ikimizden biri de burada olacak."

* * *

Daha fazla testten geçti ve tekrar uyumak istemese de yorgunluk onu yendi. Tekrar uyandığında Jen yanında oturuyordu.

 orba ve jöle yedi ve yutkunmanın artık o kadar zor ve acı verici olmadığını kendine söyledi, ama bundan pek emin değildi.

Eve gitmesi gerektiğini düşündü. Kendi dairesinde yaşayabileceğini, yemek yiyebileceğini ve uyuyabileceğini kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Doktor odaya girdiğinde, bunu yapabileceğini söyleyeceğini umdu.

 nce ona tarihi söylemesi gerekiyordu — gün, ay, yıl — yirmiden geriye doğru sayması, yılın aylarını —geriye doğru sayması gerekiyordu.

"Muhtemelen  yle hissetmiyorsun, ama çok iyi gidiyorsun."

“Eve gitmek istiyorum.”

“Bir gün daha bekleyeceğiz; yarın da durumun düzelmeye devam ederse, o yönde ilerleyeceğiz. Terapiyi ciddi ciddi düşünmeni istiyorum. Ölümcül olmayan boğulma vakaları da fiziksel olduğu kadar psikolojik hasara yol açar, Arden. Cinsel saldırı da öyle. Bu konuyu konuşmak üzere biri seninle görüşecek.

“Bazı hafıza boşlukların olabilir, bu normaldir.”

“Yok. Eskiden vardı, sayılır, ama artık yok. Her şeyi hatırlıyorum.

Polis. Onlara anlatmak istiyorum.”

“O zaman bunu hallederim. Bir iki gün daha gereğinden fazla konuşma. Ve dinlen, Arden. Birkaç hafta boyunca fiziksel efor sarf etme, bol bol uyu ve dinlen. Bir hafta sonra baş ağrıları devam ederse veya tekrarlarsa, tekrar gelmen gerekir.”

“Tamam. Teşekkür ederim.”

Sesli bir kitap dinleyerek uykuya dalıp uyandı, sonra hemşire içeri girdiğinde kitabı bir kenara koydu.

“Polis geldi. Onlarla şimdi konuşmak ister misin?” “Evet, isterim. Biraz daha dik oturabilir miyim?”

“Seni rahat ettirelim. Peki, sen konuşmayı bitirdiğinde onlar bitirmemişlerse? Bana işaret et, ben onları dışarı çıkarayım.”

Arden kendini hazırlamak için birkaç kez derin nefes aldı.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, minyon yapılı ve kahverengi at kuyruğu saçlı bir kadın gördü. Ondan belki on iki yaş büyük, iri yapılı, koyu saçlarında gri teller olan bir adam.

“Bayan Bowie. Ben Dedektif Brill, bu da ortağım Dedektif Venmar. Birkaç soruya cevap verebilir misiniz?”

“Evet. Sesim.” Elini boğazına götürdü. “Yüksek sesle konuşamıyorum, üzgünüm.”

“Bunu dert etmeyin. Size bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?” “Evet. Dustin Dubecki.”

“Onu nereden tanıyorsunuz?”

“Short North’daki Next Chapter’da düzenlenen ilk kitap imza gününe geldi. Sonra bir sonraki imza günüm ve kütüphanede verdiğim konferansa da katıldı.”

“Onunla sosyal olarak dışarı çıktın mı?” diye sordu Venmar.

“Hayır... şey, bir kez kahve içtik. Etkinlikten sonra bana kahve ya da içki ısmarlayabilir miyim diye sorup duruyordu bana kahve ya da içki ısmarlayabilir mi diye sorup duruyordu ama benim planlarım vardı. Ayrıca istemiyordum da. Ama sonunda bir kez onunla kahve içtim.”

“Romantik ya da cinsel bir ilişkiniz oldu mu?”

Kafasını salladı, ama bu canını yaktı. Derin bir nefes aldı

“Kesinlikle hayır. Onu sadece o etkinliklerde gördüm—dedi ki “Yazmaya çalışıyordu... konuşmak istiyordu. Sonra kahve içtiğimiz zaman. İş çıkışı ona rastladım – kitapçıda – elimde hazır bir bahane yoktu ve sürekli bahane uydurmaya devam edemeyeceğimi hissettim. Ve ona acıdım, özellikle de bana anne babasını kaybettiğini, dedesi ve ninesiyle yaşadığını, sonra onları da kaybettiğini anlattıktan sonra.”

Brill gözlerini kısarak, “Sana anne babasını kaybettiğini, dedesi ve ninesiyle yaşadığını mı söyledi?” diye sordu.

“Evet. Ben on dört yaşındayken annemle babam bir kazada öldü, o yüzden nasıl bir his olduğunu biliyorum.”

“Bayan Bowie, onun anne babası hayatta. O on üç yaşındayken boşanmışlar, ama ikisi de hayatta.”

Arden gözlerini kapattı. “Beni kandırdı. O hassas noktama dokundu ve beni kandırdı.”

“Dairesinde sizin kitaplarınızdan biri vardı,” dedi Venmar. “İmzalıydı ve üzerinde ‘Dustin’e, şimdiye kadar sevdiğim ve seveceğim tek erkeğe. Her zaman ve sonsuza kadar senin olan, Arden’ yazıyordu.”

Arden’in kalbi hızla çarpmaya ve nefesi kesilmeye başlayınca gözlerini tekrar açtı.

“Bunu ben yazmadım. Asla yazmadım. Onun için üç kitap imzaladım. Birine ‘En iyi dileklerimle,’ dedim, birine de dedesi için olduğunu söyledi—aynı isim, onun adını aldığını söyledi.

Sanırım ‘Keyifli okumalar’ diye imzaladım. Sonuncusuna ise sadece imzam vardı. Kime vereceğinden emin olmadığını söyledi.”

“Neden bize dün gece ne olduğunu anlatmıyorsun? Hatırladıklarını.”

“Teyzemde akşam yemeği yemiştim. Aile yemeği. Sanırım saat sekizi biraz geçe eve geldim. Monica ve John—alt kat komşularım—yemeğe çıkmışlardı ve aynı saatte dönmüşlerdi. Aşağıda birkaç dakika sohbet ettik. Yukarı çıktım. Yorgundum, erken yatmayı planlıyordum. Yatmaya hazırlandım, biraz kitap okuyayım diye düşünüyordum ki, o kapıyı çaldı.”

“Onu içeri mi aldın?”

Venmar’a baktı. “Gözetleme deliğinden baktım, onun olduğunu gördüm. Elinde çiçekler vardı. Yorgun ve sinirliydim. Ve düşündüm ki, benim nerede yaşadığımı nereden biliyor? Ve bazı sınırlar koymam gerekiyor.”

“Kapıyı açtım, o ise gülümseyerek çiçekleri gördüğünü ve beni düşündüğünü söyledi. Ona uzun bir gün geçirdiğimi, yorgun olduğumu söyledim ama o beni itip geçerek içeri girdi.”

“Onu içeri davet etmedin.”

“Çiçekleri bana uzatıp içeri girdi. Onu göndermeye çalıştım ama konuşmaya devam etti. Ne güzel bir evim olduğunu söyledi. Dağlarda falan bir evim olması gerektiğini söyleyip durdu. Ev dışında çalışmamam gerektiğini söyledi. Bana o bakacağını söyledi. Bir kadın için yazmak, bunu evde yaparsa sorun değildi. Yeterince dinlemiştim ve sinirlendim. Benim hayatım, benim işim, onu ilgilendirmezdi. Evime gelerek sınırı aştığını söyledim. Gitmesini söyledim.”

“Kaba davrandığımı, ona umut verdiğimi ve sabırlı davrandığımı söyledi. Çiçekleri ona geri ittim. Kapıyı açmak için dönmeye başladım ve o bana vurdu.”

Elini yüzüne bastırdı. “Sertçe. O kadar sert ki geriye düştüm ve başım kapıya çarptı. Yıldızlar gördüm. Bunun

bunun gerçek olduğunu bilmiyordum. Gerçekten yıldızlar gördüğünü. Sonra üstüme çıktı. Üstüme çıktı ve...”

En iyi niyetine rağmen, gözyaşları akmaya başladı.

“Arden.” Brill nazikçe konuştu. “Acele etme. Biraz su ister misin?”

Arden başını sallayarak bardağı aldı. “Yutkunmak hâlâ acıtıyor. Üzerime çıktı, oda dönüyordu ve nefes alamıyordum. Bir eliyle boğazımı sıkıyor, diğer eliyle de tokat atıyordu. Her şey kayboldu, sonra tekrar nefes alabildim. Göğüslerimi sıkıyordu ve ben direnmeye çalıştım. Çığlık atamadım, ses çıkaramadım. Ama onu itmeye çalıştım. Yine elini boğazıma doladı, sonra elini pantolonumun altına soktu, parmaklarını içime soktu. Ağzını ağzıma yapıştırdı, dilini ağzıma soktu.

"Elimden geldiğince sertçe ısırdım. Yüzünü tırmaladım."

“Aferin sana,” diye mırıldandı Brill. Arden gözlerini kapattığında, “Gerisini sonra devam edebiliriz,” diye ekledi.

"Hayır. Bitmesini istiyorum. Bir dakikaya ihtiyacım var." "Acele etme."

“Onu ısırdım. Bağırdı ama durmadı. Nefes alabilmem için boğazımı bıraktı ve bana vurdu. Yüzüme, karnıma yumruk attı. Beni saçımdan tutup sürüklemeye başladı. Bana bir ders almam gerektiğini söyledi. Yerimi bilmem gerektiğini. Yatakta. Yumuşak yastıklarla ve komodinin üzerindeki mumla donatılmış güzel yatağımda. Bir ders almam gerekiyordu. Kafamı yere vurdu, gözlerim karardı, ama onu durduramadım. Beni öldürüyordu, ama onu durduramadım. Çığlık atmaya çalıştım, ama yapamadım. Kafamın içinde çığlık atıyordum, ama sesim çıkmıyordu.

“Sonra John oradaydı, Monica da. Unutmuşum, eve zorla giren o olmalıydı. Polise bildirdim. Dairemden eşyalarımı çalmıştı ve dün gece geldiğinde dairemle ilgili bazı şeyleri biliyordu. Hırsızlıktan sonra kilitleri değiştirdim ve o

. Resim çerçevesi gibi görünüyor. Onu oturma odasındaki raflara koydum.”

“Onu alıp kayıtları izlememiz için izninizi alabilir miyiz?”

“Evet. Lütfen. Göreceksiniz... Onu geri istemiyorum. Asla görmek istemiyorum.”

Kayıt aracılığıyla o anları yeniden yaşamak düşüncesi, ciğerlerindeki havayı tekrar kesintiye uğrattı.

“Arden.” Brill eğilip Arden’in elini tuttu. “Artık sana dokunamaz.”

“Hatırladığın başka bir şey var mı?” diye sordu Venmar. “Bize anlatabileceğin herhangi bir şey.”

“Sanmıyorum... Evet. Yaklaşık iki hafta önce New York’a gittim. Kitap imza günüm vardı. Onu gördüğümü sandım, sonra bunun delilik olacağını düşündüm ve kafamdan attım. Ama sanırım oradaydı.”

"Bunu araştıracağız," diye temin etti Venmar.

"Kuzenim onu tutukladığınızı söyledi. Gözaltında. Gözaltında mı?"

"Evet, ve dairenizden kaybolan eşyaları onun evinde bulduk. Sizin fotoğraflarınız vardı," dedi Brill. "Etkinliklerinizde, Short North'ta sokakta çekilmiş fotoğraflar. Biri açıkça düzeltilmiş, siz ve Dubecki'nin birlikte olduğunuz bir fotoğraf."

“Madalyonum mu? Annemin madalyonu mu?”

“Evet, elimizden geldiğince çabuk sana geri vereceğiz. Arden, şunu bilmelisin ki, görünüşe göre adam en az birkaç haftadır seni takip ediyor. Onunla yaptığımız görüşmelerde, olan her şeyin rızaya dayalı olduğunu, ikinizin birbirinizi sevdiğini ısrarla savunuyor.”

Paniklemek yerine öfke hissetti.

“Kayıtlara bakın ve bunun rıza ile olduğunu düşünebiliyor musunuz? Yüzüme bakın ve bana onun beni dövmesini, boğazımı sıkmasını, tecavüz etmeye çalışmasını istediğimi söyleyin.”

“Biz öyle demiyoruz.”

“Onunla dört kez görüştüm, dün geceyi de sayarsak beş kez. En uzun konuşmamız o lanet kahve sırasında oldu ve o da on beş dakika sürmemiştir.”

“Psikolog tarafından muayene edilecek,” dedi Venmar. “Bilgilendirilmeni ve hazırlıklı olmanı istiyoruz. Hâlâ hayatta olan annesi bir avukat ekibi tuttu. Ailenin çok parası var. Bir vakıf fonu var.”

Arden gözlerini tekrar kapattı ve neredeyse gülecekti. “O... o, Costco'da rafları doldurduğunu söylemişti.”

“Hayır. Vakıf fonundan geçiniyor.”

“Bana acımanı, kendimi onunla özdeşleştirmemi istedi. Yetim, ergenlik çağında anne babasını kaybetmiş, yazmaya çalışan biri.”

Panik yeniden kabardı, bu yüzden sesi hem korku hem de acıdan boğuk çıkıyordu. “Çıkacak mı? Avukatlar, pahalı avukatlar, çıkacak mı?”

“O kaydı ele geçireceğiz. Buna ek olarak, dün gece olay yerine gelen memurların yaralarının fotoğraflarını da içeren sağlam kanıtlarımız var. Tıbbi raporların. Senin ifaden, komşularının ifadeleri. Uzun süre hapis yatmasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Brill’e baktı, buna inanmak istedi. “Beni öldüreceğini sandım. Tecavüz edip sonra öldüreceğini. Bunu yapmak istiyordu. Gözlerinde bu vardı.”

Dışarı çıkarken Brill ortağına baktı. “Yanılmıyor.”

“O zaman onu ait olduğu yerde turalım. Gidip kaydı alalım.”

★ ★ ★

Dinlenme ve daha fazla dinlenme, testler ve daha fazla test, hastanede kalış süresinin şartları olduğu için Arden'ın ziyaretçileri sınırlandırılmıştı. Ama çiçekleri sınırlandırılmamıştı.

Sabahki testleri geçtiğini ve eve gidebileceğini umarak hastane yatağında oturuyordu. Çiçeklerle çevriliydi. Ailesinden, komşularından, iş arkadaşlarından, arkadaşlarından gelen çiçekler.

Ve Zoey'nin ona getirdiği küçük mor ejderhayı okşadı. Destek hayvanı. Arden o zamanlar bunu gülerek geçiştirmiş olsa da, işe yaradığını kabul etmek zorundaydı. Çiçekler de öyle.

Belki bir gün daha burada kalmak zorunda kalacaktı, ama insanların onu önemseydiğini bilmek ona rahatlık veriyordu. Kaygı içini kapladığında, ya da daha sık olarak onu boğduğunda, bunu hatırlaması gerekiyordu.

Zoey içeri girdiğinde Arden, umarım samimi görünür diye bir gülümseme takındı.

"Şartlı tahliyemle ilgili henüz bir haber yok," diye başladı Arden.

"Aslında var. Annem dışarıda taburcu evraklarını hallediyor. Yapman ve yapmaman gerekenlerin uzun bir listesi olacak." Arden'a bir protein içeceği uzattı. "Protein, yapman gerekenlerden biri. İç şunu."

"Ciddi misin?"

"Evet, iç şunu."

"Yani, eve gidebilir miyim?"

"Serbest bırakıldın. Doktor yakında gelip yapman ve yapmaman gerekenleri gözden geçirecek, sen de bunları yapacağına ve yapmayacağına söz vereceksin."

Rahatlama o kadar büyüktü ki, içi titriyordu.

"Ciddiyim. Giyineceğim, yüzüme bir şeyler yapabilir miyim bakacağım."

"Arden, giyin, ama seni seven kuzenin ve en iyi arkadaşın olarak şunu söyleyeyim: Dünyadaki hiçbir makyaj yeterli olmaz, şu anda yüzünü kapatacak kadar büyük güneş gözlüğü yok."

Yüzüne baktığında, sevgi dolu kuzeni ve en yakın arkadaşının doğruyu söylediğini anladı.

"Belki de Doug amcanın macun sürmek için kullandığı şeyi ödünç alabilirim."

"O zaman bile olmaz." Zoey, Arden'in omzuna nazikçe vurdu. "Dışarı çıkıp, uzun, kalın siyah peçeli şapkalardan bir tane alabilirim."

"Eminim vintage dükkanda bir tane vardır. Onu buraya getirmek ne kadar sürer?"

"Oh, hiç zaman almaz." "Bu olur."

Tavsiye edildiği gibi yavaşça yataktan kalktı. Rahat olması için ona temiz giysiler getirmişlerdi, sadece eşofman.

"Sütyen giymeyeceğim."

"O küçük göğüslerinle her gün sütyen giymesen de kimse fark etmez."

"Sen sadece göğüslerin olduğu için böbürlenmek istiyorsun."

"Var, ve muhteşemler. Gel, yardım edeyim. Omzun hala ağrıyor olmalı."

"Çok değil."

Zoey, omzundaki çirkin morluklar ve Arden'in kalçasındaki diğer lekenin aksini gösterdiğini düşündü, ama hiçbir şey söylemedi.

"Yine kendin gibi konuşmaya başladın."

"Neredeyse. Bana öyle geliyor ki, sanki günde birkaç paket sigara içiyormuşum gibi. Yutkunmak gittikçe kolaylaşıyor."

Zoey ona sarılıp onu kucakladığında, Arden kimin kimi teselli ettiğini merak etti. Sonra birbirlerini teselli ettiklerini anladı.

"Onun hakkında bir şey duydun mu?"

"Kefalet duruşması vardı. Reddedildi," dedi Zoey, Arden'in vücudu kaskatı kesilince. "Babam gitti ve o piçin annesinin de orada olduğunu söyledi."

Arden sadece iç geçirdi. "O, yıllar önce kanserden ölen anne olmalı."

"Evet, o çocuk. Psikolojik değerlendirme talep ettiklerini biliyorum. Onun için endişelenmene gerek yok demiyorum, ama sana kendin, sağlığın ve iyileşmene odaklanmanı söyleyeceğim."

"Planım da bu."

Jen doktorla birlikte içeri girdi.

"Bu güzel mekanımızdan ayrılmak için acele mi ediyorsun?" "Misafirlik süresini uzatmak istemem."

"Neden oturup ayrılık paketini konuşmuyoruz?" "Sen doktorla konuşurken Zoey ve ben çiçeklerini yükleyelim."

"Teşekkürler."

Arden yatağın kenarına oturdu, derin bir nefes aldı. "Peki, talimatlarım nedir?"

"Öncelikle, ailenin desteği var. Bundan yararlan." "Bana pek seçenek bırakmıyorlar."

"Ve bu durum değişmeyecek," dedi Jen, Zoey ile birlikte ilk yükü dışarı taşıırken.

"Onlar için ne mutlu. Şimdi, yürüyebilirsin. Yürümek iyi gelir. Yumuşak gıdalar da öyle. Önümüzdeki on gün boyunca zorlayıcı veya darbe içeren egzersizler yapma. Teyzen takip randevunu ayarladı, on gün sonra durumu yeniden değerlendireceğiz."

★ ★ ★

Doktor Arden'a taburcu talimatlarını verirken, Theresa Lester oğlunun karşısındaki camın diğer tarafında oturuyordu.

İnce yapılı bir kadın olan Theresa, gri bir Armani takım elbise giymişti ve soluk sarı saçlarını düzgün bir topuz haline getirmişti. Parlak elmaslarla süslenmiş alyansını takmıştı; ikinci kocasıyla istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi bulmuştu.

Sağ elinde, sadece bir ay önce onun gözlerine uyduğunu söyleyerek onuncu yıldönümleri için kendisine verdiği kare kesim zümrüt yüzüğü takıyordu.

Oğlunu seviyordu ve onun için elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünse de, başarısız olduğunu biliyordu. Zorlu çocuğu, suratsız genci ve camın arkasından ona gülümseyen sorunlu genç adamı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Hiçbir şey işe yaramamıştı. İlgi, ödüller, disiplin, danışmanlık, okullar, ayrıcalıklar ya da ayrıcalıkların kaldırılması.

Bir anne olarak tek bir görevi vardı: mutlu, sağlıklı ve sorumlu bir insan yetiştirmek. Ve bu konuda tamamen başarısız olmuştu.

Şimdi onu yüzüstü bırakamazdı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Dustin?"

"Sana söyledim. Kaç kez söylemem gerekiyor? Arden'la konuşman gerekiyor."

"Avukatın bana bunu kesinlikle yapmamamı söyledi."

Adam kaşlarını çatı. O bakışı tanıyordu. Hayatı boyunca yüzünde o bakışı görmüştü. Bebekken bile ona aynı sinirli tiksinti ile baktığına yemin edebilirdi.

"Senin için kim daha önemli? Ben mi, avukat mı?"

"Sen, Dustin. Ama avukat senin çıkarlarını gözetiyor. O şöyle düşünüyor ki..."

"Arden'la konuşmalısın. O onlara gerçeği söylemeli. Burayı sevmiyorum. Burada kalmayacağım. Ona gerçeği söylemesini sağla."

"Dustin, onu incittin. Sen..."

"O beni buna zorladı! Oyun oynamayı bırakmıyordu. Bir ders alması gerekiyordu. Artık dersini aldı, git ona bu saçmalığı kesmesi gerektiğini söyle. Onu affediyorum."

Bu onu ürpertti. Dustin'in babası kaç kez ona bir ders alması gerektiğini söylemişti? O dersleri yumruklarıyla değil, sözleriyle vermişti, ama sözleri, ah, sözleri onu incitmiş ve hırpalamıştı.

İstismar döngüsü devam ediyordu. Bunu biliyordu, çok iyi biliyordu. Ve tek çocuğu olan oğlunu bu döngünün devam etmesinden kurtarmak için her şeyi yapardı.

"Dustin, şu anda en önemli şey sana ihtiyacın olan yardımı sağlamak. Avukatın bir psikiyatristle görüşmen için ayarlamalar yapıyor."

"Zaten aptal bir psikiyatristle konuştum. Ben istiyorum ki..."

"Bu bizim seçtiğimiz bir uzman olacak ve seni yardım alabileceğin ve güvende olacağın bir yere naklettirebileceğimize inanıyoruz."

O öne doğru eğildi ve evet, o bakışları daha önce de görmüştü. O sert, parıldayan, korkutucu bakış.

"Siktir git. Bana istediğim şeyi hiç vermedin. Beni hiç sevmedin. Bir eş olarak berbat olduğun gibi, bir anne olarak da berbattın. Dersini almış olsaydın, babamla evli kalırdın, haddini bilirdin, ailemize bakardın."

Theresa kendini savunmadı; bunun boşuna olduğunu biliyordu.

"Seni güvenli bir yere yerleştirmek için elimden geleni yapacağım."

"Benim yerim Arden'in yanında. Ailemizi parçaladığın, her zaman kendini ön planda tuttuğun için telafi etmek istiyorsan, git Arden'la konuş, ona onu affettiğimi ve ona bakacağımı söyle."

Şimdi gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Lütfen anne. Onun ne kadar özel olduğunu göreceksin. Birbirimiz için yaratıldığımızı göreceksin. Ona ihtiyacım var anne. Onsuz yaşayamam."

"Senin için elimden geleni yapacağım."

Gözleri hâlâ yaşlarla parıldarken, alaycı bir gülümseme attı. "Elinden gelenin en iyisi asla yeterli olmadı. Daha iyisini yap."

Kalbinde ve karnında hissettiği o batma hissi, oradan ayrıldığında da onu terk etmedi. O sadece bir anne olarak başarısız olmamıştı, diye düşündü.

Bir canavar yetiştirmişti.

Altıncı Bölüm

Eve geldiğinde Arden, dairesinin pırıl pırıl olduğunu ve sehpasında yeni bir lamba olduğunu gördü.

"Diğeri kırılmıştı," dedi Jen, Zoey ile birlikte çiçek aranjmanlarını yerleştirirken. "Aynısını bulamadım ama buna çok benziyor."

"Bu daha da iyi, teşekkür ederim."

Yere baktı; adamın onu saçından sürüklediğini hatırladı. Kan akmış olmalıydı.

"Temizlemişsin."

"Tatlım, sen evi temiz tutuyorsun, ama eve geldiğinde olanların izlerini görmeni istemedik."

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Masasına bir buket koydum," dedi Zoey içeri girerken. "Doktor, dinlendiğin sürece yazabileceğini ve başın ağrırsa durmanı söyledi. Sonuncusunu da getireyim, anne."

"Her şeyi neşelendiren çiçekler gibisi yoktur," dedi Jen, Zoey tekrar aşağı inerken. "Buzdolabını doldurduk. Omlet yapmak için bolca yumurta, süt, yoğurt, dondurma var; smoothie yapabilirsin. April de sana patates çorbası yaptı. Doug meşhur ekmek pudingini yaptı, bu sefer sana kuru üzüm koymadı. Ben de spagetti sosu yaptım, istediğinde dondurucuda bulabilirsin. Makarnayı yumuşayana kadar haşlaman gerekiyor. Sonra
—"

Arden teyzesine sarıldı.

"Rahat hissetmeni, kendini güvende hissetmeni ve iyileşmeni istiyoruz."

“Eğer yapmazsam, bu benim hatamdır, senin değil. Bana bunun anahtarlarını sen verdin.”

Jen ellerini nazikçe, hafifçe Arden'ın yüzüne koydu. "Bana, bir şeye ihtiyacın olursa arayacağına söz vermeni istiyorum. Sadece konuşmak ya da bir süreliğine burada birinin olması için olsa bile."

“Bu, verebileceğim ya da tutabileceğim en kolay söz.”

“İkimizden biri, sırayla, her gün seni kontrol etmeye gelecek, biliyorsun.”

“Bunu yapmazsanız duygularımı incitmiş olursunuz. Ama size şunu söyleyebilirim.” Zoey son çiçekleri getirirken ona bir göz attı ve gülümsedi. “İyileşeceğim. Dinleneceğim, çünkü çok yoruluyorum. Ve bu haldeyken kitapçıya geri dönemeyeceğim, bunu yapmama izin verseler bile, bu durumu yazmak için bir fırsat olarak kullanacağım.”

“Başın ağrıyorsa bırak,” diye ekledi Zoey.

“Başım ağrırsa o zaman dururum. Hayatıma geri döneceğim. Onun bunu benden almasına izin vermeyeceğim.”

“Peki o zaman. Sana April’in çorbasından biraz ısıtsam nasıl olur?”

“Aslında Burnie ve ben bir saat kadar uzanacağız, sonra ısıtacağım.”

"Burnie mi?"

Arden çantasından mor ejderhayı çıkardı. "*U* ile, *burn* gibi. Ejderha, ejderha ateşi, yanmak. Anladın mı?"

Zoey güldü, doldurulmuş ejderhaya hafifçe vurdu. “Sen ve Burnie biraz kestirin. Sonra mesaj at, tamam mı?”

"Yazarım. Herkese her şey için teşekkür ederim."

Onların onu anladıkları ve yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bildikleri için gittiklerini biliyordu. Bunun için de minnettar olabilirdi.

Sürgüyü çevirdi, sonra ayağa kalktı ve etrafına bakındı.

Güvende mi hissediyordu? Belki tam olarak değil, ama neredeyse. O kapıyı açmasaydı, adam içeri giremezdi. Şimdi kapıyı kilitlemişti. Artık adam kilitliydi ve adalet varsa, öyle kalacaktı.

"Hadi Burnie, uzanalım. Uyuyakalmadığımız sürece on beş dakika."

Dinlendi, çorba içti; çok rahatlatıcıydı. Dışarı çıkıp yüzüyle küçük çocukları korkutmak istemediği için dairede dolaştı.

Sonra bir sonraki adımı denedi. Masasına oturdu, üzerinde çalıştığı dosyayı açtı.

"Bunu da benden alamaz."

Birkaç sayfayı tekrar okudu, başını salladı.

Evet, nereye varmak istediğini hatırladı. Ve oraya gitti.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra baş ağrısının başladığını hissetti. Durmak yerine, önce gözlerini kapatmayı denedi. Sahneyi görebildiğine göre, gözleri kapalıyken yazmayı deneyecekti.

Bu yöntemle bir saat daha idare etti ve bir oturum için yeterince yazdığını kabul etti.

Bilgisayarı kapattı, sonra akşam yemeğinde biraz daha çorba içecek mi, spagettiye deneyecek mi yoksa sadece birkaç yumurta pişirecek mi karar vermeye çalışırken birkaç tur daha attı.

Kapı çalındığında, paniği ayak parmaklarından başlayıp karnından geçerek boğazına kadar yükseldi.

"Monica ve John geldi."

Tek bir derin nefes yetmedi, bu yüzden kapıya gitmeden önce iki nefes daha aldı, sonra gözetleme deliğinden bakmadan edemedi.

Kapıyı açtığında, Monica ellerine uzandı.

"Hareket ettiğini duyduk. Gelip kapıyı çalmak yerine mesaj atmalıydım."

"Geldiğinize çok sevindim." İkisini de içeri çekti.

Kapıyı arkalarından kilitledi.

Sonra dönüp John'a sarıldı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Ah, ben..."

“Kurtardın. Gelmeseydin, o beni öldürürdü.” Bunu kesin bir dille söyledi; bu bir varsayım değil, gerçektir. “Ve seni de.” Monica’yı kucakladı. “Sesini duymak benim için ne kadar önemliydi, anlatamam. Benimle kaldın ve buna çok ihtiyacım vardı.

“İçeri gel, otur.”

“Seni yormak istemeyiz,” diye başladı John.

“Yormuyorsunuz. Şarabım var... ve sizin için de gazozum var. Bir kadeh şarap içeceğim,” diye karar verdi Arden.

“İlaçların?”

Monica’ya gülümsedi. “Bugün ağrı kesiciye ihtiyacım olmadı. Yani şarap iş görüyor.”

“O zaman ben de bir gazoz alayım, seni ve John'u şarabınızla kıskanacağım.” Arden mutfığa gittiğinde Monica mırıldandı. “Bu ona iyi gelir.”

“Yürümem gerektiği için hareket ettiğimi duydun, ama yüzüm daha fazla iyileşene kadar dışarı çıkmaya hazır değilim. Ama kurallara uyuyorum. Dinlenmek, yürümek, yemek yemek, beyni çalıştırmak.”

John’un şarabını ve buzlu zencefilli gazozu getirdi. Sonra kendi içkisini almak için geri döndü.

“Burada çok güzel çiçekler var.”

“Senin gönderdiklerin ofisimde. Bugün biraz yazı yazarken ortalığı neşelendirdiler. Beynimi çalıştırıyordum.”

“Bunu küçümsemek istemem ama hepsini bir araya getirseniz bile, ailenizin bize gönderdiği devasa ve muhteşem aranjmanla boy ölçüşemezler.”

Bunu kanıtlamak için Monica telefonunu çıkardı.

“Fotoğraflarını çektim.” “Vay canına.”

“Değil mi? Teslimatçı kapıdan zar zor içeri sokabildi,” dedi John. “Neyse ki okuldan yeni gelmiştim, yoksa koridoru tamamen tıkamış olurduk.”

“Onlarla daha önce tanışmıştık, ama o gece onlarla çok zaman geçirdik. Harika bir ailen var Arden, seni seven bir aile.”

“Öyle.”

“Nasıl hissediyorsun?”

"Daha iyi. Kulaklarımdaki uğultu geçti, bu da büyük bir rahatlama. Yutkunmak daha kolay ve sürekli baş ağrım yok. Biraz ağrım var ama gerçekten daha iyiyim.

“Kefalet talebini reddettiler.”

“Duyduk,” dedi John. “Teyzen bizi haberdar ediyor. Ve bence iyi oldu. Sokakta dolaşmamalı. Hasta, şiddet dolu piç.”

Arden, Monica'nın John'un öfkesini yatıştırmak istercesine elini onun uyluğuna sürtüğünü gördü.

“Hayır, ben de aynen öyle düşünüyorum. Henüz bağırıp çağırarak durumda olmadığım için istediğim gibi ifade edemiyorum. İlk başta, hastanede yatarken, ona neden ilgilendiğimi düşündürmek için ne yaptığımı düşünmeye çalıştım.”

Monica konuşmadan başını salladı.

“Hiçbir şey. Bunların hiçbirisi benim suçum değildi. Ona böyle düşünmesini sağlayacak hiçbir şey yapmadım. Ve yapsaydım bile – ki tekrar söylüyorum, hayatta olmaz – bunu hak etmedim. Kimse hak etmez.”

Bir yudum şarap içti.

Monica elini sıktı. "Hayır, kimse anlamıyor." Ayrıldıklarında

Arden çorbaya dönmeye karar verdi, ama yorgunluğun ve hafif bir baş ağrısının başladığını kabul etmek zorunda kaldı.

Yatmaya hazırlandı — kapı kilitlerini tekrar kontrol etti — sonra bir sesli kitabı çalmaya başlattı. Burnie'yi kolunun kıvrımına sıkıştırarak dinlerken, kendini uykuya kaptırdı.

★ ★ ★

O uyurken, Dustin ranzasında uzanmıştı.

İşıkların sönmesinden nefret ediyordu. Uzanamaktan, televizyon izleyememekten, video oyunu oynayamamaktan nefret ediyordu. Hücrede olmaktan, iyi çarşaflara, düzgün bir yastığa sahip olamamaktan nefret ediyordu.

Peki ya size yedirdikleri o iğrenç yemekler? Mide bulandırıcıydı. Açlık grevi yapmayı düşünmüştü, ama bir insanın yemek yemesi gerekiyordu.

Çıktığında, Arden'ın en sevdiği yemekleri pişirmesini sağlayacaktı. En azından bunu yapabilirdi.

Yine de, tüm bunlara rağmen, onu affedecekti. Kadınlar zayıftı, duygusaldı ve pek çok açıdan lanet olası aptallardı.

Kadının, ona bakmasına, olması gerektiği gibi yaşamasına özen göstermesine ihtiyacı vardı.

Onu ilk gördüğü anda, o kitapçıya girerken, o kadar uzun ve ince, saçları güneşte parıldarken, bunu anlamıştı. O gece rüyasında onu görmeden önce bile bunu biliyordu.

O da biliyordu. Ona bakışından, ona gülümsemesinden bunu anlamıştı.

O çıktığında, kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Elbette taşınmaları gerekecekti. Sessiz, biraz uzak bir yere. Artık şehir hayatı yoktu; onun için çok fazla kötü etki ve dikkat dağıtıcı şey vardı.

Muhtemelen takıldığı o sürtüklerden biri ona, onu bir süre oyalamasını, zor elde edileni oynamasını söylemişti. Onu o sürtüklerden uzaklaştıracaktı.

Dağlarda geniş bir kulübe hayal etti. Onun için yemek pişirebileceği büyük bir mutfak. O evin işlerini halleder, o da bahçenin işlerini hallederdi, her şeyin olması gerektiği gibi.

Yazmak için kendine bir köşesi olabilirdi, bu sorun değildi.

İlk çocuk doğana kadar. O zaman bundan vazgeçmesi, iyi bir anne olmaya odaklanması gerekecekti.

Onun yaptığından daha fazla.

Çok çocukları olacaktı. O çocuklara bakacaktı; o da ona bakacaktı.

Ona bir ders daha vermesi gerektiğini biliyordu, ama verirse, verirdi.

Çıktığında, diye düşündü ve uyumaya çalışmak için yanına döndü, her şey yoluna girecekti. Olması gerektiği gibi

olması gerektiği gibi.

Uyudu ve onu rüyasında gördü.

★ ★ ★

Her açıdan iyileşmenin en iyi yolu olduğuna karar veren Arden, kendini tekrar rutinine zorladı. Ya da onun geçici rutini olarak gördüğü şeye.

Bir süre spor salonuna gitmekten ve Next Chapter'da çalışmaktan vazgeçmek zorunda kalmıştı, ama o zamanı doldurabilirdi ve dolduracaktı.

Yüzünün durumunu göz önünde bulundurarak, evinden çıkmadı. Belki sabahları biraz daha geç uyuyordu, ama gece birkaç kez uyandığından, bunun bir önemi yoktu.

Böylece bir program yaptı.

Uyanmak, kahve içmek, dairede on beş dakika boyunca tur atmak. Proteinli bir smoothie hazırlayıp içmek. Hepsini. Günün kıyafetini giymek. Saat bire kadar yazmak. Öğle yemeği hazırlamak, yemek. On beş dakika daha tur atmak. Saat ikide işe dönmek, saat beşte mola verip e-postaları, mesajları yanıtlamak veya telefonları geri aramak.

Akşam yemeği
hazırlayıp yemek. Tur
atmak.

Araştırmaya devam etmek, kitap okumak veya televizyon izlemek. Ruh haline göre sabah duşu veya akşam banyosu eklemek.

Bunu iyi bir program olarak gördü ve normal hayatına dönebilene kadar bu programın kendisine yardımcı olacağını düşündü.

"Birinci Gün" olarak gördüğü gün kalktı ve programı sorunsuz bir şekilde uyguladı.

Ta ki masasına oturup yazmaya başlayana kadar.

Kapı kilitliydi, kapının kilitli olduğunu *biliyordu*. Yine de ayağa kalkıp kontrol edene kadar konsantre olamıyordu. Tekrar oturdu, işine odaklanmaya çalıştı. Ama bakışları sürekli açık ofis kapısına kayıyordu.

Sinirli bir nefesle ayağa kalktı, kapıyı kapattı ve kilitledi

.

Birkaç dakika sonra, zihni "ya eğer"lerle doluydu — biri ön kapıdan girip pusuda mı bekliyordu? Ya da ofis kapısını mı kırmıştı?

Tabii ki böyle bir şey olmazdı, ama ya olursa? Kendi evinde saldırıya uğramaması gerekirdi, ama uğramıştı. Bu tekrar olabilirdi.

Kendini sakinleştiremiyordu, anlatmak istediği hikayeye geri dönemiyordu. Pes ederek tekrar ayağa kalktı, ön kapının kilidini tekrar kontrol etmek için dışarı çıktı. Ve bu sefer bir sandalyeyi kapı kolunun altına taktı.

İkinci sandalyeyi de ofise taşıdı. Arkasında kapıyı kilitledi, sandalyeyi kapı kolunun altına taktı.

Ayakta durdu, kendini kapalı, klostrofobik hissedecek mi diye bekledi. Bunun yerine, rahatlama hissetti.

"Ne gerekiyorsa yapacağım," diye mırıldandı.

Sonraki günlerde, artık kilitleri ve sandalyeleri de içeren gündemini takip etti. Morluklar solmaya başladı, ancak bakışlara veya ikinci kez bakılmaya hazır olmadığı için market alışverişini eve teslim ettirdi.

Pencerelerinden, yeşil yapraklı ağaçlar ve güneş ışığında parıldayan çiçek saksılarıyla baharın tam ortasına geldiğini izledi. İnsanlar hafif ceketler veya gömlek kollarıyla dolaşıyordu. Arabalar camları açık olarak seyrediyordu.

Öğle yemeği molasına yeni girmişti ki, kapının çalınması kanını dondurdu, nefesini kesti.

"Hey, ben Zoey! Aç kapıyı!"

Elinin içini göğsündeki ağrıya bastırdı. Sandalyeyi çekip masanın yanına geri koyarken yavaşça nefes alıp verdi.

Sonra kapının kilidini açarken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Merhaba! Bu bir sürpriz. Bugün işten izin mi aldın?" "Arden, bugün Cumartesi."

Arden, Zoey'in arkasından kapıyı kapatıp kilitlerken zorla gülümsedi. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

"Seni tekrar zamanın farkına varman için geldim. Bugün sadece Cumartesi değil, hava da muhteşem. Hadi gidip öğle yemeği yiyelim, sonra Anneler Günü için anneme harika bir hediye bulmama yardım edersin. Oregon'a gitmeden önce ona vermek istiyorum, ne olursa olsun."

Arden'in eli içgüdüsel olarak yüzüne gitti. "Ah, şey, ben..."

"Çok daha iyi görünüyorsun, sesin de daha iyi. En son ne zaman bu daireden çıktın?"

"Ah..."

"Aynen öyle. Git biraz makyaj yap, o eşofmanını değiştir. Öğle yemeğinde birer kadeh şarap içelim derim—ben ısmarlıyorum." Kuzenini tanıdığı için Zoey ona sarıldı. "Gitmemize sadece dokuz gün kaldı. Birazını benimle geçir."

"Gösteriş yapmıyorum... pek. Sadece şu bakışlardan kaçınmak istiyorum: *Ne oldu sana?*"

"Boş ver onları. Hem daha iyi olmuş. Doğru olmasaydı sana bunu söylemezdim."

Dokuz gün, diye düşündü Arden, sonra en iyi arkadaşıyla spontane bir öğle yemeği yiyemeyecek ya da onunla birlikte hediye aramak için dükkanları dolaşamayacaktı.

"Boş ver onları. Ama elimden ne gelirse onu örtbas ediyorum."

Belki de o kadar da kötü değildi, diye düşündü Arden, solgun sarı ve solan leylak rengiyle uğraşırken. Çoğunlukla kendi yüzüne bakmaktan kaçınmıştı, çünkü o geceyi çok net bir şekilde hatırlatıyordu.

Makyaj yardımcı olmuştu. Belki bunu günlük rutinine eklerdi.

"Görünüşün ve sesin daha iyi," dedi Zoey, Arden kot pantolonunu giyerken. "Peki ya kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Sanırım kontrol muayenesinde her şeyin yolunda olduğu söylenecek, ama şu anda zorunlu hapis hayatının avantajlarından yararlanıyorum."

Kitapta çok ilerleme kaydettim.”

"Soracağım, sonra bu konuyu kapatırız. Dubecki'ye ne olduğu hakkında bir şey duydun mu?"

"Kefaleti reddedildiğinden beri hiçbir şey duymadım."

Arden güneş gözlüğünü taktı. "Görünüşümün makul derecede iyi olduğundan emin misin?"

"Oldukça iyi görünüyorsun. Hadi yiyip içip alışveriş yapalım."

Hissettiği tedirginliği, dairesinin kapısını kilitlediği anda bir kenara attı. Ve kendine, uzun kışın ardından gelen baharın istikrarlı yürüyüşünü ve temiz havanın tadını çıkarmasını söyledi.

Binadan dışarı adımını attığı anda kalbi hızla çarpmaya başladı, neredeyse başı dönüyordu. Dünya, bu dış dünya, ona çok parlak, çok sert, çok *dolu* geliyordu.

Sonra Zoey elini tuttu ve onu yanına çekti.

"Çok fazla." Zoey, onu sakinleştirmek için elini daha sıkı tuttu. "Ama bunun çok fazla olmasına izin vermeyeceğiz."

"İçeride kalmak daha kolay. Beni zorlama."

"Hadi yürüyüşe çıkalım, sonra kocaman, çılgın salatalar ve birer kadeh şarap içelim. Tam bir kızlar öğle yemeği."

"Güzel. Kulağa hoş geliyor."

İlk başta restoran çok gürültülü ve kalabalık göründü, ama Zoey'e, o ana odaklandı ve dengesini buldu.

"Bebek için, sonra da Noel için geri geleceğiz." "Arka arkaya etkinlikler."

"Birkaç hafta uzaktan çalışabilirim belki—Boone çalışabilir. Eğer bunu halledebilirsek, kalırız. Bu arada, bu yaz geleceksin, değil mi?"

"Plan bu. Pişmanlık yok, değil mi?"

"Hayır. Gerginlik var, ama pişmanlık yok. Bütün bunları kesinleştirmek, evi bulmak için oraya yaptığımız gezi var ya? İkimiz de o bölgeye aşık olduk. Gerçekten de, 'Ah, işte burası.

. Ama biz buraya geri döneceğiz ve hepiniz oraya geleceksiniz.”

“Mesajlaşırız, FaceTime yaparız. Ve her şeyi ayarladığınızda kesinlikle evin video turunu görmek istiyorum.”

“Kesinlikle. Artık öğleden sonranın yeme-içme kısmını tamamladık. Hadi alışverişe gidelim.”

Arden, Zoey’in alışveriş tarzını biliyordu. Vitrinlere bakmak, göz atmak. Her şeyi iki kez görmek, seçenekleri daraltmak, tekrar düşünmek, tereddüt etmek, kararsız kalmak, bir kez daha bakmak.

Bu yüzden Zoey yirmi dakika içinde oraya gelince çok şaşırdı.

"İşte bu!" Zoey, mücevher vitrinindeki bir kolyeyi işaret etti.

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Eskiden emindim." Zoey'nin parlak bakışları sönükleşti.

"Beğenmedin mi?" "Çok güzel ve tam Jennifer Rogan tarzı.

Sadece

ilk bakışta karar veremiyorsun.”

"Özel, duygusal ve anlamlı bir şey istedim. Üç kalbi görüyor musun? O ben, Travis ve sensin. Biz onun kalbiiz ve birbirimize bağlıyız; birlikte olmasak bile, biz biriz."

"Oh, peki. Tam isabet. Bayılacak. Ona o muhteşem sinekkuşu besleyicisini vermeyi düşünüyordum, ama şu küpelere ne dersin? Küçük çift kalpler—dört kalp, böylece Doug Amca da dahil oluyor. Bir set kadar uyumlu değil, ama, şey, bir tema oluşturuyor."

Parlak bakış geri döndü ve adeta ışık saçmaya başladı.

"Harika bir fikir. Peki ya o bilezik, üzerindeki tüm o küçük kalpler? Bir fotoğraf çekip Travis'e mesaj atacağım. Boone ve April'ı da ekliyor, o da gelecekteki torunlar diyebilir.

"Tabii ki, bu parlak fikri ben bulduğum için övgüyü ben alacağım." "Tabii ki."

Zoey tezgahtara gülümsedi. “Bu üç parçayı görebilir miyiz? Ah, bir de o kolye ucu—ay ve yıldızlar. Kayınvalidem. Çocuklarının onun ayı ve yıldızları olduğunu hep söyler. Boone’a bir fotoğraf göndereceğim, ama o da bunu sevecektir.”

Arden sadece bakakaldı. “Sen kimsin?”

“Biliyorum! Bu kararlılığı bir daha asla gösteremeyebilirim, ama şu anda gösteriyorum.” Zoey kolunu Arden’in beline doladı, başını Arden’in omzuna yasladı. “Bana şans getirdin. Şimdi yeni işimin ilk günü için mükemmel çantayı bulmama yardım edebilirsin.”

Kararlılığı çantalara kadar uzanmadığı için Arden eve yorgun ama neşeli bir şekilde döndü. Saatlerdir dışarıdaydı ve gerçekten de kendini rahatsız hissetmemişti. En azından sandığı kadar değil.

Günlük programına bir şey daha ekleyecekti, diye düşündü, Anneler Günü için küpeleri kaldırırken. Her gün dışarıda yürüyüş. Artık dairede dolaşmak yok.

Ve kitapçıya uğrayacak, arkadaşlarıyla içki içmek veya akşam yemeği yemek ya da her ikisini birden yapmak için planlar yapacaktı.

Bu süreci pizza siparişi vererek kutladı, daha sonra da bir kase patlamış mısır eşliğinde birkaç film izleyerek.

Sabah dörtü bulana kadar dayandı, sonra pes edip sandalyeyi kapının altına koydu.

★ ★ ★

Sabahları dışarıda yürüyüşe çıkmak için kendini zorlaması gerekse de, bunu başardı. İlk başta kalbi çok hızlı atıyordu, bu yüzden kendini toparlayana kadar yavaş bir tempoda yürüdü.

Kendine, bunun zamanla daha kolay hale geleceğini ve zorlanmak yerine bundan zevk almaya başlayacağını söz verdi. Peki, gayet iyi çalışan kilitlerin altına bir sandalye koyması gerekse ne olacaktı?

Bu ona güven hissi veriyordu.

Yazan Pazartesi , inanmıştı dönmüş
dönmüş bir köşeyi İki kez dışarı çıkmış, o sabah
iyileşmekte olan morluklarına rağmen bir latte ve bir muffin
almak için yerel bir kafeye uğramıştı. Şimdi çalışacaktı ve
öğleden sonra işten çıktığında
kitapçıya uğrayacaktı. Doktoru izin verdikten sonra programa
geri dönmeyi düşünebilirdi.

Ve bu sefer çalışmak için oturduğunda, ofis kapısını kilitleme
ihtiyacı hissetmedi, sandalyeyi de ekledi. Hatta, bahar havasını
ve mahallenin seslerini içeri almak için ofis penceresini
yeterince açtı.

Kesinlikle ilerleme vardı.

"Bana birkaç hafta daha verin, belki bir parti veririm." Belki de
verirdi. Eğlenceli ve basit bir şey. Yemek, içki,
müzik, arkadaşlar. İnsanları, sohbetleri ve tamamen kendisi gibi
hissetmeyi özlemişti.

Bir hafta daha geçsin, Zoey ve Boone için bir veda partisi
verebilir.

Bunu bu gece planlayacağım, dedi kendi kendine. Şimdi çalış.

Bir saat bile geçmeden, kapının çalınması onu hikâyeden
kopardı ve boğazını tıkadı.

"Dur, Tanrım, lütfen dur. O hapiste."

Kapıya gitti, sandalyeyi çekmeden önce gözetleme deliğinden
baktı — henüz o aşamaya gelmemişti.

Ve Dedektif Brill ile Venmar'ı gördü.

Sessizce sandalyeyi kaldırdı ve masaya geri koydu.

Elleri titriyordu ama kapıyı açtı.

"Onlar... onu serbest bıraktılar. Sonunda kefaletle
çıktı mı?" "Hayır," dedi Brill çabucak. "İçeri girebilir
miyiz?"

"Evet, evet. Girin, oturun. Özür dilerim, sizi görünce aklıma ilk
gelen şey buydu. Ah, kahve ister misiniz?"

"Biz iyiyiz," dedi Venmar ona ona "Neden
yapmıyorsun biz hepsi oturmaya?"

“Neden iyi haberler getirmediğini hissediyorum?”

“Tam olarak istediğimiz gibi olmayabilir,” diye başladı Brill, “ama Dustin Dubecki hapis yatacak. İki psikiyatrist tarafından muayene edildi ve tam bir mutabakat olmasa da, görüşlerin büyük ölçüde örtüşüyor. Bu değerlendirmeler üzerine, savcı ve savunma avukatı suçunu kabul etme konusunda anlaştılar.”

“Oh.” Rahatlama hissi içini kapladı. “Bu, duruşma olmayacağı anlamına mı geliyor?”

Tanıklık etmek zorunda kalmayacak mıyım? Yine de hapse girecek mi?” “İtiraf, karşı konulamaz bir dürtüye dayanıyor.” Arden, Venmar’a bakarak gözlerini kırptı. “Anlamadım?”

“Basitçe söylemek gerekirse, ruhsal bozukluğu nedeniyle, yaptığının yanlış olduğunu bildiği halde buna direnmesi imkansızdı.”

“Nasıl olabilir... Bana saldırmamak, cinsel tacizde bulunmamak, boğmamak ve tecavüz etmeye çalışmamak onun için imkansız mıydı?”

Venmar konuşmadan Brill elini kaldırdı. “Açıkça söyleyeyim, durum berbat. Dubecki’nin ailesi çok zengin, çok nüfuzlu ve avukatlar ellerinden gelen her şeyi yaptılar.”

“Öte yandan,” diye başladı Venmar ve Brill başını salladı.

“Başka bir yönü daha var. Duruşma yok, sana bunu yaşatmayacaklar

. Sana yaptıklarını kayıt altına alınmış olarak itiraf etti. Tam güvenli bir psikiyatri kliniğine nakledilecek.”

Arden kendini tutmak için ellerini birbirine kenetledi. “Ne kadar süreyle?”

“Yargıç kesin olarak beş yıl hapis cezası verdi. Bu, beş yıl geçmeden serbest bırakılamayacağı ve bırakılmayacağı anlamına geliyor.”

“Beş yıl,” diye mırıldandı Arden. “Sonra onu serbest mi bırakacaklar?”

“Cezası boyunca tedavi görecektir,” dedi Venmar. “Anlaşmanın bir parçası olarak, her yıl değerlendirmeye tabi tutulacak ve serbest bırakılmadan önce zihinsel olarak dengeli olduğu ve artık toplum için tehlike oluşturmadığı tespit edilecek.”

Venmar, Arden’a doğru eğildi. “O hasta bir orospu çocuğu, Arden, ama hastalık da işin bir parçası. Yasa, mahkemeler, mecbur

“Bunu da hesaba kat.”

Öfke içinden fıskırdığında, onu bastırmaya çalışmadı. “Yani, *onu dövdüm, boğazını sıktım, parmaklarımı içine soktum, ama elimde değildi*, öyle mi? John gelmeseydi, sanırım bana tecavüz edip öldürürdü çünkü elinde değildi. Ve ailesinin parası ve nüfuzu sayesinde bir tür... bir tür rehabilitasyon merkezine giriyor.”

“Orası, istediği zaman girip çıkabileceği, ayrılmayı seçebileceği bir rehabilitasyon merkezi değil. Ve,” diye ekledi Brill, “benim de sinirli olmamın pek yardımı dokunmuyor.”

Brill’e baktı, yüzünden sızan hayal kırıklığını gördü. “Belki biraz yardımcı olur.”

“Kolay bir iş olmayacak,” diye temin etti Venmar. “Parası ve nüfuzu olsun ya da olmasın, kolay bir durum değil. Hapsedildi, denetleniyor, izleniyor.” Elleri açtı. “Bu onun ilk suçu olduğu için önemi var.”

“Senin bildiğin kadarıyla ilk.”

Arden’in gözlerine bakarak Venmar başını salladı. “Evet.”

“Bunun yanlış olduğuna inanmıyordun,” dedi Brill soğukkanlılıkla. “Ve bu içime dert oluyor. Sana yaptıklarının haklı olduğuna inanıyor. Anlaşmayı sağlamak için avukatının söylediklerini tekrarlıyor sadece. Bunu biliyoruz, ama... bunu kanıtlayamadık. Üzgünüm.”

“Tamam. Tamam. Bilmek daha iyi. Gelip bana anlattığın için teşekkür ederim.”

“Onu gözetim altında tutacağız.” Venmar ayağa kalktı. “En azından bunu yapabiliriz. Eğer bir şey öğrenmek istersen, soruların olursa bize ulaşabilirsin.”

“Beş yıl. En az beş yıl.” “Evet.”

“Ne zaman çıkacağını—eğer çıkarsa—bilmem lazım.

Bilmem lazım.” “Sen öğreneceksin.” Brill hareket etti

ona ona doğru “Arden, biz yapmayacağız
bu

bu kayıtları tutmayı bırakmayacağız.”

O onları onları onları kapattı ve kilitli
kapıyı kapıyı sonra sandalyeyi yerine
koydu.

Bacakları güçsüz hissettiği için tekrar oturdu. Kilitli kapıya
baktı, onun kapının arkasında olduğunu hayal etti.

Ve her yapabildiği yapabildiği düşünebildiğitek her
her her onu o beş yılın sonuna yaklaştırıyordu.

Yedinci Bölüm

Dustin odayı gördüğü anda direnmeye başladı. Kelepçelerini çözdüklerinde, tüm o saçmalıkların bittiğini sanmıştı.

Daha önce de rehabilitasyon, terapi, zihinsel sağlık saçmalıklarını yaşamıştı ve bunları tekrar yaşamaya kendini hazırlamıştı.

Ama onu penceresiz bir odaya götürmüşlerdi; donuk bej duvarlı, tek yastıklı dar bir yatak ve tam orada bir tuvalet! Hem de ortada.

Kabul edilemez.

Muhafızlara saldırırken bu düşüncesini defalarca tekrarlamıştı. Tükürürken, tekmeler atarken ve çığlık atarken.

Kabul edilemez, kabul edilemez, tıpkı onlar içeri içeri zorladıkları gibi, ona bir iğne batırdıkları gibi.

Ve uyuşturucu etkisini göstermeye başladığında bunu mırıldandı.

★ ★ ★

Karla kaplı dağlarda bir ev hayal etti; şöminenin yanında büyük bir deri koltukta oturduğu yerden muhteşem manzarası olan bir ev. Dışarıda, yumuşak ve düzenli bir şekilde kar taneleri düşüyordu; mükemmel küçük yıldızlar, çam ağaçlarının kulelerine ve sivri zirvelere daha fazla beyaz katman ekliyordu.

Ateş, kendi elleriyle yonttuğu odunları çıtırdatıyordu ve işi iyi bitirmiş olmanın verdiği tatminle, karısının onun için hazırladığı eski usul içkiyi yudumladı.

Erkeklerin içkisi.

Rüyasında, evi kendi elleriyle inşa etmişti; istediği tüm lükslere sahip, ahşap ve camdan yapılmış üç katlı, yüksek bir ev.

Buharlı duşlar, sauna, ana yatak odasının yanındaki camla çevrili güneşlenme odasındaki jakuzi. Her şeyi mükemmel bir şekilde görüyordu. Bir erkeğin dinlenmeye ihtiyacı olduğu için oyun odası; bir erkeğin formda kalması gerektiği için ev spor salonu.

Ana katta bulunan geniş terasta bir açık hava mutfağı ve bir şömine daha vardı, böylece o, günün yorgunluğunu atıp dinlenirken, karısı ilkbaharda, yazın, hatta sonbaharda bile orada yemek pişirebilirdi. O ise akşam içkisini yudumlarken.

Geniş döşeme tahtalarını cilalarken ya da manzarasını mükemmel tutmak için geniş pencereleri yıkarken onu her zaman görebilmek için açık bir kat planı tasarlamıştı.

Ve saçları, ateşin ışığı gibi parıldıyordu.

Mutfakta çalışırken şarkı söylüyordu, mutlu, kadınsı bir ses. Onun mutlu olduğundan emin olmuştu çünkü ona bir kadın gibi davranıyordu, çünkü geçimini sağlıyordu.

Pişirdiği ekmeğin kokusu, tencerede karıştırdığı doyurucu güvecin aromasıyla birlikte ona doğru süzölüyordu.

Daha önce, o odun kesmeye çıkmışken, kadın onun en sevdiği kırmızı kadife kekini pişirmişti.

Kadın onun için yemek pişirmeyi ve pasta yapmayı seviyordu. Adam, kadının şarkısında sevgiyi duyuyordu. Tıpkı kadının evi pırıl pırıl tutmayı sevdiği gibi. Elbette, adam ona en iyi aletleri sağlıyordu çünkü onu şımartmaktan hoşlanıyordu.

O, karısının masayı hazırlamasını izlerken içkisini yudumladı. Kadın çiçekleri ve mumlarla uğraşmayı severdi. Ona her zaman çiçek getirmez miydi?

Tabii ki, baharda da evi düzenlediği kadar titizlikle bahçeyle de ilgilenirdi. O zaman da onu izlerdi. Çimleri biçtikten sonra terasta oturur, onun hazırladığı taze limonatayı yudumlardı ya da akşamları belki de ona getirdiği cin tonikini.

Onu izler, onu korurdu. Her zaman.

Onun için inşa ettiği evin pencerelerini yıkarken onu izlerdi. O, o sağladığı malzemelerle yemek hazırlarken, o yerleri fırçalarken ya da çiçek dikerken

. Kendisinin sağladığı yiyecekleri hazırlarken. Akşamları oturup örgü örerken.

O uyurken.

O ona ona bunu onu onuona onaona bakmak.

Aksi takdirde, eski alışkanlıklarına geri dönerdi.

Kabul edilemez.

Ama dersini almıştı, diye düşündü ve o önlüğünü çıkarırken gülümsedi. Dersini iyi almıştı.

Eğer kadınların ara sıra yaptığı gibi unutmuşsa, o da ona hatırlatırdı. Kendi iyiliği için.

Tatlı yüzünü çevreleyen güzel kızıl saçlarıyla zarif bir şekilde, büyük beyaz mermer adanın etrafından dolaştı ve ona gülümsedi.

"Akşam yemeği hazır, hayatım, tabii önce bir içki daha içmek istersen başka."

"Hayır, yemeğe hazırım. Kokusu harika."

Boş bardağını bir kenara koydu, kendisinin döşediği ve karısının parlatıp bakımını yaptığı parlak ahşap zemin üzerinde yürüdü. Kolunu kadının beline dolayarak onu kendine doğru çekti.

"Ama önce tatlı istiyorum."

Sesi beklentiyle nefes nefeseydi. O mavi gözler arzuyla daha da derinleşti.

Onun için. Sadece onun için. "Ah, Dustin."

Onu kendi inşa ettiği duvara itti. Kız sert seksi seviyordu ve o da ona sevdiği şeyi vermek istiyordu.

Elbisesinin eteğini yukarı kaldırdı — ona sadece elbiseler alırdı. Elbiseler daha kadınsıydı ve kolay erişim sağlıyordu.

Elbette ıslanmıştı. Onun için ıslak kalmıştı, sadece onun için.

Adam ona sertçe girdiğinde çığlık attı. Adam onu izlerken, ona sertçe girerken, defalarca onun adını haykırdı.

Daha sert, daha hızlı, o çığlık atana kadar.

Onun çığlıklarını duymayı seviyordu. Ve eğer bunu istemeseydi, o durana kadar elini boğazına sıkabilirdi.

bunu da seviyordu.

Böylece onu aldı; bir erkeğin kadınına sahip olduğu gibi, onu güvende tutmak için inşa ettiği evin dışında ateş hırıldarken ve kar yağarken, sert ve hızlı bir şekilde duvara yaslayarak.

İşini bitirdiğinde, erkekliğini ve ona ait olduğunu kanıtladığında, onu hafifçe öptü.

"Hadi yemek yiyelim."

Ona öğrettiği gibi, önce ona servis yaptı, sonra yanına oturdu.

"Beni seviyor musun, Arden?"

"Sen, şimdiye kadar sevdiğim ve gelecekte de seveceğim tek erkeksin. Sen benim dünyamsın, Dustin. Sensiz kaybolurdum. Sensiz yaşamak istemezdim."

"Olması gereken de bu."

Elini okşadı, sonra kaşıkla biraz güveç aldı.

★ ★ ★

Taze pişmiş ekmek ya da doyurucu güveç kokusuyla değil, kendi terinin kokusuyla uyandı. Kendi inşa ettiği evde değil, bej duvarlı o korkunç odada uyandı.

Mükemmelliğin sadece bir rüya olduğunu fark edince gözleri yaşlarla doldu. Hayatını adadığı kadın ona ihanet etmişti.

Hepsi ona ihanet etmişti.

Sanki beynini kalın, ıslak bir bezle sarmışlar gibi hissetti. Onu zayıflatmış, özgürlüğünü çalmışlardı.

Önce keder ve korkudan sıcak, acı gözyaşları döktü. Bu gözyaşlarının karışımı boğazında ekşi bir tat bıraktı. Erkekliğini silmeye çalışmışlardı.

Sonra o sıcak ve acı gözyaşları, derin ve şiddetli bir öfke dışında her şeyi silip süpürdü.

Ona yalan söylemişlerdi. Lanet olası avukatlar, taş kalpli orospu annesi. Onu hapishanede geçireceği yirmi yılın dehşetiyle

karşılaştırmışlardı.

Tedaviye ihtiyacı yoktu, ama bazen oyunun kurallarına uymak gerektiğini anlıyordu. Bu yüzden oyuna uymayı seçmişti. Terapi... daha önce de görmüştü, yaşamıştı, yine yapabilirdi. Pişmanmış gibi davranıp yardıma açık olduğunu gösterebilirdi. Tanrı biliyordu ki, en iyileriyle birlikte yürüyüp konuşabilirdi.

Kendisine özel bir oda verilecekti ve bu, anlaşmayı kabul etmesinde büyük rol oynamıştı. Bunu bir otelde uzun süreli konaklama olarak görmüştü.

Onlar da ona bunu inandırmışlardı ve bedelini ödeyeceklerdi. Bir çıkış yolu bulacaktı ve bedelini ödeyeceklerdi.

Avukatlar, annesi, onu buraya sokan polisler. Arden.

Onu affetmişti, bunu bile affedecekti. Ama bunun sonuçları olacaktı. Cezalandırılması gerekiyordu. Aksi takdirde, yaptığı berbat hatalardan nasıl ders alacaktı?

Bir ders alması gerekiyordu.

Bir yolunu bulacaktı. Haklı öfkesini ve kızgınlığını gizleyip oyuna uyması gerekecekti.

Ve bu iğrenç odada geçirdiği her gün için bir bedel talep edecekti.

O günleri, bu bedelin ağırlığını ve şeklini, ve onu nasıl tahsil edeceğini belirleyerek geçirebilirdi.

★ ★ ★

Arden parti vermedi, ama kontrol muayenesinde temiz raporu aldı. İlimli egzersizlerle başlaması, yorgun olduğunda dinlenmesi ve tekrarlayan baş ağrıları ya da baş dönmesi varsa bunları bildirmesi şartıyla.

Fiziksel olarak iyileşmişti — ya da neredeyse — ama o gece yatak odasına kapanmaktan kendini alıkoyamadığında

dışarı çıkmamak için bahaneler uydurmaya devam ettiğinde, bir terapistten randevu aldı.

Böyle yaşamayacaktı, Dustin Dubecki'nin hayatını çalmasına izin veremezdi, bu yüzden bu durumdan kurtulmak için mücadele edecekti.

Anlaşmalı cezayı kimseye anlatmamıştı; dört yıl, on bir ay ve yirmi dört gün sonra neler olabileceğini ailesine söylememişti.

Sakin kahverengi gözleri ve sessiz tavırlarıyla terapist onu dinledi. Sorular sorduğunda, o kadar nazikti ki, müdahaleci gelmedi. Belki de iki seansın ardından, en azından bir süreliğine, kendini daha iyi hissetti.

Meditasyonu ve yogayı denedi — şimdilik evde — ve müzik dinlerken yürüyüşe çıkabileceğini fark etti. Dr. Wren'in önerisiyle, zihninde canlandırmalar yaptı. Kitapçada çalışmayı, arkadaşlarıyla dışarı çıkmayı. Kendisini mutlu ve tatmin eden yerlere ve etkinliklere zihnini yönlendirdi.

Parti vermedi ama Zoey ve Boone'un ayrılmasından önceki gece bir aile yemeğine gitti. Sevdiği insanlarla, onu seven insanlarla çevriliyken, kafasındaki seslerin —kendini kapatmasını, güvende kalmasını söyleyen seslerin— sustuğunu fark etti.

"Senin melek pastanı yapmaya çalıştım, Jen." Boone cömert bir dilim aldı. "Zoey bana eskisi gibi olmayacağını söylemişti." Bir ısırtık aldı. "Haklıymış. Bu lanet pastayı özleyeceğim."

"Belki doğum günün için sana bir tane gönderirim." "Benimle dalga geçme, Jennifer!"

"Onun doğum günü için gelip, muhteşem yeni mutfağımda bir tane yapabilirsin. O zamana kadar yerleşmiş olacağız," dedi Zoey, "ve misafir odalarını Ağustos ayına kadar hazır hale getirmiş olacağız."

"Eminim sık uçan yolcu milimizi biriktireceğiz. Ama." Doug parmağını kaldırdı. "Bu, kimseyi gerçek telefon görüşmelerinden ve aylık aile Zoom toplantılarından kurtarmaz."

"Anlaştık. Ve sizler." Zoey, Travis ve April'a başını salladı. "Yeğenimizin bir sonraki ultrason resmini aldığınızda bize mesaj atmalısınız."

"Herkes için 8x10 boyutunda baskı yaptırıp çerçeveletmeyi düşünüyoruz."

April, Travis'e gözlerini devirdi. "Hayır. Ama paylaşacağız."

"Ve sen." Zoey, Arden'ı işaret etti. "Yeni kitabını bitirir bitirmez, gece gündüz fark etmez, bana mesaj atacaksın."

"Şöyle yapmaya ne dersin"—parmaklarını çaprazladı —"Editörüm onay verdi mi?"

"O da var. Yani ikisi de. Uçakta okumak için *Whispers*'ı alıyorum."

"Onu zaten okudun."

Zoey başını eğip saçlarını geriye attı. "Ama şimdi onu uçuş görevlisine ve diğer yolculara gösterip, kuzenimin yazdığını da tesadüfen söyleyebilirim. Sonra da yansıyan şöhretin tadını çıkarırım."

Arden kekinden bir parça tattı ve meleklerin bile bundan daha iyisini yapamayacağına karar verdi. "Şöhret biraz abartılı."

"Benim için değil. Ve karşında pazarlama uzmanı bir kız var. Eminim sana satışlar kazandıracağım."

"Buna kim karşı çıkabilir ki?"

Akşam ilerledikçe Jen, Arden'ın dikkatini çekti.

"Veda hediyeleri." Arden bir şişe şampanya çıkardı. "Yeni evindeki ilk gecenizde açmanız için. Kendinize, yeni başlangıcınıza ve tabii ki doğudaki muhteşem ailenize kadeh kaldırmak için."

"Bir mum" —April büyük vitray kavanozu tezgahın üzerine koydu— "Yeni evini ve yeni anılarını aydınlatman için özel olarak yaptım."

"Sevdiğin şakayıkların dikilmeye hazır kesimleri. Buradaki evinden oradaki evine bir hatıra." Jen, poşeti diğer hediyelerin yanına koydu. "Seni seviyoruz."

Zoey konuşmaya başladı, sonra yüzünü Boone'un göğsüne gömdü.

"Bunu bilmen gerek." Durdu, nefesini verdi, yutkundu. "Biz de seni ne kadar çok sevdiğimizi. Seni ne kadar özleyeceğimizi."

"Anne." Zoey annesine sarılmak için geri çekildi. "Seni çok seviyorum, hepinizi çok seviyorum."

"Oregon'a iner inmez arayacaksın." Jen, Zoey'in yüzünü kaldırdı ve yanaklarından öptü.

"Söz veriyorum. O kadar çok arayacağım ki benden bıkacaksınız."

Gülerek, Jen onu tekrar öptü. "Bu yirmi beş yıldır hiç olmadı."

"Sizinle gurur duyuyoruz. İkinizle de." Doug kollarını açtı ve kızını kucakladı. "Ve biliyorsun, tamir edilmesi gereken bir şey olursa, evine gelirim."

"Dikkatli ol," dedi Boone, "sözünü tutmanı isteyebiliriz."

"Bebeğin tüm ultrason resimlerini görmek istiyoruz." Zoey, burnunu çekerek April'a sarıldı. "Ve her hafta karnının resimlerini. Söz ver."

"Anlaştık."

Gözlerini yaşlarla silen Zoey, Travis'e döndü. "Muhtemelen seni özleyeceğim, seni aptal."

"Ben de seni özleyebilirim, baş belası."

"Arden, aman Tanrım, ağlayacağım! Hayır, ağlamayacağım. Ama sana günde defalarca mesaj atacağım."

Zoey'i kollarında tutan Arden güldü. "Yani hiçbir şey değişmeyecek."

"Onlara benim için göz kulak ol," diye fısıldadı Zoey kulağına, sonra geri çekildi. "Sırf ben birkaç bin kilometre uzaktayım diye başka bir en iyi arkadaş bulabileceğini sanma. Benim, bunu unutma."

"Aynı şey senin için de geçerli."

Arden biraz ağladı, dairesine döndüğünde daha da çok ağladı. Sonra telefonu bir mesaj geldiğini bildirdi.

Bunu, günde birden fazla mesajın geçici devamı olarak düşünün.

Böylece Dr. Wren'in bir başka önerisini uyguladı ve güldü.

O gece yatak odasının kapısını kilitleme ihtiyacı hissetmediğinde, Arden bunu ailenin iyileşmesi olarak gördü.

Sabah, kendini daireden çıkmaya ikna etti ve spor salonuna doğru yola çıktı. Belki içeri girecekti, belki girmeyecekti, ama o yöne doğru gidecekti.

Böylece spor kıyafetlerini giydi ve saçları yeterince uzadığı için geriye bağladı. Şu anda garip bir uzunlukta, diye düşündü, biraz kesilmesi ve şekillendirilmesi gerekiyordu.

Ama kuaföre gitmeye cesaret edemiyordu. Geri bağla, diye düşündü. Bırak uzasın.

Dışarı çıkarken bir beyzbol şapkası aldı.

Yolda Bay Grassley ve Jimbo'yu gördü. "Arden! İyi görünüyorsun, seni görmek ne güzel."

"İyiyim." Şu ana kadar. Köpeği okşamak ve ona ödül vermek için eğildi. "Beni unutmamış."

"Tabii ki unutmadı." Elini sıktı. "İkimiz de seni gördüğümüze sevindik. Bugün kitapçıya mı gidiyorsun?"

"Bugün değil." Yakında, diye söz verdi kendine. "Peki, antrenmanın keyfini çıkar."

"Teşekkürler."

Yürümeye devam etti. Spor salonuna yaklaşırken gerginliği artmaya başladı, ama bunun üstesinden gelebileceğini kendine söyledi. Üstesinden gelecekti ve bir an durup, makinelerde egzersiz yaparken ve yoga dersine katılırken kendini hayal etti.

Normal, normal, normal.

Ve istediği veya ihtiyaç duyduğu anda oradan çıkabileceğini kendine hatırlattı.

İçeri girdi.

"Arden!" Masadaki kadın ellerini çırparak gülümsedi. "Seni burada çok özledik

”

Göğsündeki baskı biraz azaldı. “Burada olmayı özlemişim.”

Bunun doğruluğu, iç huzurunu yeniden kazanmasına yardımcı oldu.

Turlarını kendi hızında tamamladı, programladığı müziği kullanarak dengeli ve sakin kalmaya çalıştı. Yeterince dengeli ve sakin hissedince yoga dersine katıldı ve orada da yeniden hoş karşılanmış hissetti.

Başarısının verdiği coşkuyla saate baktı. Kitapçı henüz açılmamış olacaktı, ama içeride birileri kahveyi hazırlıyor, e-postaları kontrol ediyor, günlük açılış rutinini tamamlıyor olacaktı.

Önerilen nefes tekniklerinden birini kullanarak caddeyi geçti. Eğer onu hala istiyorlarsa, programa geri dönecekti. Deneyebilirdi. Hazır olmadığını anlarsa, yine geri çekilirdi.

Onlar sadece iş arkadaşları değil, aynı zamanda arkadaşlarıydı. Onun yanında olmuşlardı; çiçek ve yemek göndermiş, aramış, mesaj atmış, uğramışlardı.

Yabancıların arasına giriyor ya da iş için çaresizce uğraşıyor değildi. Arkadaşlarını görmek ve yeniden bağ kurmak istiyordu.

Böylece kapıya doğru yürürken bunu gözünde canlandırdı. Camdan içeriye göz attı, sonra camı hafifçe tıklattı.

Kasa masasında Cassie başını çevirdi. Yüzü aydınlandı, elleri havaya kalktı ve kapıya koştu.

Arden konuşmadan, kucaklandı, sıkıca sarıldı ve havaya kaldırıldı.

"Geri döneceğini söyle! Seni özledik. Oh, çok iyi görünüyorsun. Spor salonuna gitmişsin. Nasıl hissediyorsun? Terri her an gelebilir. Yerine bakması için başka bir part-time çalışan tuttu, ama oh, Tanrım, tam bir fiyasko. Kim bilebilirdi ki? Neyse, iki hafta bile dayanamadı. Sana bir latte hazırlayayım."

"Ben yaparım. Yeteneğimi kaybetmediğimden emin olmak için." Kahve makinesine doğru yürüdü. "Çiçekler,

brownieler, Terri'nin ev yapımı lazanyası ve her şey için teşekkür ettiğimi biliyorum. Sadece moralim bozukken bana göz kulak olduğun için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum.”

“Senin için endişeleniyorduk ve senin adına çok kızgındık.

“O pis suratlı pislik.”

Arden kaşlarını kaldırıp o tarafa baktı. “Bu sabah ağzın çok çalışıyor.”

Cassie, "Kapalı" tabelasını işaret etti.

“Henüz açılmadık, o yüzden o pislik herif hakkındaki yorumlarımı şimdiden yapıyorum. Gerçekten çok iyi görünüyorsun. Kendin gibisin ve bu çok iyi.”

“Kendim gibi hissediyorum. Ya da daha çok kendim gibi.” Kahvenin, kitapların kokusu, Cassie'nin baharda bahçede kokusu, makinenin sütü köpürtme sesi, hepsi bir araya gelip onu daha çok kendisine benzetiyordu.

“Yazıyorsun, değil mi? En son konuştuğumuzda, işlerin çok iyi gittiğini söylemiştin.”

“Evet. O... O benim güvenli limanım. Onun dışında, gergin, endişeli, kendimden uzak hissediyorum. Çok fazla. Ve Zoey'nin ayrılmasıyla... Uçağı kalkmak üzere.”

Cassie'nin güzel yüzünde sempati belirdi. "Onu çok özleyeceğini biliyorum."

"Özleyeceğim. Zaten özlüyorum. Ama kendi hayatımı düzene sokmam lazım.

O sikik suratlı pisliğin kazanmasına izin veremem, değil mi?" "Kesinlikle haklısın."

Dükkanın arka kapısının açıldığını duyduğunda, Arden'in nefesi kesildi.

“Terri geldi! Terri! Bak kim gelmiş.”

"Köpek haliya kustu ve ben zar zor kaçabildim... Arden!"

Sinirlerini yatıştırmak için Welcome yine geldi. On dakika sonra, dükkan günün ilk işine başladığında, Arden yine iş programına geri dönmüştü.

Eve doğru yürürken Zoey bir mesaj attı.

Yola çıkıp batıya doğru gidiyorum. Bize iyi dileklerini gönder. Seni seviyorum!
İyi dileklerim seninle birlikte batıya doğru akıyor. Mutlu ol.

Üç tane kalp emoji'si ekledi.

Arden, güzel bir gün olduğuna karar verdi. Ve onun için de bir nevi yeni bir başlangıç.

★ ★ ★

Annesinin ziyareti için o cehennem çukurunda iki hafta geçmesi gerekti. Ona bunun protokol gereği olduğunu söylediler, ama Dustin bunun daha çok saçmalık olduğunu biliyordu.

Ama o sadece gülümsemiş ve annesi gelebileceği zaman onu görmek için sabırsızlandığını söylemişti.

Artık uzun vadeli bir oyuna girmişti.

İşte annesi, mükemmel saçları ve sade takım elbisesiyle karşısındaydı. Yankı yapan bir küvette, neredeyse suyun altında duran bir gardiyan eşliğinde — üstelik yeterince sıcak olmayan suyla — duş almak zorunda kalmamıştı. Ucuz pantolonlar, berbat bir gömlek ve bağciksız ayakkabılar giymek zorunda kalmamıştı.

Ziyaretçi salonu mu? Daha fazla saçmalık. Hapishane gibi güvenlik camları yoktu. Birkaç sert sandalye ve yakınlarda bekçiler varken mahremiyet yoktu.

Kadın ona sarıldığında, yumruğunu kadının karnına sapladığını hayal etti; o yumrukta uzun, sivri uçlu bir bıçak vardı; ama sadece kadının sırtını okşadı.

"Makaronlar," dedi kadın, bir kutuyu alırken gülümseyerek. "Yiyebileceğini söylediler. En sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

Tanrı aşkına, kurabiye. Yapabildiği en iyi şey ona kurabiye almaktı.

"Teşekkürler anne. Bunlar çok iyi gelecek. Buradaki yemekler fena değil, sadece alıştığım gibi değil."

"Ama iyi görünüyorsun, Dustin. Nasıl hissediyorsun?"

"Burada olmak istemiyorum." Bu söz, yüzündeki gülümsemeyi silip süpürdü. "Kimse istemez. Belki yanlış bir şey yaptım, ama

elimde değildi. Elimde değildiyse, benim suçum değil, değil mi?"

"Tedavi olmak için buradasın, böylece elinde tutabileceksin."

"Bunu biliyorum, tıpkı burasının benim için doğru yer olmadığını bildiğim gibi. Başka bir yere gidebilseydim daha iyi olurdu sanırım. Mesela gençken gittiğim rehabilitasyon merkezine. Hani, dışarıda yürüyüş yapabileceğim, oyun oynayabileceğim, televizyon izleyebileceğim yer."

Alıştırılmış köpek yavrusu bakışlarını denedi.

"Tanrım, anne, burada rahatça duş bile alamıyorum, bu çok aşağılayıcı. Ayrıca burada bilgisayarım da yok. Oysa gerçekten ihtiyacım var."

Theresa elini tuttu, iki eliyle sıkıca kavradı.

Ellerine baktığında, tek görebildiği elmasların parıltısı ve zümrütün ışıltısıydı.

Bunlar, diye düşündü, onun ailelerine ihanetinin sembolleri.

"Kolay olmadığını biliyorum, Dustin. Sanırım bir süre sonra buradaki bilgisayarlardan birini kullanabileceğini ve başka ayrıcalıklar da kazanabileceğini söylediler."

"Doğru. Ama ben buraya ait değilim, bu yüzden beni daha iyi bir yere nakletmen gerekiyor."

"Yapamam. Yargıç..."

"Anne." Tanrım, ne kadar aptaldı. Gülümsemesini korudu, sabırlı ses tonunu kullandı. "Hadi ama. Ona para verip bunu değiştirmesini sağla, hepsi bu. O aptal terapiyi yapabilirim, o saçma sapan grup konuşmalarını da. Ama burada yapmak istemiyorum. Eğer sen halledemiyorsan, babama söyle, o halletsin. Beni bu çukura sen soktun."

Bu iki haftadan sonra bir ilerleme görmeyi ne kadar da ummuştu. Ona bunu beklememesi konusunda uyarmışlardı, ama yine de umut etmişti.

Saçlarını okşamak, sabırlı olmasını söylemek, her şeyin düzeleceğini söylemek istedi. Ama gözlerindeki bakıştan, elini kenara iteceğini biliyordu.

“Dustin, bu bizim düzeltebileceğimiz ya da değiştirebileceğimiz bir şey değil. Ya bu ya da duruşma ve hapis vardı. Zamanla bazı ayrıcalıklar kazanacaksın ve...”

“Siktir et.” Bunu sadece ona duyulacak kadar alçak sesle söyledi. “Bunu düzeltmelisin.”

Yavaşça, gözlerinde acı ile ellerini çekti.

“Üzgünüm, yapabileceğim hiçbir şey yok. Olsa bile, bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Mümkün olduğunca sık ziyaret edeceğim. Hatta, seni görmeye geldiğimde kalacak bir yerim olsun diye yakınlarda bir ev alıyorum. Serbest bırakıldıktan sonra, ihtiyacın olduğu veya istediğin sürece orada yaşayabilirsin.”

“Senin bir evin var, benimse bir hücre. Evet, bu adil.”

O da yumuşak bir sesle konuştu. Gözlerindeki acı, sesinde yankılanıyordu.

“Ben bir kadını hastaneye yatırmadım.”

Adam öne doğru eğildi. “O bunu istedi. Şimdi sana söylüyorum, beni bu belaya soktuğun bu karışıklığı düzelt. Bu *kabul edilemez*. Eğer düzeltemezsen ya da düzeltmeyeceksen, siktir git.”

Kadın ayağa kalktı. Theresa kendine ve kocasına bu sefer kararlı kalacağına söz vermişti.

“Umarım ihtiyacın olan yardımı alırsın. Ben senin annenim ve seni seviyorum. Mümkün olduğunca sık ziyaret edeceğim. Getirmeme izin verilen bir şey istersen, sadece söylemen yeter. Haftaya tekrar geleceğim.”

Lanet olsun, ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden gözyaşlarına boğuldu.

“Özür dilerim, özür dilerim. Özür dilerim! Beni bırakma. Öyle demek istemedim. Sadece korkuyorum. Çok korkuyorum anne.”

Annesi, onun yapacağını bildiği şeyi yaptı. Yanına geldi, diz çöktü ve onu kucakladı. O, annesinin omzunda ağlarken, annesi saçlarını okşadı.

“Bana ilaç içiriyorlar anne! Ve kimseyi tanımıyorum. Yalnızım ve o berbat odaya kilitlendim. Bazen insanların çığlık attığını duyuyorum. Bana ne

Bana ne yapacaklarını bilmiyorum. O sözleri kastetmemiştim ama çok korkuyorum. Beni burada yalnız bırakma.”

“Korkuyorsun, biliyorum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama her şey yoluna girecek,” diye mırıldandı. “Söz veriyorum, şu anda senin için en iyi yer burası. Zaman alacak, bebeğim, ama her şey yoluna girecek. Burada güvende olacaksın. Burada iyileşeceksin.”

Ona sarılırken, onu boğazlamayı hayal etti. Bir gün bunu yapacaktı.

Sekizinci Bölüm

DÖRT YIL SONRA

Arden bu kararı hafifçe ya da düşüncesizce vermemiştir. O, hafif ya da düşüncesiz davranmakta pek iyi değildi. Her şeyi iyice düşünmüş, artıları ve eksileri tartmıştı.

Tıpkı neredeyse üç yıl önce banliyöde o güzelim küçük evi satın alırken yaptığı gibi.

O zaman doğru bir karar gibi görünmüştü. Eski evini bir kez daha gezerken, bunun doğru bir karar olduğunu düşündü.

O daireden ve kendini oraya kapatma isteğinden kurtulması gerekiyordu. Yürüyüş yapma imkânından vazgeçmişti, ama sonra yazmaya odaklanmak için kitapçıdaki işinden de vazgeçmişti. Ve bu ev sayesinde kendi ev spor salonunu kurabilirdi ve kurmuştu da.

Ayrıca, teyzesi ve amcasının evine birkaç blok yürüyerek gidebiliyordu. Küçük bir bahçesi vardı ve ona bakmaktan keyif alıyordu. Yaklaşık bir yıl sonra, evi ve bahçeyi bir köpekle paylaşmaya karar verdi.

Arkadaşlık için, seveceği ve onu sevecek bir evcil hayvana sahip olmanın keyfi için. Ağzında doldurulmuş lama ile —şu anki gözdesi—Zorro onunla birlikte içeri girdi.

Araştırmaları, bu cinsin sadakatini ve tatlı mizacını ona garanti ettiği için bir Labrador seçmişti. Çocuklarla ve ailelerle iyi geçinirdi. İki kuzeninin toplam dört çocuğu olduğu ve mahallesinde de çok sayıda çocuk bulunduğu için, çocuk dostu bir köpek istemiştir.

"Güzel bir ev, değil mi?" Elini Zorro'nun yakışıklı siyah kafasının üzerinde gezdirdi. "Onu satın alan çift için tam doğru boyutta. Bizim için de gayet iyiydi. Ama bu iyi bir değişiklik."

Ve burada kalamazlardı.

Dustin Dubecki birkaç ay içinde buradan ayrılabilirdi ve muhtemelen ayrılacaktı. Bu yüzden başka bir yere gitmesi gerekiyordu. Oregon da uygun bir yerdi. Orayı her ziyaret ettiğinde burayı çok sevmişti.

Hayır, bu bir anlık karar değildi, çünkü yıllardır bunu düşünüyordu. O kadar uzun ve derinlemesine düşünmüştü ki, Willamette Vadisi'nde ev aramaya başlamıştı.

Zoey'e yakın olmak istiyordu, ama çok da yakın değil. Tenha ama izole değil. Geniş ama çok ezici değil. Mümkünse manzaralı ve — esasen — Zorro için bir bahçe.

Ve batıya yaptığı son seyahatte, Riverbend adlı büyük kasaba/küçük şehrin yakınlarında aradığını bulmuştu. Yeni sahipler için aldığı karşılama sepetini mutfak adasına koyarken, bu yerin uygun olduğuna kendini ikna etti.

Zoey ve ailesinden arabayla yirmi dakika, sahilden bir saatten biraz fazla ve Riverbend'den on dakika uzaklıkta yaşayacaktı.

Zorro'nun oynayabileceği bir bahçesi olacaktı ve kendisi de halihazırda düzenlenmiş bahçede oynayabilecekti. Güzel, modern bir mutfak ve yarı açık bir planı olacaktı. Önceki sahiplerinin ofis olarak kullandığı alanı kütüphaneye çevirecekti.

Eninde sonunda.

İkinci katta bir ofis alanı olacaktı — ya da oyun odasını dönüştürdüğünde olacaktı — ve ebeveyn banyolu ana yatak odası dahil dört yatak odası olacaktı.

"Bir aile evi," diye düşündü. Eh, umuyordu ki bir gün kendi evine sahip olup burayı doldurabilecekti. Ama o zamana kadar, o ve Zorro bu geniş alanın tadını çıkaracaklardı.

Alt katın biraz tadilata ihtiyacı vardı, ama depo ve spor aletleri için olduğu gibi gayet iyiydi.

Kendine yerel spor salonuna yazılacağına söz vermişti.

Eninde sonunda. Belki.

Kesinlikle ne yapacaktı? Evi kendine ait hale getirecekti.

Buna gücü yetiyordu. Beşinci kitabını yazıyordu ve son kitabı iki hafta boyunca *New York Times* listesinin en altında yer almıştı.

Ünlü olduğunu iddia edemezdi ve bunu hedeflemiyordu. Hikayeler anlatarak geçimini sağlamak istiyordu ve yaptığı da buydu.

Ama bunu başka bir yerde yapması gerekiyordu.

Zorro, kapı çalınmadan saniyeler önce havladı. Ve o sesle göğsünün sıkışmasından nefret ediyordu.

O durumdan, kaygıdan, gerginlikten ve kötü rüyalarından kurtulmuştu. Geçtiğimiz yıl boyunca, terapiye rağmen, yine o duruma geri dönmüştü.

Pencereden dışarı baktı ve teyzesinin arabasını gördü.

Kapıyı açtı ve uzun, sıcak bir kucaklaşma ile karşılandı.

"Ve sana da bir tane daha," diye ekledi Jen, sonra eğilip Zorro'ya sarıldı.

O eğildiğinde, Zorro mutlu şarkısını söyledi. Köpek sesleri ve hafif miyavlamalardan oluşan bu melodi, her zaman gülümsemeyi başardı.

"Ah, o melodiyi özleyeceğim." Jen doğruldu. "Ve seni de. Yapılacak bir şey kaldı mı diye uğradım, ama kalmadığını anladım. Bayan Verimli."

"Az önce son kontrolü yaptım. Anlaşmaya gitmeden önce Zorro'yu yürüyüşe çıkarmak dışında her şey bitti. Bizimle gelmek ister misin?"

"Evet."

Arden çantasını, ceketini ve tasmayı aldı. Arkasına son bir kez baktı, sonra kapıyı kapatıp kilitledi.

“Her şeyi zamanlamış olduğunu, duraklama noktalarını belirlemiş olduğunu biliyorum, ama trafik olabilir. Gece konaklayacağın yerde durduğunda mesaj atarsın.”

“Yapacağım. Yeni araba, iyi sürücü, acele yok. Bu bir kız ve köpeğinin macerası. Sen ve Doug Amca da birkaç yıl sonra o yöne doğru yola çıkacaksınız.”

“Gideceğiz.” Jen yürürken Arden’in elini tuttu. “Geçen yıl Travis Kuzey Kaliforniya’daki o görevi kabul ettikten sonra—ve şimdi de April orada kendi el sanatları dükkânını açtı—tüm torunlarımız orada. Şimdi de sen.”

Arden’in elini sıkıca tuttu.

“Düşündüğümüzden biraz daha erken emekli olup batıya taşınacağız.”

“Doug amcanın muhtemelen tamirci dükkânı açacağı yere.”

Jen iç geçirdi, güldü. “Evet, muhtemelen öyle olacak, bu da benim muhasebeci olarak görevlendirileceğim anlamına geliyor.”

“Kimse senden daha iyi yapamaz. İkiniz de çok seveceksiniz.”

“Hiç şüphe yok. Seni de aynı şeyi yapmaya ikna etmeye çalışacaktık, ama sen bizden önce davrandın.”

“Nedenini sana tam olarak söylemedim. Zoey’i özlüyorum, ama asıl nedeni bu değil.”

“Tam olarak değil.”

“Hayır. Sanki yazmaya odaklanmak için Next Chapter’daki işimi bırakmışım gibi, ama hepsi o değildi. Belki de çoğunluğu da değildi.”

Teyzesine bir göz attı, onda babasını çok gördü. “Hepsinin bu olmadığını biliyordun.”

“Bunun hakkında konuşmak istemediğini biliyordum. Şimdi konuşmak ister misin?”

“Evet.”

Belki daha da önemlisi, Arden sonunda bunu yapabileceğini hissetti.

“Muhtemelen çoğunu zaten anlamışsındır. Sadece bunu söylemeye hazır değildim. Dr. Wren ile bu konuyu konuşuyorum ve

gerçekten bunu atlattığımı düşünmüştüm. Geriye dönüp baktığımda, evet, incinmişim ama vurulmamış ya da bıçaklanmamıştım. Tecavüze uğramamıştım.”

“Sana yaptıklarını küçümseme, Arden.”

“Küçümsemiyorum. Küçümseyemem.”

Ve bu sessiz, esintili günde, izin verse saldırının her saniyesini yeniden yaşayabilirdi.

“Çoğu zaman tam tersini yaptığımı düşünüyorum ve ona bu gücü vermekten hoşlanmıyorum. Kitapçada çalışmayı bıraktım çünkü daireden çıkmak istemiyordum. Dışarı çıkmak için çeşitli teknikler kullandım, ama bu, durdurabileceğim ve haklı gösterebileceğim bir şeydi. Kendimi kapalı hissettiğim için evi satın aldım ve bu, dışarı çıkmam, işe gitmem, spor salonuna gitmemem için başka bir sebepti. Hatta saçlarımı uzattım çünkü birkaç ayda bir kuaföre gitme fikrine katlanamıyordum.”

“Saçını çok beğendim.” Jen, Arden’in uzun, kalın örgüsünü eliyle okşadı.

“Evet, şey. Birkaç ay önce, kendimi tekrar kapatmaya başladım. Ofisimdeyken kapıyı kilitliyordum, geceleri kendimi yatak odasına kilitliyordum. Market alışverişimi eve teslim ettiriyordum. O olaydan sonraki haftalar ve aylarda olduğum yere geri kayıyor olduğumu hissedebiliyordum.”

“Keşke benimle konuşsaydın.”

“O kadar kızgındım ki Jen Teyze, ona, kendime, ve öyle yaşamak istemedim. Öyle yaşamak istemiyorum. Beni bulabileceğini bildiğim bir yerde kalamam. Ya da,” diye düzeltti, “beni bulabileceğini bildiğim bir yerde kendimi güvende hissetmiyorum.”

“Senin gibi incinmedim hiç, ama seni anlayabiliyorum.”

“New York’a taşınmayı düşündüm, ama bunu istemiyorum, gerçekten istemiyorum.”

“Orası sana göre değil,” dedi Jen rahat bir tavırla. “Ailene ihtiyacın var.” “Evet, ve ailem Oregon’da ya da yakınlarda olacak. Ben

Bunu istemiyorum. Yalnız kalmak istemiyorum; burada, sen

ve Doug Amca da yakınlarda olsa bile kendimi yalnız hissediyorum.

“Binlerce kilometre uzakta, yeni bir yerde olacağım. Nerede olduğumu bilmeyecek.”

“Bunu tekrar yaşıyorsun çünkü o bir yıl sonra çıkabilir.”

"On ay, bir hafta, üç gün." Bu yükün ağırlığıyla kalbi sıkışmış bir halde teyzesine baktı. "Bunu bildiğim için kendimden nefret ediyorum. Tüm bunları geride bırakıp hayatımın bu yeni bölümüne taze bir başlangıç yapmak istiyorum."

“O zaman öyle olacak. Senden daha kararlı ve odaklanmış birini tanımadım. İstedğin hayatı kuracaksın.”

“Kesinlikle deneyeceğim. Bunu düşündüğümde ve onun nerede olduğumu bilmeyeceğini kendime telkin ettiğimde... daha sakın hissediyorum. Belki artık beni hiç düşünmüyordur bile. Yazarken yapabildiğim gibi, onu düşünmekten vazgeçmek istiyorum. Hayatımın geri kalanını o huzurla yaşamak istiyorum.”

“Seni dinliyorum ve duyduğum tek şey, kendini zayıf gördüğün. Ama Arden, sen zayıf değilsin. Seni, daha bir çocukken, anne babanı, evini, güvenlik duygunu ve masumiyetini kaybettiğinde, kederin ve öfkenin içinden mücadele ederek çıkmaya çalışırken izledim.”

“Bana tüm bunları yeniden verdin.”

“Bunu kabullenmek, başarılı olmak için güçlü olman gerekiyordu ve sen başarılı oldun. En çok istediğin şey bu olduğu için, başarılı ve mutlu bir yazar olmanı izledim. Ve o orospu çocuğunun sana yaşattığı travmadan kurtulmanı izledim.”

Arden başını sallamaya başlayınca Jen durdu. “Yapma

bunu . Öyleyse sen kapıları
kapıları kilitledin—bu ne ihtiyacın

. Dr. Wren'den ihtiyacın olan yardımı aldın ve bu güç gerektirir. O tatlı köpekle birlikte ülkeyi baştan başa geçeceksin ve bu cesaret gerektirir. Orada bir hayat kuracaksın ve onun seni durdurmasına izin vermeyeceksin. Kimsenin seni durdurmasına izin vermeyeceksin.”

“Buna inanmaya çalışıyorum.” Arden, babasınıninkine çok benzeyen Jen’in gözlerine baktı. “Buna inanmanın hiçbir zararı yok.”

“Seni tanıyan ve seven biri olan bana güvenebilirsin. İnan buna. Ve bir buçuk yıl sonra, bu konuda çok iyi olduğun için, Doug ve bana tüm çocuklarımızdan yaklaşık iki saatlik sürüş mesafesinde bir ev bulmamıza yardım edebilirsin.”

“Bunu yapabilirim. Seni özleyeceğim, o yüzden emekliliğime kalan o iki yıl çabuk geçse iyi olur.”

"Noel'de kesinlikle geleceğiz. Umarım bu yazın sonlarında da işlerimizi ayarlayabilirsek geliriz."

Geri dönüp garaj yoluna ve Arden'in arabasına geldiler.

"Tanrım, tamam. Mesaj at, mesaj at, mesaj at. Dikkatli sür."

"Her zaman." Arden sarıldı, Zorro'nun atlaması için arka kapıyı açmadan önce onu sıkıca tuttu. "Tamam. Gidelim."

"Mesaj at!"

“Yol üzerindeki köpek dostu her motelden mesaj atacağım. Seni seviyorum.” “Ben de seni iki kat daha çok seviyorum.”

Sürerken kendini daha iyi, daha net hissediyordu. “Bir durak daha, Zorro, imzalamam gereken evraklar var. Sonra yola çıkıyoruz.”

★ ★ ★

Yolculuk için kendine tam bir hafta ayırmıştı; dolambaçlı yollardan gitmeye karar verirse daha uzun sürme ihtimalini de göz önünde bulundurmuştu. Neredeyse yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen Batı’yı hiç görmediğini fark etti.

Kitabı yayınlanmadan önce Denver’da bir yazarlar konferansına katılmış, Oregon’da bir yazar etkinliği düzenlemişti — hepsi Zoey’nin ayarlamalarıydı. Ama bunun dışında, Illinois’in batısına hiç gitmemişti. Ve hiç düzlüklerden, dağlardan, kilometrelerce uzanan tarım arazilerinden geçmemişti.

Bu geniş açık alanlar onu tedirgin etmek ve içindeki gizli korkuyu körüklemek yerine, özgür hissettirdi. Dinlenme tesislerine ve piknik alanlarına uğradı. Büyük şehirlerden uzak durdu, ancak küçük kasabaları keşfetmek için zaman ayırdı.

Yol boyunca, yeni evinde sergileyeceği komik Noel hediyeleri veya hatıra eşyaları düşünerek hediyeelik eşyalar satın aldı.

Iowa'da mısır ve buğday tarlaları, Nebraska'da daha fazlasını, Wyoming'de kovboyları gördü ve kanyonları keşfetmek için Utah'a uğradı.

Orada, gelecekteki bir kitap için aklına gelen bir fikirle ilgili notlar aldı.

Nevada ona çölü ve kavurucu sıcaklığı sundu.

Her gece ailesine mesaj attı ve o günkü macerasının en önemli anlarından birinin fotoğrafını ekledi. Ve yolculuğun yorgunluğuyla o geceleri uyudu, Zorro yatağının yanında kıvrılmış halde yatarken oldukça huzurlu bir şekilde.

"Ne dersin, Zorro?" Arka aynadan burnunu pencereden dışarı çıkarmış oturduğu yere bir göz attı. "Eğleniyor muyuz?"

Aşk şarkılarını ve ulumalarını söyledi, aralara birkaç havlama da ekledi. "Aynen öyle. Bizim için önemli olan tek şey eğlence."

Oregon'a girdiğinde, doğru seçimi yaptığını biliyordu. Aylardır hissetmediğı kadar hafif, rahat ve huzurlu hissediyordu.

Zorro hafifçe sızlanınca, kenara çekti. Onu dışarı çıkardı, o işini görürken, yazın yeşilliğıyle kaplı inişli çıkışlı tepeleri ve çınlayan dağların muhteşem manzarasını hayranlıkla seyretti.

Bağlar yumuşak yamaçlara tırmanıyor, düzlükte düzenli sıralar halinde uzanıyordu. Evler ve çiftlikler yeşilliğın üzerine serpiştirilmişti ve nehir içinden kıvrılarak akıyordu.

"Neredeyse eve vardık, Zorro," diye mırıldandı. "Neredeyse eve vardık."

Arkasındaki kapıyı kilitlediğini ve kapının bir duvara dönüştüğünü hayal etti. Duvar uzaklara doğru kayboluyordu. Şimdi önündeki her ne varsa ona baktı.

"Tamam, Zorro." Arka kapıyı açtı, böylece köpek içeri atlayabilecekti. "Yolculuğumuzun bu bölümünün son etabı."

Artık çok uzak değil, diye düşündü. Bir gün önce birkaç saat daha sürmeyi düşünmüştü, ama bütün gün yolda geçirdikten sonra karanlıkta varıp kendini ve köpeğini oraya alıştırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bu şekilde, oldukça dinç bir şekilde varacak, bagajını ve nakliyecilerin geri kalanıyla gecikmesi ihtimaline karşı hazırladığı kutuları indirecekti.

Yerleşecek, herkese geldiğini haber verecekti. Mutfağını doldurmak için şehre kısa bir yolculuk yapmaya cesaret edemezse diye, bir mini marketten aldığı yiyeceklerle dolu bir soğutucu çantası vardı.

Yapılması gerekenlerin ve öncelik sırasının yazılı olduğu bir listesi vardı; her zaman bir listesi olurdu. Bugünkü listenin sonunda uzun ve sıcak bir duş vardı. Belki yarına kadar yatağı olmayacaktı, ama bir gecelik şişme yatakla idare etmeden önce, o mükemmel banyosunda o duşu alacaktı.

Elbette Zoey'nin evinde onu bekleyen bir misafir odası vardı, ama bu yolculuğu kendi evinde bitirmek istiyordu, hatta buna ihtiyacı vardı.

Yatak odasının kapısı açık ve kilitsiz.

Yerli ağaçlar, çalılar, çiçekler ve otlar hakkında kitaplar almış ve araba sürerken hafızasından bazılarını tanımaya çalışarak vakit geçirmişti. Kırmızı-kahverengi kabuğu sayesinde arazisinde de bulunan Pasifik madrone'u ve devasa boyutu nedeniyle Douglas köknarını oldukça emin bir şekilde tanıyabilmişti. Küçük sarı meyveleriyle minik yaban elma ağacına hayranlıkla baktı.

Hepsinin, geride bıraktıklarından çok farklı olduğunu fark etti.

Arazisi kısmen ormanlık olduğundan, ağaçları tanıyacaktı. Emlakçı, satıcıların araziye yerli bitkilerle düzenlediklerini öne çıkardığından, o da bu bitkileri tanıyacaktı.

Bunun için başka bir kitabı daha vardı. Ve kuşlar, yemlikleri bırakmışlardı.

Şehirli bir kız, biraz banliyö deneyimi olsa da, arabayla geçerken şimdi çok kırsal görünen bu yerde nasıl idare edebilecekti?

"Her şey yoluna girecek. Bu sadece yeni bir bölüm değil. Yepyeni bir kitap."

Bunu dört gözle bekliyordu, kendine böyle söyledi. Hatta işi bile dört gözle bekliyordu. Kutuları açmak, eşyalarını yerleştirmek, mobilyaları düzenlemek. Sonunda daha fazlasını satın almak, çünkü burası — hayır, yeni evi — eskisinden iki kat daha büyüktü.

Çok büyük değildi, değil mi? Şüphelerin içini kemirdiğini hissetti ve onları böcekler gibi ezip geçirdiğini hayal etti.

"Hayır, değil. Daha fazla yer olması güzel olacak. O yüzden sus ve ofisin dışındaki o güzel manzarayı düşün. O alanda, o manzaraya ve o sessizliğe karşı yazmanın ne kadar harika olacağını düşün."

Belki fazla sessiz? Geçen araba yok, bisiklet süren çocuklar yok, çim biçen ya da kar küreyici çalıştıran komşular yok.

Sadece o, köpeği ve bir sürü kuş.

"Lütfen!" Kendine geldi. "Dur, dur, dur. Kasaba on dakika uzaklıkta, Zoey'nin evi ise yirmi. Yazarların yalnızlığa ihtiyacı vardır. Senin de buna ihtiyacın var. Ve lanet olsun, artık her şeyi sorgulamak için çok geç."

Ve her şey çok güzel, diye düşündü. Farklı, ama güzel.

İçinde kabaran endişeden nefret ediyordu, bir zamanlar tam orada, her zaman orada olan özgüvenini yeniden bulma ihtiyacından hoşnutsuzdu. Bu kadar yol katetmiş, bu büyük adımları atmışken, şimdi amacını kaybetmek istemiyordu.

Yeni kitap, diye hatırlattı kendine, ilk bölüm.

Arden Eve Dönüyor.

Bir sonraki dönüşü yaptı, sonra bir sonrakini, sonra derin bir nefes alarak, kendisine ait olan kısa, dar araba yoluna son dönüşü yapmaya hazırlandı.

İlk gördüğü şey, yanındaki ormanın bir parçası gibi görünen ev ya da ağaçlara, vadiye ve ötesindeki dağlara açılan geniş pencereler değildi.

Zoey'i gördü.

Gözleri yaşlarla dolarken, Zorro'nun arka koltukta uyuduğu yerden fırlamasına neden olacak bir çığlık attı.

Zoey havada kollarını sallarken, Arden arabayı durdurdu. Arabadan atladı ve Zorro'nun ön koltuğa atlayıp açık sürücü kapısından dışarı çıkmasına izin verdi.

"Buradasın. Tam buradasın."

"Evet, tabii." Zoey kollarını sallamayı bırakıp Arden'a sarıldı. "Hoş geldin! Oh, burada olduğuna inanamıyorum, gerçekten buradasın. Ziyaret için değil. Birkaç günlüğüne değil. Gerçekten buradasın."

İçinde kabaran endişe bir anda yok oldu. "Senin burada olduğuna inanamıyorum."

"İş yerinde olman gerekmiyor mu?"

"Bugün izin aldım. Boone ve kızlar seni görmek için sabırsızlanıyor, ama önce ben!"

"Neredeler?"

"Lexy anaokulunda, Maddy kreşte. Sana da hoş geldin, Zorro. Şarkı söyle!"

O şarkıyı söyleyince, Zoey geri çekilip onu okşadı. "Zorro, sihirli şarkı söyleyen köpek. Sen buradayken Lexy köpek yavrusu istemekten vazgeçecektir. Henüz o aşamaya gelmedik."

"Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle. Biliyor musun, saçımı kısaltmakla doğru kararı vermişiz." Zoey kısa, düzgün ve sofistike pixie kesim saçlarını okşadı. "Sen de uzun saçla döndün." Arden'ın örgüsünü hafifçe çekti.

"Buraya ne zaman geleceğimi nereden bildin? Dün gece az kalsın burayı geçip gidiyordum."

"Yol boyunca seni takip ettik. Unutma, hepimiz o uygulamayı indirdik."

"Doğru. Unutmuşum. Jen Teyze'ye mesaj atmam lazım."

"Ben hallettim. Hadi birkaç kutu falan alıp içeri girelim. Eminim bir içkiye ihtiyacın vardır."

"Zoey, saat sabah on bir."

"Bu yüzden içecek mimosa, tabii ki Valley Vineyards şampanyasıyla yapılmış."

Arden'in bu gezi ve Oregon'daki hayatı için satın aldığı iri SUV'nin arka koltuğunda Zoey başını salladı.

"Bir haftalık, ülke çapında bir yolculukta nasıl bu kadar düzenli kalabildin?"

"Her şeyi düzenli tutmasaydım, her durakta tam bir kaos olurdu."

"Hayatım tam bir kaos," dedi Zoey neşeyle ve Arden'in o duraklarda kullandığı spor çantasını aldı. "Ve bunu seviyorum."

"Senin muhteşem kocan, iki sevimli çocuğun ve başarılı kariyerinle bir de bak bakalım." Arden valizlerinden birini ve Zorro'nun kaselerini, ödülleri ve oyuncaklarını içeren kutuyu çıkardı.

"Sana da bak, en çok satan yazar..."

"İki haftalığına."

"Sevimli ve sadık köpeği ve gerçekten büyüleyici yeni evi olan en çok satan yazar."

"Büyüleyici, değil mi?" Arden, manzarayı iyice içselleştirmek için bir an durdu. "Yani, içeride sonunda değiştirmek isteyeceğim bazı şeyler var, ama dışarı? Hiçbir şey. Görünüşünü seviyorum, biraz çiftlik evi gibi, biraz ormanlık, sanki buraya aitmiş gibi. Yürüyüş yolunun dairesel olması ve devasa ön kapının etrafındaki portiko hoşuma gidiyor. Peyzaj güzel, davetkar. Bunu nasıl koruyabileceğimi araştırıyorum."

"Manzaranız harika. İkinci kattaki çıkıntıyı ofis olarak mı kullanacaksınız? Vay canına."

"Çok büyük değil, değil mi? Sadece ben ve Zorro varız." "Tam uygun. Aç da içeri gireyim."

Arden anahtarını kilide soktu ve çevirdi. "Sen benim ilk misafirim. Evet, mimosa iyi fikir."

Kapıyı açtı ve taş şöminesi ve yaz güneşinin içeri dolmasına izin veren geniş pencereleriyle ferah oturma odasına girdi.

Ancak beklediği boş alan yerine, mobilyalarının yerleştirilmiş olduğunu gördü.

“Nasıl oldu da...”

Zoey sevinçle tekrar ellerini salladı.

“Senin sözünü dinlemedik. Emlakçıya kapıyı açtırdık ve hafta sonu nakliyecileri çağırdık. Biz varken, eve geldiğinde boş bir evle karşılaşmayacaktın. İstedığın gibi yeniden düzenleyebilirsin, eşyaları yerinden oynatabilirsin, ne istersen. Ama hepsi burada.”

“Zoey, ben... biraz ağlamam lazım.”

“İstedığın kadar ağla. Arden, burada olman benim için her şey demek.”

“Çok teşekkür ederim. Liman işçileri gibi çalışmak zorunda kalmışsınız.”

“Çoğunu nakliyeciler yaptı. Ben sadece denetledim. Boone Wi-Fi’yi ve diğer işleri halletti. Kızlarla birlikte eşyaları açarken çok eğlendik. Yani Lexy ve ben eğlendik. Maddy çoğunlukla etrafta dolaşıp her şeye burnunu soktu. Tanrım, o kız tıpkı bana benziyor.”

“Bu çok... Mobilyaların nereye konulacağını gösteren bir çizelge hazırladım.”

“Tabii ki

hazırlamışsındır.” “Bu gerçekten çok yakın.”

“En iyi arkadaşımı tanırım.”

Arden onu kucakladı ve sallandı. “Oregon sınırını geçtiğimde doğru seçimi yaptığımı anladım. Kesinlikle. Sonra, yaklaştıkça endişelenmeye başladım. Ev çok büyüktü, çok uzak ve çok sessizdi.”

“Peki şimdi?”

“Senin dediğin gibi. Tam da uygun. Gerçekten tam da uygun.”

Arden mutfakta açık gri tezgahın üzerinde parmaklarını gezdirirken, Zoey şampanyayı açtı.

“Bol bol saklama alanın var ve kilerinle buzdolabını doldurduk.”

Ve en sevdiği kobalt mavisi kaseyi limonlarla doldurup tezgahın üzerine koydu.

"Cidden mi? Tanrım, dört yıl boyunca sensiz ne yaptım ben?"

“Tabii ki özlemişim,” dedi Zoey, şarap gibi parıldayan bir gülümsemeyle. “Bencilce konuşursam, buraya yerleşip mutlu olmanı istiyorum ki, bir daha taşınmayı düşünmeyesin. Bu mutfağı seveceksin. Kocaman bir ada, şarap dolabı, buz makinesi, mikrodalga çekmecesini var. Tüm bu rustik dolaplar. Cam kapaklar mı? Onları showroom gibi tutacaksın. Bu beni biraz rahatsız edecek. Ve Boone, o şık mavi renkli lüks Fransız ocakına şimdiden göz dikmiş durumda.”

“Buna asla layık olamayacağım.”

Zoey, Arden'a bir kadeh uzattı, kendininkini aldı. "Yeniden bir araya gelmemize."

"Seni çok özledim. Artık özlemek zorunda değilim. Travis, April ve çocuklar da bir günlük yol mesafesinde, o yüzden onları da o kadar özlemek zorunda değilim. Annen ve baban? En fazla iki yıl."

"Buna güveniyorum."

Zorro'nun su kabını doldurduktan sonra, Zoey'in dediği gibi bir tur attı.

“Bu odayı ev ofisi olarak düzenlemişlerdi; benim için ayırdığım odayı ise çocukları için oyun odası olarak kullanıyorlar. Burayı kütüphaneye çevireceğim. Muhtemelen bundan bahsetmiştim, çünkü burada ‘Kitaplar’ yazan kutular görüyorum.”

“Bunu birkaç düzine kez söylemiş olabilirsin.”

“Kitaplıklara ihtiyacım olacak, ayrıca o sevimli küçük elektrikli şöminelerden bir tane ve büyük, yumuşacık deri koltuklar düşünüyorum.”

“Yumuşacık deri koltuklar olmazsa olmaz.”

“Sanırım elimdeki masa yemek odasına yakışır. Mutfağa açık olması nedeniyle resmi bir mekan değil, ama

bir büfe, servis masası ya da av masası arayacağım. Bir şey. Ama yeni olmasın.”

“Riverbend’de antika dükkanı ve bit pazarı var, biraz daha ileride de ikisinden daha fazlası. April, bit pazarları açıldığında oraya takılır. Sonra, kurnaz bir cadı gibi, çöpü hazineye dönüştürür.”

“Onda o yetenek var. Bende olmadığı için, yeni olmayan ama o yeteneğe ihtiyaç duymayan bir şey bulacağım. Bak! Yemliklere kuşlar gelmiş. Sanırım bir tüylü ağaçkakan var.”

“Lexy kuşlar için endişeleniyordu, bu yüzden her hafta oraya gidip yemlikleri dolduruyorduk. Malzemeler bahçe kulübende.”

“Bahçe kulübem var,” diye mırıldandı Arden. “Ve kuzenler tarihinin en düşünceli kuzeni.”

Misafir havlularını ve tuvalete süslü sabunları koyduklarını, ana kattaki misafir odasındaki mobilyaları düzenlediklerini gördü.

Yukarıda yatak odası mobilyalarını yerleştirmişlerdi ve Zoey’nin dokunuşuyla, yuvarlak ahşap vazoya taze çiçekler eklemişlerdi.

“Bana yapacak hiçbir şey bırakmamışsınız.”

“Oh, yapacak çok şey var. Harika bir giyinme odan var.”

“Seninkinin yanında sönük kalıyor.”

“Doğru, ama benimki muhteşem. Kullandığım şirketle iletişime geçmek isteyebilirsin. Onlar seninkini neredeyse muhteşem ve senin için önemli olan daha verimli hale getirebilirler.”

“Öyle. Burada o sevimli elektrikli şöminelerden birinin olması çok hoşuma gitti, bir de banyo! Çok geniş, yağmur duş başlıklı kocaman bir duş var.”

“Boyun neredeyse 1,80 metre olduğu için o kocaman duşu çok seveceksin. Hoş, sakın renkler, ahşap detaylar, tam bir spa havası. Bunu hak ediyorsun.”

“Hak etsem de etmesem de, bunun tadını çıkaracağım.”

Diğer yatak odalarını da döşemesi gerekecekti, ama aceleye gerek yoktu.

Ofisi kalbini kıpır kıpır etti.

“Bu bir rüya gibi. Vadiyi, bağları, dağları görebiliyorum.”

Zoey batıyı işaret etti. “Muhteşem gün batımları bekleyin.”

“Masamı o manzaraya sırtımı dönecek şekilde çevirmem gerektiğini biliyorum, ama çevirmeyeceğim. Ev sahipleri — eski sahipler, çünkü artık benim — dolapları ve çocuklar için o bankı takmışlar, ama ben de kullanabilirim. Duvar rengi güzel, o soluk, rüya gibi yeşil, ama sanırım beyaz dolapları boyatacağım. Arduvaz grisi, orman yeşili, öyle bir şey. Daha havalı. Ve ahşap tavanı, eğimli ahşap tavanı çok seviyorum.

“Biliyorum, çok seçici davranıyorum ama kapı kolları hoşuma gitmiyor. Her yerde daha rustik bir şey istiyorum.”

“Kendi evin söz konusu olduğunda bu titizlik değil.”

“Benim evim.” Arden kahkahayla Zoey’i tekrar kucakladı. Zorro kuyruğunu salladı, aralarına burnunu soktu ve şarkı söyledi.

“Bodrum. Bodrumum olduğunu neredeyse unutuyordum.” “Pardon, alt kat çıkışlı.”

“Her neyse, bir gün bitirilmesi gerekecek. Depo ve spor salonum olarak kullanıyorum.”

“Ekipmanlar aşağıda. Boone, istersen düz ekran televizyon takılabileceğini söyledi. Ah, kullanıcı adı ve şifre masandadır. İstedığın gibi değiştirebilirsin, ama o senin sorunsuz bir şekilde girebilmeni istedi.”

“Kuzenim bir dahiyle evlenmiş.”

“Evet.” Zoey kendini beğenmiş bir gülümsemeyle saçlarını okşadı. “Çünkü benim zevkim olağanüstü. Şimdi, mola mı vermek istersin yoksa hemen işe koyulmaya hazır mısın?”

“Başlayalım derim, ama önce içkilerimizi dolduralım, sonra Zorro’yu dışarı çıkarayım, ortama alışsın.”

★ ★ ★

Arden, sonraki üç saatte normalde üç haftada konuştuğundan daha fazla konuştu. Konuşacak çok şeyleri vardı. Her zamanki gibi Zoey, ne kadar enerjik olduğunu kanıtladı.

Zoey, valizler boşaltılıp yerlerine konana kadar eve tam anlamıyla yerleşmiş hissetmeyeceğini söylediği için, dolaptan başladılar.

"Daha fazla kıyafete ihtiyacın var." "Gerçekten yok."

Ellerini beline koyan Zoey, yarısından fazlası boş olan dolabın etrafında dolaştı. "Bu dolaba layık olmak için daha fazla kıyafete ihtiyacın var. Etkinliklere katıldığında, New York'a gittiğinde ya da bir randevuya çıktığında giyebileceğin güzel kıyafetlerin var."

Orada durdu ve Arden'a bir bakış attı. "Bir süredir yok."

"Michael iyi birine benziyordu."

"İyiymi. Hâlâ da iyi. Sadece biz uyuşamadık." "Ama onunla yattın."

"İki kez. Güzeldi."

"Tamam, son 'hoş' kelimesi Michael'ı listeden çıkardı. Yine de ona mutluluklar diliyoruz."

"Gerçekten öyle."

"Geri saralım, bazı iyi yanların var, ama yeterli değil. Alışverişe çıkalım."

"Zoey—"

"Elbette, çoğunlukla eşofman veya kot pantolonla yaşayıp çalıştığını biliyorum; kim istese de yapmaz ki? Ama burada daha fazlasına ihtiyacın var. Ayrıca iyi ve şık bir trençkot ya da yağmurluk da lazım. Artık PNW'desin canım, ve bu vadide kışlar soğuk, yağmurlu ve sisli geçer. O yüzden su geçirmez iyi bir çift bot, bir trençkot ve kapüşonlu bir yağmurluk."

"Tamam, bu mantıklı."

Modaya duyarlı gözüyle Zoey bir elbise çıkardı. "Ve sen Ohio'dan ayrılmadan önce bunu hatırlıyorum."

“Klasik bir parça.”

Arden onu kapamadan önce, Zoey onu elinden çekip aldı.

“Modası geçti. Sana neyin yakıştığını bilirsin, her zaman biliyordun. Alışverişe çıkacağız ve sana neyin yakıştığını bulacaksın.”

“Ne kadar otoriter olduğunu unutmuşum.”

“Hayır, unutmadın. Eğleneceğiz. şimdi,  misafir odası yapmayı planlamıyorsun, değil mi?”

“Hayır. şimdilik biri üstte, biri altta. Buradaki odayı bir tür dinlenme odası olarak kullanabilirim diye düşündüm; televizyonlu, rahat bir kanepeli—ki onu almam lazım. Ama bunu biraz daha düşünmem gerek.

“Ve birdenbire aklıma geldi, burayı temizlemek çok zor olacak.”

“Temizlik hizmetimden çok memnunum. Sana ismini ve numarasını mesaj atarım.”

“Sadece ben varım. Temizlik hizmetine pek ihtiyacım yok.” Ya da evinde tanımadığı, gerçekten tanımadığı birinin olmasına.

“Arden.” Zoey başını eğip elini beline koydu. “Günde kaç saat çalışıyorsun?”

“Duruma göre değişir.”

“Haftada bir iş haftası, belki daha fazlasını mı çalışıyorsun?” “Evet.”

“Ve geçimini sağlıyorsun. Başka birine de iş ver ki o da aynısını yapabilsin.” Arden’ın koluna hafifçe vurdu. “Hadi bir kutu daha açalım. Resimlerinden birkaçını asmalıyız.”

“Alet çantamı açmam gerekecek.”

“Bunu hallederiz. Bana eşyaların nereye koyulmasını istediğini göster, ben asarım. Aramızda kalsın, burada el becerisi olan kim?”

Arden omuzlarını silkti. “Sen.”

“Sakin ol. Unutma, Travis senden daha beceriksiz. Babamın tüm becerisini ben aldım.”

“Bir şeyin tamir edilmesi gerektiğinde kimi arayacağımı biliyorum.”

“Biliyorsun. Biliyor musun,” diye sordu Arden dışarı çıkarken, “burada ne kadar uzun kalırsam, ev o kadar çok sana benziyor.”

“Gerçekten yle mi düşünüyorsun?”

"Gerçekten öyle düşünüyorum. Tarzı. Sade ama sıradan değil, sıradan değil. Tüm o sessiz, yumuşak renkler... huzurlu, yatıştırıcı. Ahşap... sıcak, yumuşak. Dürüst olmak gerekirse, daha önce konumdan pek emin değildim."

"Öyle mi?"

"Hayatının tamamını bir şehirde ya da mahallede geçirdin. Burası ikisi de değil," dedi Zoey merdivenlerden inerken. "Ama sana ve sana benziyor." Zorro'nun kafasını okşadı. "Burası bir nevi yazarlar için bir sığınak, ama yine de dükkanların, restoranların ve gerçekten güzel bir parkın bulunduğu kasabaya birkaç dakika uzaklıkta. Nehir, dağlar, bağlar var."

"Ve sen."

"Ve ben, ki bu avantajlar listesinde bir numara olduğum aşıkam. Muhtemelen elindekinden daha fazla sanat eseri isteyeceksin. Kasabada mutlaka görmem gereken harika bir küçük galeri var."

"O zaman gideceğim."

Zoey ayrılmaya hazır olduğunda, Arden duvarları sanat eserleriyle donatmıştı. Evet, daha fazlasına ihtiyacı vardı, ama seçici davranmayı planlıyordu. Şöminenin iki yanındaki gömme raflara aile fotoğraflarını ve hatıralarını dizmişti. Şömine rafında annesinin demir şamdanları ve babasının eski şömine saati duruyordu.

Makyaj malzemelerini, cilt bakım ürünlerini, saç ürünlerini ve banyosundaki diğer her şeyi, Zoey'i hayran bırakan titiz bir şekilde düzenlemişti.

"Benimkini de sana düzenletmeliydim." "Ne zaman istersen."

"Bana sekiz tane maskaraya ihtiyacım olmadığını söylersin. Akşam yemeğine gelmek istemediğine emin misin?"

"Teşekkür ederim ama şık banyomda uzun ve sıcak bir duş alıp pijamalarımı giyeceğim, Zorro'yu besleyeceğim, bir sandviç hazırlayacağım, sonra köpeğimle birlikte rahatlayıp

biraz güneşleneceğiz, biraz kitap okuyacağız, sonra da yeni evimizdeki kendi yataklarımızda uyuyacağız.”

"Pazar."

"Pazar günü, orada olacağım."

Zoey sarıldı, sıkıca tutundu. "Çok mutluyum. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir şey istersen mesaj at."

"Her şeyim var ama yazarım. Teşekkürler. Seni seviyorum." "Rica ederim. Ben de seni seviyorum."

Kapının eşiğinde durup Zoey'e el salladı. Sonra durdu, etrafına bakındı.

Artık yalnızım, diye düşündü. Sessizlik içinde, vadi bir tablo gibi uzanıyordu.

"Ama öyle hissetmiyorum. Yalnız hissetmiyorum. Kendimi iyi hissediyorum."

Kapıyı kapattı, döndü. "Burası bizim yerimiz, Zorro. Bizim evimiz. Ve en güzel hayatımızı tam burada yaşayacağız."

Dokuzuncu Bölüm

Arden bunu bir başka İlk Gün olarak gördü.

Uzun ve derin bir uyku çekmişti; güneş doğmadan uyanırsa bunu bir şans olarak görürdü. Zorro'nun yatağının etrafında sadece şu anki en sevdiği peluş lama oyuncağı değil, ikinci favorisi olan tek boynuzlu at, gıcırdayan topu, gıcırdamayan topu, çekme ipi ve büyük oyun kemiği de olduğunu fark etti.

Onun tüm rahatlıklarını anlıyordu. Ne de olsa, ona ve Burnie'ye sahipti. Büyük, aydınlık mutfağına inip sabah latte'sini hazırladı, pijamalarının üzerine bir ceket giyip köpeğiyle birlikte dışarı çıktı.

"İkimiz de şu anda bulunduğumuz yere alışmamız gerekiyor. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor."

Ama arka verandanın yakınındaki büyük, zarif zambak kümelerinin kokusunu alabiliyordu ve ağaçların yakınındaki eğrelti otu benzeri yaprakların üzerinde yükselen, ne olduğunu araştırması gereken tüylü beyaz tüyleri görebiliyordu. Onun da eğrelti otları ve hostaları vardı. Uzun saplı, güzel pembe çiçekler. Kanayan kalpler —onları tanıyordu.

Keşfe çıkacak, artık kendisine ait olan bu bahçeyi oluşturan çiçekleri ve çalıları tanımlayacaktı. Ve umarım bakımını yapabilecek güçte olurdu.

Her şeyin titizlikle planlanmış gibi görünmemesini sevdi — ki, itiraf etmeliydi ki, kendisi olsaydı öyle yapardı. Bunun yerine, her şey doğal görünüyordu.

Gibi yudumlarken yudumlarken yudumlarken yudumlarken,
ve Zorro keşfetti, o doğu dağlarının üzerinde
ilk ışığın parlamasını izledi.

O şafak vakti onu doldurdu. Güzelliği ve vaat ettiği umut. Artık burada yaşıyordu, kilometrelerce uzağı görebileceği, güneşin bir yönden doğup başka bir yönden batışını izleyebileceği bir yerde. Kuşların işlerine koyulurken cıvılamaya başladıklarını duyabileceği bir yerde.

Bu ona kuş yemliklerini kontrol etmesini hatırlattı.

Suet kekleri için kafes benzeri bir düzenek, tohumlar için üç farklı yemlik, bir sinekkuşu yemliğı ve taştan yapılmış şamdan şeklinde bir kuş banyosu vardı.

“Şimdilik yiyecek bol. Her gün kontrol edeceğiz.”

Sabah görevlerini ve dikkatli keşiflerini bitiren Zorro, kadının bacağına yaslandı. Sevgi dolu, ruh dolu altın kahverengi gözleriyle kadına baktı.

"Evrende bundan daha tatlı bir köpek ya da daha iyi bir çocuk olduğunu sanmıyorum. Daha sonra dışarı çıkıp oynayacağız, ama şimdi işime dönmem gerekiyor."

Köpeğı besledi —mudroom bunun için mükemmeldi— ve kendine bir protein smoothie hazırladı. Kahve istasyonu olarak kurulmuş olan yer, artık kahve/smoothie barı olarak da işlev görüyordu.

Sonra kendini şımartarak evin içinde dolaştı.

Kitaplıklar, hem de bir sürü, diye düşündü, kütüphanesi olacak yerde duraklayarak.

Dışarı çıkıp oturma odasında durdu. Birkaç ay sonra, ateş yakmayı öğrendikten sonra, bir kadeh şarapla kanepede rahatça oturup ateşin keyfini çıkaracaktı.

Yukarıda, boş yatak odalarından birini, sonra diğerini inceledi. Birine uygun bir yatak, diğerine uygun bir kanep e bulacaktı.

Bolca zamanı vardı.

"Ve çalışabileceğim ve çalışmam gereken zamanda bunu boşa harcıyorum."

Önce listesini hazırlayacaktı, diye karar verdi. Sonra öğlene kadar yazacaktı. Bir şeyler yiyip giyinecek, o listeyle birlikte şehre gidip antika dükkânını ve bit pazarını gezecekti. İstedini bulursa, eve getirecek

ya da teslimat ayarlayacaktı. Belki bir nalbur dükkanı ya da o tür bir yer bulabilirdi.

Kapı kollarını gerçekten değiştirmek istiyordu. Şüphesiz internette çok çeşitli seçenekler bulabilirdi, ama bağımsız bir kitapçıda çalışmıştı.

Mümkün olduğunca yerel dükkanlardan alışveriş yapmaya inanıyordu.

Oturdu, güneş ışığı vadiye yayılırken manzarayı içlerine çekmeye bıraktı.

Sonra şu anki hikayesinin dosyasını açtı ve kendini hikayenin içine bıraktı.

Köpek dostu motel odalarında çalışmıştı, ancak gün boyu süren yolculuktan yorgun düşen beyni ve bedeniyle sadece kısa süreli çalışmalar yapabilimişti.

Kendini zinde ve istekli hissettiğinde yazmak çok, gerçekten çok iyi geliyordu. Yazı akışkan olmadığında, ilerlemeye başlayana kadar üzerinde durup durdu.

Ana karakterini seviyordu: ağzı laf yapan, saçmalıklara tahammülü olmayan, sokak hayvanlarına karşı zaafı olan ve Triangle adında üç bacaklı turuncu bir tekir kedisi olan bir kadın.

İlk kez bir polis memurunu ana karakter olarak yaratmaya çalışıyordu ve şu ana kadar bunu eğlenceli bulmuştu. Zorlu, ama eğlenceli. Dedektif Lil — Lily değil, Lillian değil — Portland Polis Teşkilatı'ndan Trace.

Arden, Oregon'da yaşamaya karar verdiğine göre, burayı bir tuval olarak kullanabileceğini düşündü.

Şimdi Lil ve huysuz, yirmi yıllık meslektaş, bir çifte cinayeti araştırıyordu.

Soruşturmanın derinliklerine dalmışken, Zorro burnunu koluna sürtene kadar yüzünü su yüzüne çıkarmadı.

"Ne?"

Köpek ona uzun, sulu bakışlarını yöneltti ve saatine baktığında öğlenin yarım saatten fazla geçtiğini gördü.

“Tamam. Uslu dur. Bana beş dakika ver.” Eğitimlerde yaptığı gibi elini kaldırıp beş parmağını gösterdi. “Bu düşüncemi bitirmeme izin ver.”

O sabırla oturdu ve kız dosyayı kaydedip bilgisayarı kapattığında, zıplayıp daireler çizmeye başladı.

Çıkarken bir Pepsi aldı, ikisi dolaşp yürürken içti. Alışverişi atlayıp işe geri dönebilirdi. Ama...

Öncelikler, diye düşündü. Eşyalaması gereken bir evi vardı.

Giyindi — kot pantolon, tişört. Aslında daha fazla kıyafete ihtiyacı yoktu, ama dışarı çıkıp insanlarla görüşeceği için makyaj yaptı, saçlarını taradı ve ördü.

Kesinlikle şık görünüyordu.

Hafif bir ceket aldı. "Hadi gezintiye çıkalım."

Her zamanki gibi, Zorro şarkı söyleyerek koştu, tasmaını ağzında tutarak geri koştu.

"Kim en iyi çocuk?"

Oturdu, gözleri parlayarak gülümsedi ve iki ön patisini kaldırdı.

"Doğru. Sensin."

Adresleri önceden araştırmıştı, bu yüzden GPS'ine girdi. Bu sadece bir alışveriş gezisi değil, aynı zamanda bölgeye alışması için de bir fırsat olacaktı.

Arabayı sürmeye başlamadan önce Zoey'den bir mesaj aldı.

Nasıl gidiyor diye bir bakayım dedim.

Harika gidiyor. Erken kalktım, güneşlendim, çalıştım, güneşlendim. Şimdi bit pazarına, antika dükkanına, belki de nalbur dükkanına gidiyorum.

Bütün bu yerlerde April'in adını an, ona kuzenin olduğunu söyle. Onun adı ağırlığı var.

Tamam. Bir şey bulursam haber veririm.

Yolculuğu sevdi ve Zorro da kafasını pencereden dışarı çıkarmış, kulaklarını sallıyordu, o da sevdi. Her şeyin yeşil ve altın rengi olduğu arka yollarda seyahat etmek onu rahatlatı.

Atların otladığı düzenli küçük bir çiftliğin, bir bağın yanından geçti, sonra nehrin bir kıvrımında kano ve kayakla kürek çeken insanlar gördü.

Belki de şehirli kız — eskiden öyle olan —
bunu deneyebilirdi. Belki.

Şimdi Willamette Nehri'ni takip ederek, nehrin Riverbend'e doğru kıvrılan yolunu izledi. GPS'in yönlendirmesiyle, onu şehrin merkezine götürecek köprünün öncesinde yön değiştirdi ve nehrin yakın kıyısını takip eden yola saptı.

Bit pazarını görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Büyük ahır gibi bir binanın her iki yanında uzun kanatlar vardı. Binasının büyüklüğünden yola çıkarak Arden, her şeyi görebilmek için içeride tam bir hafta geçirmek gerekeceğini hesapladı.

Belki daha da uzun.

Ve April'in buraya her geldiğinde muhtemelen sevinç gözyaşları döktüğünü hayal etti.

"Ama benim bir görevim var."

Arabayı park etti ve Zorro'ya döndü. "Yolculuk su kabın ve lamana var. Buraya gölge bir yer buldum ama yine de camları birkaç santim aralık bırakacağım. Uslu dur."

Onu mutlu etmek için, arabadan inip kilitlenmeden önce ona bir sığır eti çubuğu verdi.

İçeri girdiğinde, *ortalığın* dağınıklığı, içinden gelen düzen ihtiyacını tetikledi. Aynı zamanda, tüm bu dağınıklığın içinde mutlu edici bir yan da vardı. April'in avlanmaktan heyecan duyduğunu hayal etti.

Kendisinde de bunun bir parçasını inkar edemedi, ama onun avlayacağı belirli şeyler vardı.

Keşke bir haritası olsaydı.

Amaçsızca dolaşmak yerine, bit pazarında çalışan birini buldu.

"Bana yardım edebilir misiniz acaba? Kuzenim April Rogan'ı tanıyor olabilirsiniz."

"April mi! Elbette tanıyorum. Onun kuzeniyle daha önce tanıştığımı sanıyordum."

"Muhtemelen Zoey'dir. Ben de kuzeniyim ve buraya yeni taşındım."

"Ne dersiniz?" Altmış yaşlarında, cana yakın görünümlü adam ona gülümsedi. "Pasifik Kuzeybatı'ya hoş geldiniz."

"Teşekkürler. Burada biraz kayboldum. Burası çok büyük. Bir yatak arıyorum—demir başlık ve ayaklık, yatak iskeleti. Queen size. Misafir odası için."

"Eminim Shirl'de size uygun bir şey vardır. O en arkada. Doğruca oraya gidin." Elini uzattı. "Sonra solunuza dönün. Eğer size uygun bir şey yoksa, Melvin'i deneyin. Shirl'den sağa doğru ilerleyin, yaklaşık yarı yolda."

"Çok teşekkürler."

"İyi şanslar!"

İçeri doğru ilerlemeye başladı. Sesler yankılandı; bir bebek ağlamaya başladı. Bir erkek sesi net bir şekilde şöyle dedi: "*Haydi ama Annie, bu yüzyıl içinde bir karar ver artık.*"

Arden endişe seviyesini kontrol etti ve çok düşük olduğunu gördü.

Bunu sadece halledecek değil, bundan zevk de alacaktı.

Yine de, her yerde dikkatini dağıtan şeyler vardı. Yeşil camdan yapılmış kaseler, sürahiler, tabaklar ve bardakların siyah ışık altında sergilendiğini gördü.

, all , glowed, , like , dishware , from , another , planet. Büyüleyici.

Yivli kenarları olan üç katlı bir masa gördü ve bunun oturma odasında nasıl duracağını merak etti. Bebekler, figürinler ve tabakların sergilendiğini gördü.

İstedikini bildiği, çatlaklı bir küreye sahip bir kaz boynu zemin lambası gördü. Önce yatak, diye emretti kendine, ama devam etmeden önce standın konumunu not etti.

Hedefine ulaşmadan önce birkaç tanesinin konumunu daha not etti.

Ve yatağı gördü. Daha doğrusu, duvara yaslanmış başlık ve ayaklıklarını.

Madeni para parlaklığında sarı saçları ve kocaman kırmızı çerçeveli gözlükleri olan iri yarısı bir kadın, Arden'a alışılmış bir gülümseme attı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Bir yatak arıyorum. Çerçeve, başlık ve ayaklık." "Birkaç tane var. Şuradaki mesela? Bu sabah . Sağlam. Çelik boru, toz boyalı bronz."

Derin, zengin bronz, kavisli uçlar, ince çubuklar, ve baş ve ayak kısmında ortalanmış dairenin ilginç detayı.

"Sade," diye düşündü, "ama sıkıcı değil."

"King size de var. Senin gibi uzun bir kız, king size yatakta rahat uyur."

"Kral boyu."

Yeni yatak takımı alması gerekecekti, ama yer vardı. Hiç kral yatak lüksüne sahip olmamıştı ve boyu da bu kadar uzunken...

Misafir odası için istemediğini fark etti. Kendi odası için istiyordu.

"Ben Shirl."

"Arden. Misafir odası için böyle bir şey arıyordum, ama..." Elini bir basamağın üzerinde gezdirdi.

Yeni yatak, yeni nevresimler, yeni yastıklar.

"Acaba yeni bir kral boy yatak ve bazayı nereden bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Shirl'in yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Elbette.

Buralı mısınız?" "Artık öyleyim. Dün taşındım."

"Hoş geldiniz. Size bir teklifte bulunabilirim." Shirl parmağını çenesine dokundurduktan sonra bir fiyat söyledi.

"Teslimat ücreti ne kadar? Yaklaşık on beş mil. Kurulum da dahil mi?"

"Merdiven var mı?"

“Evet, ikinci kat. Ve şu anki yatağımı aynı kattaki misafir odasına taşımak.”

“Yetmiş beş. Önce, burada görmek isteyebileceğiniz bir şey var. Komodinlere ihtiyacınız olacak, değil mi?”

Dağınıklığın arasında, demir ayaklı ve çekmece kulpları yatakla aynı koyu bronz renginde olan iki tane vardı. Üst kısmındaki koyu renkli ahşap ve geniş çekmecesı, altındaki açık raf gibi çekiciydi.

Okumak için bir iki kitap için mükemmel bir yer. Arden çekmeceleri açıp kapattı.

"Kahretsin, Shirl," dedi ve Shirl'i güldürdü. "Hepsi ne kadar?"

Her şeyi satın aldı; kaz boynu lambayı, satıcının —satıcı ona "turta kabuğu" demişti. Sonra o ve Zorro kasabadan geçip diğer tarafa doğru sürdüler; orada bir yatak ve bazayı denedi ve satın aldı, sonra tekrar durup iki takım yeni çarşaf, kral boy yastıklar, sade krem rengi bir yorgan ve yastık kılıfları aldı.

Zorro'yu yürüyüşe ve tuvaletine çıkarmak için arabadan indirdi ve arabaya geri döndüklerinde dikiz aynasından ona bir bakış attı.

"Bu çok yorucu. Ama bitireceğim. Antika dükkanı şehir merkezindeki ana caddede. Spruce Caddesi. Sonra da donanım dükkanı yine çıkış yolunda. Yeni yatağımdan ilham alarak, tam olarak hangi kapı kolları istediğimi biliyorum."

Antika dükkanını çok sevimli buldu ve bit pazarından çok daha kolay gezilebiliyordu. Diğer duraklarından çok daha sessizdi.

Şansının devam edeceğini beklemiyordu, ama devam edince, bugünün sihirli bir gün olduğuna karar verdi.

Dükkanın sahibi, parlak kahverengi at kuyruğu ve parlak mavi gözleri olan otuzlu yaşlarında bir kadındı ve ona aradığı ürünü gösterdi.

“Bunu kocam yeniledi.” “Çok güzel.”

Oda için doğru boyutta, sade çizgilerle, iyi bir saklama alanı vardı — tabii ki buna ihtiyacı olursa.

"Buna alev damarı deniyor. Bence gerçekten ilgi çekici bir detay. Yirminci yüzyılın başlarından kalma, çekmeceleri kırlangıç kuyruğu şeklinde."

"Korkarım ki mükemmel."

"Gerçekten mi? Bunu duyduğuma sevindim. Şuradaki vitrini fark ettiniz mi?"

"Ah, şey, ben..."

Şimdi fark etti.

"Aynı döneme ait ama bir takım değil. Yine de birbirlerini gerçekten çok iyi tamamlıyorlar."

Ona bir vitrin dolabı gerekmiyordu. Ne porselenleri vardı, ne de içinde sergileyecek eşyaları. Ama...

"İkisi ne kadar ve eve teslim ediyor musunuz?" Bir kez daha arabaya bindi ve iç geçirdi.

"Hırdavatçıya gidiyorum, beni izle. Sonunda bir testere alacağım."

Riley's Hardware'e doğru yola çıktı, eve doğru gittiği için minnettardı.

Park ettiğinde, Zorro'nun seyahat suyunu kontrol etti.

"Yemin ederim, son durak. Ne istediğimi tam olarak biliyorum. Ya var, ya temin edebilirler, ya da yok ve temin edemezler. Çabuk olacağım. Söz veriyorum."

İçeri girdi ve aydınlık, temiz bir dükkanla karşılaştı. Üstelik dükkan, beklediğinin iki katından da büyüktü. Düzenliydi de, ama donanımdan ne anlardı ki? Bir tezgahtarın boya reyonunda birine yardım ettiğini, bir diğerinin ise aydınlatma reyonunda bir müşteriyle ilgilendiğini gördü.

Aydınlatmalara bakmayacaktı. Sadece kapı kolları.

Yaşlı bir adam — uzun boylu, en az 1,90 — başka bir müşterinin hesabını yapıyordu.

Ne istediğini bildiği için kapı kolları bölümüne yöneldi.

Bir kapıyı temsil eden ahşap bir bölümde bir dizi ürün sergileniyordu. Süslü olanlardan sade olanlara ve aradaki her şeye doğru ilerlerken, "İyi fikir," diye düşündü.

Şansı yaver gitti, tam olarak istediğini buldu — sonra dış kilitleri de değiştirmesi gerektiğini fark etti.

Sorun değildi.

Yaşlı adam yanına geldi. Uzun boylu, kedi yeşili gözlü ve siyah saç tellerinin hâlâ yer yer görüldüğü gümüş rengi saçlı bir adamdı.

"İyi günler. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, alabilirsin. Bu, yağlı bronz kaplamalı olan, ve şuradaki da aynı kaplamalı, ama sürgülü kilitli."

Ona gülümsedi. "Bu çok kolay oldu." "Her şey o kadar düzenli ki işleri kolaylaştırıyor." "Bunu takdir ediyorum. Ben Joe Riley."

"Oh, burası sizin dükkanınız mı? Bugün girdiğim dükkanlar arasında en kolay olanı bu, ve bugün çok fazla dükkana girdim."

"Evini yeniliyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece kapı kollarımı sevmiyorum. Dün taşındım."

"Öyle mi? Nereden?"

"Ohio."

"Komik. Size tanıdık geldiniz ama sanırım değilmişsiniz."

"Buraya ilk kez geliyorum. Sonunda boya almak için geri geleceğim, ama şimdilik bekliyorum. Sanırım bugün yirmi bir iç kapı kolu ve üç dış kapı kolu alacağım."

"Yirmi bir mi? Stokumu kontrol edeceğim, ama o kadar stokta yok sanırım."

"Bulabilerseniz acelem yok."

Tezgaha doğru yürürken, bir köpek tezgahın etrafında dolaşıyordu. Uzun kulaklı, parlak kahverengi bir av köpeği, Arden'a koklamak için yanına geldi.

"Bir köpeğiniz var." Arden hemen eğilip köpeği okşamaya başladı.

"O Elvis."

"Çünkü o, tam bir av köpeğinden başka bir şey değil."

Joe hafifçe güldü. "Tam isabet. O dost canlısı bir köpektir, ama senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Çıkardığı o homurtu sesi mi? O, 'bu kişiyi seviyorum' homurtusudur."

"Ben de onu sevdim. Muhtemelen köpeğimin kokusunu almış. O arabada."

"Hadi, git onu getir!"

"Ben... gerçekten mi?"

"Elvis'le ya da bizimle bir sorunu olur mu?" "Hayır. Zorro herkesi sever, iki ayaklı ya da dört ayaklı."

"Siyah bir köpeğin var, değil mi?"

"Siyah bir Labrador. Eğer eminsen, sen düğmeleri kontrol ederken onu içeri getiririm. Bütün öğleden sonra çoğunlukla arabada kaldı."

"Onu bir süre serbest bırak."

Kadın dışarı çıktı, Zorro'ya tasmağını taktı. "Burası köpek dostu bir dükkan, yeni bir arkadaş edinebilirsin. Beni utandırma."

Kadının bunu düşünmesine şaşırmış gibiydi.

Kadın onu içeri getirirken kuyruğu sallandı, sonra bütün vücudu sallanmaya başladı.

"Ne yakışıklı bir çocuk," dedi Joe tezgâhın arkasından. Yeşil gözlerinin üzerine okuma gözlüğü takmıştı. "İyi bir köpeğin yerini hiçbir şey tutamaz, değil mi?"

"Hayır, yok."

İki köpek birbirlerini her yerinden kokladı, vücutlarını birbirine sürttü.

Biri homurdandı; diğeri şarkı söyledi. "Melodiye uyuyor, değil mi?"

"Bu onun mutluluk sesi. Müzik açtığımda onu bir duysan."

"Hayır, iyi bir köpeğin yerini hiçbir şey tutamaz. Sormamıştım, iç kapı kolları gizlilik mi yoksa geçiş mi?"

O sadece "*mahremiyet*" kelimesini duymakla yetindi. "İçeriden kilitlenebilen mahremiyet kilidi mi?"

"Doğru."

"Hepsi mahremiyet."

Kaşlarını kaldırdı ama sadece başını salladı. "Bugün size bunlardan üç tane ve dış mekan lambalarını verebilirim. Geri kalanını sipariş etmem gerekiyor. Salı gününe kadar elimizde olur."

"Bana uyar. Ah, şu lambalar." Tezgahın en ucunda duruyorlardı.

"Çok güzeller, değil mi? Karışık ahşap, elle tornalanmış tabanlar.

Onları torunum yaptı." "Yaptı mı?"

"Ahşap işindeki yeteneğimi üç katına çıkardı. Boş zamanlarında bir şeyler yapmayı seviyor. Bunlardan birini yaptığını gördüm, onu bir set yapması için ikna ettim. Küçük bir aydınlatma bölümümüz var."

"Evet, gördüm. Satılık mı?"

"Etiketlerini yapıştırıp vitrine koyar koymaz."

"Satıldı desem ve yanımda götürsem nasıl olur?"

Joe'nun kaşları yine kalktı. "Fiyatını sormayacak mısınız?"

"Evet, umarım adil bir adamsındır, çünkü onları gerçekten çok istiyorum. Hayır, onlara ihtiyacım var. Bugün yeni bir yatak aldım—yani, benim için yeni sayılır—ve komodinler; bu lambaların da o komodinlerin üzerine konması gerekiyor."

Adam kadını inceledi ve başını salladı. "Fiyatı tanesi 250 dolar, ama set olarak 400 dolara vereceğiz."

"Tekrar edeyim. Satıldı. Teşekkürler. Ben Arden," diye ekledi ve elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum... Bir dakika. İşte bu!" İki eliyle parmaklarını şıklattı. "Sana tanıdık geldiğini biliyordum. Arden Bowie. Kitaplarını okudum."

Pleasure, şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Ciddi misiniz?"

“O yüzü tanıyordum. Kitaplarınızın arka kapağında görmüştüm.

Gerçekte daha güzelsin.”

“Şimdi her yerim gururla doldu.”

“Hikayeleriniz gerçekten çok güzel. Gideon’a gerçek bir yazarla tanıştığımı söyleyeceğim. O benim torunum. Bugün öğleden sonra ahşap atölyesinde.”

“Bay Riley—”

“Joe.”

“Joe, günümü, hatta belki de yılımı güzelleştirdin.”

Neşeli bir şekilde eve döndü. Listesindeki birkaç maddeyi tamamlamış olmakla kalmamış, listede olmayan şeyler de eklemişti; üstelik tamamen yabancı bir adam, kitaplarını okuduğu için onu tanımıştı.

Ve kitaplarını beğenmişti!

“İlk gün için nasıl, Zorro? Ve biliyor musun? Şifonyerimi misafir odasına koyacağım — şimdi değil, ama yeni yatağıma ve o lambalara gerçekten uyan bir şey bulduğumda.”

Belki üzerine koymak için antika bir ayna bulurum. Antika dükkanındayken bakmalıydım.

Hayır, hayır, kafası çok doluydu. Üstelik, dört saatlik bir sürede, altı aylık bir dönemde yaptığından daha fazla alışveriş yapmıştı.

Biraz ara ver, biraz daha yerleş ve kendini kaptırma.

Eve vardığında, o duyguyu yeniden hissetti. Mutlak zevk. Ve bu yere, hayatının bu dönemine özel olarak parçalar seçerek buna katkıda bulunmuyor muydu?

“Bana tüm bunları içeri taşımam, yerleştirmem ya da saklamam için biraz zaman ver. Sonra, benim uslu oğlum, arka bahçede istediğin kadar koşabilirsin. Ben de arka terasta güzel bir kadeh şarap içeceğim.”

★ ★ ★

Arden terasta oturup kuş civıltılarının ve şarabın tadını çıkarırken, Dustin odasında oturuyordu.

O berbat odayı sevmeye başlamıştı. En azından orada oyun oynamak zorunda kalmaz, soruları yanıtlamak zorunda kalmaz, konuşma terapisi seanslarındaki eziklere sempatik sözler söylemek zorunda kalmazdı.

O da yoğun bir gün geçirmişti. Kahvaltıda çorba, iş görevi... —lanet olası çamaşır yıkama—o pislik psikiyatristle seansı, öğle yemeğinde çorba, sevgili annesinin ziyareti, grup terapisi zırvaları, (zor kazanılmış) bir saatlik açık hava molası, akşam yemeğinde yine çorba. Ortak alan zamanı, günde iki kez.

Bundan nefret ediyordu, kendisiyle birlikte hapsedilmiş pisliklere tahammül etmek, dostça davranmak, aptalca oyunlar oynamak zorunda kalmaktan.

Şimdi, gece için içerideydi, ama ışıklar sönmeden önce rahatlayabilirdi. Erken tahliye olacağından emindi, çok emindi.

Tüm adımları atmış, burayı yöneten bazı aptalların "örnek mahkum" olarak adlandırdıkları unvanı kazanmıştı.

Ya da, birinin duyabileceğini bilselerdi, "hasta" olarak.

Ama anlaşma kesinleşmişti. Beş yıl, bir gün bile eksik olmazdı.

Odasında oturmayı, ranzasında uzanmayı, avukata, hakime, hepsine hayatının beş yılını çaldıkları için ödetmek için ne yapacağını planlamayı seviyordu.

Tanrı aşkına, artık otuz yaşındaydı. Otuzuncu yaş gününü bir grup ezik, deli ve pislikle birlikte bir tımarhanede kilitli olarak geçirmişti.

Peki annesi ne yapmıştı? Ona cupcake getirmişti. Lanet olası cupcake'ler.

Onlar yirmili yaşlarının son yıllarını elinden almışlardı ve o bunları asla geri alamayacaktı. Otuzlu yaşlarının kendi on yılı olacağına yemin etti.

Ne isterse, nasıl isterse alacaktı. Ondan çalan herkesi cezalandıracaktı.

Babası ona sinirlenmemesini, intikam almasını öğretmişti.

O orospu çocuğu onu neredeyse beş yıldır bir kez bile ziyaret etmemişti, ama her zaman sağlam tavsiyelerde bulunmuştu.

Sinirlenmek, hata yapmak demektir. Artık bunu anlıyordu.

Bu yüzden öfkesini kontrol edecekti. Tanrım, son dört yılda yeterince pratik yapmıştı. Kendini kontrol edecek ve öcünü alacaktı.

Büyük bir hedef tahtası hayal etti, üzerinde daireler ve ortasında bir nokta olan, ve tek tek, bedelini ödemesi gerekenlerin resimlerini oraya yerleştirdi.

Tek tek hepsini yok etti. Çığlıklarını, yalvarışlarını dinledi. Bunu görmek, hissetmek, duymak onu gerçekten sakinleştiriyordu. Bu gece ritüeli onu sadece sakinleştirmekle kalmıyor, kontrolün kendisinde olduğunu da hatırlatıyordu.

Onlar onun kafasının içindekileri göremezlerdi. Sadece onun görmelerine izin verdiklerini görebilirlerdi.

Sonra, her zaman gece ritüelinin son adımı olan Arden'ın görüntüsünü hedefin üzerine yerleştirdi. O, en önemlisi, sevgisinin hedefi. O, sevmeyi, onurlandırmayı, itaat etmeyi ve ona hizmet etmeyi seçtiği kadın. Ölümüne kadar.

Onun iyiliği için onu cezalandırması gerekecekti. Bir süreliğine, kulübeye vardıklarında, onu kilitli tutması gerekecekti. Kilitli kalmanın nasıl bir his olduğunu ona tattıracaktı.

Onu tasma ya da kelepçeyle bağlaması gerekeceğini düşündü. Dersini alana kadar. Yerini bildiğinden emin olana kadar.

Elbette ona bakacaktı. Ona bir ev, yemek ve giyecek sağlayacaktı.

O zaman her şey, bu bok çukurunda geçirdiği ilk gecede gördüğü rüyadaki gibi olacaktı.

O ona bakacaktı, o da minnettar olacaktı. Ve mutlu olacaklardı.

Zamanın geldiğini bildiği için kitabını eline aldı. Arden'ın kitaplarını okuması yasak olduğu için,

ve yaşayacakları yeri seçmesine yardımcı olması için ülkenin çeşitli bölgelerinde geçen kitapları seçti.

Gardiyan kapıdaki küçük pencereden içeriye bakmadan hemen önce, kitabı rastgele bir sayfadan açtı.

"Işıkları söndürün," diye seslendi.

Dustin gülümsedi, başını salladı ve kitabı bir kenara koydu.

Ranzasına uzandı. Işıklar söndüğünde, Arden'ı yakaladığında, onu kilit altına alması gerektiğinde, odayı karanlık tutacağını düşündü.

Böylece o da nasıl bir his olduğunu anlardı.

Onuncu Bölüm

Arden egzersiz yaparken, bitmemiş duvarları inceledi ve hayal kurdu. Dışarıya açılan cam kapılar iyi bir doğal ışık sağlıyordu ve bu bir artıydı.

Ama mevcut sürgülü kapılar yerine Fransız kapıları tercih ederdi. Değiştirme işi düşünülmesi gerekenler listesine eklenebilirdi.

Her halükarda, bu kadın tamamını çekici, yaşanabilir, çok işlevli bir alana dönüştürebilirdi.

Depo, evet; ev spor salonu, kesinlikle. Çok basit olan banyoyu yenilemek, kesinlikle. Geri kalanı ise ikinci bir yaşam alanına dönüştürülebilirdi. Bir gaz şömine, devasa bir büyük ekran televizyon, rahat ve konforlu mobilyalar eklemek.

Antika bir bar!

Ama bunu ne zaman kullanacaktı ki?

Burasını bir aile odasına çevirirse, aile nerede kalacaktı?

Her ne kadar istese de, şu anki durumuna bakıldığında, geleceğinde evlilik ve çocuk görmüyordu. Bunları "Belki Bir Gün" listesinden silmezdi, ama gözünde canlandıramıyordu.

Erkeklerden hoşlanıyordu, ama kalbini, zihnini ve libidosunu aynı anda etkileyen biriyle hiç tanışmamıştı. Bu üçünü de etkileyen biri olmadan, neden başka birine söz versin ki?

Sadece flört etmek bile o kadar karmaşıktı ki. Bir de seks eklenince işler daha da karmaşıklılaşıyordu.

Seks yapmayı seviyordu. Çok iyi bir adam olan Michael ile yatmasının nedenlerinden biri, uzun bir perhiz döneminden sonra kendine sağlıklı seksin tadını çıkarabileceğini kanıtlamaktı.

Ve zevk almıştı.

Ancak cinsel perhizden rahatsızlık duymuyordu ve gerektiğinde kendi ihtiyaçlarını gayet iyi karşılayabilirdi.

Belki çocuklara özlem duyuyordu, ama sevgi dolu teyze, eğlenceli teyze olmakla yetinebilir ve yetinecekti. Herkes evlilik ve çocuk sahibi olmak için yaratılmamıştı.

Ve merak ediyordu, bodrumunu nasıl bitireceğine dair düşünceler nasıl oldu da bekarlık durumuyla ilgili içsel bir tartışmaya dönüştü?

Yeter artık.

Sabahın geri kalanını en sevdiği şeyi yaparak geçirdi: yazmak.

Zorro'nun havlamasıyla başını kaldırdı. Pencereleler açık olmasına rağmen, kamyonetin geldiğini zar zor duymuştu. Ama yan tarafındaki logoyu görünce, sandalyesinde sevinçle zıpladı.

"Vay canına, vay canına!"

Yeni yatağın teslimatı söz konusu olduğunda zamanın nasıl geçtiğini fark etmemek onu hiç rahatsız etmiyordu.

Shirl'in kocası ve oğlu başlık, ayaklık ve yatak iskeletini yukarı taşıırken, o aşağı inip onlara içecek bir şeyler getirdi.

Geri döndüğünde, yatak ve yaylarını misafir odasına taşımışlardı. Zorro izlerken, yatak iskeleti ve başlığı kurmaya başladılar.

"Burada sağlam bir yatağın var," dedi Bob. "Evet, ama daha iyisine sahip olmak üzereyim."

Orada durup izlemek istiyordu, ama onlar eşyaları taşıırken onlara yer açmak için kendini zorladı.

"Güzel ev." Luke—kız, yaşını yirmi civarında tahmin etti—komodini merdivenlerden yukarı taşıırken etrafa göz attı. "Sadece sen mi?"

"Hayır." Arden, Zorro'nun başına elini koydu ve orada bıraktı.

Onlara bahşış vermeli miydi? Daha önce hiç bit pazarından yatak almamıştı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Cömert davranmaya karar verdi ve bunu yaptığında kimse itiraz etmedi.

Onları uğurlarken, bir minibüs geldi.

"Yatağın geri kalanı da gelmiş gibi görünüyor." Bob başını salladı.

Böylece Arden, bir kez daha birkaç adamın yatağını ve bazasını merdivenlerden yukarı taşıyıp yerine yerleştirmesini izlemenin heyecanını yaşadı.

Onlar gittikten sonra, önce misafir odasını hazırladı, sonra yeni yatağına yeni yıkanmış çarşaflarını serdi, yorganı kabarttı, yastıkları yerleştirdi ve hemen dekoratif yastıklar ve rahat bir battaniye arayacağına karar verdi.

Burnie'yi yerleştirdi, sonra dolabında sakladığı lambaları almaya gitti. April'in el sanatları dükkanından aldığı bir mum ekledi: Lavanta Sisi.

Ellerini birleştirip sonucu inceledi.

"Oh, iyi seçim. Doğru seçim. Bayıldım! Cidden bayıldım."

Böyle diyerek yatağa atladı.

"Ne kadar geniş! Bölümlere ayırabilirim. Bir tarafı okumak için, diğer tarafı dizüstü bilgisayarla video izlemek için ve ortası da..."

O denizyıldızı gibi uzanırken, Zorro başını yatağın kenarına koyup onu izledi.

"Burada mutluyum," diye mırıldandı. "Henüz bir hafta olmadı ama kendimi yabancı hissetmiyorum. Buraya ait hissediyorum."

Oturdu, kollarını kendine doladı. Sonra dolabının kapı koluna kaşlarını çattı. "Kesinlikle yanlış, özellikle de bu yeni görünümle."

Alet çantasını ve Joe Riley'nin elinde bulunan düğmeleri aldı ve işe koyuldu.

Zorro yanına oturup onu izledi ve ara sıra sanki tavsiye veriyormuş gibi boğazından sesler çıkardı.

Yirmi dakika sonra, başarısız olduğunu kabul etti.

"Muhtemelen YouTube'da nasıl yapılacağını arayabilirdim, ama Zoey bunu halledebilir."

Bunun yerine, en iyi yaptığı şeyi yapmak için ofisine geri döndü.

Pazar günü, yeni/eski büfe ve şimdilik boş olan porselen dolabını yerine yerleştirmişti. Hediyelerle birlikte Zoey'nin evine doğru yola çıktı.

Yolda, Zorro'ya bir hatırlatma yaptı.

"Noel'den beri kızları görmedin. En iyi davranışını sergilemelisin."

Onun bakışını şöyle yorumladı: *Lütfen. Sanki öyle olmayacakmışım gibi.*

Hâlâ GPS'ine güvenerek, nehri takip ederek vadinin derinliklerine doğru sürdü ve kuzeninin yaşadığı, büyük evleri, bakımlı çimleri ve düzenli oyun alanıyla dolu yeşil mahalleye girdi.

Evin, Zoey, Boone ve ailelerine mükemmel şekilde uyan devasa bir garajı ve birden fazla terası vardı. Arka bahçelerde bisikletler, üç tekerlekli bisikletler ve oyun evleri bulunan o yeşil mahalle de öyle.

Arden, çiçekler ve çalılarla süslenmiş dairesel yolu takip etti.

Hediyeleri toplayıp köpeğini yanına almaya başladığında kapı açıldı.

Her zamanki gibi yakışıklı olan Boone dışarı çıktı. Sırtında, üç yaşına yeni basmış Lexy vardı. Kız, babasının ten rengini ve aynı geniş gülümsemesini almıştı.

Ve Arden'in eriyen kalbini, anneannesinin gözleri. Jen'in gözleri.

Arden'in babasının gözleri.

Lexy çığlık attı ve zıpladı. "Merhaba, merhaba, merhaba!" "Merhaba, merhaba, merhaba, sana da!"

"Köpek!"

Lexy kıpırdadığında Boone onu aşağı kaydırды. "Nazik ol."

"Köpekçik," dedi Lexy tekrar ve Zorro kucaklaşmaya doğru kuyruğunu salladı.

"Ben de sarılmak istiyorum."

"Sana yardım edeyim. Elinde bir sürü şey var."

"Evet." Arden ona iki büyük çantayı uzattı, sonra kızı kucağına aldı. "Beni hatırlıyor musun?"

"Arden teyze. Köpeği var."

"Doğru doğru." Teknik olarak birinci dereceden kuzenim Arden, ama onlar basit ve kolay olanı tercih etmişlerdi.

"Sıra bende." Boone çantaları yere bırakıp Arden ve Lexy'yi kollarının arasına aldı.

"İyi görünüyorsun," dedi ona. "Yerine alıştın mı?"

"Alıştım. İnternet ve diğer her şey için teşekkürler."

"Sorun değil. Geldiğine çok sevindik. İçeri gel. Zoey mutfakta."

"Buraların en iyi aşçısı sensin sanıyordum."

"Öyleyim, ama o pişirmeye karar verdi."

"Uh-oh."

"Aslında, bence o bu işi halleder."

Giriş holünden, oturma odasından ve ev ofislerinden geçtiler. Arden, evin diğer tarafında, genellikle büyükbabalar ve büyükannelerin ziyaretlerinde kaldıkları bir misafir süiti olduğunu biliyordu.

Tamamen döşenmiş bodrum katında, kesinlikle bir aile odası olan başka bir misafir süiti vardı. Genellikle onun odasıydı. Ama şimdi buna ihtiyacı olmayacaktı.

Oradan, geniş beyaz dolapları ve siyah damarlı beyaz şelale tezgahlı devasa adası ile şef mutfağına açılıyordu. Bir tarafta yemek odası, diğer tarafta aile salonu uzanıyordu. Hava güzel olduğu için, akordeon kapıları verandaya ve ötesindeki oyun evi, salıncak ve güzel bahçenin bulunduğu bahçeye açılmıştı.

Zoey tezgahın başında durmuş, kalın bir dolguyla doldurulmuş ve üstüne krem şanti sürülmüş iki katlı bir pastanın üzerine çeşitli meyveleri diziyordu. On altı aylık Maddy, mama sandalyesinde oturmuş, kaşıkla vurup bağıırıyordu.

Bunu müzik olarak gören Zorro da şarkısına eşlik etti ve küçük kızı kıkırdatmaya başladı.

Maddy, babasının koyu renkli, esnek saçlarını ve gözlerini miras almıştı, ama o sevimli kalp şeklindeki yüzün geri kalanı tamamen Zoey'e benziyordu.

Arden'a gülümsedi, sonra kaşığını havada salladı ve vurdu.

"Bir saniye sonra Maddy'yi serbest bırakıp kendime birkaç öpücük alacağım. Ama önce 'vay canına' demeliyim."

Zoey memnuniyetle başını salladı ve bir tane daha çilek koydu. "Değil mi? Kendimi bile etkiliyorum. Tabii, bu hazır kek ve geri kalanı çoğunlukla çırpılmış krema ve çilek, ama her zaman işe yarıyor."

Zoey başını eğdi. "Şu haline bak. Saçını yapmışsın."

Arden uzun, dalgalı saçlarını kabarttı. "Ben de kendimi etkiliyorum. Hadi, gel Arden teyzeye, seni küçük tatlı şey."

Ve o leziz kucak dolusu çocuğu tutmak içinde bir özlem uyandırır da, bununla başa çıkabilirdi.

"Biraz şarap ister misin?" diye sordu Boone.

"Evet, lütfen. Ve." Maddy'yi kalçasına oturttu, Lexy'ye baktı. "Hediyelere ne dersin?"

"Hediyeler!"

"Seninki şu çantanın içinde."

Lexy hemen oraya atladı, kağıt mendili çıkardı ve sonra çiğlık attı. "Atcık!"

"Onu Wyoming'deki bir kovboy kızından aldım. Onu sıkıca sarıl."

Sevgi dolu bir teyze olarak, Lexy'nin bir sürü peluş hayvanı olduğunu ve pembeyi sevdiğini biliyordu. Kız atı sıkınca, at uzun ve yüksek sesli bir *kişneme* çıkardı.

Zorro hemen geri çekildi.

"Tabii ki," diye mırıldandı Zoey ve Arden'a gözlerini devirdi.
"Ne dersin, Lexy?"

"Teşekkürler! Atçığı seviyorum." Ve onu tekrar kişnetirdi.

Maddy atı almak için eğildiğinde, Arden onu kenara çekti.
"Başka bir şey daha var."

Arden tezgahın üzerine başka bir poşet koydu. "Bunun içinde ne olabilir? Hadi bakalım."

Küçük çocuğun kağıt mendili çıkarmasına yardım etti, renkli bir kutu çıkararak onu yememesi için ikna etti. "Hadi bunu açalım."

Kutuyu açtıktan sonra, aynı derecede renkli küpü Maddy ile birlikte yere koydu ve çömeldi.

"Müziği sever misin? Binlerce kilometre boyunca müzik dinledim. Artık sen de müzik yapabilirsin."

Kızın elini tutan Arden, üzerinde gitar simgesi olan mavi bir düğmeye bastı. Küp, Zorro'yu tekrar geri çekilmeye ve Maddy'yi gülmeye neden olan bir riff çaldı.

"Daha fazla!"

"En sevdiği kelimelerden biri."

Arden ona başka bir düğmeye nasıl basılacağını gösterdi. Bir davul coşkuyla çalmaya başladı.

"Bunu bilerek yaptın. Gürültülü oyuncaklar."

"Kesinlikle." Arden saçlarını geriye atarak Zoey'e gülümsedi.
"Bu, sevgi dolu bir teyze olarak benim görevim. Annemi ve babamı unutmadım."

Boone, elmas şeklinde kesilmiş bir portakal kalsit parçasının bulunduğu bir standı açtı.

"Koleksiyonun için."

"Bu çok güzel bir parça, Arden."

"Idaho'da küçük bir taş dükkanına rastladım."

"Ve bu." Zoey, cam yıldızlardan oluşan, ışık saçan bir güneş yakalayıcıyı havaya kaldırdı. "Muhteşem."

"Nevada çölü. Kim bilebilirdi ki? Temmuz ayında tüm Noel alışverişimi yapmamak için kendimi zor tuttum, ama bir kısmını hallettim."

"Teşekkürler." Zoey ona sarıldı. "Ama benimle alışverişe çıkmaktan kurtulacağını sanma. Önümüzdeki cumartesi. Gardırobunu o dolaba yakışır hale getirmek için çalışacağız. Tartışma yok," diye ekledi. "Zaten yatağın ve yemek odası mobilyalarını bensiz aldın."

"Ve hepsini çok beğendim."

"Cumartesi seni almaya geldiğimde kendim göreceğim." Zoey, Maddy'nin müzik yaptığı ve Lexy'nin pembe atını sıktağı yere baktı. "Ve bana borçlusun."

Akşam yemeğini, hayal kırıklığına uğratmayan bir pasta ve bir aile video görüşmesiyle sonlandırdılar. Travis ve April, arkalarında Pasifik manzarası olan teraslarında oturuyorlardı; en büyükleri Jonah babasının kucağında, neredeyse iki yaşında olan Trent ise annesinin kucağına binip inip duruyordu.

"Şu okyanus manzarası." Jen elini göğsüne koydu. "Buna asla alışamayacağım. Zoey, bahçen de çok güzel."

"Orada çalışmanın beni ne kadar rahatlatığına hâlâ şaşıyorum." "Senin evinde bir aile sohbeti yapmamız lazım, Arden," dedi Doug dedi.

"Söz veriyorum. Boone gibi bir yemek hazırlayamayabilirim ama idare edebilirim."

"Ve hepiniz muhteşem bir gün geçiriyorsunuz. Burada yağmur yağıyor."

Travis ekrana işaret etti. "Batıya gelin, genç adam ve kadın." Gülümseyerek Jen, Doug'ın elini tuttu. "On sekiz ay."

"Gerçekten mi?" Zoey ellerini yanaklarına bastırdı.

"Gerçekten, gerçekten mi?"

"Biz çalıştık çıkardık çözdük," dedi dedi.

"On sekiz ay biraz zor olacak ama mümkün."

“Yine, muazzam Pasifik’in manzarasına dikkat çekebilir miyim?” April kolunu geriye doğru uzattı.

"Hey, hey!" Zoey gözlerini kısarak baktı. "Oregon'da da var. Ve istediğin dağ sıraları. Bir de şarap ekle."

“Hangi eyalet olacağını bilmiyoruz, ama”—Jen parmağını kaldırdı

—“hepinizin arasında bir yer hedefliyoruz.”

“Zoey ve Boone’un zaten Arden’ı var,” dedi Travis. “Beni ortada bırakma.”

“Ortada bir yer olması umudumuz. Bir yolunu buluruz.” Jen başını Doug’ın omzuna yasladı.

Arden, doğru yeri bulmayı listesine ekledi.

★ ★ ★

Daha fazla liste yaptı ve bir tanesini de gelecek hafta başlamak üzere hazırladı.

O battaniyeyi, yatak için o güzel yastıkları istiyordu. Ve daha büyük bir yatak olsa bile, odaya bir sandalye, bir bank ya da başka bir şey yakışırdı.

Ve eğer bir vitrini olsaydı, içine koymak için ilginç şeyler bulması gerekirdi. Hepsini birden değil. Bu delilik olurdu.

Bu kadar kısa sürede tekrar bit pazarına cesaret edemeyeceğini düşündü. Ama şehir merkezine gidebilirdi.

Bir banka hesabı açtı, birkaç hediyelik eşya dükkanını dolaştı. Carnelian taşından oyulmuş bir ejderha buldu. Boone'un buna bayılacağını biliyordu, ama kendisi de çok sevmiştir.

Onu vitrinine koyacaktı.

Bir ahşap kaseye aşık oldu, onu büfe üzerinde gördü. Sonra Joe Riley'nin torununun bir başka eserini daha aldığını öğrendi.

Zoey'nin tavsiye ettiği galeride, yerel bir sanatçının resmine aşık oldu. Yoğun ormanın rüya gibi yeşilleri, derenin sakin tonları, ince ışık ve gölgeler, yatak odasına başka bir sakinlik katacaktı.

Arabayı yükledi ve kendine, istediği ama ihtiyacı olmayan şeyleri almaktan bir ay uzak duracağına söz verdi.

Ancak kapı kolları ona gerekiyordu, bu yüzden Zorro'yu tasmaına bağlayıp hırdavatçıya doğru yürüdü.

Joe yine tezgahın arkasında duruyordu ve ona gülümsedi. "İyi günler. Tam da Elvis'e bir ödül verecektim." kelimeyi söylediğinde, Zorro yere çöküp oturdu. "Biri birini iyi eğitmiş."

"Kimimizden olacağını bilmiyorum ama o buna bayılırdı."

Joe onları dağıttı. "Zorro'ya atıştırmalıklarını nereye koyduğunu göster."

Elvis uzun tezgahın arkasına doğru yol gösterdi.

"Kapı kolları arkada duruyor. Bir sürü var. Araban nerede park etti?"

"Oh, sadece yarım blok ötede. Onları taşıyabilirim. Göründüğümden daha güçlüyüm."

"Öyle olabilir, ama Gideon senin için indirir. Onları değiştirecek biri var mı?"

"Hayır. Evet. Belki. Denedim ama başaramadım, ama kuzenim bu işlerde oldukça beceriklidir. Ona sorabilirim."

"İyi müşteri hizmeti sayesinde kırk yedi yıldır işimi sürdürüyorum. Torunum... işte geliyor."

"Dede, ben..." Arden'ı görünce sözünü kesti. "Pardon."

Arden'ın aklına ilk gelen düşünce, bir insanın bu kadar yakışıklı olmasının yasadışı olması gerektiği idi. Büyükbabasının boyuna sahipti — belki bir iki santim daha uzundu — ve sırık gibi bir vücudu vardı. Joe'nun saçındaki siyah çizgilerden yola çıkarak, Arden yaşlı adamın da bir zamanlar aynı kalın siyah saçlara sahip olduğunu hayal etti; gerçi genç olanın biraz dalgalıydı.

Aynı kedi yeşili gözlere sahipti, yüz hatları daha keskin ve elmacık kemikleri bir elmayı kesebilecek gibi görünüyordu.

O ve genç arkadaşları onu çok çekici bulurlardı.

"Gideon, bu Arden Bowie. Sana bahsettiğim yazar."

"Doğru. Kapı kolları."

"Evet. Ben... az önce senin kaselerinden bir tane aldım." Adam biraz kaşlarını çatığında, Joe kıkırdadı.

"Valley Gifts'ten Vickie, onu biraz dırdır ederek birkaç parçasını oraya koymasını sağladı."

"Çok güzel."

"Teşekkürler. Donanımlarını getireyim."

"Öyle yap, Gideon, oraya git ve onun için tak."

"Oh, senden bunu isteyemem..."

"Boşuna nefesini harcamayın," diye tavsiye etti Gideon.

"Rahat birine benziyor."

"Bu bir serap. Bana bir adres lazım."

Arden bir itiraz daha yapamadan Joe adresi patlattı. "Orada görüşürüz," dedi ve arka tarafa doğru yürüdü. "Elleri çok beceriklidir," dedi Joe. "Yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüğü için

çünkü yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Los Angeles'ta polisti. Bir dedektif."

"Oh."

"Şey, bazı şeyler oldu," dedi basitçe, belirsiz bir şekilde. "Ve yaklaşık iki yıl önce karım vefat ettiğinde, sanırım yardıma ihtiyacım vardı."

"Üzüldüm. Sevdığımız birini kaybetmek çok zor."

Joe'nun gözleri yumuşadı, ona döndü. "Bunu sanki biliyormuş gibi söylüyorsun."

"Biliyorum."

"O, stok kontrolü yapmaktan ya da boya karıştırmaktan çok kapı kolları değiştirmekten hoşlanacak. Bana bir iyilik yapıyorsun."

"Bu sinsî bir hareket."

O sırtıttı. "Kurnazlık işe yarar. Ama bu yeterince doğru. İstedğin zaman ziyarete gel, sadece hırdavat ihtiyacın olduğunda değil. Elvis arkadaşlık etmeyi sever."

"Buna güvenebilirsin."

Zorro'yu arabaya kadar geçirdi.

Artık evinin her yerine kapı kolları takacak olan, son derece çekici bir beyefendi vardı. Avantajı? Kapı kolları.

Gerçekten bir dezavantaj bulamıyordu. Joe Riley'nin torununun güvenilmez olabileceğini hayal edemiyordu. Buna, ihtiyacı olduğunda dedesine yardım etmeye gelen eski polis dedektifini de ekleyin.

Doğru, karnında bir karıncalanma ve vücudunda çok uzun zamandır hissetmediği bir ürperme hissetmişti. Ama bunu iyi bir şey olarak gördü.

Hayatını sevgi dolu bir teyze olarak geçirse de, gerçekten çekici bir erkeği takdir etmeyi yine de başarabilirdi.

Adam ondan önce eve varmıştı, bu yüzden kadın arabadan hızla indi.

Adam büyük, iri bir kamyonet sürüyordu. Büyük, iri bir kamyonet sürebilecek bir adama benziyordu. Ya da şık, virajları kucaklayan bir spor arabaya. Ya da tozunu yutun türünden bir motosiklete.

"Üzgünüm. Joe'nun seni zor durumda bıraktığını biliyorum." "Bu ilk kez olmuyor."

Zorro arabadan atladı ve yeni insana doğru koştu.

Ve Arden, o keskin hatlı yüzün bir gülümsemeye yumuşayabildiğini gördü.

"Merhaba. Sen yakışıklı bir piçsin, değil mi?"

Onaylar gibi, sanki iltifata karşılık vermek istercesine, Zorro Gideon'un bacaklarına yaslandı ve ona çaresiz bir sevgiyle baktı.

Köpeği hızlıca ve tüm vücudunu okşayarak Zorro'nun boğazından mırıldanmasına, ardından da yüksek sesle şarkı söylemesine neden oldu.

"Şu sesine bak."

"Mutlu olduğunda şarkı söyler. Aslında, özellikle mutlu olduğunda, çünkü o her zaman mutludur."

"Anlıyorum. Adı var mı?"

"Var. Adı Zorro." "Tabii ki."

"Seni içeri alayım. İstedğin yerden başlayabilirsin. Arabadan alacağım birkaç şey var."

"Ön kapıdaki dış kilitlerden biri mi?"

"Evet, diğeri yan tarafta, giriş holünde, üçüncüsü ise mutfaktan arka terasa açılan kapıda."

Kadın ön kapının kilidini açtığında, Zorro içeri atladı. "Standart pirinç topuzun olduğu her yerde, o değiştirilir değiştirilir."

Zorro çekme ipiyle geri koştu. Başını sallayarak Gideon'un önünde dans etti.

"Onlara da bakacağız." Ama ipi birkaç kez çekti. "Aletlerimi alayım, ön kapıdan başlayalım."

O kamyonetine, Arden SUV'sine gitti ve Zorro ikisinin arasında bir ileri bir geri dolaştı.

Gideon bir göz attı, bagajındaki yükü gördü. "Biraz eşya mı?"

"Şey. Geçen hafta taşındım ve evim bundan daha küçüktü, o yüzden..."

"Anladım. Sana yardım edeyim."

Birlikte kutuları, çantaları ve sarılı tabloyu içeri taşıdılar. Ve kütüphaneye koymayı planladığı deri domuzu da.

"Bir domuz almışsın."

"Ayak taburesi. Kütüphane için. Kütüphaneyi kurduğumda. Ah, sana bir şey getireyim mi? Kahve? Pepsi?"

"Belki sonra." Bunun üzerine aletlerini almaya dışarı çıktı.

Arden, yeni yastıklarını ve battaniyesini içeren çantayı omzuna astı ve onu ve tabloyu üst kata taşımayı başardı.

Tabloyu indirip yerine yenisini asarken, yastıkları ve battaniyeyi düzenlerken, incelerken, telaşlanırken, onaylarken ve sonra diğer tabloyu ileride asmak üzere misafir odasına yerleştirirken, adamın ön kapının kilidini değiştirip ceket dolabına başladığını fark etti.

"Daha iyi oldu, değil mi? Bu kaplama ve stil."

"Evet."

"Tamam, güzel. Mutfaktan alt kata inebilirsin. Orası henüz bitmemiş ama birkaç kapı var. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter."

"Anladım."

Kadın uzaklaşırken köpek de onun peşinden giderken, Gideon bir dolaba gizlilik kilidi takıyor olması gerçeğini düşündü.

Babasını tanıyordu ve Joe ona geçiş kapıları hakkında bilgi verirdi. Öyleyse neden, diye merak etti, kimse dolaplara gizlilik kilidi takmak isterdi ki?

Bu onu ilgilendirmezdi, ama merak ediyordu. Bilmece gibi sorular, kolay cevabı olmayan sorular, sırlar, bunlar onu her zaman cezbederdi.

Neredeyse on yıldır polisti, bu yüzden eğitimi ve içgüdüleri onu yüzeyin altına bakmaya, işaretleri okumaya, insanları okumaya itiyordu.

Dolabı ele alalım. Bir tarafta bir kışlık palto, iki yalıtımlı yelek, bir şık palto — belki kaşmir — asılıydı. Diğer tarafta ise iki kapüşonlu sweatshirt, onun boyuna göre uyluk ortasına kadar uzanan bir deri ceket ve hafif bir ceket asılıydı.

Göze çarpan hiçbir şey yoktu.

Kışlık botlar — iki çift — yürüyüş botları, belli ki yeniydi, şeffaf kutularda saklanmıştı. Birkaç atkı, kışlık şapka ve eldiven de öyle.

Belki de ortalığı dağınık bırakacak vakti olmamıştı, ama dolabı ve evin geri kalanından görebildiği kadarıyla, ona düzeni seven, pratiklikten yana olan bir kadın gibi geldi.

Stilinden ödün vermemişti — o lanet kapı kolları konusunda haklıydı — ama sade bir tarzı vardı.

Çalışırken, yatak odasına — onun misafir odası olarak tanımladığı odaya — geçerken, zamanını onu analiz ederek geçirdi.

Misafir odası mı? Neden iki buçuk katlı bir ev alıp da tek katta yaşasın ki? Ve evde yaşanmışlık hissi yoktu.

Yeterince misafirperverdi, ama kullanılmıyordu.

Hayır, yukarıda başka bir ana süit olmalıydı ve o da kadının olacaktı.

Dolap kulplarını değiştirdiğinde — yedek yastıklar ve düzgünce katlanmış bir battaniye dışında boş olan dolap — memnuniyetle başını salladı.

Misafir odası. Nasıl ve nedenlerini çözmeyi seviyordu.

Ve Tanrım, nasıl ve nedenleri çözmenin önemli olduğu, bir fark yarattığı zamanları, polis olmayı özlüyordu. Neredeyse iki yıl olmuştu ve hâlâ özlüyordu.

Her gün bunu düşünmüyordu, kendine izin veremiyordu, ama yine de özlüyordu.

Önemli olduğuna inandığı şeyi yapmak yerine, birkaç saatini —muhtemelen daha fazlasını— kapı kolları değiştirerek geçiriyordu.

Hayatı artık böyle akıyordu ve bunun hakkında sızlanmanın bir anlamı yoktu.

Bu yüzden ana katta ilerlerken bu konuyu bir kenara bıraktı.

Açıkçası, üzerinde

"KİTAPLAR" yazan odayı —deri domuzu da ekleyin— o kütüphane için tasarlamıştı.

Daha koyu bir boya rengi, kitaplıklar, mobilyalar ve işi tamamlamak için bir şömine gerekiyordu.

Çalışırken, evi sevdiğine karar verdi. Harika bir yerleşim, mükemmel manzaralar. Ve kadının zevkine de bir şey diyemezdi.

Belki de kendi kasesini kadının yemek odasındaki büfenin üzerinde görmek ona tuhaf gelmişti — ama kendi yaptığı bir şeyi başkasının evinde görmek ona her zaman tuhaf gelirdi. Ve kadının vitrinin tek parçası olarak neden turuncu cam bir ejderha koyduğunu anlayamıyordu.

Ancak mobilyalar, mekan ve mekanın kullanımı tam not aldı.

Dış kapıyı bitirdiğinde köpek yanına geri geldi. Ve bu sefer yanına bir top düşürdü.

"Şu anda oynayamam dostum." Ama Zorro'nun kafasını okşadı.

Mudroom'dan mutfağa geri döndüğünde, Arden diğer yönden içeri girdi.

"Üzgünüm. Eğer seni rahatsız ediyorsa..." "Etmiyor."

"Çok fazla kapı kolu var." Ona gülümsedi. "Mola vermek ister misin? Soğuk bir içecek, kahve?"

"Kahve iyi olur. Siyah kahve, tabii bu senin o şık makineni rahatsız etmezse."

"O hizmet etmek için var. Ve sen bu evde servis edilen ilk sade kahve olacaksın." Mükemmel bir şekilde düzenlenmiş dolabından beyaz bir kupa çıkardı.

"Bu iş gününün büyük bir kısmını alıyor. Sana bir sandviç yapabilirim."

Makine kahve çekirdeklerini öğütürken, eğlenerek onu inceledi. "Ne tür bir sandviç?"

"Şey, hindi, jambon, salam var. İsviçre peyniri, biberli peynir ve provolone peyniri, roka, filizler, radicchio."

Çok eğlenen adam, elini cebine soktu. "Fıstık ezmesi ve reçel yok mu?"

"Reçelim var. Fıstık ezmesini pek sevmem."

"Belki bir dahaki sefere. Eski düğmeleri ne yapacaksın?"

"Bunu düşünmemiştim." Alt dudağı biraz dışarı çıktı. "Onları öylece atmamalıyım. Geri dönüşüme mi vereyim? Belki birileri kullanabilir?"

"Ben geri götürebilirim. Babam birilerini tanıyordur. Onlar için ne istiyorsun?"

"Oh, hiçbir şey. Gerçekten. Ne yapacağıma karar vermek zorunda kalmadığım için mutluyum."

"Tamam. Ben aşağı iniyorum. Oğlun top oynamak istiyor."

"Evet. Onu dışarı çıkaracağım."

İKİNCİ BÖLÜM

İyileşme

Hangi yara yavaş yavaş iyileşmez ki?

—WILLIAM SHAKESPEARE

On Birinci Bölüm

Aşağı kata indiğinde, Gideon onun spor aletlerine şaşmaması gerektiğini fark etti. Birinci sınıf ağırlık sehpası, eliptik bisiklet, halter rafı, kettlebell'ler, sağlık topları.

Uzun boylu, ince, uzun uzuvlu, ama o uzun kolların kaslı olduğunu fark etmişti.

Bu alana bölümler ve bir şömine gerekiyordu. Ve kocaman bir düz ekran televizyon. Banyo, evin geri kalanından farklı olarak mıydı? İnşaatçının standartlarında kalmıştı.

Ama evi oldukça aydınlıktı ve verandaya açılan güzel bir çıkışı vardı.

Onu orada köpeğiyle görebiliyordu. O uzun, kaslı kollarıyla topu fırlatıyordu. Ve köpek topun peşinden koşuyor, geri dönüp topu kızın ayaklarının dibine bırakıyordu.

Kızın parmağıyla işaret etmesini ve köpeğin koşarak dışarı çıkmasını izledi. Kız topu fırlattı — iyi bir kol — yüksek ve uzağa. Büyük Labrador topu takip etti — dışarı atmaya hazır bir dış saha oyuncusu gibi.

Zıpladı ve havada topu yakaladı. Arden alkışlarken, "Takım elendi" diye düşündü.

O — ya da başka biri — köpeği iyi eğitmişti. O'nun eğittiğini düşündü. Bir bağ gördüğünde bunu hemen fark ederdi.

İyi köpeklerle karşı zaafı vardı. İşinin gereklilikleri ve Los Angeles'taki küçük evi, daha da küçük bahçesi, ona bir köpek sahibi olmasını engelliyordu.

O üçüncü kata çıkmaya başladığında kız, frizbiye geçmişti.

Yukarıda, boş bir odayı, kapıyı, dolabı, koridoru banyoyu halletti. Sonra geldi onun ofisi ve merak etti nasıl

Bu manzaraya bakarak kim işini halledebilir ki diye merak etti. Yine güzel bir yerdi ama gömme dolapların bembeyaz rengi, onun düzeniyle uyumsuzdu.

O olsaydı koyu ve hüzünlü bir ortam yaratırdı, ama burası onun evi değildi.

Masanın üzerinde ne üzerinde çalıştığına dair pek bir ipucu yoktu ve bu konuda merak ettiğini itiraf etti.

İyi bir masa, iyi bir yüksek sırtlı döner sandalye, bilgisayar, mavi ve yeşil dalgaları olan, biraz da mor tonları barındıran büyük bir taş parçası.

Kapalı bir spiral defter, yine kapalı bir dosya klasörü. Boş bir not defteri, kalemleri ve kurşun kalemleri tutan yeşil bir çömlek kupa.

Annesi ve babası sayesinde, hizmetçilerin olduğu evlerde büyümüştü. Aşçılar, temizlikçiler, bahçıvanlar.

Gördüğü kadarıyla, evi temiz, düzenli ve organize tutma konusunda Arden Bowie'nin eline su dökemezlerdi.

Başka bir yatak odasına geçti; komodin olmadığı ve tablo duvara yaslanmış olduğu için burası da henüz tamamlanmamıştı.

Ana yatak odasına girdiğinde başını salladı. Evet, bu onun alanıydı. İlginç yatak — sade ama sıkıcı değil.

Olmazsa olmaz yastık yığınları.

Büyükbabasının sesini duyabiliyordu.

Tanrım, Colleen, bu lanet olası titiz yastıkların ne anlamı var?

Yumuşak ve güzeller, Joe. Bir yatak odasında yumuşaklık ve güzellik olmalı.

Sen benim için yeterince yumuşak ve güzelsin!

Neredeyse iki yıl oldu, diye düşündü Gideon, o neredeyse iki yıldır yoktu. Ve her gece, büyükbabası o yastıkları yataktan kaldırıyordu. Ve her sabah, tıpkı onun yaptığı gibi, onları tekrar yerine koyuyordu.

Bu sevgiydi. Derin, kalıcı, gerçek.

Lambalarını gördüğünde o tuhaf hissi duydu. O, satmak için bir şeyler yapmazdı. Yapabiliyordu diye yapardı

yapabildiği için, ahşapla çalışmayı sevdiği için yapıyordu. Süreci, hissi, zorluğu seviyordu.

Ama bunların yatakla, komodinlerle gerçekten uyumlu olduğunu inkar edemezdi.

Şifonyerin yapım aşamasındaki misafir odasına ait olduğunu düşündü, ama bu kadının tercihiydi.

Köşedeki uzun, boynu bükülebilir lamba, sanırım, bir parça Bohem havası katıyordu. Ve işe yarıyordu.

Bir sandalyeye ihtiyaç vardı. İki tane daha iyi olurdu, aralarında ve hemen arkasında lamba olacak şekilde.

Aşağıdaki mont dolabında dış giysileri görmüş olsa da, giyinme odası onu şaşırtmıştı. Büyük bir oda bekliyordu. Onun giysilerinin odanın dörtte birini bile doldurmayacağını beklemiyordu.

He'd never known a woman unable to fill a closet, boyut ne olursa olsun.

Kurbanın karısının sadece ayakkabı ve çantalara ayrılmış neredeyse aynı büyüklükte bir dolabı olduğu bir cinayeti soruşturmuştu.

Ona zaman tanı, diye karar verdi.

Son topuzu bitirdiğinde aşağı indi, aletlerini topladı, eski topuzların bulunduğu kutuları yükledi, sonra içeri girip işini bitirdiğini söylemek için geri döndü.

Nihayet.

Onu mutfakta, ada tezgahının başında, köpek ayaklarının dibinde komada gibi yatarken tablette bir şeyler yaparken buldu.

Kadın ayağa kalktı.

"Anahtarlarını aldım; ön, yan ve arka anahtarlar ile iç mekan kilidini açmak için gereken aleti. Bunların nasıl kullanıldığını biliyor musun?"

"Tabii. Küçük deliğe sokup salladığın şu küçük alet."

"Evet, aşağı yukarı öyle." Onları tezgahın üzerine koydu. "Bazı düğmeleri atlamışsın."

"Ben... Kahretsin, üç kez saydım."

"Çamaşır dolabının kulpları, alt banyo, gömme dolapların kulpları, ofisin. Eğer tutarlılık istiyorsan, ki öyle görünüyor."

"Oh. Vay canına! Nasıl bitireceğime karar verene kadar alt katı bırakacağım ve ofis dolaplarının boyanmasını istiyorum. O beyaz çok parlak. Boyayı belirlediğimde kulpları da hallederim."

"İşini bilen ve bu işi haftalarca sürmeyecek bir boyacı tanıyor musun?"

"Ben değil."

Ona gülümsedi; o da dudaklarının kıvrılmasını izledi. "Anladım."

"Aslında var. Büyükbabam sana irtibat bilgilerini gönderecek."

"Harika. Bu, listemdeki bir sonraki iş. O göz kamaştırıcı beyazı görmezden geliyordum ama her açıdan yanlış. Oyun odası için uygun olabilir ama benim alanım için değil."

"Tüm bunlar için gerçekten minnettarım. Gününün büyük bir kısmını buna ayırdığını biliyorum."

Cebine uzandı, katlanmış banknotları çıkardı. O,

"Hayır," dedi.

Yüzünde hafif bir acı ve tedirginlik vardı. Sonra o derin, saf mavi gözleri, onun gözlerine sabit bir şekilde baktı.

"Oreo var." "Ne

tür?" "Double

Stuf." "Onları

alayım."

"Taze," dedi, buzdolabını açmak için mutfak adasının etrafından dolaşırken. "Sadece iki tane yedim." Paketi ona uzattı. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Kız onu kapıya kadar geçirdi ve arkasında kapıyı kapattığında kilidin çıtladığını duydu.

Artık onu iyi anladığını düşünüyordu, ancak şüphesiz yüzeyin altında daha fazlası gizliydi.

Fotoğrafları ele alalım — evin her yerinde çerçeveli fotoğraflar vardı. Çoğu aynı grubu ya da o gruptan kişileri gösteriyordu. Bazılarında başka kadınlar da vardı. Birkaç tanesi bir çifti gösteriyordu — kızıl saçlı uzun boylu bir adam ve derin mavi gözlü güzel bir sarışın kadın.

Arden'ın eskiden olduğu gibi sırık gibi kızıl saçlı gençle çekilmiş başka bir fotoğrafını görmeden önce bile onları kızın ebeveynleri olarak tanımlamıştı.

Ama o grubun üyesi olmayan bir erkekle çekilmiş tek bir fotoğrafı bile yoktu. Bu da ona, şu anda ciddi bir ilişkisi olmadığını gösteriyordu.

Ama bunun önemi yoktu. Kız onun tipi değildi.

Kızın evini sevdi, köpeğini sevdi ve bu kadar kısa bir tanışıklıkta onu yeterince sevdiğini düşündü.

Saate baktı ve büyükbabasının yarım saat içinde dükkânı kapatacağını gördü. Geri dönmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden eve gidip akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacaktı.

Zaten oradaydılar, o da düşünürken bir kurabiye çıkardı. Ne hazırlarsa hazırlasın, radicchio ve filizler olmayacaktı.

Belki biraz patates kızartır, ızgaraya birkaç hamburger atardı. Ve aksi takdirde Colleen Cullen Riley'nin ruhu ikisinin de peşini bırakmayacağı için, bir çeşit sebze de eklerdi.

O ve dedesi genellikle yemek pişirme işlerini dönüşümlü yaparlardı ya da kasabadan bir şeyler alır, belki de eve paket yemek getirirlerdi. Temizlik ve çamaşır işlerini paylaşırlardı, ama bu pek bir şey ifade etmezdi, çünkü ciddi işleri halletmesi için iki haftada bir Janey'i çağırırlardı.

Başlangıçta Pop'un ona ihtiyacı olduğu ve Los Angeles'taki kariyeri bittiği için Riverbend'e gelmiş olsa da, burada mutluluğu bulmuştu.

İşini özliyordu, buna şüphe yoktu, ama Los Angeles'ı özlemiyordu. Artık özlemiyordu.

Eve ve çocukken sık sık bir veya iki hafta, yazın bazen daha uzun süreler geçirdiği küçük çiftlik evine doğru döndü. Tavukları beslemeyi severdi — hâlâ da seviyordu

—ve sebze bahçesinde çalışmaktan da hoşlanıyordu. Asıl çiftçilik denince, hepsi bu kadardı.

Büyük büyükbabası çalışan bir çiftliğe sahipti, ancak Gideon doğmadan çok önce arazinin çoğunu satmıştı.

Artık evi ve kalan iki dönüm araziye bağlar, diğer evler ve bir at çiftliği çevreliyordu. Ve bu durum hepsine uyuyordu.

Joe Riley çiftçilik yapmak istememişti. Bir şeyler inşa etmeyi, ahşapla çalışmayı severdi ve yine Gideon doğmadan önce kalan ahırını bir atölyeye dönüştürmüştü.

Ancak doğuştan dükkan sahibi olan Joe, kendine ait bir dükkan açmayı çok istiyordu. İnsanları severdi, onların ne istediklerini bulmalarına veya anlamalarına yardım etmeyi severdi. Yalnızlığa değil, etkileşime ve sohbetlere ihtiyacı vardı.

Gideon, tereyağı sarısı duvarlarına mavi panjurları uyumlu bir şekilde yerleştirilmiş, hafif bir tepenin üzerindeki eve yanaştı.

Yağmurlu kışlar boyunca, büyükannesi burayı "küçük bir güneş ışığı" olarak nitelendirirdi.

Önce tavuklarla ilgilenmek için evin etrafından dolaştı ve her zamanki gibi, kendisi ve büyükbabasının altı şımarık tavuk için inşa ettikleri tavuk sarayından keyif aldı.

Zemin katta, onu görünce selam vermek için gıdıkladılar. Bir rampa onları pencere ve teneke çatılı asıl eve çıkarıyordu.

Onlarla ilgilendikten sonra, artık çok daha küçük olan sebze bahçesinin yanından geçip, üniversiteye başlamadan önceki yaz inşa etmeye yardım ettiği terasın birkaç basamağını çıktı, sonra da arka taraftan mutfağa girdi.

Ve kendine bir bardak yerel kırmızı şarap doldurdu.

Büyükannesi yaklaşık beş yıl önce mutfağın yenilenmesi için ısrar etmişti. Gideon, mutfağın şimdi tam da ona benzediğini düşündü

. Sevdiği sarı duvarları, Janey'nin parlaklığını koruduğu kiraz ağacından dolapları, büyük çiftlik lavabosu ve asla elinden çıkarmayacağı sağlam eski mutfak masasıyla sıcak bir yerdi.

Büyükbaba da onlardan ayrılmayacaktı.

Büyükannem paslanmaz çelik aletleri sevmezdi. O retro mavisini istemişti ve istediğini almıştı.

Patatesleri ovup hazırladı, sonra ızgarayı yakmak için dışarı çıkmadan önce büyükannesinin eski dökme demir tavaını çıkardı.

Köfteleri yaptı; büyükannesi ona nasıl yapılacağını öğretmişti, tıpkı Pop'un ona ahşap işlemeyi öğrettiği gibi.

Büyükbabasının kamyonetinin sesini duyana kadar pişirmeye başlamadı. Joe, kapanış saatinden sonra bile olsa, bir müşteriyi asla geri çevirmezdi. Ya da "Kapalı" tabelasını astıktan sonra kapıyı çalsalar bile.

Joe, Elvis'le birlikte içeri girdi; Elvis hemen boş mama kabına doğru yürüyüp koklamaya başladı.

"İyi ki eve pizza getirmedim." "Bana yarının akşam yemeği gibi geliyor."

"Anladım. Tamam, Elvis, ben hallederim. Arden'ın evinde işler nasıl gitti?"

"Her şey tamam. Kamyonette onun eski topuzları var. İhtiyacı olan herkese vermemi söyledi."

"Ne kadar da nazik, ben hallederim." Köpeğin kasesini doldurduktan sonra, Gideon'un ona doldurduğu şarabı eline aldı. "Ee, onun hikâyesi ne?"

"Yeni kapı kolları isteyen bir kadın."

"Gideon, herkesin bir hikâyesi vardır. O dedektif zihninle evin her köşesini didik didik aradın. Yürümeye başlamadan önce bile sahip olduğun o dedektif zihninle.

"Onun hikayesini biliyorsun."

Gideon, hamburgerleri ızgaraya koymak için dışarı çıktı, sonra da kızgın yağa patatesleri eklemek için geri döndü. "Biliyorsun baba, rafında onun kitapları olduğuna göre, Bay Google'a sorabilirsin."

“Bu mahremiyete müdahale etmek olur. Ayrıca, çoğu zaman, hatta daha da fazlasında, internetin saçmalıklarla dolu olduğunu düşünüyorum. Senin bir fikrin var.”

“O, Martha teyzenizden daha düzenli, CIA’den daha organize. Ailesiyle çok yakın — evdeki fotoğraflara bakılırsa. Köpeği onu seviyor, iyi eğitilmiş ama katı kurallara bağlı değil, ve o da köpeğini seviyor.”

“O kısmı kendim de görebiliyorum.”

“Bana öyle geliyor ki neyi sevdiğini biliyor ve bunu elde etmek için zaman ayırıyor, azar azar. Yüksek kaliteli bir kahve makinesi var ve radicchio ile filiz sebzeleri stokluyor. Bana sandviç yapmayı teklif etti.”

“Bu çok nazik bir davranış. Filizleri saymazsak tabii.”

Gideon güldü, patatesleri karıştırdı. “Bana nakit bahşış vermek istedi, ben hayır deyince bana bir paket Oreo verdi.”

“O kızı sevdim.” Joe dışarı çıktı, hamburgerleri çevirdi. “Devam et,” dedi açık kapıdan.

“Mobilyalara bakılırsa, zevki iyi. Abartılı, süslü değil, sadece iyi ve sağlam. Ciddi spor aletleri var, ana kattaki odalardan birini kütüphane olarak kullanmak istiyor. ‘Kitaplar’ yazan bir sürü kutusu olduğu için buna ihtiyacı olabilir.”

“Onları o yazdığına göre mantıklı.”

Gideon bir kase bezelyeyi mikrodalgaya koydu.

“Yatağının başucundaki rafta daha fazlası var. Sana bir şey sorayım.”

“Sor bakalım.”

“Eğer büyükannemin senin yatak odan kadar büyük bir dolabı olsaydı, onu ne yapardı?”

“Doldururdu.”

“Değil mi? Onda yok. Senin kıyafetlerin onunkinden daha fazla.”

“Ben daha uzun yaşadım.”

Joe hamburgerleri getirirken, Gideon patatesleri kağıt havluyla kaplı bir tabağa aktardı.

“Bence onun hikayesi şöyle: O, iyi zevk sahibi, köpekleri seven, düzenli, sessizliği seven, ailesiyle yakın bağları olan, erkek arkadaşı olmayan bir kadın. Dolabında bununla ilgili hiçbir şey yok, fotoğraf da yok. Muhtemelen masasında çok zaman geçiriyor; ofisinde ikinci bir köpek yatağı var. Muhtemelen sağlıklı beslenen

—smoothie makinesi, filizler—ama Oreo'lardan korkmuyor. Oh, ve ejderhaları seviyor olmalı.”

“Ejderhalar mı?”

“Yatağında yastık yığını olan doldurulmuş bir tane, vitrinde camdan bir tane. Şu ana kadar vitrinde olanlar bunlar. Yani içinde bir yerlerde hayali bir tarafı var.”

“Gördün mü?” Joe iki tabak çıkarırken Gideon bezelyeleri çıkardı. “Bana ilginç bir kadından bahsettin, çok yönlü bir kadın.”

“Belki. Henüz çözemediğim bir şey var.”

Oturdular, Joe kızarmış patatesleri tabağına koydu. Ve Gideon, Colleen'in onu izlediğini hissettiği için tuzu az koydu.

“O da ne?”

“Neden dolap kapılarını, kiler kapılarını, tüm kapıları içeriden kilitleyebilmek istesin ki?”

Joe kaşlarını çatarak hamburgerine turşu dilimleri ekledi. “Ben de bunu merak etmiştim. Bana öyle geliyor ki, bunu isteyen biri saklanacak bir yere ihtiyaç duyabileceğini düşünüyor.”

“Evet, ama neye göre?”

“Sende dedektif zekası var, Giddyup, bunu öğrenebilirsin.”

Gideon sadece omuz silkti. “Beni ilgilendirmez.”

★ ★ ★

Arden o evde ne kadar uzun süre yaşarsa, doğru kararı verdiğinden o kadar emin oluyordu.

Ofiste üretken, yatak odasında ise rahat hissediyordu. Bahçeciliğe temkinli ve deneyimsiz bir şekilde girişirken, Zorro'nun bahçede koşturmasını izlemeyi çok seviyordu.

Ve asıl amaç da bu değil miydi? Evinde rahat, üretken ve mutlu olmak?

Güvenlik de önemliydi elbette, ama geri kalanı olmadan, çok iyi bildiği gibi, bu sadece durgunluğa yol açardı.

Kuzeni hayır demesine izin vermediği için Zoey ile alışverişe çıktı. Eski siyah elbisesini yeniledi, dolabına birkaç parça daha ekledi. Zoey'e göre bu yeterli değildi, ama kuzeni bunu iyi bir başlangıç olarak kabul etti.

Çoğunlukla, sadece eğlenmişti.

Bir hafta daha bekledi, sonra şehre geri döndü çünkü kendini giydirmekten çok evi donatmayı daha önemli ve daha eğlenceli buluyordu.

Koyu renkli ahşap ve demir kulplarıyla tam da aradığı rustik tarzda bir şifonyer buldu. Yatay olarak asacağı ahşap çerçeveli oval ayna da tam isabet oldu.

Sırt kısmı kavisli, ahşap detaylı, koyu mavi ve krem desenli bir sandalye buldu ve onu şirin bir masayla eşleştirdi.

Ve yatak odasının neredeyse bittiğini düşündü.

Neredeyse eve dönmek üzereyken, hırdavatçıya uğramaya karar verdi. Sırada ofis vardı, diye karar verdi, bu da boya demekti.

Bu sefer Joe başka bir müşteriye yardım ederken Gideon'u tezgahın başında buldu.

Elvis, onu ve Zorro'yu selamlamak için yanlarına geldi, Gideon ise başını salladı.

“Merhaba. Boyaya dalacağım.”

“Kulağa dağınık geliyor.”

“Öyle olacağını tahmin ediyorum. Numune için o küçük kutuları hazırlayabilirsin, değil mi?”

“Tabii. Şuradaki raflarda bolca seçenek var. Aklında bir şey var mı?” diye sordu tezgahın arkasından

“Muhtemelen koyu yeşil, ama belki daha orta tonlu bir yeşil, ya da kontrast için koyu mavi, ya da... Aslında bu hiç de basit değil.”

Çeşitli renkleriyle göz korkutucu etiketleri inceledi. “Mesela belki belki.” O çekti bir çıkardı, vurdu en en koyu olanı. “Ya da bu—içinde biraz gri var. Ya da lanet olsun, bu koyu mavi. Ya da hayır, şuradaki, bu yeşilin bir tür lacivert alt tonu var, sanırım.”

Derin bir nefes aldı, sonra öfkeyle nefesini verdi. “Evi aldığımdan beri bunu düşünüyorum. Daha iyi karar vermem gerekirdi. Üç seçenek. Hepsi bu. Seçenekleri üçle sınırliyorum. Daha fazlası sadece kaos ve kafa karışıklığına yol açar.”

“Tamam.”

“Mavi olanı değil. Mavi olanı unut. Onun yanlış olduğunu biliyorum. Bu, duvarlardakine yakın, o yüzden... hayır. Bu ikisi, bir tane daha seçeceğim.”

"Sen üçüncüsüyle uğraşırken ben bu ikisini karıştırayım." "Teşekkürler."

Düşündü, karşılaştırdı, tekrar düşündü. Sonra Joe yanına geldiğinde bir tane daha seçti.

"Seni tekrar görmek ne güzel."

"İhtiyacım olan her şey her zaman sende var." "Amacımız sizi memnun etmek."

“Şu ana kadar tam isabet. Ofis dolaplarını boyama zamanı geldi ve bu arada, kapı kollarıyla aynı kaplamaya sahip bir düzine dolap kulpuna da ihtiyacım var. Ölçüleri bende var.”

“O zaman hadi size uygun olanı bulalım.”

Kulplarını seçti; boyamaktan çok daha kolaydı. Köpekler birlikte şekerleme yaparken Gideon ona üç örnek hazırlamıştı.

“Dolapların metrekaresi ne kadar?”

“Evet. Joe, bunu boyacı Tessa Miller’a vermemi söyledi, o da ihtiyacım olanları alacaktı.”

“Numuneler için bir fırçan var mı?”

"Hayır. Sanırım bir tane lazım olacak. Hayır, üç tane, böylece her birini taze olarak deneyebilirim."

"Ben getiririm."

"Teşekkürler."

Beklerken önce onları deneyeceğim, karar vereceğim, boyacıyla iletişime geçeceğim. Bu sırayla.

Adam üç fırçayı getirdiğinde, kredi kartını çıkardı. "Kütüphaneye başlayana kadar bekle. O zaman daha da baş belası olacağım."

"Değilsiniz." Adam ona bir göz attı. "Henüz değil. Babamın bazı müşterileri öyle. Aradaki farkı biliyorum."

"Sanırım dolaplar için bunu kullanacağım. Ama bu, kütüphane duvarları için gerçekten uygun olabilir."

"Olabilir."

Kadın gülümsedi. "Başkalarının fikirlerini umursamıyorum çünkü onları her zaman görmezden gelebilirim. Bir dene bakalım."

"İlki kütüphane için çok koyu, üçüncüsü ise çok... Sanırım çok açık."

"Yani, şu aşamada fikirlerimiz aynı." Kartını makineye okuttu. "Teşekkürler. Gidelim, Zorro."

"Tekrar gelip bizi ziyaret et," diye seslendi

Joe. "Buna güvenebilirsin."

Başka bir müşteri içeri girmesine rağmen, Joe Gideon'un yanına yürüdü.

"Geçen gün sana verdiğim kitabını okudun mu?"

"Henüz okumadım."

"Okuduğunda, onun sadece köpekler ve kapı kolları konusunda iyi zevki olan güzel bir kadın değil, aynı zamanda zeki ve akıllı bir kadın olduğunu göreceksin."

Gideon, Joe Riley ve Colleen Cullen'ın henüz gençken birbirlerine aşık olduklarını biliyordu. Ve bu aşk yarım asırdan fazla bir süredir devam ediyordu.

Tıpkı babasının Gideon'un da aynı şeyi bulmasını umduğunu bildiği gibi.

"Belki, ama ben o tür bir arayışta değilim. Olsaydım bile, o benim tipim değil."

"İlk kısım senin seçimin, ama ikincisi konusunda yanılıyorsun bence."

★ ★ ★

Eve vardığında Arden boya örneklerini hemen aldı ve zemini korumak için bir alışveriş çantası serdi. Kutuları salladı, sonra açtı ve her rengi dolaplara sürdü.

"Bu ışıktaki koyu yeşil görünüyor, ama aşağı inip fırçaları giriş holünde temizledikten sonra yukarı çıkıp yeni bir izlenim edinelim. Bu gece lamba ışığında bir izlenim, sabah bir izlenim, ve böyle devam edelim."

Memnun kalarak her şeyi çamur odasına indirdi. Fırçaları kuruması için bir kenara koyduğunda, Zorro havladı ve ön kapıya doğru koştu.

Beklemediği biri kapısını çaldığında hâlâ o heyecanını yaşıyordu. Dört yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, bunun her zaman böyle olacağını kabullenmişti.

Ama köpeği takip etti ve dışarıya göz attı.

Kot pantolon ve kırmızı polo tişört giymiş, güneş ışığında parıltı veren, yukarı doğru taranmış sarı saçlı, zayıf bir adam, bir elinde kapaklı bir tabak, diğer elinde pembe yapay elmaslı tasmalı küçük, tüylü sarı bir köpekle duruyordu.

Zararsız görünüyordu, ama Dustin Dubecki de öyle görünmüştü. Yine de Dustin'in elinde kapaklı bir tabak ya da sevimli bir köpek yoktu. Ve onun da Zorro'su yoktu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

"Merhaba!" Gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Ben buradan biraz ileride oturan Jamie Stuart, bu da evimizin tanrıçası Isis. Brownie getirdik. Nick,

kocam, yerleşmen için sana zaman tanımak amacıyla birkaç hafta beklemem gerektiğini söyledi. Biraz önce buraya kadar yürüdük, ama evde değildin. Sonra arabanın geri geldiğini gördüm, işte buradayız.

“Onları kapıda bırakmak istemedim, çünkü o zaman beni içeri davet edemezdin, ve burayı nasıl düzenlediğini gerçekten çok merak ediyorum. On dakikadan fazla kalmayacağım. Telefonuma alarm kuracağım. Bazen çok konuşkan olabiliyorum.”

Gülmek zorunda kaldı. “Hadi canım.”

O çekici bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Browniler harika. Nick’in tarifini uyguladım. O profesyonel bir pastacı. Sugar, Spice, and Coffee’ye uğramadıysan, çok şey kaçıırıyorsun.”

“Uğramadım ama uğrayacağım. Bu brownieleri yediğim için bir şey kaçırdığımı sanmıyorum. İçeri gel.”

“Tanrıya şükür, çünkü canım çok sıkılıyor... Oh, oturma odanızdaki mobilyalara bayıldım! Sakin renkler, hoş çizgiler. Büyük, güzel köpeğinize bayıldım.”

“Adı Zorro.”

“Tilki! Cesur ve sadık.” Arden’a tabağı uzattı, böylece Zorro’ya sevgisini gösterebilirdi. “Oh, şarkı söyleyen bir köpek.”

“Öyle.”

“Çok tatlısın,” dedi Zorro’ya ve burnunu öptü. “Bir sonraki pazar brunch’ımıza geldiğinde Zorro’yu da getirebilirsin. Köpeklere çok dostça davranırsınız.”

“Ben de öyle. Isis çok tatlı.”

“Tatlı Yorkie-poo’muz.”

Arden, Isis’in kasabadan yaklaşık on mil uzakta yaşadığını düşündü.

En yakın komşusunu tanımak güzel olmaz mıydı?

Hele de sevimli bir köpeği varken.

"Sanırım bu brownieleri paylaşmamı istiyorsun."

"Onları kendi ellerimle yaptım. Bu açıdan mutfağı görebiliyorum. Simpsons'lar oradaki tadilatı iyi yapmışlar. Biz sadece üç yıl önce taşındık.

Çok sevimli komşulardı. Bize evi satın aldığınızı ve yazar olduğunuzu söylediklerinde, kitaplarınızdan birini aldım. *Rebound*. Çok etkileyici! Nick şu anda onu okuyor, ben de *Whispers'in* yarısına geldim. Bitirirdim ama bir çocuğun uyku vakti geldi."

Tamam, onu çekici bulduğuna göre, diye düşündü, onu en azından biraz tanıyacaktı.

"Öyleyse mutfağa gelmelisiniz."

"Çok isterim. Senden şimdiden hoşlandım. Sen de benden hoşlanacaksın. Ben karşı konulmazım. Ah, yemek odanızın tarzına bayıldım! Vintage. Vintageye bayılırım. Çok uyumlu olmuş. Ve görüyorum ki "Seksi ve Ateşli Tanrı"nın kaselerinden birine sahipsiniz."

"Gideon'u tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Mutlu bir evliliğim olabilir, ama kalbim... olmasaydı çoktan ölmüş olurdum." Gözlerini devirerek elini göğsüne vurdu. "O muhteşem yaratığı gördüğümde. Onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ama kapı kollarımı o taktı."

"Kızım." Gamzeleri parladı. "Umarım bu bir euphemism'dir."

"Hayır, ne yazık ki. Kahve ister misin?" "Çok sevinirim. Senin makinenle! Latte olur mu?"

"Benim uzmanlık alanım. Isis'e bir tane verebilir miyim... Büyük beklentiler olmadan o kelimeyi söyleyemiyorum."

"Biz de söyleyemiyoruz. O da memnuniyetle kabul eder." Jamie mutfak adasındaki tabureye oturdu. "Evi, mahalleyi, sevimli Riverbend'imizi sevdiğini söyle."

"Şu ana kadar hepsine evet."

"Çok sevindim. Ve belli ki evi şimdiden kendinize göre düzenlemeye başlamışsınız."

"Yavaş yavaş. Boş oda... Orada bir ev ofisi vardı. Orayı kütüphaneye çevireceğim."

"Harika. Yağmurlu bir kış gecesinde kitap okuyup keyif yapmak için harika bir yer."

Onunla keyifli vakit geçirirken, ona bir brownie ve latte ikram etti. “Peki, fırında Nick ile birlikte mi çalışıyorsun?”

“Tanrım, hayır. Adamım her gün şafaktan önce kalkıyor, bu bana göre değil. Aslında pek pasta yapmam, ama mükemmel omlet yaparım. Pazar brunch’ında bunu kendin göreceksin. Ayda bir kez yapıyoruz.”

“Ah, sen bir ev erkeğisin.”

Kız yanındaki tabureye oturduğunda adam içini çekti. “Eskiden birinin masraflarını karşılayan bir adam olmayı hayal ederdim. Bir film yıldızının ya da bir şeyhin. Nick’in sevgisi ve mükemmel iş zekası sayesinde tutkumu gerçekleştirebiliyorum. Resim yapıyorum.”

“Güzel
sanatlar
mı?”

“Umarım
öyledir.”

“Bu... bir dakika. J-period-Stuart! Senin resimlerinden birini satın almıştım.”

Adam kadının koluna dostça bir şaplak attı. “Yapmadın.”

“Aldım. Bir orman manzarası, hüzünlü, harika ışık ve gölgeler. *Yeşil Gölgeler*—evet, o. Kitabı çok sevmiştim, ama tabloyu sevdiğim için aldım.”

Latte’sini yudumlarken onu inceledi. “Bunun kader olduğunu biliyordum. En iyi arkadaş olacağız.”

“O yer kuzenim tarafından çoktan dolduruldu. Zoey ve ben on dört yaşımdan beri en iyi arkadaşız.”

“Akraba olmayan en iyi arkadaş pozisyonunu ben alacağım.”

Latte’sini yudumlarken onu inceleyen Arden, gülümsediğini hissetti. “O yer boşmuş.”

On İkinci Bölüm

Bu ziyaret, Arden'a komşuları olmasını sevdiğini hatırlattı. Özellikle de eğlenceli ve ilginç oldukları zaman. Yarım saat içinde onu o kadar çok güldüren birini de ekleyin, işte size bir kazanan.

Pazar günü brunch davetini kabul etmeye karar verdi ve takvimine not aldı.

Boya seçimi için iki gün düşündü ve ilk içgüdüğü olan en koyu yeşili seçti. Evet, diğeri de kütüphaneye yakışırdı ve koyu renkli ahşap kitaplıkların yanında muhteşem dururdu.

Boyacıyla iletişime geçti ve üç gün sonra yemek odasında geçici bir ofis kurdu.

Tessa Miller tam saat sekizde geldi.

Kısa boylu, sarışın, kıvrımlı ve minyon bir kadındı; üzerinde beyaz boyacı pantolonu ve siyah bir tişört vardı. Sağ kolunun iç kısmında küçük bir şahin dövmesi ve her kulağında üçer tane küpe vardı.

"Arden Bowie mi?" "Evet."

Elini uzattı. "Tessa Miller. Merhaba, köpekçik." "Zorro. Çok dost canlısıdır."

"Belli ki. Kurulumumu nereye yapmamı istersin?"

"Evet, üst katta."

Ofise vardıklarında Tessa etrafa bakındı. "Demek kitaplarını burada yazıyorsun, ha?"

"Evet."

“Joe bir tanesini okumamı söyledi—o çok okur. Sesli kitabı deneyeyim dedim, araba sürerken dinlerim. Çalışırken müziğe ihtiyacım var. Kulaklık takarım, böylece seni rahatsız etmez.”

Yerleşik dolapları işaret etti. “Koyu Orman Yeşili’ni buraya mı istiyorsun?”

“Evet. Beyaz olan her şey boyanacak.”

“Evet, evet.” Tessa etrafı incelerken başını salladı. “Burada iyi duracak. Hazırlıkları yapayım.”

“Ben yemek odasında olacağım. Orada çalışabilirim. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da kahve, soğuk içecek istersen, bana haber ver.”

“Kendim getiririm, ama teşekkürler.”

Arden onu yalnız bıraktı ve bir saat içinde boyacının geldiğini bile unutmuştu. Ana karakterlerini ve kendini bir köşeye sıkıştırmıştı ve bir çıkış yolu bulması gerekiyordu.

Çıkış yolunu yazarken, hepsini planlamadığı bir yola sürükledi. Notlarını kontrol etti, birkaç tane daha ekledi, sonra yeni yol ilgisini çektiği için devam etti.

“Üzgünüm.”

Ses onu irkiltti. Tessa yüzünü buruşturdu. “Çok özür dilerim. Kendini kaptırmıştın.”

“Vay canına, evet. Sorun yok. Kalbim yeniden atmaya başladı.”

“Sana ilk katın bittiğini söylemek istedim. Öğle yemeği molası vereceğim, sonra geri gelip ikinci katı yapacağım.”

“Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Sana bir sandviç yapabilirim.” “Ben... gerçekten mi?”

“Tabii. Zorro’yu dışarı çıkarmam lazım, ama onu da gözümün önünden ayırmayacağım. Şarküteriden hindi, jambon, tavuk ve rosto aldım, provolone, mozzarella, keskin çedar ve İsviçre peyniri var. Roka, filiz, radicchio, Boston marulu. Hardal—Dijon ya da acı—mayonez ve aioli.”

Tessa kahverengi ela gözlerini kırptı. “Vay canına, sandviçleri çok seviyor olmalısın.”

“En sevdiğim yiyecekler.”

“Ben de bir tane yerim. Bunlardan herhangi biri ya da bunların herhangi bir kombinasyonu bana uyar. Her şeyi yerim.”

“Harika. Tam buğday mı, çavdar mı?” “Sen seç.”

Zorro’yu koşması için serbest bıraktıktan sonra Arden malzemeleri masaya dizdi.

Tessa tezgahın yanındaki tabureye oturdu. “Kibirli olacağını düşünmüştüm.” “Öyle mi? Neden?”

“Sen kitap yazıyorsun.” Tessa omuzlarını kaldırıp indirdi. “Zamanında ödeme yapıldığı sürece kibirli olman umurumda değil. Ama sen öyle değilsin.”

"Yine de zamanında ödeme yapacağım. Joe bana bu bölgedeki en iyi ressamın sen olduğunu söyledi."

"O bir yumuşak kalpli olsa da yanılmıyor." Arden'ın sandviçi hazırlamasını izledi. "Bu, iki dilim ekmeğın arasına ambalajından çıkardığım birkaç dilim jambon ve Amerikan peynirini tikiştırma yöntemimden kesinlikle daha iyi."

"Babam bana iyi sandviç yapmanın bir sanat olduğunu öğretmişti." Sandviçi düzgünce ikiye kesti ve tezgahın üzerinden kaydıldı. "Yanında bir içecek ister misin?"

“Süt var mı?”

“Var.”

“Sen yemiyor musun? Sandviçi.”

“Aslında, benimkini akşam yemeğı için saklıyorum. şu anda işlerim çok iyi gidiyor ve sanırım bu da o ivmeyi sürdürecektir. O yüzden bir smoothie yapacağım.”

Tessa’ya bir bardak süt doldurdu.

“Dövmeni beğendim.”

“şahinim. O benim kocam. Hawk Miller. Soyadımı aldım çünkü benimki Kazimieras’tı.”

“Bu isim çok uzun.”

“Bana mı söylüyorsun? Letonyalı atalarımı suçla. İnsanlara sürekli hecelemeden bıkıyorsun. Bu sandviç gerçekten çok lezzetli.”

“Bu benim spesyallerimden biri.”

Arden sandviç malzemelerini smoothie malzemeleriyle değiştirdi.

“Yukarı çıkmadan önce, buradaki bir odaya bir göz atar mısın? Orada çalışmaya henüz hazır değilim, ama sanırım doğru boya rengini buldum. Sana göstereyim, ne dersin?”

“Tabii.” Tessa sandviçinden bir ısırık daha aldı. “Seçimin hakkında dürüst bir görüş mü yoksa onay mı istiyorsun?”

“O odadan keyif almak ve uzun süre orada yaşamak istediğim için mi? Dürüstlüğü.”

“Anlaşıldı. Bunu gerçekten içiyor musun? İçinde avokado varken?”

“Sağlıklı yağ. Diyetimde sağlıklı yağ olmazsa, korkuluk gibi solup giderim.”

“Bu benim için hiç sorun olmadı. Ama ben hep uzun boylu olmak istemişimdir.”

“Ben hep minyon olmak istemişimdir.”

Tessa sırttı. “Her zaman böyle olmaz mı?”

İşlerini bitirdiklerinde Arden küçük boya tenekesini ve fırçayı aldı. Sonra önerilen kütüphaneye doğru yol gösterdi.

“Duvarda nasıl durduğuna bir bakalım.”

“Ben yere sermek için bir şey getireyim.”

“Gerek yok.” Tessa tenekeyi ve fırçayı aldı. Cebinden bir açıcı çıkardı. Bir damla bile dökmeden duvara biraz sürdü.

“Güzel, doygun bir renk,” dedi. “Burası ne tür bir oda?”

“Sonunda bir kütüphane olacak. Koyu renkli ahşap kitaplıklar istiyorum.”

“Tamam. Anlıyorum. Bir süre burada yaşamak istiyorsun ve kesinlikle önce ahşabı seçmelisin. Ama şık bir dokunuşla rahat ve atmosferik bir yer mi? Bu iyi bir seçim.

“Dolapları kim yapacak?”

“Henüz bilmiyorum. Tanıdığın biri var mı?”

“Joe'ya Gideon'u ikna etmesini söyle.”

"Oh." Arden düşündü, lambalarını, kasesini düşündü. "O dolap da yapıyor mu?"

"Ahşap işinden anlar. Evinde sofistike bir rustik tarzı benimsediğin kolayca anlaşılıyor. Evet, o yapabilir. LAPD'nin kaybı, Riverbend'in kazancı."

"Eskiden polis dedektifi olduğumu duydum."

"Evet. Doğru olanı yaptı, ama sonunda hayalarına tekme yedi. Neyse, Joe onu ikna edebilir. İşime dönmem lazım. Sandviç için teşekkürler."

"Rica ederim."

Arden boyayı ve fırçayı mudroom'a geri götürdü. Zorro'ya öğleden sonra atıştırmalığını verdi ve doğru olanın ne olduğunu merak etti. Ve Gideon Riley gibi bir adam nasıl hayalarına tekme yemişti?

Sormak istedi, gerçekten sormak istedi. Ama insanların hayatına, özellikle de zor kısımlarına burnunu sokmasının nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiği için, bu konuyu kapattı.

★ ★ ★

İki kat boyanın yarattığı değişime hayran kalan Arden, intikam alırcasına işe koyuldu. Romanın ilerlemesi ve evi kendi yuvası haline getirme sürecindeki ilerleme, ruh halini o kadar yükseltti ki Zoey ve ailesini akşam yemeğine davet etti.

Sandviçler onun vazgeçilmeziydi, ama çok lezzetli spagetti ve köfte de yapardı. Ve muhteşem ocağında yemek pişirmeyi bir zevk olarak görüyordu.

Oregon'daki ilk ayını kutlayacaklardı.

Ailesi dışındaki yeni en yakın arkadaşı Jamie sayesinde, Nick'in fırınında özel siparişler alındığını öğrendi. Bir somun İtalyan ekmeği ve bir düzine cannoli sipariş ederek şansını denedi.

Öğlene kadar çalıştıktan sonra, aşağı inip köfteleri yapmaya başladı. kızarıırken, sosu hazırlamaya başladı.

Hızlı ve kolay yemekler dışında pek yemek yapmasa da, paylaşmak için yemek pişirdiğinde bundan oldukça keyif alırdı.

Peki ya ocağı? Bir rüya gibiydi.

Annesinin tarifini kullandı ve yükselen kokular annesini oraya getirdi.

"Ne güzel," diye fısıldadı. "Hatırlamak güzel."

Pazar günleri ya da yağmurlu cumartesi günleri, anne babasının hızlı ve kolay yemeklerden daha fazlasını yapmaya vakti olduğu zamanlar. Annesi köfte yaparken, babası ekmek pişirirdi.

Çok güzel bir ritimleri vardı. Mükemmel değildi, masalsı bir parlaklığı yoktu. Ara sıra sert bakışlar, keskin sözler ya da gergin sessizlikler olurdu. Ama her zaman o ritme geri dönerlerdi.

Kendi ilişkileri de dahil olmak üzere, ilişkilerin gelip geçtiğini görmüş bir yetişkin olarak, birlikte yarattıkları şeye hayranlık duyuyordu.

İkisi de zorlu kariyerleri olan insanlardı; annesi çocuk doktoru, babası avukattı. Ama ev ve aileye, ona asla cimrilik etmemişlerdi.

Birbirlerini sevmişlerdi ve onu sevmişlerdi. Her şeyin merkezi buydu.

Artık hayatının yarısını onlarsız geçirmiş olsa da, o merkez her zaman içinde kalacaktı.

Köfteleri sosla ekledi ve kısık ateşte pişirmeye başladı. Mutfağı topladıktan sonra, uyuklayan köpeğine döndü.

"Hadi gezintiye çıkalım."

Köpeği zıpladı, mırıldanarak çamur odasına koştu, sonra tasmaıyla geri geldi.

"Aferin oğlum."

İnsanlar bağlarda çalışıyordu; atlar tarlalarda otluyordu. Omuzlarından aşağı sarkan gri saçlarının üzerine büyük bir hasır şapka takmış bir kadın, ön bahçesindeki yabani otları ayıklıyordu. Arden bir balıkçıl gördü—

ya da onun bir balıkçıl olduğunu sandığı bir kuşu gördü; nehrin kıvrımının üzerinden, sonra da ötesindeki sazlıkların üzerinden süzülüyordu.

Arden, şu anki hayatından, saçma sapan bir şekilde memnuniyet duyuyordu. Hayatı, pastaneye gitmek için kasabaya kısa bir sürüş ve bir balıkçıl kuşunun uçuşunu izlemek.

Riverbend hareketliydi. On dakika uzaklıkta, sessizlik içinde yaşıyordu, ama burada insanlar kaldırımlarda yürüyüş yapıyor, dükkanlara girip çıkıyor, tentelerin altında öğle yemeği yiyorlardı.

"Her şeyimiz var, Zorro."

Park yeri aramak zorunda kaldı ve bir yer bulduğunda Zorro'ya döndü.

"Uzun sürmez. Uslu dur."

İki blok mesafeyi hızlı adımlarla yürüdü ve köpeği arabada bıraktığı ve sosun ocakta pişmekte olduğu için yol boyunca vitrinlere bakmaktan kaçındı.

Fırına girdiğinde duyuları sevinçle doldu.

Neşeli çikolata kahverengileri, şeker pembe ve kar topu beyazı ile adeta bir şeker kutusu gibiydi.

Ve cennette pişirilmiş kurabiyeler gibi kokuyordu.

Bu muhteşem kokuların içinde saatlerce vakit geçirmek için bir sonraki hayatında fırıncı olarak geri dönebilecek mi diye merak etti.

Personel personel şeker şeker pembesi
gömlekler ve çikolata kahvesi pantolon
giyiyordu ve yoğunluğa rağmen bol bol gülümsüyorlardı.

O bekledi sırasını sırasını sırasını kasada tekrar
sırası genç cupcake'ler kadar güzel genç bir sarışın
siparişleri alıyordu.

"Merhaba. Siparişimi almaya geldim. Arden Bowie."

"Bir saniye bekleyin."

O bir saniye boyunca Arden sesleri dinledi. Kulak misafiri olduğu konuşmaları çok severdi.

Bu cupcake'i öğle yemeği olarak yiyorum ki mutlu olayım ve işime geri dönüp patronuma siktirip gitmesini söylemeyeyim.

Bu gidişle, yazın sonuna kadar dayanabileceklerini sanmıyorum. Kızım çoktan bir ayağını kapının dışına çıkarmış bile.

O yaştaki Carrie'ye tıpatıp benziyor. Şu yanaklara bak!

"Arden."

Kendini geri çekerek adama baktı — geniş omuzlarında beyaz şef önlüğü, alçak taçlı şef şapkası altında kahverengi saçları toplanmıştı. Kemikli, krem rengi yüzünde parlak mavi gözleri vardı.

Büyük, geniş avuçlu eli uzanıp kadının elini tuttu. "Sen Nick'sin."

"Merhaba komşu."

"Bence buraya 'Cennet' adını vermeliydin, çünkü cennet böyle kokmuyorsa, oraya gitmek istemem."

Gülümsedi. "Bazen benim cennetim, bazen cehennemim. Her halükarda, geldiğine sevindim. Jamie senin komşuların tanrıçası olduğuna karar verdi."

"O harika biri."

"Bence de. İtalyan ekmeği ve cannoli. İtalyan gecesi mi?" "Spagetti ve köftelerim pişiyor."

"Kulağa hoş geliyor. Robin seninle ilgilenecek, pazar gününden bir hafta sonra görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum."

Cennetten bir parça alıp eve dönmek için döndüğünde, neredeyse Gideon'a çarpıyordu.

"Merhaba. Özür dilerim."

"Sorun yok."

Sarı saçlı Robin'in gülümsemesi daha da genişledi. "Merhaba, Gideon. Kahven hemen geliyor."

"Teşekkürler."

O tam buradaydı, diye düşündü Arden, ve Tessa'nın tavsiyesine uyup Joe'yu kullanarak ona baskı yapmak istemiyordu.

Robin kadar iyi olmasa da, Arden gülümsemesini genişletti.

"Bir dakikan var mı?"

"Kahveyi bekliyorum, yani..."

"Tamam. Tessa ile kütüphanem için boya renkleri hakkında konuşurken, o..."

Adam parmağını kaldırdı, sonra cüzdanına uzandı.

"Bir büyük sade kahve, bir büyük karamel kremalı kahve."

Robin bunu adeta şarkı söyler gibi söyledi.

"Sizinle birlikte dışarı çıkayım."

Arden, Arden ödeme yaparken bekledi, paket poşetini aldı.

"Afiyet olsun," dedi Robin.

"Her zaman keyif alırım."

"Sanırım kahveleri güzel," dedi Arden dışarı çıkarken.

"Şehirdeki en iyisi."

"Hiç şaşırmadım. Geçen gün Jamie'yle tanıştım—fırıncı Nick'in karısı. Meğer komşularımmış."

"Biraz bedava numune alabilirsin."

"Zaten aldım. Seni daha fazla alıkoymak istemem," diye ekledi kaldırımında dururken. "Ama Tessa'ya istediğim gömme dolaplardan bahsettiğimde senden söz etmişti."

Ona bakışında, o yeşil gözleri alnını delip beynine kadar işliyor gibi bir etkisi vardı, diye fark etti.

"Ben öyle şeyler yapmam."

"Bu, yapamayacağın ya da yapmayacağın bir şey mi, yoksa genellikle yapmadığın bir şey mi? Öncelikle şunu söyleyeyim, süslü, oyma ve kıvrımlı ya da karmaşık bir şey aramıyorum. Rustik tarza yakın, sade ve basit kitaplıklar. Rustik tarza yakın, aşırı rustik değil."

"Aşırı rustik ne olurdu?"

"Şey, bilirsiniz, kanınızı akıtmadan asla temizleyemeyeceğiniz pürüzlü ahşap. Köşelerde inekler ya da atlar. Sadece iyi, koyu renkli ahşap—ve bunun ne olacağını bilmiyorum. Acelem yok. Bekleyebilirim."

“Altı ay mı?”

Gözünü bile kırpmadı. “Tabii. Orada sonsuza kadar yaşamayı planlıyorum, yani altı ay önemsiz bir süre. İyi, sağlam, dayanıklı bir şey istiyorum, aceleye getirilmiş değil. Eğer yapamayacağınız, yapmayacağınız ya da sadece yapmak istemediğiniz bir şeyse, belki birini önerebilirsiniz. Sadece...”

Bekledi ve bekleyişi Arden’a onun akıllı bir polis olduğunu düşündürdü.

“İşinizi biliyorum, en azından kaseler ve lambalar konusunda, ve sizi ve Joe’yu tanıyormuşum gibi hissediyorum. Mümkünse, evimde tanıdığım birinin çalışmasını tercih ederim.”

Uzun bir süre bekledi.

“Bir bakayım.”

“Gerçekten mi? Teşekkürler. Şimdi mi?”

“Hayır, şimdi değil. Daha sonra gelebilirim. Dört, hayır, daha çok dört buçuk civarı.”

“Harika. Teşekkürler. Kararınız olumsuz olsa bile, bir göz attığınız için minnettarım. Nerede olduğunu hatırlıyor musunuz... Tabii ki hatırlıyorsunuz. Görüşürüz.”

Arden arabasına doğru yürürken, adamın kendisini korkuttuğunu düşündü. İsteyerek ya da istemeyerek, öyle olmuştu. O sabit bakışları, gülünç derecede yakışıklılığı ve “söyleyecek bir şeyin yoksa konuşma” tavrı.

Buna rağmen, o evdeyken gergin olmayacağını şimdiden biliyordu. Ve bu önemliydi.

Yolculuk boyunca Zorro’ya bir ödül verdi, böylece ekmek ve hamur işlerinin kokusu onu yaramazlık yapmaya teşvik etmesin diye. Ve karamel kremalı bir kahve içmek isteyebileceğini fark etti.

Bunu evde denemesi gerekecekti.

Ve evde sosunu kontrol etti; iyi gidiyordu. Bahçesinden topladığı çiçeklerle çiçek aranjmanı yapmayı denerdi.

Fena değildi.

İlk akşam yemeği misafirleri için kendini biraz süslemeye karar verdi. Yeni bir pantolon seçti — kot pantolon ya da eşofman değil,

Zoey ile gezisine çıktığında aldığı gerçek bir pantolon — ve onu bir üst ile eşleştirdi — tişört ya da sweatshirt değil — Zoey onu çoktan eşleştirmişti.

Tesadüfen, pantolonun rengi bir tür vanilya karamel rengiydi ve bu tür konularda asla yanılmayan Zoey, bakır rengine yakın, daha yapılı bir bluzla tam isabet sağlamıştı.

Hatta bir kemer taktı ve kuzeninin ısrarla almasını sağladığı kahverengi deri spor ayakkabılarını giydi.

"Bu kadar yol geldin, gerisini de hallet."

Küpeler... Neden o güzel, kıvrımlı altın halkalı küpelerini takmasın ki? Şehre çıkmak için makyajını biraz daha yoğunlaştırdı, sonra saçlarını örgüsünden çözerek omuzlarının etrafında dalgalanmasını sağladı.

Kendine bir baktı, başını salladı ve çiçek aranjmanı gibi, fena değil diye karar verdi.

Aşağıda yemek masasını kurdu, Zoey ve Boone her ziyaret ettiklerinde bir tane taşımak zorunda kalmasınlar diye satın aldığı mama sandalyesini çıkardı.

Sanki bir şeyler olduğunu sezmiş gibi, Zorro, Zeynep çalışırken peluş ya da çiğneme oyuncağıyla oyalanmak yerine onunla birlikte ileri geri dolaştı.

"Evet, misafirimiz var. Bu yüzden bu güzel şarap şişesini havalandırmak için açıyorum. Salatayı yaptıktan sonra kendime bir kadeh ikram edeceğim."

O salatayı karıştırırken, Zorro "biri geldi" alarımını çaldı. "Onlar olamaz. Saat daha beş çeyrek. Kahretsin!

"

Salatayı örtüp buzdolabına koydu.

★ ★ ★

O sadece hayır demeliydi. O daha iyi biliyordu. Ama Los Angeles'taki evi için kitaplık yaptığından beri kitaplık yapmamıştı ve hiçbir şeyi yanında sürüklemek istemediği için onları geride bırakmıştı.

Evinini mobilyalı olarak satmış, istediği kıyafetleri toplayıp geri kalanını bağışlamıştı. Yeni kamyonetini yükleyip kuzeye doğru yola çıkmıştı.

Ve hepsi bu kadardı.

Şimdi ise yeniden kitaplık yapma fikrini ciddiye alıyordu. Başka biri için.

Arden'a iyi ve güvenilir birini önerebilirdi, hatta önermeliydi. Ama onun çekiciliğinde, kalbinin yumuşak bir noktasına dokunan bir şey vardı.

İşte bu yüzden, evde olabileceği ya da eve gidebileceği halde, Arden'ın kapısına doğru yürüyordu.

Kapıya yaklaşırken köpeğin havladığını duydu. O oraya varmadan kapıyı açtı.

Saçları açıkken... farklı görünüyordu. Saçları her tarafa yayılmıştı. Kadınlar hakkında yeterince bilgisi vardı, göz makyajı yaptığını, dudaklarının rengini koyulaştırdığını anlayabilirdi.

Bunu onun için yapmamış olmasını umdu. Belki onun tipi değildi, ama kadının bir havası vardı ve bu onun kalbinde bir teli titretti.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi kadın, köpek ona doğru koşup etrafında dolanırken, ona yaslanıp şarkı söylerken. "Açıkçası haftalarca kütüphaneye başlamayı düşünmüyordum, sonra oradaki boyayı denedim. Ve, şey."

"Bir bakayım."

Kokusu da farklıydı. Taze ve ince bir şekilde baştan çıkarıcı bir koku. İçeri adım attığında, başka bir koku duyularını sardı.

Yemek kokusu.

O geri dönmeye başlarken, o ocak üstündeki tencereyi ve mutfak adasındaki şarabı gördü.

Muhtemelen akşam yemeği için bir randevusu vardı, diye düşündü. Haftalardır buradaydı, yani muhtemelen bir randevusu vardı.

"Tessa'ya da söylediğim gibi, boya konusunda fikirlerinizi bekliyorum." Duvardaki fırça izlerini işaret etti. "Çünkü onları

onları her zaman

görmezden

gelebilirim.”

“Uygun.”

“Ben de öyle düşünüyorum. O yüzden bununla uyumlu dolaplar istiyorum. O duvardaki küçük şömineyi düşünmüştüm ama—”

“Pencerelerin arasına. Fikri görmezden gelebilirsin, ama yanılıyorsun.”

“Yanılmıyorum çünkü ben de öyle karar verdim. Sandalyeleri, ateşi ve dışarıyı görebilecek şekilde düzenledin. Aslında bir taslak çizdim. Çizim yapamam ama...”

Bir kutudan bir kağıt aldı ve ona uzattı. Adam kağıdı inceledi. “Hayır, çizemiyorsun.”

“Doğru, ama yine de, ah.”

“Ne demek istediğini anladım. Üç duvar boyunca yerden tavana kadar ve şuradaki ve şuradaki pencere pervazlarının altında.”

Yanına dönüp ona bir göz attı. “Yeterince uzunsun, en üst raflara ulaşabilirsin.”

“Ben , ama ben düşünüyorum belki belki alabilirim bir merdiven merdiven

“Bir sürü kitaplık.”

Kız ellerini açtı ve kutuları işaret etti. “Çok fazla kitabım var.”

“Görüyorum.”

“Ve henüz bitirmedim. Aralarına biraz aile fotoğrafı ve başka şeyler de ekleyeceğim, ama çoğunlukla kitaplar olacak.”

“Ayarlanabilir raflar mı?”

“Evet, lütfen. Ah, bir de dolapların dışını... yani dolapların içini o ışıklarla aydınlatmak istiyorum. Şerit ışıklar mı? Amcam bir ara halledebilir. Ya da kuzenim Zoey. Onlar bu işlerde çok beceriklidir. Ben değilim.”

“Bunu aklımda tutacağım. Kontrplak mı, masif mi?” “Kesinlikle masif.”

Ona bir bakış attı. “Bütçen ne kadar?” “Henüz karar vermedim.”

Adam iç geçirdi. “Bir bütçeye ihtiyacınız var. Sizi kazıklamamı nasıl anlayacaksınız?”

“Joe seni azarlar.”

Başını salladı, ama dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Kiraz ağacı olmaz, çünkü kiraz ağacına koyu renk boya sürersem yazık olur. Akçaağaç bir seçenek. Meşe daha iyi. Koyu ama şeffaf boyalı meşe."

"Neden şeffaf?"

"Damarı görünür. Rustik bir havası var, ayrıca daha karakterli."

"Ben de tam bunu arıyorum."

"Kitaplar sergi parçası, dolaplar ise çerçeve. Ama çerçeve de önemli."

"Öyle. Bütçem ne kadar?"

Yeterince yakından bakarsan, gözlerinde minik kehribar rengi benekler görebilirsin, diye düşündü. Gülümsediğinde biraz parıldıyorlardı.

“Ölçüm yapmam gerekiyor.”

“Oh, ben ölçtüm. Çizimde tam olarak belirtilmiş.” O sadece ona baktı.

“Ve siz kendiniz ölçmek istiyorsunuz, çünkü benim doğru ölçüp ölçmediğimi nereden bileceksiniz? Siz bunu yaparken ben yolunuzdan çekilirim. İşiniz bittiğinde ya da bir şeye ihtiyacınız olursa mutfakta olacağım. Kahve ister misiniz?”

"Hayır, gerek yok."

Kadın odadan çıkınca, adam bir an öylece durdu. Gerçekten güzel bir oda olacaktı; karakteri ve atmosferi vardı. Tabii kadın odayı süslemese tabii. Kadının süslemelerden hoşlandığına dair hiçbir işaret görmemişti.

Ölçüm bandını çıkardı.

Neredeyse yarım saat sürdü ve mutfağa girdiğinde, kadın bir elinde bir bardak şarap tutarken, diğer eliyle tencerede midesini guruldatacak bir şey karıştırıyordu.

Kadın ona bir göz attı, irkildi ve yüzü birden soldu.

"Özür dilerim."

"Çok sessizsin." Boğazını temizledi. "Beni korkuttun. Spagetti ve köfte." Sözler ağzından döküldü. "Ailemden bazılarını akşam yemeğine davet ettim."

Yemek odasındaki mama sandalyesi, misafirlerden birinin Chianti şarabı içmeyeceğini gösteriyordu.

Kadın biraz içti, nefesini verdi. "Bir kadeh ister misin?"

"Araba kullanacağım."

"Doğru."

"Yarım bardak." O etiketi çok seviyordu. Ayrıca, elinde değildi, kadının sakinleşmesi için ona biraz zaman tanımak istiyordu.

Kadın bardağı aldığı anda eli biraz titredi, bu yüzden şişeyi eline alıp yarım bardağı kendisi doldurdu.

"Kabaca bir tahminim var. Kabaca," diye tekrarladı. "Meşe için. Kesin bir rakam bulacağım, ama bu sana bir fikir verecektir."

Ona fiyatı söylediğinde, alt dudağı dışarı çıktı. Surat asmak değildi, bunu biliyordu. Boya örneklerine bakarken de aynısını yapmıştı.

Düşünüyor. Değerlendiriyor.

"Bu makul. Bu konuda sandığınız kadar saf değilim. Amcam birkaç yıl önce aile odaları için iki tane gerçekten çok güzel gömme dolap yapmıştı, bu yüzden malzemelerin ne kadara mal olduğunu biliyorum. İşçilik ve büyüklüğü de ekleyince, bu fiyat makul görünüyor."

Kararını vermiş, hatta tekrar rahatlamıştı. Bunu gülümsemesinden anlayabilirdi.

"Ve tabii ki, sanatçıya ödeme yapılması gerektiğine inanıyorum." "Zanaatkar."

"Aslında ikisi de aynı şey. Neden iki ayrı kategoriye ayırdıklarını hiç anlamadım. Ama ben..."

Köpek havlayıp koşmaya başlayınca sözünü yarıda kesti. "Bu konuyu sonra konuşuruz."

Detayları daha sonra konuşuruz diyemeden, kadın koşmaya başlamıştı.

Lanet bir ceylan gibi.

Kaos ortalığı sardı. Kaos, bir adamın kucağında bir çocuk, bir kadının kucağında ise bir bebekle geldi. Çocuklar çığlık attı, zıpladı. Büyük olanı itip kakarak ilerledi ve bir el bombasının üzerine atlayan cesur bir asker gibi köpeğın üzerine düştü.

Herkes sanki savaştan dönmüş gibi birbirine sarıldığı için bu çok uygun görünüyordu.

"Her şey harika görünüyor," dedi adam. "Ve vay canına, harika bir koku var."

Arden, küçük çocuğu kucağına aldı; çocuk, teyzesinin —tahmin ettiği kadarıyla— gülen ağzına ıslak bir öpücük kondurdu.

"Bu onun son modası," dedi kadın. "Umarım aşđ oldun. Kreşler mikroplarla dolu. Boone'a etrafđ gezdirmeliyiz, ayrıca ben de şunu görmek istiyorum..."

Gideon'u fark edince sözünü yarıda kesti. Ve gülümsedi. "Merhaba."

"Gelin, gelin." Arden ve küçük çocuk önü açtı. "Bu Gideon, birkaç ay sonra hayallerimdeki kütüphaneye kavuşacağım. Gideon, bunlar kuzenim Zoey, kocası Boone ve inkar edilemez derecede sevimli kızları Lexy ve Maddy."

Ne kadar sevimli olduğunu kanıtlamak istercesine, Maddy kendini öne doğru attı. Gideon, iyi refleksleri sayesinde onu tek koluyla yakaladı. O anda Maddy, ona bir öpücük daha kondurdu.

Zoey kahkahayı bastı. "Üzgünüm, sınır tanımıyor."

"Sorun değil. Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

Lexy, Gideon'un bacağına tırmanmaya çalışmak için köpeği bir süreliğine yalnız bıraktığında, Boone onu kucağına aldı.

"Ben yolundan çekileyim."

"Hayır, şarabını bitir," diye ısrar etti Arden.

"Demek marangozsun."

Gideon, Zoey'e Maddy'yi devraldığı sırada bir göz attı.

"Bazen."

"Gideon, Joe Riley'nin torunu. Riley's Hardware'den."

"Tabii, seni daha önce gördüğümü sanmıştım. Birkaç ay önce oraya gitmiştim," dedi Boone. "Riley's'te ihtiyacın olanı bulamazsan, Joe senin için bulur."

"Kim sürüyor?"

Zoey yumruğunu kaldırdı. Gideon, Zoey'in taşıyla kocasının makasını ezip geçirdiği taş, kağıt, makas oyununu izledi.

"Vay canına. Bana daha fazla şarap. Demek Riverbend'de büyüdün, Gideon?"

"Hayır, çoğunlukla Los Angeles'ta.

Şarap için teşekkürler." "Akşam yemeğine kalabilirsin."

"Babam beni bekliyor. Paket yemekle." Gerçi şu anda canı spagetti ve köfte çekiyordu.

"Sadece bir şey var, kütüphaneye geri dönelim. Bir örneği görmem gerekiyor. Bilirsin, leke uygulanmış bir parça meşe."

"Görmezsen aptal olursun. Elimde meşe parçası ve boya var. Getireyim. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Özellikle seninle." Maddy'nin karnına parmağıyla hafifçe dokundu.

"Seni kapıya kadar geçireyim."

"Yolu biliyorum."

Zoey, kapı arkasından kapanana kadar bekledi. "Pekala, bana söyle, nasıl oluyor da şimdiye kadar doğmuş en yakışıklı erkeğe sahipsin

—pardon, Boone."

"Gözlerim var ve hüzünlü bir kadeh şarabım."

"Kütüphaneni kurmak."

"Sadece kitaplıklar." Arden kendi şarabını kaldırdı. "Sadece şanslıyım, sanırım."

On Üçüncü Bölüm

Gideon, resmi fiyat teklifiyle birlikte lekeli ahşap numunelerini Arden'in garaj yolunun sonundaki posta kutusuna bıraktı.

Onlara ulaştığını haber vermek için ona bir mesaj attı.

Böylece, konuşmaktan ve muhtemelen teklif edeceği kahveyi içme isteğinden kaçınmış oldu.

O gün boş olduğu için, salata kasesi seti için hazırladığı tasarıma başlamaya karar verdi. İnsanların neden salatalar için özel bir kase istediğini veya ihtiyaç duyduğunu tam olarak anlamıyordu, ama öyleydi.

Ve elinde güzel zeytin ağacı vardı.

Güzel, derin, hafif V şeklinde bir kase, birkaç küçük kase ve sonra da karıştırma aletleri yapabilir.

Bu onu meşgul ederdi.

Fazla boş zamanı olması, kafasını kurcalamasına neden oluyordu. Ve kafasını kurcalamak da sonunda onu sinirlendiriyordu.

Ayrıca, buradaki hayatını beklediğinden daha çok seviyordu. İşini özliyordu ve bunu her zaman özleyeceğini kabul etmişti.

Kendini bildik bileli polis olmak istemişti. Ama artık değildi.

Burada olmasının dedesine yardımcı olduğunu biliyordu, ama kendisine de yardımcı oluyordu. Burada bir amacı vardı. Dükkânda pek yoktu. İkisi de, orada yaptığı işi hemen hemen herkesin yapabileceğini biliyordu.

Ama o bir arkadaş, bir ev arkadaşı, dertlerini paylaşabileceği bir kişi oldu. Babam yalnız değildi ve kederin içinde boğulmamıştı. Ev işlerinde, yemeklerde, bahçede, tavuklarla ilgilenmede yardım edebilirdi ve etti de.

Gerektiğinde ev onarımları mı? Genellikle bunları birlikte yaparlardı.

Tüm bunlar ona hobisi için bolca zaman bıraktı. Ve orada, Los Angeles'ta asla sahip olamayacağı bir atölye ve aletlere erişimi vardı.

Kase, lamba, kesme tahtası, kutu, belki bir masa, bir bank yapabiliirdi. Ne isterse, ne zaman isterse.

Gecenin ortasında bir cesedin başında beklemek ya da bir haneye tecavüz vakasını soruşturmak için çağrılmıyordu. Hızlı araba kovalamacaları ya da yaya kovalamacaları yoktu. Rapor yazmak ya da dava dosyalarını incelemek yoktu.

Tanrım, bunları özlemişti.

Eve vardığında telefonu bir mesaj geldi. Arden.

O

bunu beklemiyordu bir beklemiyordu beklemiyordu
bu kadar Bu onu ya bir erken erkenciya da
bir o o insan

uyurken bile telefonuna bağlı olan

Hızlı hallettin, teşekkürler! Toplamın kaba tahminime çok yakın olduğu için, matematikte benden açık ara öndesin. Ama çoğu kişi öyledir zaten. Kesinlikle meşe. Renk konusunda kararsızım ama birinci seçeneğe, yani damarları ortaya çıkaran koyu ceviz rengine oldukça meyilliyim. Ama tahmine tahmin ve meşe ağacına evet. Ve bir kez daha, ne kadar süreceği konusunda seni rahatsız etmeyeceğim.

Bunun için minnettarım. Ayrıca yeğenim sana atlayıp ağzından öptüğünde bunu çok iyi karşıladığın için de teşekkür etmek istiyorum.

Renk konusunda bir iki gün içinde sana haber veririm.

Gideon mektubu baştan sona okudu ve yine de bir konuşma yapmayı başardığına karar verdi.

Meşe doğru seçim, koyu ceviz rengi de öyle. Ama bu konuda yanlış seçim yapmak istersen bana haber ver. Takacak bir şeyim olduğunda sana haber veririm.

Çocuk iyiydi. Kadınlar sürekli bana atlıyor.

Düşündü. Salata takımı mı, kitaplık mı, sonra yine vazgeçmeye başladı. Madem öyle, meşe ağacını alayım bari. Kız mesajla cevap verince durdu.

Anladım. Benim de aynısını yapmamak için kahramanca bir çaba sarf etmem gerekti.

Gölerek karşılık verdi. Alaycı bir tavrı.
Hoşuna gitmişti. Sonra malzemelerini
almaya gitti.

Bir řaka yapmıřtı. Beklenmedik bir řeydi, diye dūřündü Arden.
Aynı řekilde cevap verme dūrtüsünün en iyi fikir olup
olmadığından emin değıldi. Bu yüzden genellikle dūrtülerine
direnirdi.

Ama artık yapılmıştı.

Duvara yasladığı ve üzerine boya sürülmüş ahşap örneklerini
inceledi. Lekeler konusunda haklıydı, bu da onun da haklı
olduğı anlamına geliyordu.

Ama öğleden sonra ışığında, sonra da lamba ışığında tekrar
incelemeye gelecekti.

Ve şehre bir sonraki gidişinde, Joe ile şömine hakkında
konuşacaktı. Sandalyelerini aramaya başlayacaktı. Büyük,
yumuşak deri sandalyeler. Birkaç ilginç masa, lamba.
şöminenin üzerine asmak için, Jamie'yi andıran, hüzünlü bir
sanat eseri.

Hepsi listedeydi.

"Altı ay," dedi odaya, "ve sen benim olacaksın. Güzel
kitaplığımdan bir kitap alacağım, sevimli şöminemin önündeki
yumuşacık deri koltuğuma oturacağım ve ilginç lambamın
ışığında okuyacağım."

Ama şimdi listesi egzersiz, duş ve sonra yazmaktan ibaretti.

* * *

Dokuz ay, diye dūřündü Dustin, bir grup seansını daha zorlukla
atlatırken. Bir kadının ağlayan bir çocuğı doğurması ne kadar
sürerse o kadar.

Bununla başa çıkabilirdi. Bunu kendi yeniden doğuşu
olarak dūřünecek ve bařa çıkacaktı.

Bu cehennem çukurundan yepyeni bir adam olarak çıkacaktı.
Daha akıllı. Daha dikkatli ve kendine hakim. Deri bileziğini
çoktan elinden almışlardı, ama artık ona ihtiyaçı yoktu.

Kontrolü elinde tutan bir adam olarak çıkacaktı ve lanet parasına tekrar erişebilecekti.

Ve amacı net bir şekilde.

Kulübe. Batıda, uzak, ıssız bir yerde. Bununla ilgilenmesi gerekecekti. İntikam. Beş yılını ona borçlu olanların listesini tek tek halletmekten ne kadar keyif alacaktı.

Arden. Tüm acılarının sonundaki ödül.

Onu tekrar görmek için beklemek acı veriyordu, bazen o kadar derin ve zonklayan bir acı ki, yumruklarını birinin yüzüne indirmek istiyordu. Herhangi birinin yüzüne.

O sonsuz beş yılın ilk haftalarında bunu bir kez yapmıştı. Göbekli, lastik dudaklı küçük pislik bunu hak etmişti. Kıkırdayıp duruyordu, hep kıkırdayıp duruyordu.

Ama Dustin o birkaç dakikalık zevk ve rahatlamanın bedelini ödemişti.

Tecrit, ilaç tedavisi, ayrıcalıkların kaybı.

Böylece acıyı biriktirmeyi öğrenmişti.

Ve kız hala rüyalarında ona geliyordu. Rüyalar onu yatıştırıyordu, her zaman yatıştırıyordu, ister onu cezalandırırsa ister zevk verse.

Rüyalarda genellikle ikisini de yapardı.

Ve sonunda tekrar bir araya geldiklerinde, ömür boyu birlikte olacaklardı.

Birbirleri için yaşayacaklardı, sadece birbirlerine ihtiyaç duyacaklardı.

Elbette onu eğitmesi gerekecekti, ama sabırlı ve kararlı olacaktı. Ve bundan zevk alacaktı.

"Gülümsüyorsun, Dustin."

Dustin, grubu yöneten aptal terapist Gavin Norse'a kulak vermeye zorladı kendini.

"Bugün seni ne mutlu ediyor, bize anlatır mısın?"

"Umut." Dustin gülümsemesini genişletti. "Umudum var ve burada aldığım tüm yardım olmasaydı bu umudum olmazdı. Birkaç ay sonra tekrar hayata döneceğim. Bu konuda biraz

gergin ve endişeliydim, anlarsın ya? Ama bugün umudum var.”

“Zengin çocukların umudu olması kolaydır.”

Randy Sovini, büyükannesinin bir iblis olduğunu düşünerek kafasını kesen şişman, küçük psikopat. Dustin, ciddi bir ifade takınarak onun kafatasını bir beyzbol sopasıyla parçalamayı hayal etti.

“Aslında hiç de kolay değil. Umudu bulmak zorundasın. Onu aramalı ve bulmalısın. Umutsuzluğu ya da öfkeyi bulmak gerçekten çok kolay. Ben onları hep bulurdum. Kahretsin, onları aramama bile gerek kalmazdı.

“Hiçbir şeyde iyi olduğumu düşünmüyordum, bu yüzden vazgeçiyordum. Biliyorsun, siktir et bunu ve daha fazlasını bekle. Kazanmak için hiçbir şey yapmam gerekmeyen çok daha fazlasını, anlıyor musun? Her zaman, bir şey istiyorsam, onu almam gerektiğini düşünürdüm. Artık öyle yaşamayacağım.”

Çünkü istediğim her şeye sahip olacağım. Her şeye ve daha fazlasına. “Annem sana bakacak.”

Dustin ciddiyetle başını salladı. “Elbette bakacak, Randy. Muhtemelen ilk başta ona biraz yaslanmam gerekecek. Ama onu kullandığımı ve ona çok kötü davrandığımı biliyorum. Yine de beni sevdi. Umut beslediğim şeylerden biri de bu. Daha iyi bir evlat olacağım. Olmaya çalışacağımdan eminim.”

Onun canını boğana kadar.

“Bugün kendimi iyi hissediyorum çünkü umudu aradım ve buldum.

O umuda sıkı sıkı tutunacağım.”

“Teşekkürler Dustin. Sam, bize umduğun bir şeyi anlatır mısın?”

“Umarım öğle yemeğinde o lanet ton balığı salatası çıkmaz.”

Bu sözler gülüşmelere neden oldu. Dustin de gülerek içinden şöyle düşündü: Pislikler. Acınası pislikler. Ve dışarı çıkarken tüm o lanet olası yeri ateşe verebilmeyi diledi.

Planlandığı gibi, Arden Riverbend'e yaptığı bir sonraki seyahatte hırdavatçıya uğradı.

Tessa'yı kütüphaneyi boyarken bırakmıştı; bu da Tessa'yı sevdiğini ve ona yeterince güvendiğini, onu evde bırakıp dışarı çıkabileceğini gösteriyordu.

Joe'yu bir müşteriyle gördü, Gideon'u görmedi, ama tezgahtar — zihnindeki kayıtları taradı — Corey — yanına geldi.

"Merhaba. Selam Zorro, selam evlat. Elvis'i görmeye mi geldin?"

"Elbette geldi. Buraya geldim çünkü elektrikli şömineleriniz olduğunu duydum."

"Elbette. Size bir katalog göstereyim."

Köpekler bir araya geldiğinde, yirmili yaşların ortasında, küçük sakallı ve ceviz rengi gözlü Corey bir katalog çıkardı.

"Çok fazla var."

"Acele etmeyin. Sorunuz olursa bana haber verin."

O satış işlemlerini halletmek için odadan çıktığında, Arden sayfaları çevirmeye başladı.

Kadın bunları internette incelemişti; bunu sürecin bir parçası olarak görüyordu.

Sürekli gözüne çarpan bir model vardı, bu yüzden o seçeneklere odaklandı.

"Corey sana başlangıçta yardımcı oldu mu?"

Kız başını kaldırıp Joe'ya gülümsedi. "Evet. Ama... bu model hakkında ne düşünüyorsun, söyle bana."

Joe gözlüklerini düzeltti, dudaklarını büzüştürdü. "İyi bir marka, yoksa satmazdık. Kütüphaneniz için mi?"

"Planım o."

"Benim fikrim mi? Gideon'un yaptığı kitaplıklarla uyumlu olması açısından iyi bir seçim."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ben de öyle düşünüyorum. Taşı, farklı kahverengi tonlarını ve şöminenin süslü olmayan, sadece bir levha şeklindeki tasarımını beğendim. Pencere arasındaki boşluğa tam uyuyor."

“Gideon buralarda mı? O da bir fikri olurdu.”

“Bugün yok. Sanırım dükkânda, senin kitaplıklarını yapıyor.”

“Peki, ne güzel. Bu, Joe. Boyutunun uygun olduğunu biliyorum. Duvara bu boyut için karton bir kesit yapıştırdım. Doğrudan yere oturuyor ve genişliği mükemmel görünüyor.”

“Duvara takıp kullanabilirsin. Kablo döşemeye gerek yok. Kurulumu çok kolay.” “Kulağıma müzik gibi geldi.”

“Senin için sipariş edeceğim.”

“Hazır sipariş vermişken, terasım için bir ızgara da lazım, modern bir model olsun. Her türlü özelliği olan, tam donanımlı bir şey. Teyzem ve amcam Ohio'dan, kuzenim ve ailesi de Kaliforniya'dan birkaç günlüğüne geliyorlar. Ev turumda mangal partisi de var.”

“Bu konuda sana yardımcı olabilirim. Ailen ziyaretine gelmiyor mu?” “Onları on dört yaşındayken kaybettim.”

Yüzünde hem üzüntü hem de sempati gördü. “Arden, tatlım, çok üzüldüm.”

“Ben de de. Onlar harikaydılar harikaydılar, ve ben yapmadım yeterince onlara, onları öyle gördüğümü

Elinin sırtını okşadı. “Biliyorlardı.”

★ ★ ★

Günün sonunda, Corey kapanışı hallederken, Joe marangoz atölyesine geri yürüdü. Orada saatlerce çalışarak geçirmişti. Oğluna elektrikli aletleri nasıl kullanacağını ve onlara nasıl saygı duyacağını öğretmiş, ona ahşap hakkında ve onu nasıl kullanacağını öğretmişti.

Liam pek de ilgilenmemişti, ama yeterince iyi öğrenmişti. Ama oğlunun başka yetenekleri, başka hedefleri vardı.

Yaz ziyaretlerinde ya da okul tatillerinde geldiğinde Gideon'a da aynı şeyi öğretmişti. Ve o çocuğun

başka hayalleri de olsa da, Joe'nun öğrettiklerini Gideon çok iyi öğrenmişti.

Joe, Gideon'un genellikle son ses açtığı müziğin üstüne, kulağına hoş gelen testerenin sesini duydu.

İçeri girdi, Gideon'un bıçak boyunca tahtayı yönlendirdiğini gördü.

Ve tamamlanmış parça, bitmiş raflardan oluşan bir yığın ve yapıştırıcı kuruyana kadar kaplamayı tutan kelepçelerdeki başka bir raf.

Gideon testereyi kaldırına kadar bekledi — güvenlik önce gelir. "İlerleme kaydediyorsun."

Gideon uzaktan kumandaya basarak müziğin sesini kısıp, güvenlik gözlüklerini çıkardı. "Evet. İlk rafları yapmak istedim, içindekileri görmek için. Ama son raf yapıştırılırken bir sonrakine başlasam iyi olur diye düşündüm."

"Arden bugün mağazadaydı. Elektrikli şömine sipariş etti. Zemin tipi, taş çerçeveli. Bu vitrinlerle iyi duracak."

"Ne istediğini iyi biliyor." Gideon dükkanın buzdolabından iki kutu kola çıkardı.

"Zayıf noktalarımı biliyorsun," dedi Joe, şişeyi alırken. "Bir de ızgara sipariş etti. Stoklarımızdakinden daha lüks bir model. Ailesi ziyarete geliyor. Diğer kuzenin evinde kalacaklar—tanıştığın kuzen—ama Arden hepsini barbeküye davet ediyor."

"Tanıştıklarım oldukça iyi insanlara benziyordu."

"Konuşma tarzına bakılırsa, sanırım hepsiyle yakındır. On dört yaşındayken anne babasını kaybettiğini biliyor muydun?"

Gideon şişeyi indirdi. "Hayır, bilmiyordum. Ne oldu?" "O konuyu fazla kurcalamadım. Dükkanda müşteriler varken uygun bir yer gibi gelmedi. Benim hissettiğim kadarıyla bu teyze ve amca

onu yanlarına alıp büyütmüş olmalılar." "Zor olmuş olmalı."

“Sevdiğin birini kaybetmek her zaman zordur, ama küçük bir kızın anne babasını kaybetmesi?” Joe başını salladı. “İçim acıyor. Bence teyze ve amcası iyi insanlar olmalı. Onları sevdiği belli. Izgarayı sipariş ettiğinde, hiç çekinmeden en büyük porsiyonu seçti, güldü ve amcasının ağzının suyunun akacağını söyledi. Söyleyişinden belliydi. Sevgisi yüzünden okunuyordu.”

“Ne kadar zor olsa da, herkesin sonrası o kadar şanslı geçmiyor.”

“Hayır, değil. Los Angeles’taki işinden bunu bilirsin, görmüşsündür. Hâlâ özlüyorsun, değil mi?”

“Burada mutluyum, baba. Gerçek bu.”

"Biliyorum. Senin yanımda olman beni mutlu ediyor."

Bitmiş dolaba doğru yürüdü, parmaklarını ahşabın üzerinde gezdirdi. “Bu çok güzel bir iş, Giddyup. Çok güzel, iyi iş. Bununla geçimini sağlayabileceğini biliyorsun.”

"O zaman bu bir hobi olmazdı."

Joe ona yan gözle baktı. “Sana bu iş için para ödüyor.”

“İnsanlar hobi olarak yaptıkları işlerden de para kazanır. Reg geçimini , ama fotoğraflarını satıyor.”

“O her ikisinde de iyi. Yaz bitmeden onu ve Della’yı davet etmeliyiz, kendimiz de mangal yapalım. İkiniz tanıştığınız ilk yaz çok iyi anlaşıştınız, altı yaşından büyük olamazdınız. Ve o zamandan sonra her ziyarete geldiğinde kaldığınız yerden devam ettiniz.”

"Ona mesaj atayım."

“Öyle yap. Bu arada, bunu zımparalayıp verniklemeye hazır hale getir. Onu oraya, testere ve tozdan uzağa taşıyalım, sana bu konuda yardım edebilirim.”

Gideon yavaşça bir yudum aldı. “Ücretin ne kadar?”

Joe sırttı. “İki öğle yemeği ve bir haftalık kahve.” “İşe alındın.”

Arden klavyesinden geriye yaslandı ve ekranına baktı.

Cumartesi öğleden sonra ev işlerini bitirmek yerine masasına oturarak doğru seçimi yapmıştı.

Doğru seçimi yapmış ve ilk taslağı bitirmişti. Ve sonunu gerçekten çok iyi yazdığını düşünüyordu. İşe yaramıştı.

Umarım işe yaramıştı.

O yazarken vadiye akşam çökmüştü. Sadece Zorro'yu beslemek için durmuş, kendisi için sandviç hazırlarken onu koşturmuştu.

Masasında yemek yemişti, ama harcadığı zaman ve emek? "Kesinlikle değdi."

Parmakları biraz kaşınıyordu, ama hayır, hayır, ikinci taslağa şimdi başlamayacaktı. Beyninin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve itiraf etti ki, boynunun ve omuzlarının da.

Bilgisayarı kapatıp, ilk aylık Pazar brunch'ına ne giyeceğine karar verecekti.

Peki ya ondan sonra?

Zorro'nun başı yukarı baksın diye sandalyesini döndürdü. "Popcorn ve film izlemeye ne dersin?"

Zorro, aşağı bakan köpek pozunu yapmak için kalktı, esnedi, sonra onaylayarak mırıldandı.

"Anlaştık."

Bir elbise giyeceğine karar verdi. Pazar brunch'ında elbise giyemezse, nerede giyebilirdi ki? Zoey'nin onu ikna ettiği o yumuşak sarı elbise. Ve Arden itiraf etti ki, kuzeni onu bu konuda fazla zorlamasına gerek kalmamıştı.

Üzerine küçük beyaz bir kazak giyecekti.

Topuklu ayakkabı mı? Neden olmasın ki? Ten rengi topuklu ayakkabılar uyuyordu. Ve annesinin madalyonunu, güzel kıvrımlı küpelerini takacaktı.

"Hepsi bu kadar. Gördün mü, daha fazla kıyafetim olsaydı, bu daha uzun sürerdi. Popcorn zamanı!"

Zorro ile paylaşmak istediği için, patlamış mısırını, hak ettiği bir kadeh

ve Ohio'dan getirdiği düz ekran televizyonla oturma odasındaki kanepeye yerleşti.

Oyuncuları sevdiği için bir aksiyon-macera filmi izlemeye karar verdi. Zorro ilgisini kaybedip kıvrılıp uykuya dalmış olsa da, o sonuna kadar ilgisini kaybetmedi.

Henüz yatmaya hazır olmadığı için ikinci bir kadeh şarap içip iki film arka arkaya izlemeye karar verdi.

Yüksek puan almış bir dram seçti. Jenerik başlamadan çok önce, Zorro gibi o da uykuya daldı.

Kapıya vurma sesi onu uyandırdı. Uykulu ve sinirli bir halde yataktan kalktı. Pijama pantolonu ve tişörtüyle, çıplak ayakla, oturma odası penceresinden süzülen sokak lambalarının ışığında sendeleyerek kapıya doğru yürüdü.

"Bir dakika! Tanrım, bekle."

Yarı uykulu halde, kilidi açmaya çalıştı, sonra kapıyı açtı.

"Sana çiçek getirdim!"

O gelmeden bir an önce korku onu sardı. Yüzüne bir darbe indi ve düşerken ağızında kanın tadını aldı.

Yıldızlar, diye düşündü, yıldızlar yine dönüyor.

O, kız yerde sürünerek uzaklaşmaya çalışırken çiçekleri kızın üzerine saçtı.

Bu sefer çığlık attı. Kulakları çınlayana kadar çığlık attı, ama kimse yardıma gelmedi.

"Benimle uğraşmamalıydın, Arden."

Onu saçlarından tutup kaldırdı, tekrar vurdu, sonra bırakınca kafası yere çarptı ve yine yıldızlar dönmeye başladı.

"Bir ders alman gerekiyor ve ben sana bunu öğreteceğim."

Üzerine çöktü, gömleğini yırttı. Kız direnirken, çığlık atarken, elini boğazına doladı.

Ciğerleri nefes almak için çırpınırken, boğazı yanarken, sadece onun gözlerini görebiliyordu; çılgın bir öfkeyle dolu gözleri.

Boğulurken uyandı. Nefes almaya çalışırken, görüşü bulanıklaşmaya başladı. Kayıyor, diye düşündü. Uzaklara kayıyor.

Havlayarak, sızlanarak, Zorro patilerini kanepeye koydu. Elini, yüzünü yaladı.

Kollarını ona doladı, sıkıca sarıldı, tekrar nefes alabilene kadar onu kendine yakın tuttu. Titriyordu, o da onu okşadı, ikisini de sakinleştirdi.

"Seni korkuttum, biliyorum, seni korkuttum. Ama ben iyiyim. İyiyim.

"Sen yanımdasın, o yüzden ben iyiyim."

Yere uzandı, onun başını okşayarak kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi.

"Bu rüyayı ne tetikledi?"

Aylardır böyle bir rüya görmemişti. Daha da uzun zamandır. Sinirleri yüzünden sık sık eve kapanmak zorunda kaldığı zamanlarda bile böyle rüyalar görmemişti.

Aşırı yorgunluktan, diye karar verdi. Çok uzun süre çalışmıştı. Şarap, patlamış mısır, dram filmi, her neyse. Ama şimdi iyiydi.

Eğer tekrar olursa, Dr. Wren'e başvurup bir kontrol yaptıracaktı. Böyle bir şeyi görmezden gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Şimdilik, bunun tek seferlik bir şey olduğunu varsayacaktı.

"Yatmaya gidiyoruz, benim çok iyi oğlum, benim iyi, cesur oğlum. Ama önce bir daha dışarı çıkmalısın, ben de biraz hava almam lazım."

Serin hava ve gecenin sessizliği iyi geldi. O sessizlikte bir baykuşun sesini duydu ve bu sesin sakinleştirici olduğunu fark etti. Vadiye birkaç ışık serpiştirilmişti, ama vadi yıldızların parıltısı altında uyuyordu. Ve buradan bakıldığında, huzur içinde uyuduğunu düşündü.

Zorro ona geri döndüğünde, içeri girdiler. Kapıyı kilitledi, sonra bir dakika durup kendini değerlendirdi.

Hayır, kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırmaya gerek yoktu, böyle bir dürtü de hissetmiyordu. Kasesini ve bardağını mutfağa götürdü, bulaşık makinesine koydu.

Mudroom'u kilitlediğini biliyordu, ama kontrol etmenin takıntılı bir davranış olduğunu düşünmedi.

Yukarı çıktılar, pijamalarını giydi, sonra dişlerini fırçalamak ve gece cilt bakımını yapmak için banyoya girdi.

Normal, normal, diye düşündü, ama Zorro kapının eşiğinde oturmuş onu izliyordu.

"Seni korkuttum. Beni de korkuttum, ama şimdi her şey yolunda."

Aynadaki kadını inceledi. Solgun değildi, gözlerinin çevresi hüznünlü değildi.

Hayatının o kısmı mı? Bitti. Artık o dairede yaşamıyordu. Hatta aynı eyalette, aynı lanet saat diliminde bile yaşamıyordu.

Ve o, hâlâ aylarca hapisteydi. Artık nerede yaşadığını bilmiyordu ve bu bilgi biyografisinde de yoktu.

Burada sadece güvende değildi, kendini güvende hissediyordu. "Yatma vakti," dedi Zorro'ya.

Yatağının etrafında dolaştı ve gece arkadaşı seçti.

Kız, yastık kılıflarını ve süs yastıklarını çıkardı, ama Burnie'yi bıraktı.

Işığı kapattı, ejderhayı kollarının arasına alarak yatağa uzandı. Ve durumu yeniden değerlendirdi.

Yatak odasının kapısını kilitlemeye ya da hava alması için bir parmak kadar açık bıraktığı pencereyi kapatıp kilitlemeye gerek yoktu.

"Sadece kötü bir rüya," diye mırıldandı. "İnsanlar rüya görür."

Gözlerini kapattı, Zorro'nun düzenli nefes alışını, yaprakları okşayan esintiyi, baykuşun sesini dinledi.

Uyku gelmeyince, gevşeme nefesleri aldı ve gözünde canlandırdı.

Kendini bitmiş kütüphanesinde gördü, köpek alevlerin dans ettiği şöminenin önünde uyuyordu. Dışarıda kar yumuşak ve sessizce düşerken, o büyük, yumuşak koltukta bir kitapla oturuyordu.

Belki şu anda yaşadığı yerde çok ya da sık kar yağmıyordu, ama bunu hayal edebiliyordu.

Yani dünyası? Huzur içinde. Evi? Güvenli. Hepsini hayal ederek uykuya daldı.

On Dördüncü Bölüm

Sabah sakin ve zihni açık bir şekilde uyandı ve önceki gün ihmal ettiği bazı ev işlerini halletmek için yeterince erken kalkmıştı.

Çalışırken, temizlik hizmeti fikrini yeniden düşündü. Ve yine reddetti. Evde sadece o vardı ve o, doğası gereği evini temiz ve düzenli tutuyordu.

Ama her şeyden öte, evinde bir yabancıнын bulunmasından rahatsızlık duymamaya kendini ikna edemiyordu. Henüz değil, henüz değil.

Ayrıca, duşa girerken kendine, artık her şeyin bittiğini söyledi.

Makyajını özenle yaptı, saçlarını balık kuyruğu örgüsü şeklinde ördü — hiç de kolay bir iş değildi. Elbisesini giyip aynaya baktığında, harcadığı zaman ve çabanın buna değdiğine karar verdi.

İnsanlarla tanışacaktı. Bu ihtimal onda endişe yaratmıyordu. İsteddiği veya ihtiyaç duyduğu anda oradan ayrılabilirdi. Ama Tanrı şahidimdir ki, çok iyi bir ilk izlenim bırakacaktı.

Küpeleri, madalyonunu, küçük beyaz süveterini ve ten rengi topuklu ayakkabılarını giydi. Ve kendini Pazar brunch'ı için giyinmiş saydı.

"Aşırı giyinmiş miyim? Kahretsin. Kes şunu. Artık çok geç." Son olarak, Zorro'ya döndü.

"Bunun için beni affet."

Kırmızı papyonu Zorro'nun tasmaına taktı.

"Çok şık görünüyorsun." Ve biraz şaşkın.

Aşağıya inip buzdolabından şampanyayı çıkardı ve bunun için satın aldığı şık bez çantaya koydu. Zorro'nun tasmaını taktıktan sonra burnunu öptü.

"Sen de insanlarla tanışacaksın, o yüzden uslu bir çocuk gibi davran."

Onu sıcak, bulutlu bir güne çıkardı. Topuklu ayakkabılarla bile bu kısa mesafeyi yürüyebiliyordu.

Kasabaya gidip gelirken arabayla geçerken o evi görmüş ve hayran kalmıştı.

Döşeli bir yol, büyüleyici ön bahçeyi ikiye bölüyordu ve taş temelli, altın rengi sedir kiremitli bir eve uzanıyordu. Geniş pencereleri güneş ışığında parıltıyordu.

Cesur kırmızı kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Ve zil seslerinin "Für Elise"yi çaldığını duydu. Jamie kapıyı açtığında yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı.

Jamie pembe gömleğinin üzerine gümüş mavisini bir yelek giydiği için, fazla şık giyinmediğine karar verdi.

"Şu haline bak! Bir güneş ışığı gibisin." Omuzlarından tutarak, iki yanağına da öpücük kondurdu. "Ve sen, genç ve şık beyefendi." Zorro'yu selamladıktan sonra, Arden'in elini tuttu. "İçeri gel, mütevazı evimize gel."

Yüksek tavanlı, modern bir kristal avizeye sahip giriş holünde, kıvrımlı antika banklarda, pembe zambaklar ve beyaz güllerle dolu vazoyla süslenmiş masada mütevazı bir yan görmedi.

"Çok güzel, ama başka türlüünü beklemiyordum. Davet ettiğiniz için teşekkürler."

Şampanyayı uzattı.

"Ve bize köpüklü içecek getirdi! Şık bir komşum olduğu için kendimi şanslı sayıyorum."

Adam onu merdivenlerin kıvrımından geçerek, şimdiye kadar gördüğü en büyük mutfak adasına sahip devasa bir mutfaka, dergiden çıkmış gibi hazırlanmış bir masanın bulunduğu yemek odasına ve geniş bir salona götürdü.

Ve insanlar, en az bir düzine insan ve birkaç köpek.

“Nick, aşkım, hanımefendinin bir mimosa'ya ihtiyacı var. Millet! Bu muhteşem Arden ve yakışıklı refakatçisi Zorro. Sizi tanıştıracacağım sevgilim, ama ilk turda isimleri hatırlamaya çalışmayın.”

Arden, köpekler de dahil olmak üzere isimleri sayarken bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Zorro çoktan kendini evindeymiş gibi hissediyor, köpekleri, ayakkabıları, her şeyi kokluyordu.

Tessa'yı tanıyordu, ancak ilk bakışta, sallanan çiçekli elbisesi ve omuzlarına kadar uzanan güneş gibi parlak saçlarıyla ressamı tanıyamamış olabilir.

Hızlı gülümsemesi ve kıvrıkcık kahverengi saçlarıyla Tessa'nın Hawk'ıyla tanıştı ve onun Riverbend polis departmanında çavuş olarak görev yaptığını öğrendi.

O isimleri yüzlerle eşleştirmeye çalışırken —Marcus, Leo, Bonita, Rosa, Will— kapı zili tekrar çaldı.

Jamie kapıyı açmaya giderken Nick ona bir mimosa getirdi.

“Teşekkürler . Bu harika harika. Senin
mutfağın harika tek kelimeyle
muhteşem.”

“Özel yapım. O ve Jamie'nin stüdyosu önceliklerimizi oluşturunuyordu. Ve karar verdik ki, eğer bundan sonra da birbirimizi sevip birlikte kalırsak, her türlü zorluğun üstesinden gelebileceğimize.”

“Cissy, Dom, bu Arden, yeni ve değerli komşumuz, ve onun yakışıklı Zorro'su. Diğerlerini tanıyorsunuz. Şimdi tüm iyi köpeklerin dışarı çıkıp oyun oynama zamanı. Hadi çocuklar. Arden, benimle gel de oğlunun güvende ve mutlu olduğundan emin ol.”

Onu döşeli bir terasa çıkardı. Terasın ötesinde, —beyaz çitlerle çevrili—kızın sadece köpek oyun parkı olarak adlandırabileceği bir yer vardı.

Burada dachshund kafalı bir tünel, alçak bir tahterevalli, iki taraflı bir rampa, uzanmak için yastıklı minderler, çemberler, banklar ve bir sulama istasyonu vardı.

Arden burasını bir tür köpek apartmanı olarak gördü. "Vay canına."

"Saçma, değil mi?"

Evet, ama aynı zamanda — "Tatlı ve sevimli."

"İsis oyun randevularını çok seviyor. Kasabada güzel bir küçük köpek parkı var, ama bu tam burada. Zorro'yu bırakabilir miyim?"

Zorro, saçında fiyonk olan bir kanişle birlikte çoktan koşuşturmaya başlamıştı.

"Bence köpekler için bir cennet bulmuş."

"O zaman içeri gidelim. Ziyafet vakti yaklaştı."

Abartmıyordu.

Crème brûlée Fransız tostunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama canı çekmişti. Ve mini tarçınlı çörekler, omletler, şık bir kiş, üçgen şeklinde servis edilen otlu patates kızartması, pastırma, limonlu krema ile servis edilen çörekler ve daha fazlası.

Masada yirmi kişi oturuyordu ve her koltuk doluydu. Konuklar arasında eşcinseller, heteroseksüeller, evliler, bekarlar, siyahlar, beyazlar, esmerler, gençler, yaşlılar ve her yaştan insan vardı.

Sohbet akıcıydı, şampanya da öyle.

Yedi, konuştu, güldü ve zaman zaman, ailesi ve tanıdıklarının dışında da sosyalleşmekten keyif aldığını hatırladı.

Onlar kapuçino içerken, hatta bazıları yaban mersinli kırıntı kek ve çırpılmış krema için de yer ayırırken, Jamie Arden'ı masadan kaldırdı.

"Evi gezdirmedim sana."

"Oh, çok isterim. Hem de yediğim yemekleri biraz yakmak için bir fırsat. Dürüst olmak gerekirse Jamie, her şey muhteşem. Sanki filmde çıkmış gibi."

"Daha iyi bir iltifat olabilir mi?" "Bunu gerçekten her ay mı yapıyorsunuz?"

"Evet, yapıyoruz ve her dakikasından keyif alıyoruz. Arkadaşlarımızın çoğu çok yoğun bir hayat sürüyor. Bu, bir günün bir kısmında bir araya gelip, bağımızı kaybetmemek için bir fırsat."

Onu aşağı kata götürdü ve alt katın da çok güzel bir şekilde dekore edildiğini görünce hiç şaşırmadı; artık çok beğendiği antika bir bar da vardı. Sonra tekrar ikinci kata ıktılar.

Ana yatak odasının açık Fransız kapılarının önünde durduğunda i geçirdi.

"şimdi ben de kendime böyle bir tane istiyorum. Fransız kapılar, bir balkon."

"Asla pişman olmayacaksın. Nick, Isis ve ben sık sık burada oturur, gün batımını izler ya da ay ışığında vakit geçiririz."

"Zorro dışında, izleyecek ya da vakit geçirecek kimsem yok."

"Olacak." Belki.

Bir gün.

"Henüz listede yok."

"Bana listelerinden bahsetmiştin. Hayalindeki erkeği de oraya ekle."

"nce hayalimdeki erkeğin niteliklerini belirlemem gerek. Sen ve Nick gerçekten çok güzel bir yuva kurmuşsunuz. Her ayrıntı mkemmел."

"Biz titiziz."

"Sizler, mkemmел zevke sahip, seçici erkeklersiniz. Nick bana mutfak ve stdyonuzun en önemli yerler olduğunu söyledi. Stdyonuzu görebilir miyim?"

"Bir sonraki ve son durak."

Onu başka bir merdivenlere götürdü.

"atı katı," dedi. "Her sanatçının bir çatı odasına ihtiyaçı vardır." Enst kata çıktıklarında bir kapıyı açtı.

Kirişler açıkta bırakılmıştı ve aralarından güneş ışığı tavan pencerelerinden içeri dökülüyordu. Duvarın bir kısmı çıplak taştan yapılmıştı ve buraya bir şömine ile rahat bir oturma alanı eklenmişti. Bir kanepе, iki deri koltuk, tahtadan yapılmış bir masa.

Duvarlarda resimler asılıydı; diğerleri ise duvara yaslanmıştı.

Bunun ötesinde sanatçının dünyası uzanıyordu. Bir tabureli bir tezgahta fırçalar, palet bıçakları ve adını bilmediği diğer aletler için düzenleyiciler vardı. Raflarda boyalar, bazıları kutularda, bazıları tüplerde, fırça temizleyiciler ve yığınlarca tuval duruyordu.

Hepsinin ortasında bir şövale duruyordu ve üzerinde, kayalık bir yamaçta duran, alev kırmızısı tek bir ağacın resmedildiği, henüz bitmemiş bir tablo vardı.

"Burası ne harika bir çatı katı, Jamie."

"Benim bir hayalim, uzun zamandır kurduğum bir hayalim, gerçeğe dönüştü."

"Gerçekten güzel bir rüya. Peki ya bu?" Tuvalin yönünü işaret etti. "Harika olacak. Yalnız bir ağaç, ama o yalnızlık içinde muhteşem."

"Beni anlıyorsun," diye mırıldandı.

"Evin her yerinde resimlerini gördüm." "Nick beni seviyor."

"Eminim seviyordur, ama bunun tek nedeni o değil. Yatak odamdaki tabloyu seninle tanışmadan önce almıştım, yani o sanatçıya duyduğum sevgiden değildi."

Kadın ona döndü. "Sipariş alıyor musun?"

"Tatlım, geçimimi sağlamam lazım, o yüzden elbette. Ve eğer senin içinse, hiç şüphe yok."

"Sipariş ettiğim şöminenin üstüne, kütüphanem için bir şey istiyorum. Ne olması gerektiğini bilmiyorum, ama senin çalışmaların, şey, işe yarıyor."

"Senin için bir tablo yapmaktan büyük mutluluk duyarım. Nick'le birlikte birazdan aşağı inip bir göz atmaya ne dersin? Tessa, kütüphanenin renginin ona İngiltere'deki eski bir malikaneyi hatırlattığını söylemişti, o yüzden onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet, lütfen."

Zorro ile eve yürürken, şampanya, yemek ve arkadaşların eşliğinde keyifli bir yorgunluk hissetti.

"Harika vakit geçirdik, değil mi?" Köpekler gülümseyebilseydi, o gülümseyecekti.

Arden ikinci taslağı hazırlamaya başladı. Ailenin ziyareti yaklaştığı için, gün boyunca bunu aklından çıkarmak zorundaydı.

Akşamüstü barbekü menüsü üzerinde çalıştı. Bu sefer hamburger ve sosisli değil. Biftek ve somon. Somonu nasıl ızgara yapacağını bilmiyordu ama internet bunun için vardı. Ayrıca ikisine de en iyi eşlik edecek yan yemekleri bulmak için de yararlı olabilirdi.

Tatlı ne olacaktı? Nick halledecekti.

Bir piknik masası, teras ve veranda mobilyaları almak için zaman ayırması gerekiyordu. Parti ışıklarına karşı koymamaya karar verdi, bu da bir merdiven satın almasını gerektirdi.

Merdiveni kurarken, zaman yönetimi konusunda kendini tebrik etti. İkinci taslağı hızla ilerliyordu, terasında bir piknik masası, sevimli dış mekan sandalyeleri, Adirondack sandalyeleri ve verandada şemsiyeli bir masa vardı.

Artık tek ihtiyacı olan şey ızgara ve parti ışıklarını asabilme yeteneğiydi.

Bu konuda da internete başvurmuştu ve başaramazsa, çok daha becerikli olan Zoey'e mesaj atacaktı.

İşlemi incelemiş, gerekli her şeyi satın almıştı. Derin bir nefes aldı, sonra merdivene tırmandı ve kanca kancalarının nereye takılması gerektiğini ölçüp işaretledi.

Memnun kalınca, kancaları vidalamak için eline aldı. Ancak bunun, tanıtım videosunda görüldüğü kadar kolay olmadığını fark etti.

Azim ve küfürler eşliğinde üç tanesini takmayı başarmıştı ki, Zorro havladı ve onu merdivenden düşürmek üzereydi.

Sonra buna cevap veren derin bir havlama duydu. Bunu birkaç kez duymuştu. Elvis.

Onun ızgarası!

Merdivenden indi, terastan aşağı indi ve evin etrafında koştu.

Zorro, Elvis'e ön bahçeyi gezdiriyordu. Joe, Gideon ve başka birinin kamyonetten indiğini gördü.

"Izgaranı getirdim," diye seslendi Joe. "Çok güzel olmuş. Montajı biraz zaman aldı."

"*Biraz* zaman aldı demek az kalır. Bu Reg," diye ekledi Gideon ve geriye doğru park ettiği kamyonetin arka kapısına bir rampa yerleştirdi.

"Kölelik. Merhaba. Çok güzel bir ızgara, ama beni dehşete düşürüyor."

Adam, açık kahverengi saçlarının üzerine RIVERBEND HIGH yazan bir beyzbol şapkası takmıştı. Onunla yaklaşık aynı boydaydı, neşeli mavi gözleri ve çocuksu yüzünde dağınık çiller vardı.

"Yardım ettiğiniz için teşekkürler. Oh, gerçekten çok büyük ve çok parlak.

Ve... bu benim kitaplığım mı?"

O koşacak koşardı yukarı rampayı
rampayı eğer Gideon yolu

kapatmamış olsaydı.

"Bir. Onu yerine oturtmak, çalıştığından emin olmak, ayarlamaya gerek kalmadığından emin olmak istiyorum. Bir," diye tekrarladı.

O o beklemediği beklemiyordu
beklemiyordu, hiç eşdeğer büyük
büyük bir bonus oldu.

"Üzerine o yastıklı şeyi koymuşsun, o yüzden tam göremiyorum.

Ben..."

"Önce ızgara. Ve bu hiç de hafif bir şey değil."

"Yardım edebilirim." O itiraz edemedi, kız iki kolunu da gerdi. "Yardım edebilirim."

"Evet, yardım edebilir." Reg ona gülümsedi. "O pazılar benimkilerden daha iyi."

Hafif bir şey değildi, ama dördü birlikte onu rampadan aşağı indirdiler ve evin etrafından taşıdılar. Teras merdivenlerinden yukarı çıkarmak için durup ayarlamalar yaptılar.

"İşte, tam buraya. Vay canına!" Arden omuzlarını çevirdi. "Amcam bunu görünce ağlayabilir."

"Olabilecek her türlü özelliği var." Joe başını sallayıp kutuyu okşadı.

"O şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu Reg.

"Kullanım kılavuzunu internetten okudum. Bu akşam tekrar okuyacağım. Çok teşekkür ederim. Hepinize soğuk bir içecek getireyim. Buzlu çay yaptım, oldukça güzel oldu."

"Hiç fena olmaz." Joe merdivene ve piknik masasındaki ışık zincirlerine baktı. "Asılı ışıklar mı? Hoş bir dokunuş."

"Umarım öyledir."

"Bunu ben halledesem mi? Giddyup ve Reg o kitaplığı içeri getirebilir. Sonra da o soğuk içecekleri içeriz."

"Oh, bunu yapmanı istemem ki..."

"Hoşuna gitti," dedi Gideon basitçe. "Hadi Reg. Bu ön kapıya girecek."

"Ben senin için açayım."

İçeri koştu, ön kapıya doğru koştu. Kendine sadece kafasında çığlık atıp zıplamasını emretti.

"Çarpma, çizme," diye düşündü, Gideon'un öncülüğünde kütüphaneye doğru ilerlerken.

Kutuyu dik durdurdular, kız mırıldandı, sonra dokunmak için elini uzattı.

Gideon elini kenara itti. "Git buradan." "Ne?"

Ben..."

"Düşüncelerin çok yüksek sesle çıkıyor. Git buzlu çay falan getir."

Birkaç dakikaya ihtiyacımız var."

Bu hoşuna gitmedi, ama onun istediği gibi yaparsa onu daha çabuk yerinde görebileceğini düşündü.

Joe'ya bir bardak götürdü.

"Beni kovdu."

"O böyle yapar." Joe merdivenden aşağıya baktı. "Bundan ve diğerleri bittiğinde de memnun kalacaksın."

"Zaten mutluyum."

İçeri girip doğruca kütüphaneye yöneldi.

Elini önce ağzına, sonra kalbine götürdü. Mutlu kelimesi yetersiz kalıyordu. Derin

duvarlarla kontrast oluşturan koyu, pütürlü ahşap, o kadar zengin ve sıcaktı ki. Temiz çizgiler her şeyi sade ve yerinde tutuyordu.

O neden neden bunu istediğini bunu
görmek görmek kendini yerinde

“Çok güzel, Gideon. Burada kalabilir mi? İçine kitap koyabilir miyim?” “Evet, burada kalacak ve içine koymak istediğin şey de bu, o yüzden

devam et.”

“Alt kısımdaki küçük dolaplar gerçekten işe yarıyor, hoş bir hava katıyor.”

“Ve o ışıkları istediğine göre, fişi gizleyecekler.

Neyse, bu da bir tane.”

“Geri gel, biraz çay iç.”

“Gerçekten çok güzel bir evin var,” dedi Reg mutfağa dönerken.

“Teşekkürler. Burada ne kadar uzun kalırsam, o kadar çok seviyorum.” “Doğu kıyısından geliyorsun, değil mi?”

“Aslen Brooklyn’denim, sonra Ohio’ya taşındım. Şimdi buradayım ve Pasifik Kuzeybatı bana çok uygun. Bunun bir kısmı da bir gün Riley’s Hardware’e girip Joe’yu bulacak kadar şanslı olmamdan kaynaklanıyor.”

"O en iyisi."

“Dışarı çıkıp en iyilere yardım edeceğim.”

Reg, Gideon'a başını salladı. "Her zamanki gibi gereksiz yedeklik görevini üstleneceğim."

"Buzlu çaya kurabiye ekleyeceğim."

Gideon kapıda durdu. "Oreo mu?"

"Bu sefer değil. Komşum, fırıncı Nick'ten bir hediye paketi."

"SS ve C'deki adam mı?" diye sordu Reg. "Onun kurabiyeleri diğer tüm kurabiyeleri kıskançlıktan ağlatır."

"Ben getiririm."

O kurabiyeleri ve kalan çayı getirdiğinde, işleri neredeyse bitmişlerdi. Gideon merdivende durmuş, ampulleri takıyordu.

“Çok hızlı çalıştın ve tam istediğim gibi asmışsın.”

"Her şeyi ölçüp hesaplamışsın," dedi Joe ve bir kurabiye aldı. "Akşamları burada oturduğunda ortama hoş bir hava katacaklar."

"Gerçekten çok teşekkür ederim. Ben yapsaydım üç, belki dört kat daha uzun sürerdi. Bu akşam burada oturduğumda seni düşüneceğim."

"O devasa ızgarada ilk ne pişireceksin?" diye sordu Reg.

"Muhtemelen bu akşam deneyeceğim, belki biraz tavuk ızgara yaparım. Asıl olay ailem geldiğinde olacak. Porterhouse biftekleri ve yabani somon filetoları, kızarmış sebzeler için aldığım ızgara sepeti, yan ocakta pişecek baharatlı karidesler... Tam anlamıyla işine yarayacak."

Reg, onu incelerken bir kurabiye çiğnedi. "Ailenin bir parçası olmak için kriterler nelerdir ve boş yer var mı?"

"Sanırım bugün onursal statü kazandın."

"Dikkatli ol." Gideon başka bir ampulü taktı. "O kadar da önemli biri değil ama bir at gibi yiyor."

"Bende o güç var. Riley'ler ben oradayken her zaman benim için fazladan bir tabak hazırlarlardı, sonra şanslıydım ve yemek yapmayı seven, akıllı, güzel, hoşgörülü bir kadınla evlendim."

"O benden daha aşağı biriyle evlendi," dedi Gideon, Joe ise gözlerini devirdi.

"Çok doğru. Ama o benim onu..." Arden'a baktı, kaşlarını oynattı. "Eğlendirmemi seviyor."

Joe güldü. "Tamam, çocuklar. Burada bir hanımefendi var."

"Sorun değil, Joe. Kadınlar eğlendirilmeyi sever."

Gideon son ampulü takarken ona eğlenceli bir bakış attı. Kabloyu evin köşesine düzgünce sabitledikten sonra, fişi dış mekan prizine taktı.

Işıklar yandı ve Arden alkışladı. "Bu işimizi görür. Merdiveni nereye koyayım?" "Kulübeye koy. Ben hallederim."

Bunu görmezden gelerek merdiveni katladı ve kendisi indirdi.

"Hepiniz günümü güzelleştirdiniz. Mangal, ışıklar, kitaplık. Keşke buzlu çay ve kurabiye yerine hamburger ve bira ikram edebilseydim."

"Bunlar gayet iyi. Burası çok güzel bir yer, Arden. Güzel bir bahçe, yemliklerdeki kuşlar, güzel ağaçlar."

"Gerçekten çok seviyorum."

"Çıkarken içinden geçsem sorun olur mu? Evi ve kitaplığın yerini görmek istiyorum."

"Tabii ki, gelin."

O önden yürüdü, köpekler arkadan takip etti, Gideon da onların peşinden gitti.

"Güzel bir mutfak. Kullanılmış ve iyi bakılmış gibi görünüyor."

"Bir kızın yemek yemek Ben bende bir düşük seviyem ama bu henüz bitmedi."

"Planın var mı?"

"Henüz yok. Tam olarak ne istediğime karar vermedim. Henüz gözümde canlanmıyor. Karar verdiğimde hemen harekete geçebilirim, ama o zamana kadar? Tartışılacak ve düşünülmesi gereken çok şey var."

"Benim Colleen o yemek odasını, o parçaları çok severdi. Tabii ki, o porselen dolabını ağzına kadar doldururdu."

"O konu hâlâ tartışma ve değerlendirme aşamasında."

Kütüphaneye vardıklarında Joe ellerini beline koydu ve başını salladı.

"Seçtiğin şömineyi tam orada görebiliyorum. İyi seçim, çok iyi seçim. O kitaplıklar yerleştirildiğinde, burada müthiş bir odan olacak. Eminim onları çabucak dolduracaksın."

"Tartışmaya ya da düşünmeye gerek yok, ya da pek yok. Sadece hangi türle başlayacağıma karar vermem gerekiyor, sonra da yazara göre alfabetik sıraya göre dizeceğim."

"Tür, alfabetik sırayla mı?"

Omzunun üzerinden Gideon'a bir göz attı. "Burası bir kütüphane.

Ve bir kitap istediğimde, onu nerede bulacağımı bileceğim."

"Senin her şeyi yerli yerinde tutmayı seven bir kadın olduğunu hissetmiştim." Joe ona göz kırptı. "Bunu sana bırakalım. Gideon, kitaplıkların nereye gideceğini gördüğüme göre, artık benden daha fazla yardım alabilirsin."

"Ücretini artırma." "Müzakereler her zaman açıktır."

Arden'i şaşırtıp memnun etmek için eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu ev sana çok yakışmış."

Reg kamyonetin arka koltuğuna bindi. Arden, Zorro'nun yanında durup onlara el sallarken, Reg arkasına bir göz attı.

"Onu sevdim."

"Kimi sevmezsin ki?" diye karşılık verdi Gideon.

"Hitler. Caligula. Zodiac Katili. Ortaokulda bana fena halde sataşan Billy Adams'tan hiç hoşlanmıyorum. Sanırım ailesi Seattle'a taşındı, o yüzden lisede onunla uğraşmak zorunda kalmadım. Belki de ıslah olmuştur. Ama ben unutmuyorum. Neyse, onu seviyorum. Tam senin tipin, Gid."

"Hayır, değil."

"Tabii ki öyle. Belki görünüş olarak değil, çünkü sen genellikle kıvrımlı, esmer kızlardan hoşlanırsın, ama geri kalan her şey? Akıllı, kendine yeten, eğlenceli, zevkli, köpekleri seviyor.

"Ona çıkma teklif etmelisin."

"Neden çıkmadı bilmiyorum," diye araya girdi Joe. "Çünkü ilgilenmiyorum."

"Kırk yaş daha genç olsaydım, ona çıkma teklif ederdim. Hatta otuz yaş daha genç olsaydım. Belki de daha yaşlı, daha bilge bir adamdan hoşlanıyordur."

"Bunu yapmalısın, dede."

Joe torununa geniş bir gülümsemeyle baktı, kaşlarını kaldırdı. "Belki de yaparım."

Konuşulan kadın, sonraki iki saatini tek kitaplığını doldurmakla geçirdi. Ara sıra bir kitabı açıp bir paragraf okumak zorunda kaldığı için bu biraz zaman aldı. Ya da iki paragraf.

Sonra yere oturup kitapların nasıl durduğuna hayranlıkla bakmak zorunda kaldı.

Zorro yanına oturduğunda kolunu onun omzuna doladı. "Artık gerçekten evimdeymiş gibi hissediyorum. Raflarda kitaplar—bolca kitap—olana kadar ."

Bir i çekerek başını köpeğin başına doğru eğdi. "Tam anlamıyla evimizdeyiz, Zorro. Evimizde. Güvende. Mutluyuz."

* * *

Ailesi için mangal hazırlığı yaparken ise daha da mutluydu.

Zoey'nin evindeki akşam yemeğinde herkesi görmüştü. Onları tekrar görmek çok güzeldi.

Ama bu gece, onları kendi evinde ağırlayacaktı. Kendi evinde.

Mezeleri vardı — satın alınmış, o Gordon Ramsay değildi — şarap, bira, alkolsüz içecekler, limonata ve meyve suyu kutuları. Dışarıdaki masayı hazırlamıştı — şık bir şekilde, çünkü Jamie gelip yardım etmekte ısrar etmişti.

Nick ise barbekü partisine davetini reddettiği için tatlı için gelecekti.

Tatlılar — Nick sayesinde. Mini kremalı puflar, cupcake'ler ve muhteşem bir melek pastası ile ilekli trifle.

Somon filetoları buzdolabında marine edilmişti, biftekler hazırđı ve sepet için sebzeleri hazırlamıştı.

"Hazırız," dedi Zorro'ya.

Ve neyse ki, o n kapiya doğru koşarken.

İki araçtan, teyzesi, amcası, Travis, April, Zoey, Boone ve dört heyecanlı ocuk indi.

"Bayıldım!" diye bağırdı Jen. "Fotoğraflarını görmüştük ama şimdi daha da çok beğendim. Ne kadar güzel bir ev, Arden."

"Burada olduğunuz için çok mutluyum!"

Birbirlerini önceki gece görmüş olsalar da, kucaklaştılar, sıkı ve içten bir kucaklaşma oldu.

"İçeri gelin, evi gezelim. Ya da önce bir şeyler içelim." "Önce evi gezelim," diye ısrar etti Jen. "Her şeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sağlam görünüyor." Doug, kapıya doğru yürürken uzun uzun ve dikkatli bir şekilde baktı. "Herhangi bir sorun yok mu?"

"Hiç yok. En azından şimdilik."

Rastgele bir çocuğu, Travis'in en küçüğü Trent'i kucağına aldı. İki yaşındaydı ve oynamaya can atıyordu.

Onları ikinci kattan başlayarak gezdirdi. Evini dolduran sesleri dinledi ve bunu özlediğini fark etti.

Sessizliğe ihtiyacı olduğu şüphe yoktu, ama onlara da ihtiyacı vardı.

Onları ne kadar sık görebilirse o kadar sık.

"Çok şey başardın ve hepsi tam sana göre," dedi Jen, tekrar aşağı inerken hayranlıkla. "Ve hem de iki ay gibi kısa bir sürede."

"Bu bir macera oldu. Çok eğleniyorum."

"Burası iyi bir temel oluşturuyor, Arden." Doug ilerlerken etrafı dikkatle inceledi. "İstersen ömür boyu yaşayabileceğin bir yuva."

"İstiyorum ve kendimi buraya sağlam bir şekilde yerleşmiş hissediyorum. Ayrıca, geride kalan iki kişi için bir yer arıyorum."

"Pasifik manzarası," diye hatırlattı Travis.

"Şehir ya da kasaba hayatı," dedi Doug. "Ya da yakınında. Rahatlık, biraz yürüme mesafesi."

"Riverbend'de bunların hepsi var." Zoey kardeşine kocaman bir gülümseme attı.

"Dört torunumuzun hepsine arabayla ulaşabileceğimiz mesafede olduğumuz sürece." Jen, Maddy'yi kucakladı; Maddy de büyükannesine ıslak bir öpücükle karşılık verdi.

"Şey..." Şimdi de April gülümsedi. Kendinden emin bir şekilde. "Ya Travis ve ben o terazinin bizim tarafına bir tane daha eklersek?"

"Gerçekten mi?" Jen bir mum gibi parladı. "Bir tane daha mı bekliyorsunuz?" "Şanslı üç numara."

"Bir dakika, bir dakika." Zoey ellerini kaldırdı. "Öncelikle, yaşasın. Tebrikler. Ama biz de." Karnını işaret etti, sonra üç parmağını kaldırdı.

Daha fazla kucaklaşma, birkaç beşlik çakma.

"Kaç haftalısın?" diye sordu Zoey. "Altı hafta."

"Ben de! Bugün teyit edildi." "Sen de o aşamadaydın!"

"O zamanlar öyleydi, anne. Peki şimdi?" Bir elini karnına koyan Zoey, yengesine parıldayan bir bakış attı. "Bu bir yarış!"

Gülerek, April başını salladı. "Meydan okuma kabul edildi."

"Kutlama içkisi içmek için turu biraz ara vermeliyiz," diye karar verdi Arden. "Siz ikiniz limonata içmek zorundasınız."

Sonunda güverteye çıktıklarında, Arden Doug'ın tepkisini bekledi.

Doug ızgaraya bakarak, adeta bir sunak önünde yalvaran biri gibi ellerini uzattı. "Ah, seni muhteşem piç. Babam burada!"

"Sen biftek yap, ben somon ve karides yapayım."

Ama o, ızgaranın her santimini inceleyerek kendini meşgul etti. "Bir tütsü kutun var," dedi saygıyla.

"Bir dahaki sefere deneyeceğiz. Sanırım bu, tartıya ağırlık katıyor."

"Bu pek adil görünmüyor," diye mırıldandı Travis.

"Neredeyse eşit uzaklıkta birkaç yer ayırdım. Çünkü April'ı ve çocukları seviyorum, sen de o pakete dahilsin."

"Bahçede o tünel tırmanma oyuncaklarından var." April, elini Arden'in koluna koydu. "Ve bir tahterevalli. Bu çok tatlı."

"Komşularımdan ilham aldım; tatlı yerken onlarla tanışacaksın. Zorro bayılıyor, ama çocukların da seveceğini düşündüm."

"Onları serbest bırak," dedi Travis.

Boone şarap kadehini doldurdu. “İlk nöbeti ben alayım.” Diğer ocuklar dışarı koşarken Maddy’yi kucağına alıp bahçeye doğru ilerlerken arkasına bir göz attı. “Peki ya o ızgara? Gerçekten korkutucu.”

“Ben korkmuyorum.” Ellerini ovuşturan Arden, amcasına gülümsedi. “Başlayalım mı?”

On Beşinci Bölüm

Sonunda, parti katılımcıları ailenin artık iki ızgara ustasına sahip olduğuna karar verdi.

"Bu mu?" Elini karnına koyan Doug, tabağından uzaklaştı. "İşte böyle krallar gibi yenir." Arden'a yumruğunu uzattı.

"Takım çalışması," dedi Arden.

"Buna PNW'nin bolluğunu da ekleyin. Ki..." Zoey kızlarına başını salladı. "İki prenses çok keyif aldı."

"Evet." Ayağa kalkan Boone, Lexy'yi kucağına aldı. "Bunu ben hallederim." "Akıllıca, Maddy'nin saçında somon balığı var."

Zoey

küçük kızı mama sandalyesinden indirdi. "Gidip onları biraz temizleyelim."

"Hemen arkadayız. Biliyorsun," dedi April, en küçük çocuğunu kalçasına oturturken, "Muhtemelen yakıt tüketimi iyi bir minibüs bile nakışla işleyebilirim, ama 'surf and turf' karışımını bir türlü beceremedim."

"Ama senin manicottin altın değerinde."

April, Travis'e gülümsedi. "Harika cevap. Beş dakika sonra ellerimiz ve yüzlerimiz yapış yapış olmadan geri döneceğiz."

"Tatlıdan sonra daha yapışkan olacaklar," diye uyardı Arden.

"Ondan önce kesinlikle bir molaya ihtiyacımız var, çocuklar temizlenirken biz de sana akşam yemeğini temizlemeye yardım edelim." Jen ayağa kalktı. "Sen de bize o yerler hakkında bilgi verebilirsin. Buraya gelmek, burasının bizim evimiz olması gerektiğini açıkça gösterdi."

Doug başını sallayarak tabakları istiflemeye başladı. "Küçülmekten bahsetmiştik, ama

aylık aile yemeklerini yeniden başlatabileceğimiz kadar büyük bir yere ihtiyacımız var.”

“Ve daha başlamadan altı torunumuz varken? Oyun odası olarak ayırabileceğimiz bir alan. Ayrıca, üç yatak odası. Torunlarla gecelemler, belki uzun hafta sonları.”

“Geniş bir teras ya da veranda lazım,” diye ekledi Doug. “Çünkü buraya taşındığımızda, o ızgaralardan bir tane alacağım.”

“Yani...” Çığlıklar, yüksek sesli şikayetler ve küçük çocukların kahkahaları evin içinde yankılanırken, Arden bulaşık makinesini doldurdu. *“Daha küçük bir eve taşınmak* göreceli bir kavram.”

“Aile de öyle.” Jen eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Akşam yemeğinin kalıntılarını temizlerken, çocuklar Zorro ile birlikte mutfaktan koşarak geçtiler, dilleri dışarıda, onlarla yarışıyorlardı. Sıra ona geldiğinde, Travis hepsini tekrar dışarı çıkardı.

Arden onların gidişini izledi. “Bir salıncak setine ihtiyacım var.” “Sen çok tatlısın.” Jen şimdi omuzlarına sarıldı. “Listeye ekleyeceğim.”

Arden, Maddy'nin düşüp ağlayarak gözyaşlarına boğulmasına rağmen, gürültü ve etkileşimin her anından keyif aldı.

Jamie ve Nick, Isis'le birlikte onlara katıldığında, eğlence daha da arttı. Komşuları ve ailesi birbirleriyle hemen kaynaştı. Nick'in canavar kamyonlarla oynamasını, Jamie'nin bloklardan kale yapımına yardım etmesini izledi. Çocukların etrafında ve aralarında, sohbetler pastacılıktan sanata, filmlerden kitaplara ve ev tadilatına kadar uzanıyordu; işte o anda komşuları ve Doug birbirlerine yapışkan gibi bağlandılar.

Maddy babasının omzunda uyurken, Trent'in başı annesinin omzuna yaslanmışken, onlar parti ışıkları altında sohbet ettiler.

Daha sonra, yatağına uzandığında, Arden istediği her şeye sahip olduğunu düşündü. Aile, arkadaşlar, onu besleyen ve tatmin eden bir iş.

Ve sevdiği, gurur duyduğu bir ev.

En önemlisi, kendini güvende hissettiği bir ev.

★ ★ ★

Zamanın su gibi akıp gideceğini biliyordu, ama teyzesi ve amcası Ohio'ya döndüklerinde, tatillerin geleceğini hatırlayarak kendini teselli etti. Bu yıl, artık sıraya girmiş olan Noel yemeğini o verecekti.

Yeni bir liste hazırlama zamanı. Ya da üç liste, diye düşündü. Hediyeler, süslemeler, menü.

Ama şimdilik, yaz sona ererken, dikkati tekrar kitaba döndü. Gün be gün kendini işine adadı ve çalışırken ilk taslaktaki küçük aksaklıkların ve karışıklıkların ikinci taslakta düzeldiğini hissetti.

İki hafta daha, belki üç hafta, diye karar verdi, sonra birkaç gün dinlendirip, ardından geri dönüp her şeyi parlatıp cilalayacaktı.

Hesaplarına göre, tatilleri planlamak ve hazırlamak için bolca zamanı olacaktı.

Sonra banyo lavabosunun altında bir sızıntı buldu.

"Kahretsin, tam da arka terasta çiçekler, top oynama ve şarapla güzel bir günün keyfini çıkarmak üzereydim."

Suyu sildi. Temizlik malzemelerini koyduğu kovayı boşalttıktan sonra, damlayan suyu toplamak için onu kullandı.

Çömelerek, yavaş ve düzenli damlamayı inceledi. Sonra borudaki suyu nasıl kapatacağını araştırdı.

Amcası ona bunu uzun zaman önce göstermişti, ama bu lavaboda ya da bu boruda değil.

"Muhtemelen sadece sıkılması gerekiyor. Bir anahtarım var." Zorro kolunun altından burnunu uzatırken, o boruyu inceledi. "Sanırım bunu halledebilirim."

Doug'un on sekizinci yaş gününde ona verdiği alet çantasını almak için çamur odasına indi; Doug, Travis'e ve Zoey'e de birer tane vermişti.

Boru anahtarının neye benzediğini biliyordu, o yüzden onu seçti. Tereddüt etti.

Durumu daha da kötüleştirebilirdi.

Zoey'i arayabilir ya da bölgedeki tesisatçıları arayabilirdi. Belki Jamie ve Nick birini tanıyordur, ya da Joe kesinlikle tanıyordur.

Ama aslında, muhtemelen sadece sıkılması gerekiyordu.

Dışarı çıkmaya başladı, sonra Zorro yanından ayrılıp havlayarak ön kapıya koştu.

Çarpan kalbine elini bastırarak, muhtemelen Jamie olduğunu düşündü. Öyleyse, en azından bir danışmanı olacaktı.

Ama dışarı bakıp kontrol ettiğinde Gideon'u gördü.

Elinde boru anahtarıyla bir an durdu, gözlerini kapattı.

Bütün gün çalıştıktan sonra, en eski eşofmanlarından birini giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış ve yüzünde en ufak bir makyaj bile yokken, bir erkeğin kapısına gelmemesini dilemek için ona ilgi duyması gerekmiyordu.

"Neyse."

Kapıyı açtı.

Gideon onu inceledi. "Bunu bir silah mı yoksa alet mi saymalıyım?"

"Ne? Oh, bir alet. Yukarıda bir sızıntı var, amcam gidene kadar beklemek zorunda kaldım... yani, bir hafta önce, ama yine de. O tamir edilebilecek her şeyi tamir edebilir, ama burada değil."

"Ne tür bir sızıntı?"

"Lavabonun altındaki eşyaların üzerine su damlayan türden."

Hâlâ onu izlerken, kuyruğunu sallayan Zorro'yu okşadı.

"Lavabonun altındaki suyu kapatman gerekiyor."

"Yaptım. Nasıl yapılacağını bildiğimden emin olmak için araştırdım, ama yaptım."

"Bir bakayım. Hangi lavabo?"

"Yukarıdaki ana banyoda, sol tarafta. Sızıntı yapan boruları tamir ediyor musun?"

“Genelde değil. Anahtarı ver.”

O kadın olmaktan nefret ediyordu, bir erkeğin alet gerektiren bir işi kendisinin yapmaktansa halletmesini tercih eden o kadın. Sonra bunu haklı çıkardı, çünkü anahtarı Zoey'e seve seve verirdi.

Adam başını eğdi. “Sızan boruna bir bakmamın bir sakıncası var mı?”

“Hayır. Hayır, yok.” Anahtarı ona uzattı. “Sanırım bunu kendim de yapabilirim,” dedi yukarı çıkarken. “Ama buradaki armatürler şimdiye kadar sahip olduğumdan daha kaliteli. Ve daha önce olsa, yine de amcamı arardım. 1-800-Doug Fix This numarasına.”

“İhtiyacın olduğunda kullanmayacaksan neden boru anahtarı bulunduruyorsun?”

"Doug amcam on sekizinci yaş günümde bana dolu bir alet çantası hediye etmişti. Aile geleneği. Ve bir keresinde dairemde kullanmıştım, ama yeni bir conta ya da yapışkan bir şey gerektiği için sızıntıyı sadece yavaşlatmıştı."

"Hı hı."

"Şu," dedi ve işaret etti.

"Görüyorum."

Ayrıca, temizlik malzemelerini —muhtemelen şu anda sızıntı yapan borunun altındaki düzenleyiciden çıkardığı— tezgahın üzerine, geçit törenindeki askerler gibi sıraya dizdiğini de gördü.

Çömelip boruya bir göz attı. Sonra başı önde, yüzü yukarıda lavabonun altına girdi.

“Orada durup izleyecek misin?”

"Hayır. Buraya inip izleyeceğim." Köpek Gideon'un botlarını koklarken o da çömeldi. "Tabii ki amcamı arayamam, ve elinden her iş gelen kuzenimin tam zamanlı bir işi ve iki çocuğu var. O yüzden, tekrar olursa diye ne yaptığını izleyeceğim."

“Tabii bir tesisatçı çağırmam gerekmedikçe.”

"Bu sefer gerek yok. Görünüşe göre bir somun gevşemiş. Önce contayı kontrol edeceğim. Eğer sorun yoksa, sadece sıkılması gerekiyor."

"Gördün mü, ben de öyle düşünmüştüm! Ben de öyle yapacaktım."

Tabii önce contayı kontrol etmeyi saymazsak." "Hiç kayar somunu sıkın mı?"

"Uzun zamandır sıkmadım, hem de sadece üçüncü randevudan sonra." Durakladı, ona bakacak kadar yanına döndü.

O muhteşem yeşil gözlerde eğlenceyi gördüğünde bunu anladı.

"Fazla sıkarsan, dişleri bozabilirsin. Conta gayet iyi."

"Nereden biliyorsun? Bir ara bilmem gerekebilir."

"Çatlak ya da aşınma yok. Bunları görürsen, değiştirmen gerekir."

"Riley's'ten."

"Tabii. Kayma somununu saat yönünün tersine sıkman gerekiyor. El ile sık, Iron Man gibi sıkma. Buradaki ile başla, tahliyeye en yakın olanla."

O, bir sonraki kayma somununu kontrol ederken, amcası açıklarken dinledi. Amcasının bu şekilde açıkladığını fark etti. Sabırla, adım adım.

"Tamam olmalı." Suyu tekrar açtı, sonra yavaşça çıktı. "Dene bakalım."

Musluğu açtı, sonra onun yanına çömeldi.

"Biraz sızıyor ve yavaşça damlıyordu. Artık yok."

Kafasını çevirip ona gülümsedi. "Teşekkürler. Tamir etme hevesimden dolayı, muhtemelen o somunları olabildiğince sıkı çevirirdim. Artık daha iyi biliyorum."

Cildi cam gibiydi, diye düşündü, ve gözlerinde o minik parıldayan benekler. Ve şu anda, ay ışığında çiçek açan egzotik bir şey gibi kokuyordu.

Kendine gelince, bir santim geri çekildi.

“Madem buradayım, diğer lavaboya da bir bakayım.”

“Ah, şuradaki eşyaları bir kenara çekeyim.”

Bir başka düzenleyici de, dedi, saç malzemesi gibi görünüyordu. Kadının çok fazla saçı vardı. Ve kokusu da çok güzeldi, yani lavabonun altında ne stoklamışsa, parasına değdi.

"Bunlar iyi."

"Harika. Umarım yakın zamanda tekrar boru anahtarını kullanmam gerekmez, ama gerekirse ne yapacağımı biliyorum."

Kadın saç ürünlerini yerine koydu, sonra diğer kutuyu temizlik ürünleriyle doldurup ilk lavabonun altına itti.

"Tam da doğru zamanda uğradın."

"Birkaç kitaplık getirdim."

"Sen... Tanrım, Gideon, en önemli kısmı en sona sakladın." "Elinde bir anahtar vardı."

"Kitaplık beklemiyordum. Sadece sen mi? Bugün başka kas gücü yok mu?"

"Diğer kaslar meşgul. Bir el arabam var. Senin de kasların var. Kamyondan indirmeme yardım edebilirsin."

"Evet, var ve evet, yapabilirim."

Eylül akşamları serin geçtiği için, çıkarken bir ceket aldı.

Kitaplığı rampadan aşağı, sonra da üç basamaklı merdiveni çıkıp ön kapısına taşımak için kas gücüne ihtiyacı vardı. O kitaplığı kütüphaneye itti ve birlikte yerine yerleştirdiler.

"İki kat daha harika."

İlkinde, Jane Austen ile başlayıp Arthur Miller ile bitirdiğini fark etti. O ikisini de okumamıştı, ama aradaki birkaç kitapla vakit geçirmişti.

"Ve bugün bir tane daha. Bir seferde bir ya da iki tane getireceğini bilmiyordum. Benim için harika."

“Dükkanın boyutu gayet iyi, ama kitaplık sayısı inanılmaz fazla. İşleri bittiğinde birkaçını dışarı çıkarmak daha kolay olur. Babam boyama işinin bir kısmını yapıyor, o yüzden işler yolunda gidiyor.”

“İşini de iyi yapıyor. Bu akşam randevusu var mı?” diye sordu, ikinci sandığa doğru yola çıkarken.

“Sayılır. Akşam yemeğinde birkaç arkadaşıyla buluşacak, sonra da kütüphane toplantısı var. Kütüphane yönetim kurulunda.”

“Kasabadaki kadınların ona ilgi göstermemesine şaşıyorum. Yakışıklı, zeki, tatlı, elinden her iş gelir.”

“Kadın arkadaşları var ama onun için tek kadın büyükannemdi.”

İkinci kitaplık el arabasına ulaşana kadar nefesini tuttu.

“Ne şanslı şanslı bulur kendi bulurlar. Ve flört etmek zaten abartılıyor.”

“Öyle mi?”

Bir bir yandan sabit sabit kitaplığı kitaplığı yürüdü el arabasının el arabasının yanında yürüdü.

“Evet. Abartılmış ve çoğunlukla sadece baş belası, hayal kırıklığı, endişe ve gerçekçi olmayan beklentilerle dolu.

Tamamen gerginlik dolu.”

"Tamam." Sormak niyetinde değildi, gerçekten değildi. Ama. "Neden?"

“Ne giyeceğim? Bu kıyafet ne anlatıyor?” “Evet, bu konuda saatlerce kafayı yıyorum.”

Gülerek omuz silktili. “Senin için söylemesi kolay. Ne hakkında konuşacağım? Çok mu konuşuyorum? Neden o kadar çok konuşuyor? Sıkılacak mıyım, ilgilenecek miyim, meraklanacak mıyım? Bu seksle sonuçlanacak mı ve iyi olacak mı? Seks yapma ihtimaline karşı iç çamaşırlarımı giymeli miyim, yoksa seks olursa bu çok bariz mi olur?”

“Rengi ne?”

“Randevu için seçilen kıyafete bağlı. Küçük siyah elbise randevusu mu, kot pantolon ve gömlek mi, daha şık kokteyl kıyafeti mi, yoksa açık hava etkinliği mi?”

Bu çabadan dolayı biraz nefes nefese kalan kadın, adamın kitaplığı yerleştirmesine yardım etti.

"Bu kaçınıcı randevu?" diye sordu, elini kitaplığın üzerinde gezdirirken. "Eğer bu ilk randevu değilse, ilk randevu sert ama dostça bir el sıkışmasıyla mı sona erdi?"

"Eğer öyleyse, o randevu fiyaskoydu."

"Muhtemelen. Yoksa hafif, sıradan bir öpücük müydü, yoksa uzun, uzun süren bir öpücük müydü?"

"Anladığım kadarıyla ilk randevuda seks menüde yok."

"Bu kesin bir hayır değil, ama biraz daha zaman tanınması gereken bir durum. Her şey çok gergin ve çok zahmetli. Eğer nihai hedef seksse, seks yapın ve etrafında dolanmayı bırakın."

"İlginç bir bakış açısı."

"Sadece gözlemlerim ve deneyimlerim. Bak, bunlar bu odayı nasıl değiştiriyor. Şömine gecikti, ama Joe kesin olarak gelecek hafta diyordu. Hava nasıl olursa olsun umurumda değil, onu yakacağım. Ve bir iki gün içinde buraya gelecek sandalyelerden birine oturacağım."

"İyi eğlenceler."

"Oh, inan bana, eğleneceğim." Ona döndü. "Randevun var mı?"

"Hayır."

"Tamam o zaman, sana bir sandviç hazırlayayım."

"Neden?"

"Çünkü sizin borumu tamir ettin ve bana iki kitaplık daha getirdin. Ayrıca Joe'nun arkadaşlarıyla akşam yemeği yiyeceğini söyledin. Kendime bir sandviç yapacağım, o yüzden iki tane yapacağım. İstersen yanına alabilirsin, yoksa şarap, bira ve alkolsüz içeceklerim de var."

Eve geldiğinde kendine bir sandviç yapmayı düşünmüştü. Neden ona yaptırmasın ki?

"Bir bira fena olmaz."

"Harika. Hadi Zorro. Akşam yemeği vakti."

Yerinde şarkı söyleyip dans etti, sonra mutfağa doğru koştu.

Kadın Gideon'a bir bira verdi; şişede değil, ki bu da olurdu, ama bir pilsner bardağına doldurulmuş olarak. Sonra köpeği besledi ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

"Ne istersin? Bende..." "Ne olursa."

Kadın bardağı başını başını "Bu o o
olur içinde *kumar kumarbaz mıyım*, yoksa
refleks olarak kibar mı davranırım?"

"Benim içgüdüsel nezaketim yok. Kumar oynayacağım."

O bir sürü malzemeyi masaya dizdiğinde, o mutfakta dolaştı.

Onun ocak, estetik güzel, aynı zamanda
sanki sanki pilot lisansı gerektiren bir şeye

benziyordu.

"Burada düzenli olarak yemek pişiriyor musun, yoksa o ızgarada mı?"

"Evet, burada pişiriyorum. Ama bu akşamı sandviç için ayırmıştım. Ben üçüncü nesil bir sandviç sanatçısıyım."

"Sanatçısı."

"Renk, doku, lezzetlerin birleşimi. Büyükbabam babama öğretti, babam da bana."

Adam kadının çalışmasını izledi. "İki dilim ekmek için çok uğraşıyorsun."

Kadın parmağını ona doğru uzattı. "Bu sözlerini, bu sandviçle birlikte yutacaksın, Riley."

"Belki. Joe, çocukken anne babanı kaybettiğini söylemişti. Üzgünüm. Zor olmuş olmalı."

"Öyleydi. Teyzem ve amcam olmasaydı çok daha zor olurdu. Onları önceden pek tanı mıyordum. Onlar Columbus'ta yaşıyordu, biz Brooklyn'de, bu yüzden yılda sadece birkaç kez görüşürdük. Ama benim için her zaman yanımdaydılar ve ben onlara işleri kolaylaştırmadım. Kimseye de."

"Ölüm bizi yıkar, sonra da sinirlendirir."

Aynen öyle, diye düşündü. Aynen öyle.

“Aynen öyle. Her ay bir randevu gecesi düzenlerlerdi. Eve dönüyorlardı. On altı tekerlekli bir kamyon, buzlu yol, sürücü kontrolü kaybetti. Babam anında öldü, dediler. Annem de hastaneye giderken. Ben ise evde, erkek arkadaşım olmadığı için kara kara düşünüyordum.”

Sandviçleri hazırlarken başını kaldırıp bir bakış attı.

“On dört yaşındayken hâlâ flört etmenin arzu edilir bir şey olduğunu düşünüyordum. Günlüğüme hayatın ne kadar berbat olduğunu yazıyordum çünkü... Şimdi adını hatırlayamıyorum. O anda hoşlandığım çocuk, beni hiç umursamıyordu. Belki bir kez bile. Sonra polisler ve sosyal hizmet görevlisi kapıya geldi ve berbat olduğunu düşündüğüm hayat sona erdi.”

Ona baktı. “Sen polirken muhtemelen bir kapıyı çalmak zorunda kalmışsındır.”

“Evet.”

“Özlüyor musun? Bildirimleri kastetmiyorum, o da senin için zor olmalıydı. Ama Los Angeles’ta polis olmak.”

“Los Angeles’ı değil. Burayı seviyorum, hep sevdim.” “Peki polis olmayı?”

Omuzlarını silkti. “O zaman öyleydi, şimdi durum farklı.”

Arden, onun bu konuyu konuşmak istemediğini anladı, bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Los Angeles'a ne zaman taşındın?"

"Taşınmadım. Orada büyüdüm. Çoğunlukla."

"Oh, bunu bilmiyordum. Ailen hala orada mı?"

"Çoğunlukla. Ben altı yaşındayken ayrıldılar. Bu bir randevu sohbeti mi?"

Gülerek başını kaldırdı. “Ben bunu sandviç yapıp yemek sohbeti olarak görüyorum. Madem öyle, kardeşin var mı?”

“Ondan bir üvey erkek kardeşim, ondan bir üvey kız kardeşim var. İkinci evliliklerinden. Üçüncü evliliklerinden de iki kız ve bir erkek üvey kardeşim var.”

“Her biri üç evlilik mi? Demek ki iyimser insanlar.”

“Öyle de bakabilirsin, ya da deliliğin tanımı olarak. Üçüncü deneme de tutmadı. Şimdi tekrar başa döndüler. Birlikte yaşıyorlar. Çoğunlukla.”

“Gerçekten mi? Bu hoş bir şey. Çoğunlukla ne demek?” “İkisi de iş için seyahat ediyor.”

Her bir sandviçi ikiye böldü, sonra kilerden cips aldı. “Ne iş yapıyorlar?”

“Film sektöründeler.”

“İlginç. Bir bira daha ister misin?” “Hayır, gerek yok.”

“Peki film sektöründe ne yapıyorlar?” Tabağını önüne koydu, sonra kendi tabağıyla yanına oturdu.

“O bir yönetmen.”

"Baban film yönetmeni mi? Ben filmleri severim. Zorro ve ben sık sık film ve patlamış mısır gecesi yaparız. Belki onun filmlerinden birini izlemişimdir."

"Belki." O, iri sandviçten bir ısırık aldı. Kabul etmek zorundaydı ki, tatların ve dokuların karışımı ve uyumu tam anlamıyla lezzetliydi. Ve oldukça etkileyiciydi.

"Biraz acı var."

"Bunu kaldırabileceğini düşündüm."

Eğer bu bir randevuysa, diye düşündü, onun çok konuştuğunu söyleyemezdi.

"Biraz daha bilgi versene? Mesela babanın adı gibi."

"Riley. Liam Riley."

"Tamam, bu isim tanıdık geliyor. Bir dakika bekle. Tom Holland'a aşık olduğumdan beri film bloglarını takip etmiyorum."

"O ne zamandı?"

"Dürüst olmak gerekirse, hâlâ devam ediyor. Kapımı çalsa, ona kesinlikle bir sandviç yapardım. Ama... Oh, oh! *Beaten Path*! Doğru mu? O film ondan mı?"

"Evet."

"O filmi çok seviyorum. Eğer izlenecek film arıyorsam ve o filme rastlarsam: Bang. Hemen izlerim. Başından itibaren aksiyon, cinsel gerilim,

harika diyaloglar. Bir de daha yeni bir tane var... Kahretsin, bulayım. *The Unseen*. Evet, bu. Beni çok korkuttu. İki kez izledim.”

“Neden?”

“Çünkü gerçekten çok iyi ve neyi kaçırdığımı, nasıl kaçırdığımı görmek istedim.”

Cipsle bir hareket yaptı, sonra onu yedi.

“İpuçları hepsi orada, ama hepsi çok katmanlı. Sağlam bir senaryoya ve bunun gerçek olduğuna inandırabilecek oyunculara ihtiyacın var, ama hepsini bir araya getirebilecek vizyona ve beceriye sahip birine de ihtiyacın var.

“Annen de yönetmen mi?”

"Hayır. O, sana bunun gerçek olduğuna inandırmaya çalışanlardan biri."

"O bir oyuncu mu? Adı gibi bir ipucu verebilir misin?"

"Scarlett Dash."

Arden onun omzuna yumruk attı. “Hayır! Cidden mi? O harika bir kadın. Bir sürü filmini izledim. Birkaç ay önce *Solomon’s Creek’i* de arka arkaya izledim. Çok etkileyici bir karizması var. Ayrıca, çok da güzel. Görünüşünü Joe’dan aldığını sanıyordum ama onda da biraz var. Dur!”

Parmağını kaldırdı. “Baban *Solomon’s Creek’i* yönetmiş. Bu sayede mi yeniden bir araya geldiler? Yani, vay canına. Bu çok romantik.”

“Şimdi *ciddi* konuşma sırası bende.”

“Evet, ciddiyim. Senin için biraz tuhaf, sanırım.”

“Tuhaf, tam da doğru kelime.”

“Şey, ben o çılgın çocukları destekliyorum. Şimdi *Solomon’s Creek’i* tekrar izlemem gerekecek. Aile işine katılma isteğin yok mu?”

“Kesinlikle hayır.”

“Görünüşün buna uygun. Aynan olduğu için, bilmediğin bir şeyi söylemiyorum. Ama istek yok, anlaşma yok.

başka bir şey denediğimde, sönük geldi. Sizi çekmeyen bir şeyde iyi olabileceğinizi sanmıyorum.

“Yani Hollywood’lu oğul, Los Angeles’ta çalışmayı tercih ediyor, sonra Willamette Vadisi’ne taşınıyor ve kitaplıklarımı yapıyor. Ağaç işçiliği onu çekiyor olmalı.”

“Hoşuma gitti.”

“Bu işte iyisin, yine de bilmediğin bir şey yok. Ben de perakende satışta iyiydim. Yıllarca bir kitapçıda yarı zamanlı çalıştım ve gerçekten çok keyif aldım. Ama beni asıl çeken şey o değildi.”

Oyunu oynayabilirdi.

“Yani yazar ve eski yarı zamanlı kitapçı, Columbus’tan Riverbend’e taşınıyor ve tüm kapı kollarını değiştiriyor.”

“Öyle yaptı. Ve burayı gerçekten seviyor. Hem bölgeyi, hem de kapı kollarını. Doğudan batıya, şehirden daha kırsal bir bölgeye nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyordum, ama geldiğim yeri seviyorum.”

“Özlediğiniz bir şey var mı?”

“Teyzem ve amcamı özlüyorum, ama yaklaşık bir buçuk yıl sonra buraya taşınmayı planlıyorlar. Noel için de geri gelecekler. Bazı arkadaşlarımı da özlüyorum, ama iletişim halindeyiz. Ev mi? Muhtemelen hayatımda ilk kez bir şeye bu kadar ani karar verdiğim şeydi. Ben impulsif biri değilim. Ama evi sevdim, konumunu da sevdim. Sessiz ve güvenli hissettiriyordu. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı ve bunu elde ettim.”

“Columbus sakın ve güvenli gelmiyor muydu?”

Cevap vermeden önce bir an durduğunda, “Bunda bir şey var,” diye düşündü.

“Geceleri pencereleri açık bırakıp baykuş seslerini duyabileceğim bir yerde hiç yaşamadım. Ya da o pencerelerden birinden dışarı bakıp kilometrelerce ötesini görebileceğim bir yerde. Dağları görebileceğim bir yerde. Bu yüzden, geldiğim yeri seviyorum. Görünüşe göre bu konuda ikimiz de isabetli bir seçim yapmışız.”

“Burada zaman geçirdiğim için neyle karşılaşacağımı biliyordum — yaz aylarında birkaç hafta, ara sıra tatillerde.”

“Yine de Los Angeles’tan büyük bir değişiklik. Joe emekli olduğunda hırdavat dükkanını devralacak mısın?”

Omuz silkerek birasını bir dikişte içti.

"Etkim yok, ha?"

"Bazen kaderinde olanı değil, yapman gerekeni yaparsın. Harika bir sandviç yapıyorsun, Legs."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Evet, yaparım. Tatlı olarak sana yarım Dove çikolata verebilirim, çünkü elimde sadece bir tane kaldı."

"Cazip, ama gerek yok. Ayrıca gitmem gerek."

Ayağa kalkarken, onu uzun uzun süzdü, ta ki onun rahat gülümsemesi şaşkın bir ifadeye dönüşene kadar.

"Yüzümde acı biber sosu mu var?"

"Hayır. İlginç bir yüzün var. Aynan var, o yüzden bilmediğin bir şey söylemiyorum."

Bu onu güldürdü.

"Sert ama dostça bir el sıkışmasını atlayayım mı diye karar veriyorum."

O, zaman ve yere uygun olduğu sürece içinden gelenleri yapmayı severdi, bu yüzden öyle yaptı.

Onu sandalyeden kaldırdı ve yerden yaklaşık bir santim kadar yukarı kaldırdı. Onu öpmeden önce, gözlerindeki şaşkınlığı ve başka bir şeyi fark etti.

O başka şey, kızın kendisi de biraz ateşli olmasına rağmen, öpücüğü dürtüsünün istediğinden daha rahat ve doğal tutmasına neden oldu.

Kızın elleri omuzlarına kondu ve parmakları omuzlarına gömüldü, ama o öpücüğü kesip kızı tabureye geri oturttu.

"Sandviç için teşekkürler."

"Rica ederim."

"Görüşürüz." Köpeği hızlıca okşadı, sonra çamur odasından dışarı çıktı.

Bir kurbanı tanıyacak kadar uzun süredir polisti. Birisi ona zarar vermişti, diye düşündü kamyonetine binerken. Belki bir erkek arkadaşı, belki bir yabancı, ama birisi gözlerine o bakışı koymuştu.

Bu seni ilgilendirmez, diye hatırlattı kendine. Yine de bunun için üzgündü. Bunun olmasına üzgündü, o bakışı bir anlığına da olsa geri getirmiş olmasına üzgündü.

Ve kim, nasıl ve neden olduğunu merak etti.

On Altıncı Bölüm

Sonbahar renkleri ve yağmuru beraberinde getirdi. Kitabının yazımı ilerlerken, ofisinin penceresinden her ikisinin de vadiyi kapladığını izledi.

Çalışmalar ilerledikçe, Columbus'taki işine olan odaklanmasını biraz kaybetmeye başladığını fark etti. Endişenin disiplinini bozmasına izin vermişti.

"İzin vermedim," diye hatırlattı kendine. "Sadece öyle oldu." Ve kontrolü yeniden ele geçirmek için, kendisi için doğru olan adımları atmıştı.

Zoey onu yağmurluk almaya zorladığından beri, ıslak havaya göğüs gererek bahçeden sırlı sıklam çiçekleri kesmeye, şehre arabayla gitmeye ya da Zoey'nin evinde akşam yemeğine çıkmaya cesaret ediyordu.

Akşamları, yeni kütüphane şöminesinin önünde, yeni butterscotch deri koltuklarından birine oturup kitap okuyarak kendini ödüllendiriyordu.

Zorro, başlangıçta biraz temkinli davrandıktan sonra, ayak taburesi domuzunu kabul etti. Ama ondan uzak durmaya çalışıyordu ve genellikle lamasıyla birlikte şöminenin önünde uyukluyordu.

Jamie, onun için ne çizdiğini göstermeyi reddettiği için, Jamie bunu hayal edemiyordu. Ama bunun tam da istediği gibi olacağını bilmekle yetindi.

Ekim ayı yaklaşırken, Zoey ve Boone ile birlikte ilk akşam yemeği partisini planladı ve hazırlıklarını yaptı — onların isteği üzerine çocuklar yoktu

—Jamie ve Nick'le birlikte ilk akşam yemeği partisini planladı ve hazırladı; zamanlamasının mükemmel olduğunu düşündü. İkinci taslağını planlanandan önce bitirmiş olduğu için, bir veya iki gün beklettikten sonra tekrar gözden geçirecekti.

Evin her yeri parlayana kadar evin her köşesiyle uğraştı. Masa kurulduktan sonra, o alanı dikkatle inceledi

. Ve mutlulukla, yemek odasının çok yol katettiğini düşündü.

Kendisiyle de uğraşmış, hâlâ büyük ölçüde boş olan dolabından koyu yeşil bir elbise seçmiş, saçlarını açık bırakmış ve yüzünü çerçevelemek için birkaç ince örgü eklemişti.

Zoey ve Boone kapıya geldiğinde Brie peyniri fırında, şarap havalanıyor ve jambon dinleniyordu.

"Tanrım, yetişkinlere özel bir akşam!" Zoey ona sıkıca sarıldı.

"Teşekkürler!" "Kızlarımızı seviyoruz, ama." Boone sırtarak sarılmak için yaklaştı. "O kadar meşguldük ki, haftalardır ."

"Erken geldiğimizi biliyorum, ama bekleyemedik."

"Memnuniyetle. Ceketlerinizi alalım. Aslında yağmur yağmıyor."

"Şükürler olsun. Ama," diye uyardı Boone, "tatlıya kadar yağmur yağmasını bekleyin. Yemekten bahsetmişken, harika bir koku geliyor."

Ceketini asmak için aldı. "Umarım öyledir. Hadi biraz şarap içip yetişkinlik yapalım. Sana köpüklü kızılıcık suyu, Zoey, ve içindeki sürpriz."

"Hamilelikte en sevdiğim içecek." Zoey, kolunu Arden'in beline doladı. "Boone, kütüphaneyi görene kadar bekle. Henüz bitmedi ama yine de harika."

"Haklısın." Kapıda durmakla kalmadı, içeri girdi. "Şömine çok güzel görünüyor, ama bu kitaplıklar gerçekten muhteşem."

"Onlara bayılıyorum. Her iki rafta bir kitapların yanı sıra fotoğrafları ve diğer eşyaları da eklemeye karar verdim. Bir sonraki raf için ne koyacağımı belirledim bile. Kütüphane merdiveni almayı düşündüm, ama Gideon'u bir tane yapması için ikna edebilecek miyim diye bakacağım."

"O işinde çok iyidir."

"Gerçekten öyle."

Mutfağa geri döndüler. Zorro oturmuş, Arden'in şarabı ve Zoey'in içkisini doldurmasını izliyordu.

“Yemek odana bir bak.” Ellerini beline koyan Zoey, odayı gözden geçirdi. “Martha Stewart masa dekorasyonu konusunda danışmak için uğradı mı?”

“İnternette görseller buldum. Nick ve Jamie aylık brunchları için o kadar muhteşem bir masa hazırlamışlar ki, ben de onların standartlarına uymam gerektiğini hissettim.”

“Bence tam isabet.” Boone şarabından bir yudum aldı. “Kesinlikle kendimi yetişkin gibi hissediyorum.”

“Peki ya fırında pişirilmiş Brie peyniri? Lezzetli.” Zoey kendine servis yapmaya başlamışken, Zorro ön kapıya koştu.

“Görünüşe göre Nick ve Jamie de sabırsızlanıyormuş. Partiye başlayalım.”

Arden kapıya gitti. Ve Gideon, Joe, Elvis ve bir kitaplık buldu.

“Vay canına! Dördüncü.”

“Ve beş,” dedi Gideon.

“Görünüşe göre misafirlerin varken geldik. Onları içeri alalım ve yolundan çekilelim.”

“Joe, sen asla ayak altında olmazsın. Girin, girin. Gideon, Zoey ve Boone ile tanışmıştın. Joe, bunlar kuzenlerim Zoey Rogan ve Boone Yeoh.”

“Tanıştığımıza memnun oldum. Bunları ilk kez yerinde görüyorum,” diye ekledi Boone. “Yardım ister misin?”

“Dengede tutuyoruz, teşekkürler.”

Onlar onu içeri getirirken, Zoey kütüphane kapısına doğru yavaşça ilerledi. “Tam da bunların ne kadar güzel olduğundan bahsediyorduk.”

“Oğlum işinden anlıyor. Şömine tam da olması gerektiği gibi görünüyor, Arden, şu sandalyelere bir bak. Başka biri de işinden anlıyor.”

“Tam hayal ettiğim gibi oluyor. Komşum, yerel bir sanatçı, şöminenin üstüne bir tablo yapıyor. Henüz görmeme izin vermiyor. Oh, işte dört numara da yerine oturdu. Ve beş numara da o duvarı tamamlıyor. Bütün bir duvar

kitaplıklarla dolu.” Arden sevinçle omuzlarını kaldırdı. “Ve daha fazlası da var!”

“Bana mı söylüyorsun. Hadi gidip alalım, baba.” “Evet, lütfen. Yemek yedin mi?”

“Eve giderken bir şeyler atıştıracacağız.” “Hayır, atıştırtmayacaksınız. Burada kalacaksınız.”

“Ne tatlı bir kız.” Joe omzuna hafifçe vurdu. “Ama akşam yemeğine davetsiz misafir olmayacağız.”

“Hayır, gitmiyorsun. Kalmanı çok isterim. Bol bol yaptım. Tabii, glaze soslu jambonu seviyorsan.”

Joe içini çekti. “Zayıf noktama dokundun.”

“O zaman karar verildi. İki kişilik daha yer hazırlayacağım.”

O bunu yaparken, Boone biraz daha şarap doldurdu. Arden, bir sonraki dolabı yerleştirirken bardakları kütüphaneye götürdü.

“Tam uydu.”

“Amaç da bu.” Gideon şaraba bir göz attı. “Kamyonetim var, ben sürerim ve bir kadehle yetineceğim. Sen keyfine bak,” dedi Joe’ya.

“Keyfini çıkaracağım. Teşekkürler, Arden. Uzun zamandır jambonlu akşam yemeği yememiştim.”

“Geri gel ve rahatla.”

Büyük salonda Elvis her şeyi koklayarak dolaşıyordu.

“İçindeki av köpeği,” dedi Joe. “Elvis, sakın ol.

Biz misafiriz.”

“Son iki adayımız, komşularımız, çok sevimli bir köpeği var. Isis’i de getirecekler. Onları tanıyor olabilirsin Joe. Nick, Sugar, Spice ve Coffee’nin sahibi ve işletmecisi.”

“Elbette tanıyorum. Demek resmini yapan Jamie. Onunla galerinin sanat sergilerinden birinde tanışmıştım. alışmalarını beğeniyorum.”

“Ben de.”

“Seninkilere hayran kaldık,” dedi Zoey, Gideon’a. “Kase tornalama hakkında daha fazla bilgi edinmeyi çok isterim. O tür özel dolapları yapabileceğimi söyleyemiyorum ama en azından süreci biliyorum.

Ahşap kase tornalama ya da Arden'in sahip olduğu o harika lambalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir torna tezgahın olmalı."

"Babamın var."

"Son birkaç yıldır pek kullanmadım, ama Gideon'a nasıl kullanıldığını öğrettiğimi söylemekten memnuniyet duyarım, her ne kadar o bu konuda benden bir adım önde olsa da."

Zorro yine kapıya koştu. Elvis başını eğdi, sonra daha yavaş bir şekilde onu takip etti.

"Jamie ve Nick gelmiş olmalı."

Arden kapıyı açtığında, Nick'in Isis'i, bir çekiç ve bir duvar kancasını taşıdığını, Jamie'nin ise sırtı ona dönük, çerçevesiz bir tablo tuttuğunu gördü.

"Benim," dedi ve elini uzattı.

"Hayır, hayır, hayır. Dokunmak yok, bakmak yok. Çerçevesiz asacağım. Çerçevele istiyorsan, birkaç ay beklemelisin. Ama onu yerinde asılı olarak görmeyi hak ettiğine karar verdik."

"Gerçekten hak ediyorum."

Nick, Isis'i yere indirdi; Isis, Zorro'ya kuyruğunu salladı, sonra Elvis'in yanına yürüdü. Elvis uzun burnunu indirdiğinde, Isis onunla koku koklaştı, sonra onu yaladı.

"Flörtçü," dedi Jamie. "Merhaba millet!"

"Zoey ve Boone'la tanıştınız, sanırım Joe'yla da tanıştınız. Bu da Gideon."

"Çalışmalarınızı hayranlıkla takip ediyorum." Nick, Gideon'a elini uzattı.

"Biz de sizinkini," dedi Joe. "İkinizin de."

"En son şaheserim hakkında ne düşüneceğinizi göreceğiz. Merdivenin var mı, canım?"

"Evet, kulübede. Bir saniye, ben..."

"Demek çekiç kullanmayı biliyorsun." Jamie elini saçlarına geçirirken Gideon'a flörtöz bir bakış attı. "Ve eminim merdivene ihtiyacın olmaz."

"Muhtemelen. Sana yardım edeyim."

“Nick, Arden’ı mutfakta tut. Ve bana bir kadeh şarap hazırla. Başarımı kutlamam ya da başarısızlığımı hayıflanmam gerekecek.”

“Beş dakika bekleyebilirim. Bir tabloyu asmak ne kadar sürer ki?”

“Jamie ile tanıştın mı?” Nick cebinden bir mezura ve küçük bir su terazisi çıkardı, onları Gideon’a uzattı. “Harika bir koku geliyor.”

Arden, evin insanlarla dolu olduğunu düşündü. Arkadaşlarla. İki kitaplık ve bir tablo daha ekleyin. Akşam bir numara oldu.

“Hadi sana o şarabı getirelim. Resmim asılır asılmaz akşam yemeği hazır. Her şey ısıtma fırınında ve jambon, umarım iyi kesme becerilerimi bekliyor.”

Joe parmağını göğsüne vurdu. “En yaşlı ve en deneyimli kişi olarak bu görevi ben üstleneceğim.”

"Kesme bıçağını minnetle Joe'ya devrediyorum."

Jamie'nin kesinlikle kıkırdama olarak nitelendirilebilecek bir ses çıkardığını ve Gideon'un hızlı bir kahkaha attığını duydu.

“Başka biri de flört ediyor.” Arden’a sırtarak, Nick şarabını aldı. “Ailen nasıl?” diye sordu Zoey’e.

“Çok iyi, teşekkürler. Annemler Noel için gelecekler ve Yeni Yıla kadar kalacaklar. Kardeşim ve ailesi de Noel Günü Crescent City’den arabayla gelecekler.”

“Bu iş olması gerekenden uzun sürüyor. Duvara çiviye çakman yeter.”

Nick, Arden'a bir bakış attı. “Tekrar soruyorum, Jamie'yi tanıyor musun?”

“Gideon’u da ekle,” diye araya girdi Joe. “Ölç, ölç, düzleştir, düzleştir.”

"Peki, bana bir ipucu ver. Manzara, figür çalışması, natürmort?" "Ve bu gece misafir odasında yatmakla mı sonuçlanacak? Şunu söyleyeyim

"Jamie sana söz vermeseydi, bunu bizim evimize asardık."

Bekledi, sohbetin akıcı gitmesinden ve ahududu soslu pişmiş Brie peynirinin beğeni toplamış olmasından oldukça memnundu.

Kollarını açarak Jamie kütüphaneden çıktı. "Büyük açıklama. Nazik olun."

Zaman kaybetmedi.

Kapının yanında onun yanına gelir gelmez, iki elini ağzına götürdü. Sonra dönüp sanatçıyı kucakladı.

"Teşekkür ederim. Oh, Jamie, teşekkür ederim." "Neredeyse hiç bakmadın bile."

"Birazdan daha yakından bakacağım. Ay ışığı altındaki vadi. Ay ışığında gördüğüm manzara."

"Güneşin doğuşunu çizdim ama..."

"Hayır, ay ışığı. Bu oda için ay ışığı olmalı." Geri çekildi, ellerini onun yüzüne koydu ve onu öptü. "Teşekkür ederim. Şimdi kenara çekil!"

Döndü, yaklaştı ve onun ne çizmeyi planladığını bilse bile bunu hayal edemeyeceğini fark etti.

O yumuşak tepeler, bağlar, çiftlikler ve evler, etrafı çevreleyen dağların gizemi ve ihtişamı, hepsi ay ışığıyla yıkanmış gibiydi. İnce, tüy gibi tek bir bulut, elmaslarla süslenmiş gökyüzünde süzülen rüya gibi dolunayın üzerinde süzülüyordu.

"Çok uygun, Jamie. Hüzünlü, romantik, huzurlu. Işık, gölgeler, sükunet. Sadece bakmak yeterli, herkesin güvende ve huzurda olduğunu anlıyorsun."

"Sadece odaya çok yakışmakla kalmıyor," dedi Zoey. "Arden, tam sana göre. Onu anlıyorsun, Jamie."

"Benim için ilk görüşte aşktı. Tanrıya şükür, cadaloz biri çıkmadı."

"O aşamayı geçtim. Enerjimi tüketiyor."

"Zaten o konuda pek iyi değildi," dedi Zoey. "Yani sipariş alıyorsun?"

"Doğru kişi için."

"Ben Valley Vineyards'ın pazarlama direktörüüm ve yirminci yılımız için yepyeni bir etiket tasarımı yapma konusu gündemde." Zoey, kolunu Jamie'nin koluna taktı. "Konuşmalıyız."

"Akşam yemeğinde konuşuruz. Boone, köpeklere malum şeyi getirir misin? Joe, jambonu kesmeye hazır mısın?"

"Jambon söz konusu olduğunda, ben her zaman hazırım." "Umarım benimki de yeterli olur."

Joe jambonu keserken, Arden yan yemekleri masaya koydu. Kızarttığı gökkuşağı havuçları, rustik patates püresi — bu onun için yeni bir denemeydi, o yüzden parmaklarını çapraz tuttu — yeşil fasulye ve son olarak da çörekler.

"Aile tarzı yemek yapıyoruz, lütfen çekinmeyin, afiyet olsun." Jambon tabağını almak için mutfağa geri döndü.

"Bir parça aşırıdım — dilimlemenin avantajı bu. Notu A artı."

Tabağı onun için içeri taşıdı. "Hepinize bir sürpriz var. Gideon'la birlikte o dolapları toplarken, bir ziyafete davet edileceğimizi hiç beklemiyorduk. Misafirperverliğin için teşekkürler, Arden."

"Hepimiz de öyle." Nick kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Her şey çok lezzetli görünüyor."

"Hadi bakalım." Patatesleri Gideon'a uzattı.

Yemekler lezzetliydi — neyse ki — ve arkadaşlar da harikaydı, bu yüzden içini bir sıcaklık kapladı.

"Arden, Boone bu patateslerin tarifini istiyor. Rustik," diye ekledi Zoey, Boone konuşmadan. "Bana erkeksi geliyor, o yüzden bizim evde onlardan sen sorumlu olacaksın. Arden neredeyse her zaman kurabiye yapmada iyidir. Neredeyse."

"Sadece bir kerelikti!"

"Bir kez, ilk seferinde. Ama o ısrar etti."

"Kabartma tozu, karbonat, ne fark eder ki diye düşündüm. Ve öğrendim."

"Sandviçlerden daha fazlasını biliyorsun."

Gideon ikinci porsiyonunu alırken gülümsedi. “Öyle. Çok fazla yemek yapmam. Yalnız yaşıyorum, ama yaptığımda hoşuma gidiyor.”

“Mesele odaklanmak.” Boone ikinci bir bisküviyi ısırdı. “Arden elindeki işe lazer gibi odaklanıyor.”

“IT işleri hariç. Bunun için Boone’dan yardım alabilmek için buraya taşındım. Bir de evdeki tamiratlar için Zoey var. Gerçi Gideon kapı kollarımı değiştirdi ve somunlarımı sıktı.”

Jamie kahkahayı bastı. “Kızım!”

“Gerçek. Sanat için Jamie, tatlılar ve baharatlar için Nick ve tam istediğim şeyi bulmama yardım eden Joe var. İlk akşam yemeği partime hepinizin gelmesine çok sevindim.”

“Eğer daha mutlu olursam, Gideon beni kamyonete yüklemek zorunda kalacak.”

“Yiyin,” dedi Gideon. “Seni el arabasıyla dışarı çıkarabilirim.”

“Öyleyse, belki biraz daha jambon alayım. Ailemizin en sevdiği yemek,” diye ekledi Joe. “Karım Liam—oğlum, Gideon’un babası—ziyaretimize gelirdi. O zaman bir düzenleme yapmak zorunda kalmıştık, hatırlıyor musun Gideon? Vejetaryen olan kimdi, Dorcas mı yoksa Julia mı?”

“Vegan olan, Julia, üçüncüsü.”

“Doğru. Colleen süslü bir makarna yemeği hazırlamıştı ve gayet iyiydi. Ama bir dahaki sefere yine jambona döndük, çünkü o Julia’nın ilk ve son ziyareti olmuştu. Tavuk beslememizi sevmemişti.”

“Tavuklarınız mı var?”

Joe yemek yerken Nick’e gülümsedi. “Evet. Kızlarımız, Gideon ve benim inşa ettiğimiz bir tavuk sarayında yaşıyor.”

“Şimdi başını belaya soktun,” dedi Jamie. “Nick tavuk almaktan bahsediyor. Fırınlama için taze yumurta. Bilmiyorum, acaba...”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sözünü yarıda kesti.

“Liam Riley mi? Oğlun mu? Yönetmen değil, değil mi?”

Joe gülümsedi. “O benim oğlum.”

“Şimdi başını belaya soktun,” dedi Nick.

“Tanrım! *Beaten Path*’e bayılıyorum. Kaç kez izlediğimi sayamıyorum bile.”

"Değil mi?" Arden şarabını kaldırıp bir yudum aldı. "Filmin yarısı bitmiş olsa bile rastladığımda sonuna kadar izlerim."

“Bir de *Slipknot*. Beni çok korkutuyor ama gözlerimi ondan ayıramıyorum.” “O mu yönetti? O filme bayılıyorum.”

“Bizim de filmlerimizden biri,” diye araya girdi Boone. “İkinci randevumuzda izlemiştik. İyi adam sandığın kişinin kötü adam olduğu ortaya çıktığı sahne, elinde ip ve bıçak var. Kahramanın saklandığı gıcırdayan eski evin merdivenlerini çıkıyor. Zoey gözleri kapalı izlemişti.”

“Hâlâ öyle yapıyorum.”

“Bir dakika.” Jamie gerçekten de ellerini havaya kaldırdı. “Bu demek oluyor ki Scarlett Dash senin annen! O muhteşem. Bir tanrıça, bir ikon. Ona hayranım. Onda öyle bir... varlık var ki.”

“Ondan bolca var,” diye onayladı Gideon.

“Tekrar bir araya geldiklerini okudum. Çok romantik. Aşıklar yeniden birleşti. Oh, onu sevdiğini söyle,” diye yalvardı Joe’ya. “Bana onun harika olduğunu söyle. Gerekirse yalan söyle, ama beni yıkma.”

“Yalan söylemene gerek yok. Onu seviyorum. Her zaman sevdim. Boşanmadan sonra Colleen ve benimle iletişimini koparmadı. Dahası, Liam Gideon’u ziyarete getiremezse – çekimlerdeyse ya da meşgulse – o getirirdi. Liam’ın diğer oğlu Ethan’ı ve kızı Grace’i de getirirdi. Aile olarak kaldık.

“İlk seferinde daha gençtiler. Ve kariyerlerinde henüz yeni adım atıyorlardı. İşler yolunda gitmediğinde birbirlerine sataşmadılar. Umarım bu sefer ilişkileri sürer.”

Boone’un tahmininin ardından, tatlı servisi sırasında yağmur damlaları düşmeye başladı, sonra da sağanak yağmur yağdı.

“PNW’de Ekim ayı,” dedi Zoey. “Asmalar için iyi, ama saçlarım için cehennem. Partiyi bozmak istemem, ama bizi bekleyen bir bakıcı var.”

“Ve bu yaşlı kemikleri eve götürmem lazım.”
Arden kaşlarını kaldırdı. “Ben yaşlı kemikler falan görmüyorum.” “İnan bana, hissediyorum. Bu harika bir yemektir Arden,
ve şarabın ilk yudumundan elmalı turtanın son ısırığına kadar beklenmedik bir zevkti.”

“Daha iyi ifade edemezdim. Isis’i alıp eve gitmeliyiz, Jamie.”

“Sizi bırakırız,” dedi Gideon. “Yolumuzun üzerinde oluyorsunuz.”

“Çok seviniriz. Bu hava benim saçlarıma da çok zarar veriyor. Unutma Arden,” dedi Jamie ayağa kalkıp ona sarılırken. “Zoey ve ben seni alışverişe sürükleyeceğiz.”

“İkiniz de bunu unutmama izin vermeyeceksiniz.”

"Sevgili arkadaşımın alışveriş yapmayı bir zevk değil de bir angarya olarak görmesi beni üzüyor." Arden, Zoey'i öpmek için döndü. "Sana mesaj atarım."

Arden, hepsinin yağmurda uzaklaşmasını izledi ve kapıyı kilitledi. Başarının coşkusuyla, geri dönüp tatlıları topladı, mumları söndürdü ve şarap kadehlerini yıkadı.

Sonra yukarı çıkıp rahat olması için eşofmanını giydi, saçlarını at kuyruğu yaptı.

Yağmurlu bir gecede birkaç saatini kütüphanesindeki kitapları raflara dizerek geçirmekten daha iyi bir yol düşünemiyordu.

★ ★ ★

Yağmurla ıslanan yolda, rahatlamış ve karnı doymuş olan Joe, uzun bacaklarını uzattı.

"O kadın çok iyi bir aşçı."

"Kim?"

"Beni kandıramazsın. Ayrıca zeki ve keskin bir zekası var, kalbi de çok iyi. Güzel de, ama süslenmiş gibi değil."

"Ona çıkma teklif edecek misin?"

Joe gülerek parmağını salladı. "Belki çıkardım, ama sen ona göz koymuşsun."

"Sadece bir göz mü?"

"Sen o yöne iki gözünle bakıyorsun. Bu konularda büyükannenin sezgisine sahip olmayabilirim, ama gördüğümü görüyorum, bildiklerimi biliyorum."

"İlginç bir kız."

Joe derin bir nefes aldı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim."

"Bu günlerde." Joe içini çekti ve Gideon'dan bir gülümseme aldı. "Gençler havuza atlayıp biraz yüzmezler. Hayır, önce suyu analiz ederler, tam sıcaklığını, derinliğini ve pH değerini öğrenirler, sonra ayak parmaklarını suya sokarlar."

"Belki de parmağımı suya soktum." "Öyleyse atla."

"O yüzmek istemeyebilir. Ben de." Joe başını salladı, bir an sessizce oturdu.

"Sana bir şey sorayım. Ben tavuklu börek yapsam, onu buraya getirir miydin?"

"Bilmiyorum. Belki. Muhtemelen. Çok güzel potpie yaparsın."

"Bunca yıldır, bir kez bile beni ya da büyükanneni tanıştırmak için eve bir kız getirmedi. Bence Arden, getireceğin türden biri."

Gideon, Joe'ya yan gözle baktı. "Potpie mi yapıyorsun?" "Onu eve getirirsen yaparım."

Gideon evin önüne park ettiğinde, Joe kamyonetten inmeye başladı. Ama Gideon oturdu ve parmaklarıyla direksiyona vurmaya başladı.

"Bir sorun mu var?"

Bilmiyorum, diye düşündü Gideon yine. Belki. Muhtemelen.

“Sanırım oraya geri dönüp, kitapları rafa dizmesine yardım edeceğim.”

Joe kıkırdadı. “Bugünlerde buna böyle mi diyorlar? Hadi git o zaman. Gel Elvis, sıcak ve kuru bir yere girelim. Yarın görüşürüz Giddyup.”

Gideon, Joe ve köpeğin yağmurda yürüyüp eve girmesini izleyerek bekledi. Işıkların yandığını görene kadar bekledi.

Gereksiz, diye düşündü, ama onların sıcak ve kuru bir yerde olduklarını bilerek ayrılmak kendini daha iyi hissettiriyordu.

* * *

Kütüphanede Arden, ilginç bulduğu bazı şeyleri ortaya çıkardı. Neyi nereye koyacağına karar vermek, kitapları raflara yerleştirmekten daha fazla zaman aldı. Sonuçta, doğru şeylerin doğru yerde olmasını istiyordu.

Bu yüzden yere oturup zihninde canlandırdı. Fikrini değiştirdi, tekrar denedi. İlk ilginç şeyi seçtiği anda, far ışıkları pencereleri aydınlattı. Ve Zorro havlayarak kapıya koştu.

Bir an için kıpırdamadı, kıpırdayamadı. Yağmurlu bir gecede saat dokuzdan sonra, neredeyse ondan sonra kim gelirdi ki? Riverbend'de tanıdığı neredeyse herkes yarım saat kadar önce ayrılmıştı.

Bir şey unutmuş olmalı. İçlerinden biri bir şey unutmuş, hepsi bu.

Kapı kilitliydi, telefonu ve köpeği vardı.

Ayağa kalktı, kuyruğunu sallayan köpeğe ve kapısına gelen sert vuruşlara doğru yürüdü.

Sonra aklına en kötü senaryo geldi. Bir kaza. İçlerinden biri eve dönerken kaza geçirmişti ve polis...

Kapıya kadar koştı, kilitleri açtı. Kapıyı açtığında Gideon'u gördü.

"Joe? Yaralandı mı? Ben..."

"Hayır. Hey, hayır, o iyi." Titredikleri için ellerini omuzlarına koydu. "O iyi. Onu eve bıraktım."

"O iyi mi? Herkes iyi mi?"

Gözlerini kapattığında, onu kendine çekmekle bırakmak arasında tereddüt etti. Onu bıraktı.

"Üzgünüm. Özür dilerim. Önce mesaj atmalıydım."

"Önemli değil." Kız ellerini yüzüne, sonra da saçlarına götürdü. "Neden zihin hep kötüye yönelir ki? İçeri gel. Bir şey mi unuttun?"

"Hayır. Geri dönüp kitapları rafa dizmene yardım etmek istedim."

"Oh." Sakinleşmek üzere olan kalbi, bir kez daha hızla çarptı. "Neden kitapları rafa dizdiğimi sanıyorsun?"

"Yapmadığını söylersen, sana yalancı derim."

"Tüm yalanlarımı roman yazmak için saklıyorum. Bana kütüphanede yardım etmek için buraya geri mi geldin?"

"Neden olmasın? Kitaplıkları ben yaptım."

"Evet, yaptın, ve evet, bu gece getirdiğin rafları doldurmaya yeni başladım. Sanırım ceketini asmalıyız."

"Bu bir başlangıç olur."

Ceketi ondan aldı ve asarken, o da Zorro'nun çaresizce istediği ilgiyi ona gösterdi.

"Neyi nereye koyacağıma karar veriyorum." Ona dönerek geri götürmek için yöneldi.

"Türlerine göre alfabetik sırayla dizileceğini sanıyordum."

"Kitaplar için, evet. Her iki dolaba bir parça karıştırıyorum."

"Her iki dolaba bir." Tabii ki öyle yapıyordu. "Sistematik."

“Evet, ama çok katı bir düzen gibi görünmesini istemiyorum. Kitaplar farklı ve bu şekilde düzenli.”

"Ben bir şey demedim."

"Düşündün. En üst raf, bu duvardaki ilk raf. Sen daha uzunsun, oraya koyabilirsin. Ortaya."

Kanatlarını açmış, büyük yeşil bir yumurtanın üzerine oturmuş ejderhayı aldı. Hem savunma hem de yuva kurma amaçlı, diye düşündü.

"Ejderhalara bir ilginiz var."

"Ejderhalara bir ilgim var. İşte bu. Mükemmel. Bu bölüme gizem, gerilim ve polisiye kitaplarını koyacağım ve işim bittiğinde düzenli görünmeyecek."

"Bu kısım öyle değil." Doldurduğu üç rafı işaret etti. "Düzenli olmak, kitapları metrelerce satın alıp hepsinin aynı görünmesini sağlamak ve zaten onları okumayı hiç planlamamaktır."

"Doğru. Ve o bir kütüphane değil, o..." "Bir statü göstergesi."

"Aynen öyle!" diye tekrarladı. "Sonraki iki rafın tamamı kitaplarla dolu. Ciltli kitaplar. Sonra eşyalar için bir raf, bir sonraki rafta kitaplar ve eşyalar karışık, en alttaki rafta ise ciltsiz kitaplar var."

O en üstten başladı; kız ise en alttan. "Neden kitapların burada değil?"

"Onları çoktan okudum."

"Bunların hepsini okumamış gibi mi? İşinde bir sorun mu var?"

"Hayır."

"Kopyaların var, git al onları." Ayaklarının dibinde çömelmiş, yukarı baktı.

"Sen kitap yazdın. Burası bir kütüphane. Kütüphanelere kitap koyarsın. Ve görünüşe göre ejderhalar da."

Kadın ayağa kalktı. "Haklısın. Benim kitaplarım, benim kütüphanem. Hemen dönerim."

Adam raflara geri döndü ve yer açtı. Kadın geri geldiğinde, kitapları aldı ve yerine yerleştirdi.

“Lawrence Block’un yanındayım. Ne kadar da harika, değil mi?”

Gideon, *When the Sacred Ginmill Closes* kitabına hafifçe vurdu. “Harika bir hikaye.”

“Gerçekten öyle. Neredeyse Klasikler rafına koyacaktım.”

Adam, kadının en yeni kitabına dokundu. “Bu da oldukça iyiydi.”

"Okudun mu?" Bu hala onu şaşırtıyordu.

“Babam okuyana kadar bana rahat vermedi. Beğendim.”

"Teşekkürler."

Ona baktı ve kızın, bir şeyi derinlemesine düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi, alt dudağını hafifçe dışarı çıkardığını gördü.

"Tamam. Şunu hemen söyleyeyim, bu konuda pek iyi değilim."

“Kitapları rafa dizmek. Daha doğrusu, bu işte korkutucu derecede iyisin.”

"Sadece kütüphanede bana yardım etmek için geri gelmedin." "Bu sana kalmış."

"Doğru, ve bunu, seni düşünmediğimi, ya da seni içeri davet edersem bunun nasıl sonuçlanacağını bilmediğimi gibi davranmayacağım. Yine de seni içeri davet ettim, o yüzden sana şunu söyleyeyim: seks konusunda pek iyi değilim."

İlginç, diye düşündü, yine. Bu kadın gerçekten çok ilginçti.

“Yani beklentilerimi düşürmeli miyim?”

"Fena olmaz. Ayrıca şunu da bilmelisin ki, bu tek seferlik bir şey olursa, sana karşı kin beslemeyeceğim."

Bir an bekledi. “Teşekkürler.”

“Hâlâ kitaplıklarımı ve seni ikna edip yaptıracağım kütüphane merdivenini istiyorum.”

"Tamam. Hepsi bu mu?" "Sanırım öyle."

"Eğer bu tek seferlik bir şey olursa, ben de sana kızmayacağım. Kitaplıklarını alacaksın. Merdiveni de konuşabiliriz."

“Adil.”

“Önce bunu bir daha deneyelim.”

İlk seferinde olduğu gibi onu öptü, Arden'ın hissettiği kadarıyla, zar zor kontrol altına alınmış bir arzuyla. Ve ilk seferinde olduğu gibi, bu onu daha fazlasını arzulamasına neden oldu. Tüm o çarpıntılar ve sızılar, ona arzulayabileceğini, hissedebileceğini ve isteyebileceğini hatırlattı.

“Arden.” Saçından kravatı çıkardı, saçları sırtına dökülürken parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. “Seni yatağa götüreyim.”

On Yedinci Bölüm

Gergin değildi, ama ihtiyaç duyuyordu. Sarılmaya, dokunulmaya, sadece bir geceliğine de olsa, istediği birine kendinden bir parça vermeye ihtiyaç duyuyordu. Güvendiği birine.

Merdivenlere çıkmaya başladıklarında, bu vermenin onun için, Arden için olduğundan daha fazla anlam ifade ettiğini anladı. Arden, bu temel insani ihtiyacın, Arden'ın çirkin anıları ve korkularıyla nasıl çeliştiğini bilmiyordu, bilemezdi de.

Merdivenlerin tepesine yaklaşırken durup ona dönmesinin sebebi gerginlik değildi, korkularını uzaklaştırma ihtiyacıydı.

"Üzgünüm, acaba biz..." Kendini ona sıkıca sarıldı, o ihtiyaçları öpücüğe döktü.

Kız onu şaşırttı. Adam, kızın işleri ağırdan almak isteyeceğini düşünmüştü ve ona zaman tanımak için acele etmemeyi planlamıştı. Kızın yönlendirmelerine uyacaktı.

Oysa o, tek bir kibrit çıkıp her şeyi alevlendirmek için hazırlanırken, kız bir yangın başlattı.

Böylece onun liderliğini takip ederek, içgüdülerinin kontrolü ele almasına izin verdi. Onu duvara dayadı, elleri uzun gövdesi, dar kalçaları, küçük, sıkı göğüsleri üzerinde dolaştı. Titriyordu ama gömleğini çekiştirdi, birkaç düğmeyi açtı, bir tanesini daha kopardıktan sonra gömleği üzerinden sıyırdı.

Sonra elleri üzerinde dolaştı, parmakları ona saplanırken, yuvarlanarak yatak odasına doğru sendelediler.

Tek bir lambanın ışığında, yağmurun şiddetle yağdığı sırada, onu kapıya yasladı, ayakkabılarını çıkarmayı başardı; bu sırada kadının inlemeleri ve nefes nefese kalışları ağzında boğuluyordu.

Sonra onu havaya kaldırdı, ayaklarını yerden keserek, sırlar ve baştan çıkarmalar kokan o göğüsleri, o cildi doyasıya tatmak için.

Ağızları tekrar buluşana kadar onu santim santim indirdi. Onu havada tutarak, kolları ve uzun bacakları kendisine sarılmış halde yatağa doğru döndü, kalbi onun kalbine çarparak.

Ve kadının ağızı, açlıktan ölmüş bir kadın gibi, onun ağızıyla tekrar tekrar buluştu.

Onunla birlikte yatağa düştü, bir kez, iki kez yuvarlandı.

Gözleri buluştu ve o, kızın gözlerinde tüm o sırları, tüm o arzuları gördü, sonra kız onun ağızını tekrar kendine çekti.

Ah, böyle hissetmek. Sadece hissetmek ve hissetmek. Vücudundaki o büyük, güçlü eller, üzerinde hareket ederken kaslarının dalgalanması. Sert avuçlu eller, gergin kaslar.

O güçle, o kaslarla, istediği her şeyi alabileceğini biliyordu. Ama o anda her şeyi vermeye hazırken, o nasıl ondan daha fazlasını alabilirdi ki?

İçindeki her şey acıyor ve titriyordu, ama korkudan değil. O heyecandan. Ve özgürlüğün o mutluluk verici şokundan.

Alabilirdi, alınabilirdi ve vahşi, esnek bir zevkten başka hiçbir şey hissetmezdi.

Kalbi yağmur gibi çarpıyordu; nefesi kesiliyor, basit şehvetin derin, karanlık zevkini anlatan iç çekişler ve hırıltılarla serbest kalıyordu.

Onun vücudu, ona bir mucize gibiydi; sert, ateşli ve o anda ona aitti. O kıvrımları, o düzlükleri ve çıkıntıları keşfederken, kendini o mucizenin tadını çıkarmaya bıraktı.

Onu yeterince isteyen, kendini ona teslim edecek kadar ona ihtiyaç duyan biri vardı.

Adam elleri, dudakları ve diliyle vücudunda aşağı doğru ilerlerken, içindeki bir şey yay gibi gerildi. Katman katman hisler aşağıya doğru süzüldü, ta ki ağırlık fazla, baskı çok güçlü, sıcaklık çok yoğun gelene kadar.

Onu itmeye, durmasını söylemeye başladı. Dur. Bekle.

Sonra her şey patladı ve yatağın demir parmaklıklarına tutunurken, itiraz etmek için değil, nefesini kesen, baş döndürücü bir rahatlama için çığlık attı.

Erimiş balmumu gibi yumuşarken, onun altında titredi. Bu birleşim, onun yaktığı ateşin onu yutmaya hazır olduğunu hissettirdi.

Adam ağzını tekrar kadının ağzına yaklaştırdığında, kadının çıkardığı çaresiz zevk sesi, adamı tutan son ipi de kopardı.

"Arden. Bana bak."

O büyüleyici gözlerini açtı, artık ağırlaşmış, sersemlemişti. Altın rengi saçları, lamba ışığında parıltıyordu.

İkisini de eziyet etmek için, ona yavaşça, sonra derine kaydı ve öylece kaldı. İçindeki ağrı bir zonklamaya dönüştüğünde ve zonklama acıya doğru ilerlediğinde, bekledi.

O, ona doğru yükselirken, mavinin üzerinde o altın benekler parıltıyordu.

Artık tutkuların coşkusu her şeyi kaplamış, nefesleri hızlanmış ve aceleyle ilerlerken her ikisi de her şeye kapılmıştı. Yağmurun sesi kayboldu; etraflarındaki dünya sanki yok olmuş gibiydi.

Onu gördü, kenara doğru koşarken onu gördü. Sonra kendini bıraktı.

Çıplak yatıyordu, ama kendini açıkta hissetmiyordu. Zayıf ve bitkin hissediyordu, ama aynı zamanda harika da.

Zihni sisin içinden çıkmaya başladığında, kendine şunu hatırlatmak zorunda kaldı: bu sefer, sadece bu sefer, onun için yeterli olabilirdi.

Bunu kabul edecekti ve hatta minnettar olacaktı, çünkü o, çok uzun zamandır kendisinin geçmesine izin vermediği bir kapıyı açmasına yardım etmişti.

"Çok zekice, Legs." "Ha?"

Hâlâ üstünde yatıyordu, bu yüzden dudakları boğazına değiyordu.

"Bana sekste iyi olmadığını ve beklentilerimi düşürmem gerektiğini söyleyerek, onları kolayca aşmanı sağladın."

"Ben..." Kendini övülmüş hissetmek saçma, diye düşündü, ama yine de öyle hissetti. "Muhtemelen birikmiş enerji, çünkü uzun zaman oldu."

Adam başını kaldırıp ona baktı. "Gördün mü, şimdi bu teoriyi test etmek zorundayım."

Yuvarlanarak, pozisyonlarını tersine çevirdi.

"Köpeğinin ortalığı, ya da beni gözetlediğini biliyorsun."

Etrafına bakmak için biraz yer değiştirdi. Zorro yatağında kıvrılmıştı, ama uyumuyordu.

"Yatma vakti," dedi. Köpek ayağa kalktı, üç tur attı, sonra doldurulmuş lamasıyla birlikte yere uzandı.

"Bu tür etkinliklere pek alışık değil." "Ne zamandır yanınızda?"

"Yaklaşık iki yıldır."

"Epey bir süre olmuş. Columbus'taki erkeklerde bir sorun mu var?"

"Meşguldüm." Saçlarını geriye attı. Ve ağzını sulandırdı.

"Vadideki daha yavaş yaşam temposu sana biraz zaman kazandıracaktır."

"Olabilir."

Başını onun omzuna yasladı, o saçlarını okşarken gözlerini kapattı.

"Sen de oldukça meşgul görünüyorsun."

"Önemli şeyler için zaman ayırmayı başarıyorum." "Bana bir şey söyler misin?"

"Belki."

Dudakları kıvrıldı. Onun bu yönünü seviyordu, geri adım atmak isteyebileceği bir şeye koşulsuz evet dememesini seviyordu.

"İkimiz de bunun için zaman ayırırsak, bu sadece bu mu olacak, yoksa başka bir şey mi? Yanlış cevap yok."

"Henüz cevabı bilmiyorum, ama öğrenmeyi planlıyorum."

"Tamam." Yanlış cevap olmasa da, o doğru cevabı vermişti, bu yüzden içini çekerek içini çekti. "Neden?"

"İki şey var."

"Bu iki aşamalı bir şeydi."

"İlginç bir kadınsın. Ve hayır, nasıl ya da neden böyle düşündüğümü sormazsın. Öyle işte. Ayrıca kitap ve kapı kolu zevkini de beğeniyorum. Eğer senin için bir sorun yoksa, bu gece burada kalacağım. Test etmem gereken bir teorim var."

Başını kaldırırken dudakları yine kıvrıldı. "Bununla bir sorunum yok."

★ ★ ★

Sabahleyin buna bir sorun dememiş olacaktı, ama kendini aynı yatağı paylaşıyor bulmak garipti. Bir an uzandı, onun sıcaklığını ve vücut hatlarını hissederek durumu değerlendirdi.

Evet, hoşlandığı ve keyif aldığı bir adamla geceyi geçirmiş olmaktan memnundu. Onunla yatakta iki kez, duşta bir kez seks yaptıktan sonra derin ve rüyasız bir uyku çekmiş olmaktan kesinlikle memnundu.

Onunla daha fazla zaman geçirme düşüncesi, bu mutluluğu daha da artırıyordu.

Zorro'nun kıpırdamaya başladığını duyduğunda yataktan çıktı. Flanel pantolonunu ve sweatshirt'ünü giydi. Bunları önceki gece toplamış ve Gideon'un açıkça eğlendiği bir şekilde, onun kıyafetleriyle birlikte yatak odasındaki sandalyeye düzgünce yerleştirmişti.

Kendini tutamadı.

Köpeği aşağı indirdi, sabah kahvesini yapmadan önce onu dışarı çıkardı. Ve her zamanki gibi, kafasında gününü planladı.

Köpeği beslemek, kahvaltı yapmak, egzersiz yapmak, e-postaları ve mesajları kontrol etmek, manşetlere göz atmak.

kitaba bir gün daha ara vermeyi planlamıştı, ama gerçekten ona geri dönmek istiyordu.

Yağmur yağmaya devam ederken, Zorro işini çabucak halletti. Zaten günde birkaç kez ıslak ya da çamurlu patileri silme işini de kabullenmişti.

Artık kuruyan köpeği kahvaltısının tadını çıkarırken, o da mutfağa geri dönüp kendi kahvaltısını hazırladı.

Gideon'u görünce neredeyse on beş santim zıpladı.

"Sabahları sinirli misin?"

Nefesini toparlarken iki elini de uzattı. "Eskiden polis miydin yoksa hırsız mı?"

"Hırsızları yakalayan bir polistim. Demek erken kalkıyorsun."

"Evet. Özür dilerim. Sana kahvaltı smoothie'si ikram edebilirim, onu hazırlamak üzereyim, tost—tam buğday veya çavdar—İngiliz muffin'i, yulaf ezmesi—hazır—veya soğuk mısır gevreği."

"Kahve. Gerisini ben hallederim."

Kadın kahvesini hazırladı, sonra smoothie için malzemeleri toplamaya başladı. "İki tane yapmaya yetecek kadar var."

"Hayır. O donmuş muz."

"Kıvamı daha iyi oluyor."

Adam bir süre onu izledi. "İçine tohumlar koyuyorsun."

"Chia tohumları, evet, koyuyorum." Geri kalan malzemelere protein tozunu ekledi. "Hala yağıyor. Hem de çok."

"Şaşırtıcı. Mor oldu," dedi kız makineyi çalıştırdıktan sonra.

"Yaban mersini öyle yapar."

Bitirdiğinde gülümsedi ve bir yudum aldı. "Lezzetli."

"Bunu ciddi olamazsın."

"Ama ben içiyorum. Bir yudum ister misin?"

"Ah, hayatta olmaz. Evde bir şeyler yerim, orada yumurta gibi normal şeyler yeriz ve gerçek kahve içeriz. Seni chia tohumları ve dondurulmuş muz yoluna

seni chia tohumları ve dondurulmuş muzların yoluna sürükledi?"

"Ortaokulda 'Kürdan', 'Spagetti Bacaklar' ve/veya 'Kıcsız Bowie' olarak anılmak."

"Çocuklar acımasız piçlerdir."

"Kesinlikle öyle olabilirler. Kalori, protein, direnç antrenmanı. Bunların hepsine ihtiyacım var, çünkü bir sinekkuşunun metabolizmasına sahibim."

"Oldukça iyi görünüyorsun."

O bunu o kadar doğal bir şekilde söyledi ki, kız güldü. "Şey, teşekkürler."

"Blenderdan geçmemiş bir şeyle kalori almam lazım." Boş bardağını lavabonun yanına koydu. "Bu akşam Pop'la bir işim var, ama yarın sana sandviç yapma ya da Chia Pet'e benzeyen bir şey hazırlama zahmetinden kurtarabilirim ve dışarıdan yemek getirebilirim."

Kız smoothie'sinden bir yudum aldı ve gülümsedi. "Olur."

"Tercihin var mı?"

"Yok."

"Pizza hakkında ne düşünüyorsun?"

"Üzerinde mantar ya da hamsi olmadığı sürece pizzayı çok severim."

"Bu şartla olur."

Smoothie'sini aldı, tezgahın üzerine koydu, sonra kolunu beline doladı. Onu öptüğünde, bu hiç de sıradan bir öpücük değildi.

"Yedek diş fırçasını hazırladığın için teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Adam ayrıldığında, Zorro onu kapıya kadar takip etti ve veda öpücüğü aldı. Köpek geri döndüğünde, Arden kahvaltısını yudumladı.

"Sanırım potansiyel bir ilişkinin başlangıcını yaşıyor olabilirim."

★ ★ ★

Gideon, Joe kahvaltıyı hazırlamaya başlarken eve geldi.

"Sanırım dün gece Arden'la birlikte bir sürü kitabı rafa kaldırdınız." "Dedem çok ukala bir adam."

"Bununla gurur duyuyor. Sana yemek verdi mi?"

Gideon kendisi kendini başka fincan bir bir

"O Smoothie yapıyor. Bu mor renkteydi. İçine tohumlar koyuyor."

"Eh, görünüşe göre pastırma ve yumurtayla yetinmek zorunda kalacaksın."

"Tanrıya şükür."

"Onu tekrar göreceğiz misin?"

"Birkaç gün sonra pizza alıp oraya uğrayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. O kızı seviyorum, Gideon." "Meğer ben de seviyormuşum."

Köpek masanın altında uyuklarken ve yağmur sanki bir hesabı varmış gibi yağıyorken, samimi bir kahvaltı yaptılar. Joe kahvesini yudumlar, Gideon bulaşıkları yıkadı.

"Hava durumu sunucusu, yağmurun yarın öğlene kadar süreceğini söylüyor." Gideon başını salladı. "Biraz daha odun getireyim." "İyi olur. Arden orada mı? Odun

."

"Bilmiyorum. Bir bakayım. Bak baba, bu işe atıldım ama şu anda sadece su üstünde kalmaya çalışıyorum. Onda bir şeyler var. İstemediği halde onu tedirgin ediyor."

"Ona sorabilirsin."

Bunun onu ilgilendirmediyi söyleyemezdi, dürüst olmak gerekirse, şu anda. Ama. "Bana anlatacak kadar bana güvenip güvenmediğini ve ne zaman güveneceğini göreceğiz."

"Peki o zaman." Joe ayağa kalktı. "Öğleden sonra geldiğinde geldiğinde görüşürüz."

"Eğer bir süre evde kalmak istersen, sabah işleri ben halledebilirim." "Yok canım, sen git, kitaplıklarla uğraş. Açılış halletmem gereken evraklar var."

“Önce bir kase yapacağım. Aklımdan çıkmıyor.” “O zaman Elvis ve ben sonra görüşürüz.”

Gideon, mutfığı tek başına topladı. Hızlı bir duş almak için yukarı çıktı; buhar ve su püskürmesi arasında gece geç saatlerde misafiri varken aldığı duşu hatırladığı için kim onu suçlayabilirdi ki?

Ama yapacak işleri vardı, bu yüzden o anıyı bir kenara bırakıp ıslak havada dükkana doğru çıktı.

Işıklar, sabah müziği. Ahşabı çoktan seçmiş, karton şablonunu hazırlamıştı. Koruyucu gözlüklerini ve kalın deri eldivenlerini giydi, şerit testere bıçağını seçti, ayarlarını yaptı.

Şablon dairesini yerine yerleştirdikten sonra testereyi çalıştırdı ve hızını ayarladı. Emin ve dikkatli bir şekilde, ahşap parçasının sol kenarını testereye soktu ve kartonun kenarını takip etti.

Şablonu yerinde tutmak için kullandığı tığdan gözünü ayırmadı, mükemmel bir daire elde edene kadar ahşabı döndürdü.

Müziği ve yağmurun sesleri eşliğinde torna tezgahı için ön plakayı seçti.

Torna tezgahında, büyükbabasının uzun zaman önce öğrettiği gibi başlığı kilidini açtı. "*Ahşabı değil, başlığı döndür*" dediğini duydu ve el çarkını kullanırken dişlerin düzgün bir şekilde döndüğünü hissetti.

Çalışırken, yağmurun, müziğin ve makinenin sesleri eşliğinde, talaş kokusu içinde, zihni adımlara, tahtaya ve yaratmak istediği şekle odaklandı.

Dışarıdaki endişeler, kaygılar, sorular, ahşabın dokunuşuyla bir anda kayboldu.

Ham parçayı ölçtü, işaretledi, sonra yüz plakası için ortasına delikler açtı.

Zaman geçti ve o da rahatladı. Yüz plakasını takmadan önce ihtiyaç duyduğu düz alanı oluşturmak için kabuklu kısmı temizledi, kontrol etti ve onayladı.

Bunu her zaman sadece insan ve makine olarak değil, kendisi ve torna tezgahının birlikte çalıştığı bir süreç olarak görmüştü.

Bir saat, sonra iki saat geçirdi. Kahve mi yoksa soğuk bir içecek mi içeceğine karar vermek için bir süre durdu. Kola içmeye karar verdi ve içerek ilerlemesini inceledi.

Buradan sonra işleri batırmazsa, çok güzel bir kase olacağını düşündü. İyi büyüklükte bir salata kasesi. Daha küçük olanları başka bir zaman yapacaktı.

Kasenin tabanını şekillendirmeye başladı, dört çeneli mandren ve tendon omuzu için yeterince geniş başka bir düz alan, punta ucu oluşturdu.

Sabır gerektiriyordu, ama burada her zaman sabır bulurdu. Tendon şekil değiştirdikçe durup, düzeltip, gerektiğinde çeneleri sıkamak zorundaydı.

Adım adım, dakika dakika, alet alet, tendon çizgisine kadar ahşabı kaldırmaya başlama zamanı gelene kadar.

Bu zanaatı icra ederken, bu aşamada birden fazla kaseyi havaya uçurmuştu.

Saate baktı ve yeterli zamanı olduğunu hesapladı.

Torna çalışırken, mil oyma bıçağını kullanarak kasenin merkezini işaretledi. Torna makinesini durdurduktan sonra, ahşap yüzeyi korumak için köpük dolgu malzemesi kullandı, ardından torna makinesini tekrar yavaş hızda çalıştırdı. Ve memnuniyetle gördü ki, düzgün dönüyordu.

İçini zımparalamak, ortalığı temizlemek ve şehre gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için yeterli zamanı vardı.

Sonunda dükkandan çıktığında, Riverbend'in polis şefi Tom Franklin'i avludan geçerken gördü.

"Merhaba Gideon."

"Şef. Babamı kefaletle çıkarmak zorunda mıyım?"

Tom, gerektiğinde bir anda sertleşebilen, cana yakın bir adamdı ve kıkırdadı.

Gideon, Tom'un yaşının dedesinden çok babasına yakın olmasına rağmen, Tom ve Joe'nun onlarca yıldır arkadaş olduğunu biliyordu.

"Onu beladan uzak tutmak için buralarda olman iyi oldu. Az önce dükkandan geldim. Joe, muhtemelen dükkana döneceğini söyledi."

"Evet, bir şey üzerinde çalışıyorum. İşe gitmeden önce biraz vaktim var, adama göz kulak ol. Kahve ister misin?"

"Bir fincan kahve ve kuru bir yer fena olmaz, teşekkürler."

Tom, tıknaz, keskin gözlü, Brillo teli gibi griye dönmüş kısa saçlı bir adam, mutfağa girdi ve yirmi yıldır taktığı gübre rengi Stetson şapkasını çıkardı.

"Mayıs ayında güneşli bir günde, sanki yarış pistindeymiş gibi araba kullanan bir aptal turist vardı. Sonunda bir hendeğe düştü. O iyi, yanındaki ahmak da öyle. Ama Porsche'si bir daha eskisi gibi olmayacak."

"Bazı insanlar yağmurun ilk damlasıyla sürüş zekalarının yarısını kaybederler."

"Bu, Tanrı'nın gerçeği."

Tom mutfağa sık sık uğradığı için Gideon, şefin de kendisi gibi kahvesini sert ve sade içtiğini biliyordu. Tom'a bir kupa uzattı.

"Teşekkürler. Sakıncası yoksa bir dakika oturacağım. Seni fazla alıkoymayacağım."

"Sorun değil. Biraz vaktim var." Gideon mutfak masasına oturdu.

"Şey, birkaç hafta önce küçük bir sağlık sorunu yaşadığımı duymuş olabilirsiniz."

"Duydum, ama Joe iyi olduğunu söyledi. İyi görünüyorsun."

"Ben de öyle diyorum. Bana aspirin verdiler, kan . Şimdi gözlerini devirdi. "Sağlıklı beslenme ve egzersizden oluşan bir tedavi planı. On kilo vermemi istiyorlar, sanırım bunun bir zararı olmaz. Kalp krizi açısından bakıldığında, çok da ciddi bir şey değildi. Tanrım, yaşadığım şeye mini kalp krizi diyorlar. Mini."

Başını sallayarak kahvesini içti.

“Ama bu, Sherry’nin endişelenip çılgına dönmesini ve bana yoga yapmam için başımın etini yemesini engellemedi.”

“Yoga mı?” Gideon bu görüntüye gülümsedi. “Namaste.”

Tom, Gideon’un gülümsemesine karşılık verdi. “Beni spor salonuna yazdırdı, hem de kişisel antrenörlü. Bir de kalp sağlığına iyi gelen yemek tarifleri içeren bir kitap aldı.”

“O kadın seni seviyor, Tom.”

"Otuz yedi yıldır benim huylarıma katlanmak zorunda olduğu için seviyor olmalı. Ben de onu seviyorum, hatta daha fazlasını. Çocuklar da endişeleniyor. TJ Seattle'dan geldi, Greg spor salonuna benim—şunu dinle—sorumluluk ortağım olarak katıldı ve Angie bana bu takipçi saati aldı."

Bileğindeki saate dokundu. “Adımlar, kalori, uyku, lanet kalp atış hızım, tansiyonum... Bunların yarısını kim anlayabilir ki?”

“Görünüşe göre çocukların da seni seviyor.”

“Bunun için minnettarım. Beni seven bir eşim, yetişkin çocuklarım ve torunlarım olduğu için minnettarım. Mesele şu ki, şu lanet yoga, daha sağlıklı beslenme falan bir yana, stresi azaltmam gerekiyor. Ailem endişeliyken bunu yapmak zor. Aptal turistler hendeklere düşerken zor. Sarhoşlar biri acil servise kaldırılana kadar yumruklaşıyor, bir dizi hırsızlık oluyor, biri karısını üçüncü kez dövüyor ya da kadın silahı kapıp onu vuruyor.”

Tom omuz silkti. “Riverbend’de son sayıma göre altı bin sekiz yüz kırk altı kişi yaşıyor. On iki iyi memurum ve harika bir operasyon müdürüm var, ama sorumlu benim.”

“Emekli olmayı mı düşünüyorsun, Tom?”

“Düşünmüyorum, o iş bitti. Emekli oluyorum.” Tom yanaklarını şişirip, havayı sesli bir şekilde dışarı üfledi. “Yirmi dört yıldır şefim ve on yıldır da Riverbend polis teşkilatındayım. Bu, korumak ve hizmet etmek için uzun bir süre, senin yaşından bile daha uzun. Ve bunu Sherry’ye, aileme bırakmam gerekiyor.”

“Sen iyi bir polissin. Her zaman öyle oldun.”

“Öyleyim, hep öyleydim, ama artık başkasının devreye girip bu görevi üstlenme zamanı geldi. Senden bunu yapmanı istiyorum, Gideon.”

Adam her şeyi açıkça ortaya koymuştu, Gideon fark etti, ama yine de bunu beklemiyordu.

“Ben mi? Tanrım, Tom. Hawk var ya da...”

“Hawk’la konuştum ve ikimiz de bu konuşmaya girerken bunun ona göre olmadığını biliyorduk. O çok iyi bir çavuş, ama şef olmak istemiyor ve buna yatkın da değil. Hiçbiri değil. Kim en yakın olanı. Kim Chung’u tanıyor musun?”

“Biraz, evet.”

“O çok iyi bir polis, ama iyi bir şef olabilmesi için on yıl daha tecrübe kazanması gerekiyor. Ve ben bu görevi bir yabancıya vermek istemiyorum.”

“Ben de dışarıdan biriyim.”

Tom şimdi somurtmaya başladı ve yüzünde sert bir ifade belirdi. “Tabii ki öylesin. Sen bir Riley’sin. On yıl boyunca Los Angeles’ta polislik yaptın, dedektiflik yaptın, Büyük Suçlar Birimi’nde çalıştın.”

“Ve bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsun.”

“Biliyorum.” O keskin gözler Gideon’un gözlerine sertçe baktı. “Sen doğru olanı yaptın. Rozetin temsil ettiği değerler için mücadele ettin. Haksızlığa uğradın, ama yine de dik durdun. Emekli olacağımı söylediğimde tek bir şartım vardı. Bu sorumluluğu ve ayrıcalığı saygı duyduğum ve güvendiğim birine devretmem gerekiyordu. Liderlik yapabilecek, üstlenmesi gereken yükü omuzlayabilecek, iyi, dürüst, palavra atmayan bir polise.

“O kişi sensin. Belediye başkanıyla, belediye meclisiyle konuştum.” Gideon kolay kolay şaşırmazdı, ama bu onu şaşırttı. “Dur biraz, Tom.”

“Hayır, sen bir dakika bekle.” Tom masaya parmağını vurdu. “Bekle ve beni dinle. Onlarla konuştum çünkü bu fikre karşı çıkıp bağırıma başlarsa sana gelmeyecektim. Çıkmadılar, yani onlarla görüşmeye karar verirsen sana sorun çıkarmazlar.

İstersen iş senin. Toplantıyı yapmak zorunda kalacaksın, ama onlar aptal değil. En azından çoğu zaman değil.”

Gideon hiçbir şey söylemeyince Tom başını salladı.

“Bunu düşünmek için biraz zaman al. Joe’ya hiçbir şey söylemedim, ama seninle neden konuşmak istediğimi gayet iyi tahmin ediyor. Eğer bunu onunla da görüşmek istersen, sorun değil. Her şeyi halletmek için dört hafta süre alacağım, o yüzden iyice düşün.”

Tom ayağa kalktı, yanına gidip Gideon’un omzuna elini koydu. “Riverbend seninle çalışırsa çok şanslı olacak, ama kararın olumsuz olursa, alınmam. İyice düşün, bana haber ver.”

“Düşüneceğim.”

“Gitmem gerek.” Tom Stetson şapkasını alıp başına taktı. “Kahve için teşekkürler.”

Yalnız kalan Gideon kahvesine bakakaldı. Aynen böyle, diye düşündü, hayatı yine değişebilirdi.

Eğer izin verirse.

* * *

Mağazaya vardığında Tom’la yaptığı konuşmadan hiç bahsetmedi, büyükbabasının sorgulayan bakışlarını fark etse bile.

Riverbend’e taşınmak için geldiği işi yaptı. Kasada çalıştı, müşterilere hizmet etti, soruları yanıtladı, boya karıştırdı.

Saat altı olduğunda Joe’ya dükkanı kapatmasında yardım etti.

“Yarın aynı saatte geleceğiz. Kamyonetimi burada bırakacağım,” dedi Joe, “seninle geleceğim.”

Yağmur altında dışarı çıktılar ve aylık biftek yemeği yedikleri Around the Bend’e yarım mil uzaklıktaki yolu arabayla gittiler.

Her zamanki masalarına oturdular, her zamanki garsonla konuştular, her zamanki yemeği sipariş ettiler: orta pişmiş New York strip, bol patates,

, kavrulmuş Brüksel lahanası ve her birine birer kadeh yerel cabernet.

Gideon bu rutini her zaman rahatlatıcı bulurdu.

"Bunu konuşmaya hazır mısın?" diye sordu Joe.

"Sanırım hazırım."

"Anladığım kadarıyla Tom emekli olmaya karar vermiş." "Evet."

"Sen bu işi alıyorsun."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi, bu yüzden Gideon başını salladı.

"Bilmiyorum. Henüz iyice düşünmeye vaktim olmadı."

"Teşekkürler, Hailey." Joe, garson kız şarabı ve sıcak ekşi mayalı ekmeği getirdiğinde

şarabı ve sıcak ekşi mayalı ekmeği getirdiğinde gülümsedi.

Kısa ve rahat bir sohbetin ardından Joe, Gideon'a döndü.

"Bu konuyu biraz açıklığa kavuşturayım. Seni seviyorum, Giddyup, ve vaktim geldiğinde, eğer istersen dükkanı sana devrederim. Sen istemiyorsun, ama benim istediğimi düşünerek dükkanı alıp işletirsin. Ama bu benim istediğim değil, senin için değil. Sen dükkan sahibi değilsin," diye ekledi. "İyi idare ediyorsun çünkü tembel değilsin ve bir şey yapıyorsan, yarım yamalak yapmıyorsun. Ağaç işçiliğiyle iyi bir hayat sürebilirsin. Para senin için asla sorun olmayacak, ama sen kendi paranı kazanmak isteyen ve buna ihtiyaç duyan bir adamsın, ve bunu zanaatınla yapmak istemiyorsun."

"Hobi."

"Ne dersen de. Gideon Joseph Riley, sen bir polissin. Bu senin istediğin şey ve her zaman da öyle oldu."

Gideon şarabına bakarak kaşlarını çattı. "Rozetimi bir sebepten dolayı iade ettim."

"Birkaç nedeni vardı," diye onayladı Joe. "Yozlaşmış polislerle karşı çıktın, onları olduğu gibi ifşa ettin. O rozeti hak etmeyenler onlardı. Bunun bedelini ödedin, bu bedel hayatın olabilirdi, ama doğru olanı yaptın."

“Eğer büyükannenini kaybetmemiş olsaydık, onlara rağmen yoluna devam edebilirdin. Eğer benim bu süreci atlatmamı sağlamak için gelmemiş olsaydın.”

"Hayır, ben bitmişim, baba." Bu gerçek, ne kadar acı verici olsa da, gerçektir. "Ben bitmişim."

"Belki öyledir, bunda suçlanacak ya da utanılacak bir şey yok. O rozeti teslim ettin ve onu bir kez bile lekelemedin. Sana baktığımda, bunu almaman için bir neden göremiyorum."

Joe şarabından bir yudum aldı. "İkimizin de istediğini bildiğimiz, ikimizin de yapman gerektiğini bildiğimiz şeyi yapmak için biraz daha teşvike ihtiyacın varsa? Kovuldun."

Gideon güldü. "Hadi ama, baba."

"Ciddiyim. Beni, istediğin şeyi yapmanı engellemek için kullanma. Buna izin vermeyeceğim. Neden böyle şeyler olduğunu kim bilir ki? İnsanlar her zaman bir nedeni olduğunu söyler, belki de bu doğrudur. Ama gerçek şu ki, Los Angeles'ta olanlar oldu, Colleen'ime olanlar oldu. Şu anda olanlar da oluyor. Sana sunulduğunda, her şey ortada olduğunda? İstedini al Gideon, ihtiyacın olanı."

İçindeki her şey hafifledi ve kapattığı şeyler yeniden açıldı.

"Sanırım alacağım, madem işsiz kaldım. Seni seviyorum, baba."

"Sen hayatımın parlayan yıldızısın, Giddyup. Beni gururlandırırıyorsun."

On Sekizinci Bölüm

Pizza sipariş ettiler, ikisinin de hoşuna giden bir film izlediler ve seviştiler. Gideon bir dahaki sefere geldiğinde, Arden yemek pişirdi. Sonra o Çin yemeği getirdi.

İki haftanın sonunda, iki kitaplık daha getirdi. Yağmurlu bir gecede, köpek şöminenin yanında kıvrılmışken, kitapları ve ilginç eşyaları raflara yerleştirmesine yardım etti.

Arden ve kuzeninin fotoğrafına baktı. "Bahar tatili mi?"

"İyi tahmin."

Dustin'in çaldığı fotoğraf, diye düşündü Arden. Fotoğrafı görmek, fotoğrafın sakladığı mutluluğu ve bir kişinin bunu nasıl yok edebileceğini hatırlamasına yardımcı oldu.

"İkiniz de pek değişmemişsiniz."

"Oh, onu bilemem." Arden, yere çapraz bacaklı oturarak alt iki rafa kitapları yerleştirdi. "Bu fotoğraf çekildikten iki yıl sonra, Boone ile tanıştı. Onun için her şey bitti. Onun için de. Şimdi bir eş, iki çocuk annesi, bir tanesi de yolda, ve Oregon'da pazarlama müdürü.

"Ben mi? Yazar olmayı hayal ediyordum, iş ve dersler arasında gizlice roman yazarken New York'ta yaşamayı hayal ediyordum. Ve John Jay Haverstam adında bir edebiyat öğrencisine ciddi şekilde takılmıştım."

Adam ona baktı. "Bu ismi uydurdun mu?"

"Hayır, görmedim. Boynuz çerçeveli gözlük takmış ve saçlarını topuz yapmıştı; bir yandan 'Büyük Amerikan Romanı'nı yazmaya niyetlenmiş, diğer yandan da

Maine’de inzivaya çekilip—sanırım Maine’di—bir başka Büyük Amerikan Romanı yazmayı planlıyordu.

“O benim ilkimdi.” “İlk neyin?”

“Ciddi erkek arkadaşım ve cinsel deneyimim.”

Merakla Gideon fotoğrafa tekrar baktı. Polis gözüyle bakınca kızın on dokuz ya da yirmi yaşında olduğunu tahmin etti.

“Bu fotoğrafta kaç yaşındaydın?”

“Yirmi yaşına yeni girmiştim.” Kız ona baktı. “Başlangıcım biraz yavaştı, çünkü çoğu erkek, kitap kurdu, düz göğüslü ve topuklu ayakkabı giydiğinde boyu 1,80’e ulaşan bir kıza pek ilgi duymuyordu. Görünüşe göre, şimdi bunu telafi ediyorum.”

“Yardımcı olabildiysem ne mutlu. Peki o, Büyük Amerikan Romanı’nı yazabildi mi?” “Henüz değil. İkinci kitabım çıktığında bana bir tebrik notu gönderdi. Her ne kadar popüler kurgu alanında elde ettiğim başarıyı vurgulamak için özenle kaleme alınmış olsa da, onun bunu dar dar ve kaygan adım yukarıda grafik romanların—”

“Ben grafik romanları severim.”

“Ben de, kütüphanenin o bölümüne geldiğimizde göreceksin. Ama John Jay Haverstam onları edebiyata bir hakaret, yayıncılığın gayrimeşru çocuğu olarak görüyor.”

Alt rafa bir başka ciltsiz kitabı yerleştirdi.

“O beni tebrik ederken, her kelimesinde acısını hissettim; bu tadı çok lezzetli buldum. İlişkimizin yaklaşık altı ay sonra, bahar tatilinden döndüğümde, bana ilişkinin onun için sona erdiğini söylemişti. Artık ona ilham vermiyordum ve sanatı için yeni bir uyarana ihtiyacı vardı.”

“Yani, tam bir pislikmiş.”

“Kesinlikle.” Bunu en parlak gülümsemesiyle söyledi. “New Jersey’de lise İngilizce öğretmeni olan bir pislik — onurlu ve vazgeçilmez bir meslek, eminim ki nefret ediyordur. Ben ise her gün sevdiğim işi yapan,

Oregon'da güzel bir yerde, sadık köpeğimle yaşıyorum. Ve sana benzeyen bir adamla düzenli olarak seks yapıyorum.”

"Çünkü erkekler konusunda daha iyi bir zevk geliştirdin."

"Hiç şüphesiz. Beni terk edişindeki dikkatsiz ve duygusuz tavrı olmasaydı ona acırdım, çünkü ben her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyorum, o ise yapmıyor."

"Benimle seks yapmak mı? Ah, yazmayı kastettin," dedi o gülünce.

"Evet. Sevdiğin şeyi, istediğin şeyi ve hep istediğin şeyi yapabilmek muazzam bir lütuf. Bu, bunda iyi olmak, doğru yapmak istememi sağlıyor."

O sessizleşti, böylece tek ses yağmur ve Zorro'nun sessiz horlamasıydı.

"Artık hırdavatçıda çalışmıyorum. Bugün son günüm."

"Oh, bunu bilmiyordum. Ağaç işçiliğine mi odaklanacaksın?"

"Hayır, o bir hobi. Öyle değil... Şef Franklin emekli oluyor."

"Şef Franklin mi?"

Ona hem sinirli hem de hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı.

"Polis şefi, Arden. Yerel polisin başında kimin olduğunu . O emekli oluyor. Ben o görevi devralıyorum." "Oh.

Peki, bu... Bu büyük bir haber."

"Birkaç gün önce belediye meclisiyle görüştüm. Artık resmiyet kazandı, o yüzden işe başlayacağım, buranın işleyişini, emrim altındaki memurları, idari işleri öğreneceğim."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Ayağa kalktı. "Bu iyi bir haber. İsteddiğin bir şey."

"Tek istediğim polis olmaktı." Ellerini ceplerine soktu. "On bin kişiden az nüfusu olan bir yerde bu işe geri döneceğim için, neden polisliği bıraktığımı duyabilirsin. Bu konuyu açmam, gerek yok. Ama bu işi kabul ettiğim için, konu açılabilir."

"Peki. Oturmak ister misin?"

“Hayır.”

Eğer tüm bunları tekrar yaşayacaksa, oturmak yerine hareket etmesi gerekiyordu. “Dedektif oldum ve Büyük Suçlar Birimi’ne başvurdum. Hedefim buydu, bunu başardım. Ortağımın kötü bir polis olduğunu anlamam uzun sürmedi. Rüşvet alıyordu, haraç kesiyordu. Bildiğim kadarıyla, işin içinde olan üç kişi daha vardı.

Kanıtlara ihtiyacım vardı ve buldum.

Kanıtı elde ettiğimde, onları ihbar

ettim.” “Başka ne yapabilirdin

ki?” “Görmezden gelmek.”

Olayları gözden geçirirken odada dolaştı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu.

“Görmezden gelemezdin,” dedi kadın sessizce. “Belki bazıları yapabilirdi, ama sen yapamazdın.”

“Onların sorguya çektiği, aleyhine delil yerleştirdiği bazı kişiler kötü adamlardı. Bunlar, kariyerleri ve aileleri olan üç erkek ve bir kadındı; kapı kapı dolaşıp hayatlarını tehlikeye atarak o kötü adamların çoğunu sokaklardan temizlemişlerdi. Göz yumabilirdim. Ama yapmadım. Yapmadım çünkü yapamadım.”

Bu onu incitiyor, diye düşündü. Hâlâ incitiyor. Tanrı biliyor ki, eski yaraların nasıl zonklayıp acı verebileceğini çok iyi anlıyordu.

“Mavi çizgiyi aştın.”

“Doğru. Bunu destekleyenler de vardı, desteklemeyenler de. Dört yolsuz polis görevden alındı, suçlamalarla karşı karşıya kaldı. Üzerinde çalıştıkları davalar yeniden açılmak zorunda kaldı ve departman bunun sonuçlarıyla, kamuoyundaki tepkilerle uğraşmak zorunda kaldı. Bu seçimi ben yaptım ve pişman değilim.”

Omuz silkti. “Bazı tepkiler aldım, bunu bekliyordum. Bakışlar, dedikodular, patlatılmış lastikler, kapımın önündeki ölü fare, bu tür şeyler.”

“Bu yanlış, Gideon. Tamamen yanlış.”

“Doğru, yanlış, oldu bitti. Neredeyse bir yıl boyunca bununla uğraştım. Sonra tayin oldum, onunla da uğraştım. Yine de

. Başka bir ortağım oldu, iyi bir adam, sağlam bir polis. Birlikte iyi çalışıyorduk. Bir uyuşturucu çetesini, çete üyelerini soruşturuyorduk.”

Hâlâ boğazında bir düğüm vardı, karnında hâlâ cam parçaları varmış gibi hissediyordu.

“Kısacası, bir çatışmada sıkışıp kaldık ve ben destek çağırdım, ateş açıldı. Gelen araba lanet olasıca çok geç geldi. Benim olduğumu biliyorlardı ve acele etmediler. O kadar zaman geçti ki ortağım vuruldu.”

“Aman Tanrım, Gideon.”

“Kan kaybediyor, yarı baygın durumda. Polis memurunun yaralandığını bildirdim, sinirlenmiştim, kan kaybından öleceğinden ödüm kopuyordu. Takviye ekibi çabucak geldi, lanet olası köşede arabalarında bekledikleri için işleri kolaydı. Onlardan hemen önce başka bir araba oraya varmıştı. Takviye çağrısını aldıklarında sirenleri çalmışlardı, ama diğerinden daha uzaktaydılar. Durumu çözdük, Pete’i hastaneye götürdük. Hayatta kaldı ve işine geri döndü.”

“Yardım çağrısına cevap vermeyenlere ne oldu?”

“Bilmiyorum. Artık umursamıyorum. Pete’in hayatta kalıp kalmayacağını bilmediğimiz bir anda, içlerinden biri hastanede yanıma geldi. Şöyle dedi: ‘Ölen sen olmalıydın. Ölen sen olmalıydın, eğer o ölürse, suç sende.’”

Hala sessizce konuşuyordu, “Orospu çocuğu,” dedi. Bu, ondan yarım bir kahkaha kopardı.

“Beni ondan ayırmak için üç kişi gerekti. Ertesi gün rozetimi iade ettim. Artık bitti. Ne yapacağımı bilmiyordum, sadece bittiğini biliyordum. Birkaç hafta sonra büyükannem vefat etti. Babam ne yapacağını bilemiyordu. Ben de ne yapacağımı bilemiyordum. Sonunda bunu birlikte atlattık.”

Bitti, diye düşündü Gideon. Bir kez daha atlatmıştı. Umarım son kez.

“Oraya bakmıyorum, Arden. Bitti ve ben bununla sorunum yok. Bir daha rozet takacağımı hiç beklemiyordum ama, şey, babam beni kovdu.”

Gözleri yaşlarla dolmasına rağmen, Arden güldü. “Tabii ki kovdu. O çok iyi bir adam. Sen de öyle.”

“Yapmam gerekeni yapmak beni iyi bir adam yapmaz.”

“Katılmıyorum. Senin de yerinde bir şekilde ifade ettiğin gibi, bir pislikle birlikteydim. Bir... sanırım tembel bir eğilimi olan eğlenceli bir sevgiliyle ve benim için onun kadar uygun olmayan çok iyi bir adamla birlikteydim. Karşımda iyi bir adam varsa onu tanırım.

“Olanlar ve olanların şekli için üzgünüm. Ama bu seni buraya getirdi ve görünüşe göre senin olman gereken yer burası. Şef Riley.”

“Ha. Buna alışmam biraz zaman alacak.”

“Jesse Stone gibi davranıp herkesin sana ilk adınla hitap etmesini isteyebilirsin.”

“Robert B. Parker romanları koleksiyonunu fark ettim. Ama sanırım Şef olarak çağrılmaktan hoşlanabilirim.”

“Öyleyse, yatakta ara sıra sana öyle hitap etmeyi hatırlamaya çalışırım.”

Ona doğru yaklaştı, onu kendine çekti. Ona söylemek, hayal ettiğinden daha kolay olmuştu. Tıpkı ona geri dönmek, kendisinin ona geri dönmeye devam ettiğini görmek daha kolay olması gibi.

“Yukarı çıkıp bunu hemen deneyebiliriz.”

Kadın yüzünü ona doğru kaldırdı. “İyi fikir, Şef,” dedi ve onu öptü.

Daha sonra, yağmuru dinleyerek onun yanında sıcak bir şekilde uzandı. Ona başına gelenleri anlatmalı mı diye düşündü. Anlayacaktı, tanıdığı adam olarak anlardı. Hayalindeki polis olarak daha kötüsünü duymuş ve görmüş olacaktı.

Bir kısmı, hatta çoğu, olanları unutmak, onunla birlikte olmanın, onu tanımanın, ondan zevk almanın bu yavaş ve rahat yolunda ilerlemeye devam etmek istiyordu.

Neden Dustin Dubecki'yi hem rahat hem de heyecan verici bir şeye dahil edelim ki? Üstelik zaten biraz ürkütücüydü çünkü

Çünkü aşık oluyordu.

Belki de çoktan aşık olmuştı.

Şu anki duruma, sürdüğü sürece tutunamaz mıydı?

Birkaç ay sonra dışarı çıkacaktı, onun yaşadığı dünyaya. Ama buraya değil. Ve beş yıl sonra artık onun takıntısı, hayallerinin hedefi olmayacaktı. Her şeyi yüksek sesle söylemek, her şeyi yeniden akın akın geri getirecekti.

Gideon'a söylemeli miydi, onun kendisine karşı olduğu kadar dürüst mü davranmalıydı? Yoksa arkasında neyin gizlendiği artık önemsiz hale gelene kadar o kapıyı kapalı ve kilitli mi tutmalıydı?

Belki de en iyi seçenek şimdilik hiçbir şey yapmamak, Gideon'la birlikte başlattıkları şeyin gerçek olup olmadığını, kalıcı olacak kadar gerçek olup olmadığını görmektir.

Gözlerini kapattığında, onun elini buldu ve parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi.

★ ★ ★

Dustin bunu açıklayamasa da, önündeki son birkaç ayın yükünü, geride bıraktığı dört yıldan daha ağır hissediyordu. Her gece ışıklar söndükten sonra yatakta uzanır, bir günün daha geride kaldığı için rahatlamaz, aksine gelecek günler için umutsuzluğa kapılırdı.

Her şey aynıydı, tamamen aynıydı; hayatı, özgürlüğü, ihtiyaçları ve istekleri duvarların dışında kalmıştı. Onların onu beklediğini, onun onu beklediğini hayal ediyordu, tıpkı onun onları ve onu beklediği gibi.

Her gece, o duvarların ötesine çıktığında tam olarak ne yapacağını kafasında canlandırırđı. Annesinin kendisine ilk gerçek yemeğini ısmarlamasına izin verecekti. Ondan sonra da annesinin ona düzgün kıyafetler alması gerekecekti. Bu ayrıcalığı kazandığından beri spor salonunu her gün kullanmıştı, bu sayede berbat yemeklere rağmen formunu korumuştı. Kaslarını daha da geliştirmişti.

Tabii ki bir arabaya ihtiyacı olacaktı, hayalindeki kulübenin çevresindeki uzak dağ yollarında gidebilecek bir araca.

Tam donanımlı bir dizüstü bilgisayar ve cep telefonuna ihtiyacı olacaktı.

Nakit paraya ihtiyacı olacağı için, kendi parasının yanı sıra annesinin parasına da erişmesi gerekecekti. Bol miktarda nakit paraya. Bulduğu kulübeyi satın almak için bu parayı kullanacaktı. İnsanların kendi işlerine baktığı, bir erkeğin toplumdan uzak yaşayabileceği bir yer.

Kulübeyi kendi başına inşa etmek çok zaman alacaktı, ama iyileştirmeler yapmak için bolca zamanı olacaktı. Yurtdışındaki bir ya da iki hesaba para yatırması gerekecekti, çok para; kesinlikle bir silaha ihtiyacı vardı. Ve bunun için yepyeni bir kimlik kartına ihtiyacı olacaktı.

Her şeyi halledecekti.

Sonra annesini
öldürecekti.

Avukatı ve yargıcı bulup, hak ettiklerini verecekti. Polisler mi? Mümkünse onları da ortadan kaldıracaktı; aksi takdirde, bir süre hayatta kalmalarına izin vermek zorunda kalabilirdi. Kendilerini güvende hissettiklerinde geri dönüp onları yakalayabilirdi.

Muhtemelen bu daha akıllıca olurdu.

Ayrıca, Arden'ı da ele geçirmesi gerekecekti. İntikam almak istediği kadar, onu da istiyordu. Eğer direnirse, kimin patron olduğunu ona hatırlatması gerekecekti.

Her halükarda, onu nasıl oyaladığını, tam da onun verdiği şeyi istediğini söylemediği için bir bedel ödemesi gerekiyordu.

O bu işi halledecek, sonra birlikte batıya doğru yola çıkacaklardı.

O kilometreler, o günler zihninde bulanık kalmıştı, ama onları görebiliyordu, her zaman görebiliyordu, kulübede, dağlarda. Arden mutfakta akşam yemeği hazırlarken, o ateşin başında oturmuş, Arden'ın ona hazırladığı içkiyi yudumlarken.

Bu görüntü, son ayların yükünü taşımasına ve günlerin sıkıcılığından kurtulmasına yardımcı oluyordu.

Annesi ziyarete geldiğinde, her zamanki gibi, içindeki kıpır kıpır eden nefreti gizlemek için yüzüne parlak bir gülümseme takındı. Bu konuda

bunda o kadar ustalaşmıştı ki, bazen onu gördüğüne sevindiğini düşünerek kendini kandırıyordu.

Sonra annesi ona sarıldı ve tüm öfke ve tiksinti geri geldi.

"Dustin." Annesi ellerini tuttu ve onu yanına oturması için kendine çekti. "Sana kötü bir haberim var. Babanla ilgili."

"Hâlâ beni görmeye gelmedi. Bir kez bile. Aramıyor ya da yazmıyor da, hiç. Bunun beni ne kadar incittiğini bilmiyor mu? Sen teksin, anne. Beni önemseyen tek kişi. Ona, bana öğretmeye çalıştığı gibi bir adam olmayı öğrendiğimi söyleyemez misin?"

Biraz çaba sarf ederek, tek bir gözyaşı döktü ve onu yanağından aşağı süzülmesine izin verdi.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Bunu telafi edeceğim, yemin ederim. Ve eğer yapabilirsem, ona da."

"Seninle gurur duyuyorum, iyileşmek için gösterdiğin çabayla. Yardıma ihtiyacın vardı ve bunu kabul ettin. Babanın bunu yapmamış olması çok üzücü..."

Sözünü bitiremeden, Dustin'in ellerini tekrar tuttu. "Dustin, baban çok hasta."

"Ne? Grip gibi mi?"

"Hayır." Elleri onun ellerini daha sıkı kavradı. "Kanser."

"Bu çok kötü." Nefesi ciğerlerinde takıldı. "Bu çok kötü, ama tedavileri var. Onu çıkarabilirler, kemoterapi görebilir ve..."

"Dustin, canım. Muayeneye gittiğinde, hastalığı tespit ettiklerinde, dördüncü evreye gelmişti. Bana ulaşana kadar ben de bilmiyordum. Ellerinden geleni yaptılar, ama hastalık çoktan yayılmıştı. Artık tedavi edilemez durumda ve tedaviyi bırakıp evde kalmaya karar verdi... Sadece iki ya da üç ayı kaldı."

Sırf bu yüzden bile onu öldürebilirdi.

"Bu doğru değil! Neden böyle söylüyorsun? Babam güçlüdür. O tanıdığım en güçlü adam. Pes etmez."

Artık gözyaşlarını zorlamasına gerek yoktu. Yüzünü sel gibi kaplayan gözyaşları arasında, ellerini çekip kurtardı. “Neden bana bu korkunç yalanları söylüyorsun? Neden bu kadar kalpsizsin?”

“Dustin.”

Yardımcılardan biri onlara doğru ilerlerken, Theresa başını salladı. “Hayır, lütfen. Ben iyiyim. Biz iyiyiz.”

Derin bir nefes aldı. “Dustin, keşke bunlar yalan olsaydı. Senin iyiliğin için, keşke öyle olsaydı. Paul’ü ne kadar sevdiğini biliyorum. Bu pes etmek değil, canım. Lütfen beni dinle. Bu kabullenme. Kalan zamanını evde geçirmek çok gerçek bir ihtiyaç.”

“Doktorlar yanılıyor olabilir. Daha iyi doktorlara ihtiyacı var. Ona daha iyi doktorlar bulmalısın.”

O, Paul Dubecki’nin karısı değildi ve çok uzun zamandır da değildi. Ama oğlunu endişelendiren, bunu hâlâ kabul etmeyi reddeden yanını bir kenara itti.

“Tatlım, onu görmeye gittim. Benimle yüz yüze konuşmak istedi, bu yüzden geçen hafta onu görmeye gittim. Yanılmıyorlar, tatlım. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Neredeyse bir yıldır mücadele etti ve bu mücadele bedelini ödetti. O güçlü bir adam. Mitzi bana altı ay ömür biçildiğini söyledi, ama o neredeyse bir yıl mücadele etti.”

"Mitzi." Dustin, babasının ikinci eşinin adını alaycı bir şekilde söyledi. "O ne bilir ki?"

“O da onunla birlikte bu süreci yaşadı. Onun hakkında ne düşünürsen düşün Dustin, o da onunla birlikte bu cehennemi yaşadı.”

Onu da öldürecekti. Bunu daha önce düşünmeliydi. O orospu karısını ve onun yerini almaya çalışmak için doğurduğu o veledi öldürmeliydi.

“Bildiğimiz kadarıyla, onu zehirleyip zengin bir dul kalmak istemiş olabilir.”

Eski Dustin olarak gördüğü kişinin sözlerini duyunca Theresa geri çekildi.

"Hemen kes şunu. Kes şunu. Şok olduğunun ve üzüldüğünün farkındayım, ama böyle konuşma. Babanın ölümcül pankreas kanseri var, elinden geldiğince mücadele etti. Çok az zamanı kaldı. Senin adına bu durumdan nefret ediyorum, Dustin. Elimden gelse seni bu acıdan kurtarırdım. Ama o ölüyor ve seni görmek istiyor."

İçinde, babasını taparcasına seven çocuk ile ondan nefret eden ve ondan korkan çocuk arasında bir savaş kopuyordu.

"Hiç gelmedi. Dört yıl boyunca hiç gelmedi."

"Biliyorum. O da biliyor ve pişmanlık duyuyor. Dustin." Cebinden mendil çıkardı ve ona uzattı. "Şu anda fiziksel olarak sana gelemeyecek durumda. Son arzusu seni görmek, seninle konuşmak, kalan zamanının bir kısmını oğluyla geçirmek."

"Sana insani nedenlerle tahliye edilmeni sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, baban da öyle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cezanın bitmesine hâlâ birkaç ay var."

"*Biliyorum!*" Elleri yumruk haline geldi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Doktorlar, Paul'un o kadar uzun yaşamayacağını açıkça belirttiler. Ölmeden önce tek oğlunu görmek istiyor ve dediğim gibi, sana gelemeyiz. Bir ziyaret ayarlayabiliriz, ama ikimiz de kalan cezanın hafifletilmesini umuyoruz."

"Yardıma kabul ettin, tedaviye yanıt verdin. Senin için sadece birkaç ay, ama baban için bir ömür. Mahkemeye dilekçe verdik ve sağlık ekibin de tahliyeye hazır olduğuna karar verdi. Bazı şartlar olabilir, ama bir iki hafta içinde olumlu bir karar alacağımızdan çok umutluyuz."

Calculation gözyaşlarını sildi, ama yüzünü silmeye devam etti.

Bu her şeyi değiştirdi.

"Onu görmem lazım anne. Ona özür dilemem lazım. Veda etmem lazım."

“Biliyorum.” Annesi yerinden kıpırdadı ve onu kollarının arasına aldı. “Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım.”

Elbette yapacaktı. O da öyle.

★ ★ ★

Terapi seansında ağladı ve yazdığı mektubu yüksek sesle okudu. Babasını düşünerek değil, kendi özgürlüğünü düşünerek.

“Bunu yazdım çünkü babama bunu söyleme şansım olacağından emin değilim.

“Sevgili Babacığım, sana söylemek istediğim çok şey var. Her şeyden önce özür dilerim. Sana verdiğim acı, keder ve utanç için özür dilerim. Sahip olmadığımı sandığım şeyler yüzünden bu kadar uzun süre kızgın kaldığım ve yaptıklarının değerini yeterince bilmediğim için özür dilerim. Sana yeterince değer vermedim.

“Bana erkek olmanın ne demek olduğunu gösterdin, ama ben çok uzun süre bencil bir çocuk olarak kalmayı tercih ettim. Bana doğruyu yanlış öğrettin, bana görev ve sorumluluk bilinci aşılamaya çalıştın, ama ben başka tarafa baktım, daha kolay yolları aradım, ta ki davranışlarımla — şimdi anlıyorum ki, senin belirlediğin iyi ve doğru standartlara karşı çocukça bir isyanla — senin benden uzaklaşmana neden olana kadar.”

Bir elini kaldırarak, sözlerine devam edebilene kadar hıçkırıklarını zorla bastırıyormuşçasına başını eğdi.

Çalışmıştı.

“Bunun için, çok uzun bir süre boyunca kendim dışında herkesi suçladım.

“Öğrendim, baba. Dinledim, kefaretimi ödedim. Sonsuza kadar pişmanlığım, sana bunu gösterecek zamanım olmaması. Bir zamanlar senin benim elimi tuttuğun gibi senin elini tutmak. Başından beri olmam gereken oğul olmak. Kim olabileceğimle seni gururlandırmak.

“Hoşça kal demek istemiyorum. Bunun yerine, sana verdiğim acı için lütfen beni affet diyorum. Ve lütfen beni

, sonunda saygı duyabileceğin bir adam olduğumu gör.

“Seni seviyorum, baba. Dustin.”

Gözlerini sildi ve okuduklarını anlatmaya hazırlandı.

Bunu iyi bir kurgu eseri olarak değerlendirdi.

★ ★ ★

Üç haftadan biraz az bir süre sonra, Dedektif Brill mahkeme salonunda oturuyordu. Karar verilir verilmez, şu anda grip nedeniyle yatakta olan Venmar'a rapor verecekti.

Ancak kararın ne olacağı konusunda içinden kötü ve öfkeli bir his vardı.

Orada oturmuş, ellerini kavuşturmuş, başını saygıyla eğmiş, şık takım elbisesiyle zararsız görünüyordu, diye düşündü. Saçlarını çocuksu bir tarzda kestirmişti.

Annesi, mükemmel giyinmiş ve mükemmel taranmış saçlarıyla arkasında oturuyordu. Brill, bu kadının duygusuz mu yoksa sadece saf mı olduğuna bir türlü karar verememişti.

Doğurduğu canavarı gerçekten görmüyor muydu, yoksa sadece umursamıyor muydu?

Brill onu gördü. Sıradan görünüşünün, tasarımcı takım elbisesinin güzel kesiminin, saçmalık saç kesiminin ötesini gördü. Bu alaycılık değil, diye kendini teselli etti.

O gördü.

Yargıç mahkeme salonuna girdiğinde ayağa kalktı, tekrar oturdu ve yargıcın psikiyatrik değerlendirmeler, raporlar ve dilekçe hakkında konuşmasını dikkatle dinledi.

"Lütfen ayağa kalkın, Bay Dubecki. Zarar verdiğiniz kadın bugün bu mahkeme salonunda değil. Eğer burada olsaydı ona ne söyleyeceğinizi bilmek isterim."

“Sayın Yargıç, ondan beni affetmesini isteyemem çünkü yaptığım şey affedilemez. Arden Bowie’ye fiziksel ve duygusal olarak verdiğim zarar, ben...”

Sözünü yarım bıraktı, kendini toparlamak istercesine bir an başını eğdi.

“Ona zarar verdim ve yaptıklarımı, hasta olduğum için affetmesini istemezdim. Neden affetsin ki? Sanırım, fırsatım olsaydı, umarım ona verdiğim zararı geride bırakabilmiştir derdim. Mutlu ve, şey, tatmin olmuş olduğunu. Özür dilediğimi bilmesine gerek yok, Sayın Yargıç. Özür dilemek yaptıklarımı telafi etmez. Ama bu ona herhangi bir şekilde yardımcı olacaksa, çok üzgünüm.

“Ve Sayın Yargıç? Ruhsal hastalığımın ele alınmış ve tedavi edilmiş olmasına minnettarım.”

“Tedavinizin tamamlandığını düşünüyor musunuz?”

“Hayır, efendim. Asla tamamlanmayacağına inanıyorum. Ama danışmanlık ve terapi yoluyla bu tedaviyi sürdürebileceğime ve sürdüreceğime kesinlikle inanıyorum.”

Bunu prova ettin, değil mi? diye düşündü Brill. Tam da doğru miktarda alçakgönüllülük ve inanç.

Adi herif.

Kararın onun lehine çıkması ya da yargıcın, cezasının geri kalanı boyunca haftalık danışmanlık almasını emretmesi onu şaşırtmadı.

Adamın annesini kucaklamasını izledi.

Gözleri, uygun bir şekilde nemlenmiş olarak Brill'in gözleriyle buluştuğunda, içindeki canavar gülümsedi.

Bu da onu şaşırtmadı.

Dışarı çıktı, adliyeden ayrılırken partneriyle iletişime geçti. Arabasında bekledi. Soğuk, kasvetli gün kar yağacağını kokuyordu. Düz gri gökyüzü kar yağmaya hazır görünüyordu.

Noel çılgınlığı, Şükran Günü'nden kalan hindiye çoktan bir kenara itmişti. Çok geçmeden alışveriş yapması gerekecekti.

Çocuklar mı? Sorun yoktu. Onların listeleri vardı. Kocasını mı? O sadece omuz silkip gülümseyecek ve hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söyleyecekti.

Ne kadar da yardımcı oluyordu.

Sonra anne babası, kız kardeşi, kayınbiraderi, iki yeğeni ve bir yeğeni. Tanrım, kayınvalidesi ve kayınpederi... Ama tüm bunlar için kocasına, hem de çok sıkı bir şekilde, güvenecekti.

Ve 1 Aralık'ta, çocuklar kadar heyecanlı bir şekilde ağacı dışarı çıkaran da o olacaktı.

Dustin'in dışarı çıktığını görene kadar zihnini boşalttı.

Avukatın elini coşkuyla sıktı, sonra hızlıca erkekçe bir kucaklaşma ekledi. Annesiyle birlikte koyu gri bir Mercedes'e doğru yürüdü. Brill, markasını, modelini ve plaka numarasını çoktan öğrenmişti.

Onlara biraz mesafe bıraktı, sonra takip etti. Annesinin satın aldığı iki yatak odalı eve gitmediler

—ve ya dikkatsizlik ya da saflık yüzünden ortak adlarına yazdırmışlardı. Upper Arlington'a ve babasının ölüm döşeginde yattığı Viktorya dönemi malikanesine giden yolu da izlemediler.

Bunun yerine, sedan yerel bir ızgara restoranının önüne park etti. Demek kutlama yemeği, diye düşündü Brill.

Arabayla yanından geçti, döndü ve karakola geri döndü. Daha sonra eve giderken Dustin'in yaşayacağı eve uğrayacaktı.

Şimdi masasına dönmesi gerekiyordu. Beş ay daha yapmak zorunda kalmayacağını umduğu o telefonu etmek zorundaydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Arden masasında oturmuş, tepelerin ve tarlaların üzerinde duman gibi yükselen sisin kapladığı vadiye bakıyordu.

Ama griye bulanmış yeşilliği, onun ötesinde beyaz zirveleri olan dağları görmüyordu.

Dustin Dubecki'nin onu boğarkenki yüzünü gördü.

Onu boğmuş, dövmüş, tecavüz etmişti. Ve onu serbest bırakmışlardı.

Beş ay erken. Beş ay boyunca kendini güvende hissedebilirdi, hatta lanet olsun, hissetmesi gerekirdi. İsteddiği hayatı kurmaya devam etmek için beş ay daha vardı.

"O benim nerede yaşadığımı bilmiyor," diye hatırlattı kendine. Bunu bilen sadece bir avuç insan vardı.

Bacakları güçsüz hissetse de, ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyebildi.

Mahkemeler, psikologlar, hepsi onun serbest bırakılmaya hazır olduğuna karar vermişti. Erken tahliye — insani tahliye — çünkü babası ölmek üzereydi.

Dedektif Brill onun hazır olduğunu düşünmüyordu. Bunu söylememişti, ama Arden bunu açıkça duymuştu.

Ama adamın onun nerede yaşadığını bilmiyordu. Dahası, bunca zaman geçtikten sonra, onu tekrar takip etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Başka bir hedef bulur, başka bir takıntı geliştirirdi. Ve bu onu hasta ediyordu. Başka birine zarar verecekti ve o başka birinin onu kurtaracak komşuları olmayabilirdi.

"Binlerce kilometre uzakta ve her hafta bir terapistle rapor vermek zorunda. Benim için hiçbir şey değişmedi." Zorro yanına gelip ona yaslanarak teselli edici bir şekilde eğildiğinde,

yanında duran Zorro'nun kafasına elini koydu, Zorro da onu teselli edercesine ona yaslandı. "Gerçekten hiçbir şey değişmedi."

Ama ofisinin kapısına doğru bir göz attı. Evet, kapıyı kilitleme dürtüsü hissetti, ama bunu kontrol edebilirdi. Kontrol edecekti.

Kendi evinde bir tutsak olmayacaktı, bir daha asla.

Ama bunu kanıtlaması gerekiyordu.

"Tamam. Tamam. Yeni bir kitap için araştırma yapmayı boş ver. Hadi dışarı çıkalım."

Zorro hemen ofis kapısına koştu. O daha yavaşça, ama yine de peşinden gitti.

Dışarı çıkacak, köpeğine top atacaktı.

Sonra içeri girip oturma odasında ateş yakacaktı. Biraz müzik açabilir, akşam yemeği için çorba ya da güveç yapabilirdi.

Gideon da geliyordu, tabii şef olarak görevleri onu alıkoymazsa.

Bunun olmaması için gerçekten umut ediyordu.

* * *

Gideon, üç yatak odalı kolonyal tarzda evin üst katındaki banyo küvetinde yatan cesedin başında duruyordu. Şeftali rengi duvarları olan oda kan, ölüm ve çilek kokuyordu.

Lori Wheeler'ın uzun sarı saçları, ince bir kanlı köpük tabakasıyla birlikte suyun yüzeyinde yüzüyordu.

Bileğini kesmek için kullandığı jilet, köpük banyosu şişesinin yanındaki karo zeminde duruyordu.

On altı yaşındaydı.

Hawk Miller arkasına geçti.

"Adli tıp ekibi yolda, Şef. Kim, ebeveynlerle ve kardeşiyle konuşuyor."

"Elimizde ne var, Çavuş?"

"Okuldan eve geldi, saat tam üç çeyrek civarında, ödevi olduğunu söyledi ve odasına gitti. Annesi ev ofisinde işini bitiriyordu ve çocuk—küçük kardeşi—Lori'nin bir saattir banyoda kilitli kaldığından şikayet ederek içeri girdi."

Hawk kıza acıyarak baktı.

"Annesi abarttığını düşündü ama Lori son birkaç gündür üzgün olduğu için kontrol etmeye gitti."

"Neden?"

"Zor bir dönem. Çıktığı çocuk onu terk etti, bahar müzikalinin seçmelerine katıldı ama rolü alamadı. En yakın arkadaşıyla kavga etti, önemli bir sınavda başarısız oldu."

Hawk omuzlarını silktilti. "Lise cehennemi zırvaları. Lori cevap vermediğinde annesi yeterince endişelendi, anahtarı alıp kapıyı açtı ve onu buldu. İçeri koştu, kızı küvetten çıkarmaya çalışırken tıraş bıçağını ve köpük banyosu şişesini devirdi. Çocuk — kardeşi — 911'i aradı."

Gideon başını salladı. "Bir not bırakmış mı?"

"Odasında. Şöyle yazıyor: 'Artık burada olmak istemiyorum. Ne anlamı var ki?'"

Gideon, ona sorsaydı bu soruya cevap verebilirdi. Anlamı, bunu atlatmaktı, çünkü lise cehennemi sonsuza kadar sürmezdi. Ölümünden başka hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi.

"Bir günlük ya da not defteri var mı bak, cep telefonunu da al. Ben aileyle konuşurum."

Gideon, garajda duran Chevy Suburban ile o güzel kolonyal tarz evden ayrılırken, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündü. Bu gün, 'öncesi' ile 'sonrası' arasında silinmez bir iz bırakacaktı.

Bu, onun ilk genç intihar vakası değildi, ama şef olarak ilk vakasıydı ve bu, yükünü biraz daha ağırlaştırıyordu.

"Raporunu yazacağım, Şef."

Şerif yardımcısı Kim Chung 1,57 boyundaydı ve şımartılmış bir küçük kızın oyuncak bebeği gibi görünüyordu. Onun Hawk ile dövüşmesini ve onu yere sermesini izlemişti.

Kendini tutan tek kişi Kim'di.

Derin, koyu renkli gözlerinde, Gideon'un midesinde kurşun gibi ağırlaşan bir hayal kırıklığı ve keder karışımı vardı.

“Onu terk eden çocuk mu? Kız kardeşim eskiden ona ve küçük kardeşine bakıcılık yapardı. Bir süre karanlıkta yol alacak başka bir aile daha.”

“Birkaç hafta sonra lisede yılbaşı dansı var. Odasındaki panoda afişi, dolabında yeni elbisesi vardı. On altı yaşındaydı,” diye mırıldandı. “Her şey daha çok acıtıyor.” Karakola döndüğünde okul müdürüyle iletişime geçti.

Danışmanlık ayarlamaları gerekecekti.

O ile bazı evrak işlerini Polislerher zaman evrak işleri vardı, ama başkomiser? diye düşündü. Tanrım, hiç bitmiyordu.

Göreve geldiğinde karakoldaki kahve, çam zifti bile lezzetliymiş gibi gelmişti; o yüzden ofisine ve dinlenme odasına kahve makineleri getirmişti.

Bu tek ve basit hareket, yeni adam hakkındaki kalan tüm şüpheleri ortadan kaldırmıştı. Şimdi penceresinin önünde durmuş, otoparkın ötesindeki dağlara bakarak bir fincan kahve içiyordu.

Hawk kapı pervazına vurdu.

“İşlerimi bitirdim. Brig'in dişi ağrıyor, o yüzden Moreno'yu sabah vardiyasına koydum ki dişçiye gidebilsin. Patterson ve Yang bir trafik kazası yakaladı, yaralı yok.”

Gideon biraz kahve içti. “Neden bu işi sen almadın, Hawk?”

“Orada durup birinin bana anlatmasını dinlemektense, burada durup sana tüm bunları anlatmayı tercih ederim. Ve Lori Wheeler hakkında açıklama yapmak için gelecek olan medyayla uğraşmamayı da kesinlikle tercih ederim.”

“Sen iyi bir patronsun, Gideon.”

“Henüz başlangıç aşamasındayız.”

“İyi bir patronu gördüğümde anlarım. Bu sabah bir kimsesiz ölüm vakası vardı. Oraya gidip, o vaka ve intihar vakasıyla ilgili adli tıp raporlarını alabilirim.”

“Ben hallederim. Bu yüzden şef benim.” Saate baktı. “Şimdi oraya gidip raporları dosyalayacağım, sonra da işimi bitireceğim.”

“Bunu söyleyeceğini umuyordum.”

Kendi kamyonetini aldı ve görevini yerine getirdi. Doksan altı yaşındaki Ben Granger, kuru üzümlü yulaf ezmesinden oluşan kahvaltısının ardından sabah programlarını izlemek için oturmuş, sonra da uzun bir uykuya dalmıştı.

Gideon, uzun bir hayatın ardından uzun bir uyku, diye düşündü. Lori Wheeler'ınki ise tam tersiydi; kısa bir hayatın şiddetli, kendi kendine son verdiği bir son.

Arden'a mesaj atıp, ona yemek getirmesini isteyip istemediğini sordu.

Bu gece olmaz. Tortilla çorbası yaptım.
Bunu yapabilir misin?
Sanırım öğreneceksin.
Şimdi sana doğru geliyorum.

Evde değil. Orayı ev olarak adlandırmamaya dikkat ediyordu. Haftada üç, bazen dört geceyi birinin evinde geçirmek, orayı ev yapmazdı.

Dolapta, banyoda birkaç eşyası olsa bile.
Rahatlık için.

Orada kendini rahat hissettiğini itiraf etmek zorundaydı ve bu onu biraz endişelendiriyordu. Onunla birlikte olmayı, onu dinlemeyi, hatta onunla konuşmayı seviyordu. Köpeğini, evini ve ev için özenle düşünülmüş planlarını seviyordu.

Hâlâ ilginç biriydi. Ve iş nedeniyle uzakta kaldığında ya da geceleri dışarı çağrıldığında henüz şikayet etmemişti.

Kitaplıklarını neredeyse bitirmişti. Kitapları alfabetik sırayla ve türlerine göre raflara dizmekten bu kadar keyif alacağını kim düşünürdü? Okuma dünyasındaki zevki ve bilgisi, kendininkini çok aşıyordu.

O da bundan hoşlanıyordu.

Ve kızın, açıkça, dedesiyle bir aşk ilişkisi vardı. Sırf bu yüzden bile kız, onun için değerli biriydi.

Onu dedesinin tavuklu böreği yemeye götürmek onun için büyük bir adım mıydı? Evet, ama o bunu kolay bir adım olarak görmüştü.

Riverbend'in nüfusu bugün iki kişi azalmıştı, diye düşündü kızın evinin önüne park ederken. Korumaya ve hizmet etmeye yemin ettiği insanların evlerinde, keder bir süre daha hüküm sürecekti.

Genç bir kızın evinde ise, bir süreden daha uzun süre.

Ama burada, bu evde, gününü çorba ve itiraf etmeliydi ki, beklediğinden daha çok ilgisini çeken bir kadınla sonlandıracaktı.

Kapıya yaklaşırken köpeğin havladığını duydu. Kadın anahtar vermemişti, o da istememişti.

Kadın gülümseyerek kapıyı açtı, ama o fark etti. Bir terslik vardı, bir şey yolunda değildi.

Mutlu şarkısını söyleyen köpeği selamladı, sonra Arden eğildiğinde onu öptü.

"Bugün bir damla yağmur yok, ama bolca sis var. Ve hala çorba içecek kadar soğuk."

"Bu gece yağmur yağacak ve yarın da yağışlı bir gün olacak."

Arden her şeyin yerli yerinde olmasını sevdiği için, ceketini askıya astı, silahını da Arden'in eşarp kutusunun yanındaki rafa koydu.

Stetson şapkası takmazdı. Kamyonetinde bir beyzbol şapkası, resmi aracında da yağmur yağarsa giymek üzere bir tane daha bulundururdu.

"Güzel kokuyor."

"Ben de öyle düşündüm. Bir kadeh şarap içmek üzereyim. Ya da istersen bira da var. Riverbend'de suçla mücadele nasıl gidiyor?"

"Durumumuz iyi."

"Ne, silahlı çatışma yok mu, kapalı kapı cinayetleri yok mu?"

Kapı kilitliken işlenmiş bir intihar vakasıydı, ama o bu konuyu açmak istemedi. "Belki yarın."

Bir bira içmeye gitti, kadının şarap doldurmasını izledi. Sormaya niyeti yoktu. İnsanların, hatta birlikte olduğun insanların bile, mahremiyet hakkı vardı.

Bu yüzden sormaya niyetli değildi, ama sordu. "Bugün ne oldu?"

"Ah, yeni bir kitap için araştırma yapıyorum." Bir elinde şarapla arkasını döndü, bir kaşık aldı ve çorbayı karıştırdı. "Şu anda kafam çok karışık. Hala bir sonraki ipucunu bulmam gerekiyor."

"Arden. Bugün ne oldu? Bir terslik var. Yüzünden okunuyor."

Hâlâ sırtı ona dönükken, kaşığı bıraktı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bunu geride bırakmak istedim. Yapamayacağımı biliyordum, ama daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum."

İçinde bir şey sıkıştı. "Hasta mısınız?" Ellerini omuzlarına koyarak onu kendine doğru çevirdi.

"Hayır, öyle bir şey değil. Olayı gereğinden fazla büyütüyorum. Olan oldu, bitti. Ben buradayım."

"Ne oldu?"

"Bugün Columbus'tan bir polis dedektifi aradı. Dedektif Brill. Saldırıya uğradığımda olay yerine gelenlerden biriydi."

Biliyordu, görmüştü, ama yine de sarsıldı. "Saldırı mı? Ne zaman?"

Nasıl?"

"Oradan başlamamalıyım. Başlangıçtan başlamalıyım. Bunu biliyorum."

"Neden oturmayalım? Diğer odada güzel bir ateş yakmışsın. Hadi oturup, istediğin yerden başlayabilirsin."

"Buna alışkınsınız. Bu tür hikayeleri duymaya alışkınsınız."

"Senden değil. İstediyin yerden başla," diye tekrarladı ve onu oturma odasına geri götürürken ekledi. "Acele etme."

"Bunu yanımda getirmek istemedim. Çok anlamsız geliyor. Ne kadar aptalca geldiğini biliyorum, ama bunun hakkında konuşmazsam, kimseye anlatmazsam, olayın olduğu yerde kalacağını hissettim. Orada kalacak ve burayla hiçbir ilgisi olmayacaktı."

Tecavüze uğramıştı, bundan neredeyse emindi. O bakışı, o ses tonunu tanıyordu. Bu yüzden sadece bekledi.

Köpek, sıkıntısını hissederek, doldurulmuş lamayı getirip kızın kucağına koydu.

"Neredeyse beş yıl önce, ilk kitap imza günümde gelmişti. Zararsız görünümlü, benim yaşlarımda bir adamdı, kitap yazmaya çalıştığını söyledi. Kahve ya da bir içki eşliğinde bunun hakkında benimle konuşmak istedi. Arkadaşlarımla planlarım vardı, ama zaten kabul etmezdim."

Ona, o zamanlar takip edildiğinin farkında olmadığı takip olayını anlattı. Haneye tecavüz ve kaybolan eşyalar.

Ayrıntıları hatırlıyordu ve bu onu şaşırtmadı. Bazı kurbanlar hatırlayamaz ya da hatırlamak istemezdi, ama kadının ayrıntılara karşı bir yeteneği vardı.

"Kapıma, daireme geldiğinde çok sinirlenmişim. Bazen geriye dönüp düşündüğümde, kapıyı açmayıp ona siktirip gitmesini söylediğimi hayal ediyorum. Tam olarak bunu yapsam da hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum. Başka bir zaman ve yer bulurdu."

Bir an durdu, elindeki şarap kadehini çevirdi, ama içmedi.

"Lanet olası çiçekleriyle içeri girdiğinde farklıydı. Sanki bir ilişkimiz varmış gibi, sanki onu kandırmışım gibi, sanki bana bakmaya hakkı varmış gibi davranıyordu. Bize dağlarda, sakın bir yerde bir ev alacaktı ve bana bakacaktı. Bu ilişkinin tamamını hayal ettiğini ve benim onu bu konuda cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadığımı fark etmemi sağlayan başka şeyler de söyledi. Ve kadınların yerlerini bilmeleri gerektiğinden bahsetme şekli beni çileden çıkardı.

“O kadar sinirlenmiştim ki, o saçmalıkları kabul etmeye niyetim yoktu. Yine değişti ve sadece bir an, bir kalp atışı kadar bir süre için, bunu gördüm. Bana vurduğunda yüzüm patladı ve kafam kapıya çarptı. Kelimenin tam anlamıyla yıldızlar gördüm ve sanırım birkaç saniye bayıldım çünkü üzerimdeydi, her yerimdeydi. Gümleğimi çıkartıyordu. ığlık atmaya başladım ama o sıkıldı...”

Elini boğazına götürdü. “Beni boğuyordu, nefes alamıyordum, hava alamıyordum. Bana tekrar tekrar vuruyordu. Sonra elleri... parmaklarını içime soktu ve onu durduramadım. Dilini ağızma soktu, ben de ısırđım ve ellerimle yüzünü tırmaladım, kan...”

Nefesi kesilmeye başladığında, ayaklarının dibindeki köpek inledi, başını dizine dayadı.

“Nefes al. Yavaşça. Sonra bir tane daha.”

Bunu yaptıktan sonra, elini Zorro’nun başına koyduğunda, sözlerine devam etti. “Boğazımı bıraktığında bile çığlık atamadım. Ağızımdan sadece, nasıl desem, hırıltılar ıktı.

“Beni saımdan tutup yatak odasına sürüklemeye başladı. Yatak odasının yerini biliyordu, yatak odası hakkında bir şeyler söyledi, bu yüzden eve zorla giren kişinin o olduğunu anladım. O... o... kafamı yere vurdu, yine yıldızlar gördüm. Bana bir ders verecekti. İstediğimi verecekti. Bana tecavüz ettikten sonra beni öldürecekti. Bunu biliyordum, ama onu durduramadım.”

Gözlerini kapatıp şaraptan yavaşça bir yudum aldı. “Sana bahsettiğim komşularım, gürültüyü ve çarpma seslerini duydular, John yukarı çıktı, kapıyı yumrukladı, bana seslendi. Dustin dışarı koştu, John onu itti. John onun peşinden gidecekti, ama beni yerde, yarı çıplak, kanlar içinde, yarı baygın halde gördü. Bunun yerine benimle kaldı, Monica’ya yukarı gelmesi için bağırdı.

“Sana onun doktor asistanı olduğunu söylemiştim.” “Evet, söylemiştin.”

“Polis gelene kadar, ambulansla hastaneye giderken, ailem gelene kadar benimle kaldı, hatta o zaman bile o ve John kalmaya devam ettiler. Beyin sarsıntısı geçirmiştım, gözlerim morarmıştı, kesikler ve çürüklerim vardı. En kötüsü boğazımdı.”

Derin bir nefes aldı. “Her neyse, bana anlattığı her şey yalandı. Ailesi ölmemişti, boşanmıştı. Üstelik çok da zengindi. Cidden büyük bir servet. Kitap yazmıyor ya da part-time çalışmıyordu. Dairesinde eşyalarımı ve bir tür anma köşesi buldular. Fotoğrafım, kitaplarım. Kitaplardan birinde, benim el yazımı taklit ederek bir ithaf yazmıştı. ‘Dustin’e, şimdiye kadar sevdiğim ve bundan sonra da seveceğim tek erkeğe. Her zaman ve sonsuza kadar senin olan, Arden.’”

Bekledi, sonra sordu: “Duruşmaya çıkmaya uygun bulundu mu?”

“Bir anlaşma yaptılar. Yaptığı her şeyi itiraf etti, ama bunun yanlış olduğunu anlamamıştı. Buna ‘karşı konulamaz dürtü’ dediler. Beş yıl, beş yıl, güvenli bir kurumda, zorunlu tedavi ve tüm o şeyler. Benimle hiçbir şekilde iletişime geçmesine izin verilmeyecek.”

“Yakında çıkacak mı?”

“Daha da yakında. Hemen. Babası ölüyor. Haftaları kaldı, en iyi ihtimalle bir ya da iki ayı. Örnek bir hasta oldu. Dedektif Brill buna inanmıyor. Bana söylediklerinde dikkatli davranıyor, ama anlıyorum. Onu gözeteceğine söz verdi ve yapacağını biliyorum. Ama.”

Kadın yerinden kıpırdadı, ona doğrudan baktı. “Hastaneden çıktıktan sonra evde kaldım. Zar zor konuşabiliyordum, yüzüm morluklarla doluydu. Kendime bunun nedeni bu olduğunu söyledim. Ama kapıyı kilitlemek yetmiyordu. Altına bir sandalye koyuyordum. Sonra geceleri yatak odasının kapısını kilitlemeye başladım, altına bir sandalye koyuyordum. Çalışırken ofisimin kapısını da. Yazabiliyordum ve sanırım bu, aklımı kaçırmamı engelledi.”

“Danışmanlık aldın mı?”

“Bir süre sonra, evet. İstemiyordum, bunun hakkında konuşmak istemiyordum, ama öyle yaşayamayacağımı biliyordum. Yardımı oldu, çok yardımı oldu. Sonunda bir ev satın aldım. O dairede kalmak istemedim, o bahaneleri tekrar uydurmak istediğimi hissettiğimde kalmak istemedim. Kitapçada çalışmayı çok seviyordum ve tekrar başlamıştım, ama başa çıkamadığım için istifa ettim. Evi satın almak, sonra Zorro’yu almak, bana iyi geldi.

"Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar," dedi iç çekerek. "Zoey'i çok özledim, ama buraya taşınmamın tek nedeni o değildi. Olanlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Onun bilmediği bir yerde olmam gerekiyordu. O çıktığında, ben orada olmayacaktım. Sokakta, markette ona rastlama ihtimalim olmayacaktı. Kendimi güvende hissetmek istedim ve hissettim de. Hala hissediyorum. Şimdi o çıktı ve kendimi hala güvende olduğuma tam olarak ikna edemiyorum. Mantıklı değil, ama..."

“Neden mantıklı değil?”

“Neredeyse beş yıl oldu ve o ülkenin diğer ucunda.”

“Beş yıl, beş dakika, sana yaptıklarını değiştirmez. Evine ve kişiliğine tecavüz etti. Mantıklı olması bir şey ifade etmez, Arden. Nasıl hissediyorsan öyle hissetmeye hakkın var.”

“Dr. Wren gibi konuşuyorsun,” diye mırıldandı.

“O zaman dinle. Başından sonuna kadar kendine iyi baktın. Karşı koydu. Onu ısırdın, tırmaladın ve karşımda duran bu kadın, elinden geldiğince savaşımaya devam ederdi. Kilitli bir kapının arkasında kendini daha güvende hissettin, kapıyı kilitledin. Terapi gördün ve olayın yaşandığı yerden taşındın. Bir köpek aldın—çok akıllıca bir hareket—ve daha fazlasına ihtiyacın olduğunda buraya taşındın.”

O anda ona dokundu, nazikçe, sadece elini onun elinin üzerine koyarak.

“Bugün o orospu çocuğunun serbest kaldığını öğrendin. Buna tepki vermemek, benim için mantıksızlık demektir. Ve sen

lanet olası çorbayı yaptın.”

“Meşgul olmam gerekiyordu.”

Ona tekrar dokundu, elini yanağına koydu. Ve gözlerinin dolmasını izledi. “Sen pes etmezsin. İlk andan itibaren ilginç bir kadın olduğunu düşünmüştüm ve zeki, yetenekli olduğunu anlamam da uzun sürmedi. Son birkaç aydır seni düşünerek çok zaman geçirmiş biri olarak ve bir polis olarak söylüyorum, şu anda hissettiğinden çok daha güçlüsün.”

“Bu iyi, çünkü şu anda kendimi güçlü hissetmiyorum.”

“Brill hakkında ne düşünüyorsun?”

“İyi bir polis, iyi bir insan. Ortağı da öyle. Dedektif Venmar. Bence ellerinden geleni yaptılar. Ve ikisinden biri ara sıra beni kontrol ederdi. Beni unutmadılar. Beni unutmamış olmaları benim için önemliydi.”

“Doğu’da sana göz kulak olan iyi polisler var. Ve burada da aynısını yapan biri var. Buna biraz güven.”

“Sana söylemek istemedim.” Gözyaşları artık akıyordu. “Kurban gibi hissetmekten nefret ediyorum, öyle davranmaktan nefret ediyorum. Ama kapıları tekrar kilitlemeye başlarsam diye sana söylemem gerektiğini biliyordum.”

“Kilitlemelisin, kilitle. Sadece beni içeri al. Ve kurban değil, Arden. Hayatta kalan.”

Ona sarıldı, ona tutundu. “Teşekkürler. Sadece bir dakika burada, seninle kalmak istiyorum. Sadece bir dakika. Sonra gidip çorba içelim.”

O bir dakika içinde, sadece o bir dakika içinde, inkar etmek için çok uğraştığı şeyi itiraf etti.

Aşık olmuştu.

★ ★ ★

Saat farkını göz önünde bulundurarak, Gideon zihninde alarmı sabah saat beşe kurdu. Arden her zamanki gibi erken kalkıyordu, ama o kadar

o kadar da erken değildi. Uyandığında, karanlıkta giyinmek için yataktan süzülerek çıktı.

Köpek onu aşağıya kadar takip ettiği için Zorro'yu dışarı çıkardı ve kahve yaptı. Kahvesini alıp mutfak adasına oturdu ve telefonunu kullanarak Dustin Dubecki hakkında araştırma yaptı. Beyaz erkek, otuz yaşında, 1,78 boyunda, 68 kilo.

Arka plan bilgilerini öğrendikten sonra, birkaç fotoğrafı ekrana getirdi. Karakola vardığında bir tanesini yazdırıp memurlarına asmayı planlıyordu.

Köpek kapıda sabırla beklediği için Gideon onu içeri aldı, yemeğini verdi, sonra ikinci fincan kahvesini içerken saldırıyla ilgili bazı haberleri okudu.

Haberler, yerel yazar ve ilk kitabını çıkaran yazar yönünü öne çıkarmış ve Dubecki'yi Paul Dubecki ile Theresa Lester'ın oğlu ve varisi olarak tanıtmıştı. Dubecki'nin babası, babasının başarılı kereste ve inşaat malzemeleri şirketini miras almış, onu büyüttmüş, bazı tarım arazileri satın almış, bir tatil köyü inşa etmiş ve kablolu televizyondaki ev dekorasyon programlarına ilk adımını atmıştı.

Annesinin de kendi mirası vardı. Theresa Harvey Dubecki Lester, Harvey Developers'ın bir parçasıydı.

Gideon, Dustin Dubecki'nin zengin, ayrıcalıklı ve avantajlı bir ailede doğduğunu düşündü; üstelik sapkın bir ailede. Doğuştan mı, sonradan mı, yoksa her ikisinin bir karışımı mıydı, bilmiyordu. Umurunda da değildi. Onu Arden'dan uzak tutmak, tek önemli olan şeydi.

Saate tekrar baktı, Dedektif Brill'in sekiz-dört vardiyasında olduğunu umarak aradı.

"Dedektif Brill."

"Dedektif, ben Gideon Riley. Oregon, Riverbend'de polis şefiyim."

"Riverbend, Oregon. Arden Bowie ile ilgili bir konu mu?"

"Doğru. Bana anlattığı kadarıyla saldırının ayrıntılarını biliyorum ve Dubecki'nin

. Ayrıca, onun size ve ortağınıza güvendiğini de biliyorum. Bana da güveniyor. Kimliğini doğrulamak isteyeceksiniz, ve ikna olduğunuzda, dava dosyasını görmek isterim.”

“Bunu araştırabilirim.”

“Çok sevinirim. Peki ya bir görüş?” “Ne hakkında?”

“Dubecki’nin ruh sağlığının yerinde olduğu, rehabilite olduğu, şiddet eğilimlerini ve takıntılarını kontrol altına aldığı ve verimli, yasalara saygılı bir hayat süreceği ihtimali nedir?”

Cevabı hiç tereddüt etmeden geldi. “Buna ihtimalim sıfır.”

“Komik. Ben de öyle düşünüyorum. Sana karakoldaki numaramı vereceğim. Cep numaram sende var. Birkaç saat sonra evde olacağım.”

"Tamam, Şef. Size geri döneceğim."

Madem uyanmıştı, aşağı inip yarım saat kadar kadının spor salonunu kullandı. Kadının çok geçmeden aşağı ineceğini düşündü, bu yüzden önce kahvaltı yapmaya karar verdi, sonra duş alıp giyinip işe gidecekti. Hayır, önce Pop’s’a uğrayacak zamanı vardı.

Gideon, görünüşüne önem vermediğiniz sürece gayet iyi omlet yapardı.

Buzdolabının içindekileri inceledikten sonra —kadının yoğurda olan düşkünlüğünü hiç anlayamıyordu— peynir ve biraz da şarküteri jambonunun işini göreceğine karar verdi.

Köpeğin kalkıp ona "günaydın" şarkısıyla merhaba demesinden saniyeler sonra kadının geldiğini duyduğunda ilk omleti hazırlamıştı.

"Kahvaltı mı? Erken uyanmışsın ve acıkmışsın."

“Omlet sayılır. Kahvaltıda gerçekten katı bir şeyler yiyebilirsiniz. Bu hazır. Ye.” Tabağı kadına doğru itti.

"Teşekkürler. Zorro'yu besleyip biraz kahve alayım."

"Onu ben besledim ve kahve yok."

O yine de kahve yaptı, sonra o ikinci omleti bitirirken oturdu. “Yağmur konusunda haklıydın. Yağmurlu kışlar, karın az ya da hiç olmaması konusunda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ama şu ana kadar sorun etmiyorum.”

“İşine giderken sadece bir kat merdiven çıkman gerektiğinde bunu söylemek kolay.”

Gülümsedi ve bir ısırık aldı. “Öyle, değil mi? Bu çok güzel, Şef.

Uyanmak için güzel bir şey.”

Meyve kasesi duran tertemiz tezgahın başında oturdu, saçları sırtından omuzlarına dökülüyordu, sanki yağmurlu bir günde güneş ışığı gibi.

Uyandığında onu görmek hoşuna gitmişti.

Oturdu, elini o ışıltının üzerinde gezdirdi. “Dedektif Brill ile konuştum.”

Çatalı havada dondu.

“Beni kontrol edecek ve ikna olduğunda bana dava dosyasını gönderecek.”

“Tamam.”

Kadın pek emin görünmediği için, ona biraz daha bilgi verdi.

“Arden, seni koruduğumu bilmeni istiyorum. Bu bu bir hakaret ya da küçümseme değil, bu benim işim.

İşimde iyiyim.” “Hakaret almadım.”

“İyi, çünkü bu sadece işim değil. Sen de var.”

Kadın ona baktığında, gözlerinde güven gördü. “Sence buraya gelir mi?”

“Olasılık düşük diye hazırlık yapmayacağımız anlamına gelmez. Kendini güvende hissetmek istiyorsun. Ben de senin kendini güvende hissetmeni istiyorum. O yüzden sana, seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylüyorum. Karakola onun resmini asmak, memurlarıma briefing vermek istiyorum.”

Kadın çatalını masaya bıraktı. Adam onu izledi, kadın durumu düşünürken bekledi.

“Aklımın bir köşesinde, hiç şüphe yok, tartışmaya yer yok, olanlara, onun yaptıklarına neden olacak hiçbir şey yapmadığımı biliyorum.

bazen utanıyorum ve mahcup oluyorum. Sanki refleks gibi.”

Çatalını tekrar eline aldı. “Belki de terapistim Dr. Wren’den bir doz almanın zamanı gelmiştir.”

“Asla kötü bir fikir değildir.”

“Yaptığın şey—Dedektif Brill ile konuşman—yapmak istediğin şey, bu senin için ve benim için. Hayır, aşağılayıcı ya da küçümseyici değil. Bunu yaptığın için mutluyum, yaptığın için mutluyum.”

“Güzel. Babama söylemek istiyorum. Ondan hiçbir şey saklamam, ama sen istiyorsan saklarım.”

Kadın içini çekti, sonra sırtını dikleştirdi.

Adam, onun bunu yaptığını görebildiğine yemin edebilirdi.

“Benim için sorun değil. Zor olan, her şeyi tekrar anlatmak zorunda kalmak. Onun senin ailen olduğunu biliyorum, ama o benim ailem gibi geliyor.”

“O da iyi. Dinle, bu gece tekrar gelebilirim.”

“Bu akşam Joe’yla birlikte Noel süslerini çıkaracaksın. Bu da aklıma geldi, ben de kendiminkileri kutudan çıkarmam lazım.”

“Bir sonraki izin günümde ona yardım edebilirim. Ya da sen gelip bize yardım edebilirsin.”

Oraya gidebilirdi ve bundan keyif alırdı. Ama.

“Burada, tek başıma iyi olduğumu kendime kanıtlamam lazım. Kendi evimde tek başıma geceyi geçirebileceğimi.”

“Tamam, ama eğer iyi değilsen.” “Seni nasıl bulacağımı biliyorum.”

Daha sonra, tek başına, ofisinin penceresinde durup yağmuru seyretti. İyiydi, hatta daha da iyiydi. Ne yapacağını, ne yapması gerektiğini biliyordu. Dün Dustin Dubecki’ye verdiği tüm gücü geri almak. Onu geri kazanmak.

Öyle de yapacaktı.

Ve Gideon gibi, onun da yapması gereken işleri vardı.

Yirminci Bölüm

Dört yüz iplik sayılı yeni arşıflara, kuş tüyü yastıklara ve yorgana rağmen uykuya dalmak kolay olmamıştı. Ama sonunda uykuya daldığında, Dustin derin ve uzun bir uyku çekti.

Öğle vakti yaklaşana kadar uyanmadı ve çok memnun hissetti.

Siktir et tüm gardiyanları, kuralları, doktorları ve sıkıcı rutinleri.

Ne zaman isterse, ne halt etmek isterse yapabilirdi. Ve kimse, ama kimse onu bir daha asla bir odaya kilitleyemezdi.

Sanki minnettar gibi davranmak zorunda olduğu o boktan ayakkabı kutusu gibi evde ne yapması gerekiyorsa yapsa bile. İlk fırsatta onu satıp paraya çevirecekti.

Belki kurmak istediği paravan şirkete bir kısmını yatırırdı, ama bunun için yeni ve sağlam kimlik belgeleri hazırlamak gibi işleri halletmesi gerekecekti.

Annesi tarafından kendisine alınan, her türlü yazılımın yüklü olduğu dizüstü bilgisayarda bu konuyu araştırmaya çoktan başlamıştı. Dağlık bölgelerdeki mülklere de bakmaya başlamıştı. Belki Rocky Dağları ya da Cascades. Maine'e de bir göz atmış, ama orayı elemişti. Doğuyu tamamen elemişti.

Bir şey onu batıya çekiyordu — kafasındaki geniş ve vahşi doğa fikri. Erkeklerin — gerçek erkeklerin — belinde silah taşıdığı ve kamyonetlerinde uzun namlulu silahlar bulundurduğu o kocaman, ürkütücü dağları istiyordu.

Belki sakal bırakır ve sert adamların giydiğı botlardan alırdı.

Yeni bir gardırop oluşturmaya başlamıştı; o aptal mahkeme salonunda giydiği takım elbise, birkaç kot pantolon, takım elbise pantolonu, kazak ve gömlekler. Tanrım, kadın onun yeni kot pantolon denemesi yüzünden gözyaşlarına boğulmuştu.

O, her zaman olduğu gibi, bir aptaldı. Bir aptal ve bir kadın, eş, anne olarak acınası bir mazeret.

Ama şimdilik? İşe yarıyordu.

"Kurallara" göre, iş aramaya başlamak için Ocak ayının ilk haftasına kadar vakti vardı. Ve tahliye sonrası ilk terapi seansına gitmek için yedi günü kalmıştı.

O zamana kadar Arden'la birlikte batıya doğru yola çıkmayı umuyordu. Ama nereye gideceğine karar vermesi ve birlikte yerleşecekleri doğru yeri bulması gerekiyordu.

Neresi olursa olsun, ne olursa olsun, banliyödeki bu küçük evden daha iyi olacaktı.

Annesi, yeni bir başlangıç için buraya "ilk evin" diyordu.

Annesi onu hasta ediyordu.

Şimdi kalkıp oraya gitmesi ve iyi ve minnettar bir evlat rolünü oynaması gerekiyordu. Babasını ziyarete gittiklerinde aynı şeyi yapması – üstüne bir de pişmanlık göstermesi – gerekeceğinden, bunun iyi bir alıştırmaya olacağını düşündü.

Böylece kalktı ve banyo yapmak için o berbat banyoyu kullandı. En azından istediği kadar sıcak su kullanabiliyordu, iyi bir sabunu ve düzgün Mısır pamuğundan havluları vardı.

Yeni pantolonunu, lacivert kaşmir süveterini ve Cucinelli marka botlarını giydi. Yeni saç kesimi onu yalakalık yapan bir koro çocuğu gibi gösteriyordu, ama annesi gibi, şimdilik bunun yararlı olduğunu düşündü.

Kendine baktı ve konservatif bir hava katarak şık göründüğüne karar verdi.

Babası bunu onaylardı.

Dışarı çıktığında, açık plan tasarım sayesinde yemek yenilebilen mutfak, gözüne cimri görünen kahve köşesini ve oturma odasındaki şöminenin başında bir kitapla oturan annesini görebiliyordu.

Müzik sessizce çalıyordu.

Annesi burayı onun için döşemişti ve bu konuda ona bir şey söyleyemezdi. O, odaları nasıl dekore edeceğini biliyordu, bu yüzden evi satışa çıkardığında ortalığı düzenlemeye gerek kalmayacaktı.

Annesinin hak etmediğı kocası için giyinmiş olduğunu düşündü. Beyaz gömleğın üzerine giydiğı belini saran mor yelek, hafif parlaklığı olan koyu gri pantolon. Elmas küpeleri vurgulayan elmas küpeler ve en sevdiği aile yadigarı inci kolyeyi tamamlayan tek bir sallantılı inci, onu öldürdükten sonra mücevherlerini alması gerektiğini hatırlattı.

O pislik Lester ona müthiş bir düşün seti vermişti.

Onu görünce ayağı kalktı. "Günaydın! Babanın evine gitmeden önce güzel bir kahvaltı yapabilmen için seni uyandırsam mı diye düşünüyordum."

"Bu kadar geç uyandığım için özür dilerim." Ona her zaman kanacağı o köpek yavrusu bakışlarını attı. "Uyumak zordu. Dürüst olmak gerekirse, bir yanımda rüya gördüğümü düşünüyordu ve eğer uyursam uyanacağımı sanıyordum. Çılgınca, değil mi?"

"Bence alışmak için çok şey var ve iyi dinlendiğine sevindim. Şimdi, neden oturmuyorsun? Sana kahvaltı hazırlayayım, kahve getireyim."

"Ah, haydi ama. Bana hizmet etmek zorunda değilsin anne."

"Buradayken, ben de bunu yapacağım. Feta peyniri ve prosciutto ile omlet nasıl olur?"

"Kulağı harika geliyor."

Aslında yemek yapmayı biliyordu. Bir ara bir Fransız şeften dersler almıştı. Sırf eğlence için, demişti.

Babası, annesini söz konusu şefle ilişki yaşamakla suçlamıştı, o da dersleri bırakmıştı.

Dustin'in gözünde suçluydu.

"Az önce üvey babanla konuştum. Evde kar yağıyor."

Cleveland. Hayatının bir kısmını Cleveland'da geçirmiş olmanın utancını asla atlatamayacaktı.

"Sana selamlarını gönderdi."

Mutfağa gidip önlüğünü takarken, durmadan konuşuyordu.

"Noel'de eve gelmeni umuyoruz. Wyatt birkaç gün sonra iş gezisine çıkacak ve Noel'den hemen öncesine kadar Londra'da kalacak. Ben kalıp, yerleşmene yardım edeyim, sonra tatil için eve gidelim diye düşündüm."

Mide bulandırıcı mı dedin? Noel'i onunla ve evlendiği o pislik herifle Cleveland'da geçirme fikri, kusmamak için kendimi zor tutmamı gerektirdi.

"Babamdan o kadar uzak kalmam doğru mu bilmiyorum."

"Anlıyorum tatlım, ama Noel'i yalnız geçirmeni hiç istemem. Eğer... eğer sana ihtiyaç olursa hemen geri dönebiliriz. Bir düşün," diye ekledi, ona kahvesini getirirken.

"Düşüneceğim. Sadece onun için çok endişeleniyorum." "Biliyorum. Ben de öyle."

"Yalan söyleyen, aldatıcı sürtük," diye düşündü ve ona hüzünlü bir gülümseme gönderdi.

"Sanırım bir araba almam gerek. Terapiye gitmek, iş aramaya başlamak için."

"Yarın bu konuyu bir araştırsak mı? Mali durumunu da düzene sokmamız gerekiyor. Hayatını doğru bir yöne sokmak için."

"Buna hazırım. Çuf çuf," dedi ve onu güldürdü.

★ ★ ★

Ona, babasına daha yakın olan Upper Arlington'da bir ev bulabilirdi. Her türlü konfora sahip bir şehir dairesi, hayatındaki konumuna yakışan büyük, modern bir ev, "Burada önemli kişiler yaşıyor" diyen uzun ön bahçeli bir yer.

Elbette, ona alacağı hiçbir şey, dört dönümlük bakımlı arazisi üzerindeki babasının eviyle kıyaslanamazdı.

Kapılı, resim gibi mükemmel Viktorya tarzı ev, on bin fit karelik her santimetresiyle “Önemli kişiler burada yaşıyor” diyordu. Onu tüm bunlardan, kremsi tuğlalı kulelerin zarafetinden, yüksek tavanlardan, zarif merdivenlerden uzaklaştırmıştı. Yedi yatak odası, beşi tam anlamıyla “en-suite” olan.

O pislikle evlenene kadar, en azından babasının evinde her iki haftada bir hafta sonu ve yaz tatilinde iki hafta geçirdiği yakınlarda bir evleri vardı.

Ama o daha mütevazı, bakımı daha *kolay* bir ev istemişti. Bu da evin büyüklüğünün neredeyse yarıya inmesi, havuz ve tenis kortunun olmaması anlamına geliyordu.

O sembolizmi hiç anlamamıştı.

Sonra o pislikle evlendi ve Cleveland'a taşındılar. Babası onu öylece kovdu. Dustin, bunun onun suçu olduğunu düşündü.

Tabii, orada bir havuzu vardı—kapalı—ama aynı şey değildi.

O, onun evini elinden almıştı.

Ve babası, şımarık bir kız çocuğu doğurarak onu kendine bağlayan, para peşinde koşan o kaltağı evlendi.

O bir çözüm bulamadığı sürece, mirasının yarısından fazlasını onlar alacaktı.

Şımarık kız ata biniyordu, bu yüzden küçük bir ahır ve bir binicilik pisti inşa etmemişler miydi? Belki de kızın bir kaza geçirmesine, düşüp boynunu kırmasına yardım edebilirdi.

Bunu düşünecekti. “Çok sessizsin, Dustin.”

“Sanırım kendimi hazırlamaya çalışıyorum.”

Ona endişeli bir bakış attı, elini uzatıp kolunu okşadı.

"Umarım başarabilirsin, sanırım sana yardım etmeliyim. Baban çok kilo kaybetmiş. Saçları... yeniden çıkmaya başlıyor ama

kemoterapi sırasında saçlarını kaybetmişti. Tıbbi ihtiyaçları için odasını düzenlediler, bu yüzden bir hastane yatağında yatıyor ve etrafında makineler, monitörler var. Kolayca yorulacak."

"Ama beni tanıyacak, değil mi? Beni tanıyacak."

"Evet, evet, elbette. Seni sordu. Dustin, seninle ve senin için işleri yoluna koyması gerektiğini biliyorum. Umarım ona izin verirsin."

"Evet. Her şeyin yoluna girmesini istiyorum."

Theresa kapının önüne park etti ve güvenlik görevlilerinin onu içeri almasını bekledi.

Dustin'in tüm özlemi, tüm öfkesi, tüm kıskançlığı, o kapılardan eve bakarken içinden yükseldi.

O ev bir zamanlar onundu, ama bir daha asla onun olmayacaktı. Evin, babasının, annesinin, hepsinin canı cehenneme.

Orayı yakıp kül ederdi.

Tam olarak istediği ve hak ettiği şeyi elde edecekti, çünkü onu alacaktı.

Annesi açık kapılardan geçerken elini uzattı. O eliyle annesinin yüzüne yumruk atma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

"Onunla istediğin kadar vakit geçir. Kısa bir süre uyuyabilir, ama kalmak istersen sorun değil. Gitmeye hazır olduğunda bana mesaj atabilirsin."

"Sen içeri girmeyecek misin?"

"O seni görmek istiyor, hayatım, beni değil. Oğlunu görmek istiyor. Ben biraz alışveriş yapacağım, sana Noel süsleri bulabilir miyim bir bakayım."

"Tamam. Bunu yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum."

Arabadan iner inmez, uşak —hatırladığı uşak değil, yeni bir uşak— görkemli ön kapıyı açtı.

"Bay Dubecki, ben George. Lütfen paltonuzu alayım." O bunu yaparken, Mitzi merdivenlerden aşağı indi.

Sarışın, düzgün vücutlu ve babasından neredeyse yirmi beş yaş daha genç olan kadın, ona iki elini uzattı.

"Dustin. Geldiğine çok sevindim. Onu yukarı çıkarayım George, teşekkürler. Asistanı da onunla birlikte; o bir nimet."

Merkezdeki masanın üzerinde duran, tamamı beyaz olan güller ve zambakların kokusuyla dolu giriş salonundan geçerken, bir elini onun elinde tuttu.

"Bugün keyfi yerinde. Sanırım senin geleceğini bildiği için."

"Ben... bir şey getirmeliydim."

Kavisli korkuluk, merdivenleri yukarı doğru parıltıyordu.

"Söz veriyorum, tek istediği seni görmek. Gücü yok, bu yüzden ara ara dinlenmek zorunda kalabilir. Lütfen ona karşı sabırlı ol."

"Neden sabırlı olmayayım ki?" Kendini durduramadan bu sözler ağzından çıkıverdi. "O benim babam."

"Üzgünüm." Sesi soğudu, ama onu geniş koridordan ana süitin çift kapısına doğru yönlendirmeye devam etti.

Dustin, onun da ona ihtiyacı olabileceğini hatırladı. Şimdilik.

"Hayır, özür dilerim. Gerginim ve

."

"Endişelenme." Elini sıktı. "Ben sayısız kez yıkıldım."

Oturma odasına geçti ve yumuşak bir sesle seslendi. "Susan?"

Soluk mavi hemşire önlüğü, kargo pantolon ve tenis ayakkabısı giymiş kadın yanlarına geldi. Gri çizgilerle karışık koyu saçları, dar yüzünü çevreleyen bukleler halindeydi.

"Bu Dustin. Oğlu."

"Sevinecektir." Düşük sesle konuştu, sonra Dustin'e değerlendirici bir bakış attı. "Sizi görmeyi dört gözle bekliyordu. Onu üzmemek ya da tedirgin etmemek önemli."

"Bunu yapmayacağım."

"Bir şeye ihtiyacı olursa, yatağın yanındaki düğmeye basarak beni çağırabilirsiniz. Uykuya dalabilir. O zaman yanında oturabilir

yanında oturabilir ya da beni çağırabilirsin. En fazla bir saat dayanabilir, o da iyimser bir tahmin.”

“Anlıyorum.”

“Sizi biraz yalnız bırakalım.” Mitzi yine elini sıktı. “Lütfen veda etmeden gitme.”

"Gitmeyeceğim."

Dışarı çıktılar, kapıları arkalarından yavaşça kapattılar.

Yatağı, monitörleri ve tüpleri görebileceği bir mesafeye kadar ilerledi. Masada bir sürahi su ve pipetli plastik bir bardak duruyordu.

Masaların ve şifonyerin üzerinde çiçekler vardı, ama bunlar hastalığın kokusunu örtbas edemiyordu.

Ölüm kokusu.

Yatağa yaklaştığında, bunun bir tür çirkin şaka olduğunu düşündü. Bu yaşlı adam, bu kel, çökmüş, bir zamanlar erkek olan bu kalıntı, iskelet gibi solgun, hafif sarı yüzlü adam, babası değildi.

Beyaz çarşafların üzerine uzanmış eller bile yaşlı, işe yaramaz, yıpranmış görünüyordu.

Sokaktan hasta bir evsiz adam getirip, bu çirkin şakayı yapmak için onu buraya koyduklarını düşündü.

Elleri yumruk haline geldi, sonra sahtekarın boğazını sıktığını görünce parmaklarını açtı.

Sonra o insan kalıntısı gözlerini açtı.

Paul Dubecki o gözlerde yaşıyordu. Sert, şiddetli, kış kadar soğuk.

Dustin'in boğazında bir şok dalgası yükseldi. "Baba."

Kemikli bir el onun eline uzandı. Bu onu tiksindiriyordu ama yıllarca süren saygı ve korku, Dustin'in o eli tutmasına neden oldu.

"Dustin." Zayıf ve boş ses, hâlâ bir ısırığın izini taşıyordu. "Rayı bırak. Yaklaş."

O emre uyarken gözleri yaşlarla doldu.

"Erkekler zorluklarla karşılaştıklarında ağlamazlar. Onlara güçle karşı koyarlar."

"Hayır, efendim."

"Son günlerimi pişmanlıklarla geçirmek istemiyorum. Barışmak istiyorum."

"Sana hayal kırıklığı yaşattığımı biliyorum. Ben..."

"Öyleydin, kalan zamanımda yalanlarla uğraşmayacağım. Ama olması gerektiği kadar iyi bir baba olamadım. Kızıma karşı daha iyi davrandım. Senden daha fazlasını bekledim. Fazlasını. Bazı konularda çok sert, bazılarında ise çok hoşgörülüydüm."

"Bana her şeyi sağladın. Sahip olduğum her şeyi bana sen verdin."

Paul başını salladı, bardağı işaret etti. Dustin, Paul yudumlarıken bardağı tuttu, sonra eliyle onu uzaklaştırdı.

"Senden daha fazlasını kazanmanı sağlamalıydım ve başarısız olduğunda daha az sert davranmalıydım. Tek oğlum."

Durakladı, gözlerini tekrar kapattı.

"Anneni suçladım, haklı olarak, ama benim de bir sorumluluğum vardı. Seni suçladım, ama sen hastaydın. Senin zihinsel olarak hasta olduğunu anlamam için fiziksel olarak hastalanman gerekti. Sen hastaneye yatırıldığında sana gelmeliydim."

Bu çok canını sıktı, ah, çok canını sıktı. Bende hiçbir sorun yok, diye düşündü Dustin. Hiçbir şey yok.

Bir şey söylemek zorunda olduğu için, gerçeği söylemeye karar verdi. "Gelmeni istedim."

"Çok gururluydum, çok kızgındım.

Bundan pişmanım." "Artık geçmişte kaldı."

Paul iç geçirdi. "Çok şey öyle. Artık iyisin."

"Seni gururlandıracağım. Saygı duyacağın bir hayat kuracağım."

"Artık önemli değil. Senin saygı duyacağın bir hayat kur. Sana affımı sunuyorum, Dustin, ve senden de affını istiyorum. Hatalar yaptım ve şimdi bunları düzeltmek için çok az zamanım var."

İçinde bir çocuk vardı, bir şeyler isteyen, bir şeylere ihtiyaç duyan genç bir çocuk.

“İyileşebilirsin, sağlığına kavuşabilirsin. Tekrar sağlıklı ve güçlü olabilirsin. Sana yardım edeceğim.”

Yıpranmış yüzünde, o gözler sertçe parladı.

“Hayallerle zamanını boşa harcama. Onu kadınlara, zayıf ve aptallara bırak. Sen benim oğlumsun. Sana sevgi ve ilgi göstermedim, bunun yerine çok sık para verdim. Vasiyetimde senin için bir pay ayırdım...”

“Bundan bahsetme. Baba, ben...”

“Bunu söylemem gerek. Bazı hükümler var. Senin için, kızım için, diğerleri için. Mal varlığımın büyük kısmı eşime kalacak.”

Dustin kanının donduğunu, sonra da kaynadığını hissetti. Çok sıcak.

“Saygı duyabileceğin bir hayat kurmanı istiyorum. O hayatta mutlu olmanı ve bir erkek olduğunu bilmeni diliyorum. Sen benim tek oğlumsun. Sana sevgiyle bir şey vermek istiyorum. Eğer sahip olduğum şeylerden sana önemli gelen, senin için anlamı olan bir şey varsa. Sana hatıra ve sevgiyle verebileceğim tek bir şey olsaydı, bu ne olurdu?”

Paul zorla gülümsedi. “Bunun ne olabileceğini düşünmek için biraz zamanın var, ama çok uzun sürmeyeceğini sanıyorum.”

Dustin ayağa kalktı, arkasını dönüp uzaklaşmak zorunda kaldı. Arazinin manzarasını gören terasa açılan Fransız kapılarının yanında durdu. Bir dönümlük orman, küçük ahır, mevsiminde yemyeşil olacak bahçeler.

Bütün bunlar onun olmalıydı. Hepsi.

Hayatı boyunca bu adamın hakimiyeti ve onaylamaması altında acı çekmişti ve bunun karşılığında bir miras ve tek bir şey mi alacaktı?

Belki de yaşlı adamın acılarına son vermesi gerekiyordu. Bir eliyle ağzını kapatıp, parmaklarıyla burnunu sıkıştıracaktı. Uzun sürmezdi, hiç de uzun sürmezdi. Ve babasının göreceği son şey ne olacaktı?

Tek oğlu.

Arkasını döndü, her şeye son vermeye hazırdı, ve o fotoğrafı gördü.

Ona "The Retreat" diyorlardı. Washington Eyaleti'nin dağlarındaki ev. Tamamen ahşap ve camdan yapılmış. Rustik ama görkemli. Uzak.

Babası odun keserkenki hali, o odunların yandığı ateşin başında oturup annesi akşam yemeğini pişirirken içkisini yudumlarırkenki hali gözünün önüne geldi.

Evet, hizmetçileri vardı, hatırlıyordu, ama sadece gündüz çalışanlar. Yani annesi yemek pişirirdi; babası ise ateş için odun kesip istiflerdi.

Orada mutluydular, bir aileydiler.

Tabii ki, şimdi düşündü, nasıl unutulmuştu ki? Ama yine de, bir parçası hiç unutmamıştı. Hayatını orada kurmak istiyordu. Dağlarda bir kulübe.

Bu ev, bu dağlar. Onları ve Arden'ı hayal ederken.

Fotoğrafı aldı — babasının Mitzi ve o veletle birlikte olduğu gerçeğini görmezden geldi ve onu yatağına götürdü.

"Hâlâ bazen burayı hayal ediyorum, baba. Oraya gittiğimizde çok severdim. Orada geçirdiğimiz zamanlarla ilgili çok güzel anılarım var. Her şeye sahip olsaydım bile, bu anılar yüzünden tek isteğim bu olurdu. Vasiyetteki diğer her şeyi alabilirsin. Tek istediğim bu. Nehirde balık tutmaya giderdik, patikalarda yürüyüşe çıkardık. Bunları tekrar yapabilir ve seni hatırlayabilirim."

"The Retreat. Orada kendimi özgür hissediyorum." O keskin ve çökük gözler Dustin'inkilerle buluştu. "Orası inşa edildiğinde sen daha bebektin. Benim de anılarım var. Eğer istediğin buysa, senin olsun. Ben ayarlarım."

"Ben hallederim. Orada güzel bir hayat kurarım. Sana söz veriyorum." "Çok yorgunum. Dinlenmem lazım."

"Sen uyurken yanında oturabilirim."

"Ağrı geri geliyor. Asistanı içeri gönderin. O ne yapacağını bilir. Artık içim rahatladı. Dinlenmem gerek."

"Peki, efendim. Teşekkür ederim."

Bunu içtenlikle söylemişti. Artık Arden'la hayatını kurmak için mükemmel bir yeri, doğru yeri bulmuştu.

★ ★ ★

Yalnız kaldığında Arden iç kapıları kilitlemedi ve bunu bir zafer olarak gördü. Aslında kendini daha hafif, tekrar kontrolü ele geçirmiş gibi hissediyordu. Dustin'in erken tahliyesi onu sarsmıştı ama bununla başa çıkmıştı. Ve Gideon'a söylemek dengeleri değiştirmişti.

Noel'i ciddiye almanın zamanı geldiğine karar verdi.

Alışveriş yaptı, önce Zoey ve Jamie ile birkaç çılgın saat geçirdi, sonra tek başına daha mantıklı bir şekilde devam etti.

Yanında getirdiği süsleri ambalajından çıkardı, yenilerini aldı. Nadir görülen parlak bir cumartesi günü, merdivenini dışarı çıkardı ve Zoey ile kızlar izlerken yeni dış mekan ışıklarını asmaya hazırlandı.

"Bu gidişle, Onikinci Gece'ye kadar bitirebilirsin."

"Her şeyi bilen."

"Evet, biliyorum. Tanrım, in aşağı, beni sinirlendiriyorsun. Sen kızlara bak, ben de ışıkları asayım."

"Ha. Ne kadar kolay tuzağıma düşüyor." Arden mutlu bir şekilde aşağı indi, sonra Maddy bir taşın tadına bakamadan onu kucağına aldı.

Kuzenine kaşlarını çatarak baktı. "Ben öyle yapıyordum."

"Hayır, yapmıyordun. Birçok şeyde iyisin dostum, ama ben yokken bu tür işler için Gideon'u beklemelisin."

"O hafta sonu vardiyasını aldı ve güneş çıktı. Güneşli bir günü boşa harcayamazdım."

"Benim burada olmam senin şansın. Jamie ve Nick'i de ziyaret edebilirdin. Alışverişten sonra evlerini gördüm. O ışıkları evimden göremememe şaşırdım."

"Gerçekten harika." Maddy'yi sallayarak, Lexy'nin Zorro'ya topu atmasını izledi. Topun nadiren

, köpeğin coşkusu azaltmadı.

Kabul etmeliyim ki, Zoey, benim yapmamın yarısı kadar sürede bitiş çizgisine ulaştı.

“İşte söz verildiği gibi Jamie ve Isis geliyor,” dedi Arden.

Zorro, onları karşılamak için Lexy'yi bırakıp kız arkadaşına topu uzattı. Kız arkadaşı topu kabul etti.

Jamie toya elini ellerini üzerine yan yaniki yüzünün yüzünün “Hamile kadınların merdivene çıkması uygun değildir.”

“Ben neredeyse merdivende doğdum.”

“Şu değerli yükü aşağı indir. Gerisini ben hallederim.”

“Tamamdır.” Aşağı indi, karnını okşadı. “Oğlan ya da kız, bu çocuk Noel ışıklarını nasıl asacağını bilecek.”

“Daha fazlası olmalı. Bayram havası yaratmalı!”

Jamie ısrar etti. “Var, ama düşündüm ki...”

Arden'ı parmağını sallayarak kesip sözünü bitirdi. “Portikonuzu ve ön pencerelerinizi süsleyeceğiz. Bu en azından yapılması gereken. Eğer yeterince yoksa, ödünç alabileceğiniz daha fazlası bizde var.”

“Tamam o zaman.” Zoey ellerini beline koydu. “Hadi başlayalım.”

Arden'ın görevi esas olarak kızları ve köpekleri kovalamak olduğu için, Jamie ve Zoey çalışırken bir ritim yakaladılar.

“Bu işte çok iyisin,” dedi Zoey.

“Yılların tecrübesi. Noel'e bayılırım. Arden'ın seksi güzeli Riverbend'i korumakla meşgul, benimki ise kesinlikle muhteşem altı katlı bir düğün pastasını bitiriyor—pastacı kreması dolgulu limonlu kadife. Ama pasta kadar lezzetli—tatmıştım—tasarımı da öyle! Gelinin renkleri olan gül ve gümüş rengine şelale gibi akan şeker çiçekleri, her kata serpiştirilmiş minik, yenilebilir inciler. Bir sanat eseri. Ama konudan saptım. Bu güzel cumartesi günü bebeğinin babası nerede?”

“İş yerinde sıkışıp kalmış. Pasta mı? Bu geceki Anson-Carmandy düğünü mü?”

“İşte o.”

"Çok büyük. Bizim bağımızda. İki yüz yetmiş konuk var—on iki kişilik düğün ekibi hariç, gelin ve damadı da ekleyin."

Geri adım atarak yaptıkları işi hayranlıkla inceledi. "Yumruk tokuştur, ortak. Her şey yolunda." Sonra dönüp Arden'a seslendi. "Yemek! Yemek yemeliyiz. Sonra da biraz kestirelim." Her bir kıza işaret etti. "Onlar kestirirken biz de iç mekanı hallederiz."

Öğleden sonra, yeni ağacı oturma odasının penceresinde duruyordu. Jamie, sanatçı gözüyle şömine rafını devraldi ve onu yeşilliklerle, kırmızı meyvelerle ve parlak altın kurdelelerle süsledi.

Altın mumlarla şamdanları düzenledi.

"Mükemmel," dedi. "Tamamlamak için sadece çoraplarına ihtiyacımız var, sonra kütüphaneyi halledeceğim. Neredesin?"

"Çoraplarım yok. Jen teyzemde. Yani her zaman astığı çorap."

"Boone ve ben Noel Arifesini düzenleyeceğimiz için, o da kendi çoraplarını, babamın, Travis'in, April'in ve geldiklerinde çocuklarının çoraplarını da getirecek."

Bir elini dar kalçasına koyan Jamie, parmağını havada salladı.

"Arden ve Gideon'un çorapları olmadan bu şömine rafı tamamlanmış sayılmaz."

"Oh, Gideon'un bunu beklediğini sanmıyorum..."

"Eh!" Tek bir ses onu kesintiye uğrattı. "Zorunlu. Biz hallederiz. Ve hala ofisine bir ağaç koyman gerektiğini düşünsem de, çok memnunum."

"Her şey harika görünüyor. Sizler harikasınız. Sizi ödüllendirmek için şenlikli bir tatil kokteyli hazırlıyorum—denedim, çok güzel. Değerli yükü olmayanlar için Bellini diyorum."

İçkilerini içtiler ve kızlar uykudan uyandıklarında onlara atıştırmalık hazırladı.

“Bu çocukları eve götürmem lazım. Perşembe gecesi, Arden. Annemle babam geldiğinde sana haber veririm. Noel yemeğinde sen ve Nick’le burada görüşürüz, Jamie.”

“Asla kaçırmayız. Bizi de dahil ettiğin için çok duygulandık.” “Kabul et, yakışıklı. Artık sen de aileden birisin.”

Zoey onun yanağına bir öpücük kondurdu, Arden’a sarıldı.

Zoey değerli yükünü arabaya yükledikten sonra Jamie, “O kızı çok seviyorum,” dedi.

"Ben de. Ve o haklı. Artık sen de aileden birisin."

"Beni sulandıracaksın, kızım. Ben de yakında çıkmam lazım. Nick'e, onun yoğun bir gün geçireceğini bildiğim için sakın bir akşam yemeği ve tembel bir akşam sözü verdim. Ama veda için bir Bellini içmekten çekinmem."

"Şöminenin yanına otur, harika işini keyfini çıkar, ben ikimize de birer tane hazırlayayım."

Aile, diye düşündü içkileri karıştırırken. İçkileri getirdi, kadehleri tokuşturdu.

Nazik, tatlı bir adamdı ve hayatına şimdiden zenginlik katmıştı.

“Sen ve Nick, buraya taşınmamı, burada yaşamamı ve burada olmamı, olabileceğinden çok daha anlamlı hale getirdiniz.”

“Yine beni ağlatmaya mı çalışıyorsun?”

"Korkarım öyle olabilir, ama sana bir şey söylemek istiyorum çünkü iyi arkadaşlar ve aile, bazı şeyleri saklamaz ya da saklamamalıdır. Bu bana olan bir şey, bu baharda beş yıl olacak. Ama Gideon'un sonunda ona anlattığımda dediği gibi, beş yıl, beş dakika, yine de oldu."

“Kötü bir şey.” Gözleri gözyaşlarıyla değil, şefkatle dolmuş olan Jamie, parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı.

"Kötü bir şey."

Ona ayrıntılara girmeden, genel hatlarıyla anlattı. O ise başından sonuna kadar elini tuttu.

"Sevgili kızım." Gözleri artık gözyaşlarıyla ıslanmıştı, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Üzgünüm, çok üzgünüm."

ne kadar korkmuş olmalısın ve bunu geride bırakmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Şiddet. Bazılarının başkalarına acı çektirmekten neden zevk aldığını asla anlayamayacağım. Bana anlattığına sevindim."

"Terapistimden başka kimseye bundan bahsetmedim. Bunu geride bırakmanın yolu bu olduğunu düşünmüştüm. Ama hep orada. Gideon'a anlattığımda... Bilmiyorum. Yardımı oldu."

"Bunu, saldırıya uğramış, nasıl bir şey olduğunu bilen biriyle hiç konuşmadın mı?"

"Hayır. Dr. Wren gruplara katılmamı önerdi, ama ben oraya gitmek istemedim."

"Artık ben varım."

"Ah, Jamie. Sana da saldırı mı oldu?"

"Yıllar önce. Öncelikle şunu söyleyeyim, şanslıydım. Aileme resmi olarak açılmadım çünkü, şey, onlar zaten hep biliyordu ve beni kabul edip sevdiler. Nick için durum farklıydı ama o başka bir hikâye. Sanat okulunun son sınıfındaydım ve bahar tatilinde Fort Lauderdale'e gitmiştim."

Elini okşadı, sonra içkisini aldı. "Utanmadan itiraf ediyorum, o günlerde biraz sürtük gibiydim. Bir barda—tabii ki eşcinsel barında—iyice kafam güzel olmuştu, biriyle çıktım. Bir süre yürüdük, dalgalar, esinti, yıldız ışığı. Ve sonra? Beni fena halde dövdü."

"Tanrım, Jamie."

"Karşı koymaya çalıştım, kaçmaya çalıştım, ama ikisi de işe yaramadı. Sonradan anladım ki, beni tam da bunun için hedef almıştı, yumruklarıyla ve çirkin hakaretleriyle dövmek için. Sanırım beni öldürmek niyetindeydi, eşcinsel olmadığını kanıtlamak için—ki inan bana, eşcinseldi."

"Acı, korku... bilirsin." "Evet."

"Bir grup kız gördü. Parti yapıyorlardı, ama gördüler ve kaçtılar—uzaklaşmak için değil, bize doğru—çığlık atarak. Yemin ederim, hâlâ seslerini duyabiliyorum, sanki müzik gibi. Polisi aradılar, onu kaçırdılar ve hiç şüphem yok ki hayatımı kurtardılar. Shelley, Becca, Soledad ve

Hannah. O piç yüz kemiklerimi kırdı, sol retinamı kopardı, dört kaburgamı kırdı, hayalarımı ezdi bebeğim, ama ölmedim.”

“Onu yakaladılar mı? Polis?”

Adam başını salladı ve kadın, onun o anı yeniden yaşadığını anladı. Tıpkı kendisinin yaşadığı gibi.

“Hayır, yakalayamadılar ve uzun bir süre onun tekrar peşimden geleceğine dair kabuslar gördüm. Terapi yardımcı oldu, ailem yardımcı oldu, sanatım yardımcı oldu. Ama içimde bir şey kırık kaldı. Geri kalanı iyileşti, ama o içimde bir şeyi kırmıştı ve ben bununla yaşadım.”

O, kız başını sallayana kadar bir anlığına ona baktı. “Evet, o kırıkla yaşıyorsun.”

“Yaşadım, resim yaptım. Güldüm, yedim ve her şeyi yaptım, ama bununla yaşadım. Ta ki Nick’le tanışana kadar.”

Adam içini çekti ve tekrar gülümsedi.

“Ne kadar duygusal gelirse gelsin umurumda değil, çünkü bu gerçek. Aşk beni iyileştirdi. Bu oldu ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Ama ben bunu atlattım, sonra iyileştim. Yani biliyorum ve bunu bilen biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunda, ben buradayım.”

“Onlarla hâlâ görüşüyorsun, değil mi? Sana yardım etmek için duran kızlarla.”

“Tabii ki. Hannah’nın düğününe gittim; şimdi çok sevimli ikiz oğulları var. Ve yüce tanrıça bana Nick’i verdiğiğinde, Soledad’ın düğününe birlikte gittik. Dördü de bizim düğünümüze geldi. Kaderin bir cilvesi olarak, Becca düğünümüzde sevgili kardeşim Matthew ile tanıştı. Birkaç iniş çıkıştan sonra, birkaç yıl önce birlikte yaşamaya başladılar. Haziran ayında evlilik adımı atacaklar.”

“Şaka mı yapıyorsun! Bu harika.”

Gamzeleri parladı. “Yüce tanrıça tuhaf ve harika yollarla işler.”

Kafasını onun omzuna yasladı. “Seni bana verdiği için çok mutluyum.”

“Ben de.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güç

**Bana söz ver, bunu asla
unutmayacaksın: Sen sandığından
daha cesursun,
göründüğünden daha güçlüsün
ve düşündüğünden daha akıllısın.**

—A. A. MILNE

Yirmi Birinci Bölüm

Dustin, dizüstü bilgisayarında araştırma yaparak ve parayı numaralı hesaplara dikkatlice aktararak meşgul oluyordu.

Sonuçta babasından bir iki şey öğrenmişti.

Annesinin sürekli gözetleyişinden kurtulmaya çalışıyordu. Her gün babasını ziyaret ediyordu, artık yeni BMW sedanıyla kendi başına gidip geliyordu.

Batiya doğru yola çıktığında onu güçlü bir kamyonete ya da devasa bir SUV'ye takas edecekti. Ama şimdilik şık sedan ona uyuyordu.

Babası Washington Eyaletindeki evi kendi adına devrettiğinde, birkaç damla gözyaşı da ekleyerek minnettarlığını ifade etmeyi ihmal etmedi. Vasiyet, miras vergileri gibi şeyler vardı, ama umurunda değildi.

The Retreat artık ona aitti.

Bu bilgiyi annesiyle paylaşmamıştı.

Arabası olduğu için Short North'a gitti. Arden'in dairesini gözetlemesi gerekiyordu. Arabayı park eder etmez, içeri girip onu dışarı çıkarmak—gerekirse sürükleyerek—ve yeni evlerine gitmek için duyduğu dürtüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Önce yapması gereken işler vardı. Yeni kimliğini tamamlamak ve bunu kullanarak bir silah satın almak. Silahı avukata karşı kullanabilirdi; erken tahliye edildi diye ona merhamet göstermeyecekti. Olayı bir soygun, bir gasp gibi gösterecekti.

Yargıç mı? Onu halletmesi gerekiyordu. Bir kaza en iyisi gibi görünüyordu.

İki polis? Daha zordu. O konuyu bekleyebilirdi. Bir iki yıl sonra geri dönebilirdi. Annesi? Babası

Öldüğüne kadar beklemesi gerekecekti.

Sonra, iş bitti mi? Arden.

Ama içindeki dürtü onu çağırmaya devam ediyordu.

Kayak şapkasını başına geçirdi; saçlarını ve alnının büyük bir kısmını örtecek kadar aşağıya indirdi. Güneş gözlüğünü de taktı.

Kız çalışıyor olabilir. Kitapçıya sadece hızlıca bir göz atacaktı. Hızlı ve dikkatli bir bakış.

Parkası onu daha iri gösteriyordu ve atkısı yüzünü biraz daha gizliyordu.

Sadece bir göz atmak istiyordu. Sadece bir göz atmak. Onu görmeden çok uzun süre yaşamıştı.

Heyecandan titreyerek içeri girdi. Duvarları soluk yeşile boyadıklarını, rafların sırasını değiştirdiklerini gördü.

Bu onu rahatsız etti.

Müşterilerin kitaplara ve rafların kenarlarına göz attığını gördü, ama Arden'ı görmedi.

Bir kadın yanına geldi, kabarık kahverengi saçlı, gülümsemeye hazır.

"İyi günler. Ben Cassie. Aradığınız bir şey var mı?"

"Sadece bakınıyorum. Yıllardır buraya gelmemiştim, Connecticut'a taşınmışım. Tatil için ailemi ziyarete geldim. Bu kitapçıyı, çeşitliliğini ve harika müşteri hizmetini hatırladım."

"Teşekkürler, tekrar hoş geldiniz."

"Biliyor musunuz, özellikle uzun boylu, harika saçları olan bir kadını hatırlıyorum. Gül altın rengi gibi. Çok yardımcı olmuştu."

"Arden'ı kastediyorsunuz herhalde. Maalesef artık bizimle çalışmıyor. Eyalet dışına taşındı. Onun bir yazar olduğunu biliyor muydunuz?"

Taşındığını sindirmeye çalıştı. Eyalet dışına. Artık orada değil. Gülümsemesi daha çok bir yüz buruşturmaya dönüştü.

"Hayır!"

"Arden Bowie. Gerilim romanları yazıyor. Bütün kitapları bizde var."

“Bir tane almam gerek.”

Dördünü de satın aldı, nakit ödedi. Dışarıda, onları bagaja koydu. Öfkeyle direksiyona geçti. Onları, her an gözünü dört açan o cadaloz annesinin bulamayacağı bir yerde saklaması gerekecekti.

Okumak için tek tek gizlice içeri sokacaktı.

O hapisteyken o bencil orospu üç kitap yazmıştı. O cehennemde yaşarken o hobisiyle uğraşmıştı.

İlk çocukları doğana kadar annesinin hobisine devam etmesine izin vermeyi planlamıştı.

Artık bunu unutabilirdi.

Kitapçıdaki o kaltak, kadının nereye gittiğini bilmiyordu ya da söylemiyordu. Kitabın arka kapağındaki biyografide de bu bilgi yoktu.

Saçını değiştirmiş, uzatmıştı. Onun izni olmadan.

İsteseydi kesebilirdi, ama uzun saçları seviyordu. Uzun olması daha iyiydi. Ama ona bir ders vermek için kesebilirdi.

Nereye gitmiş olursa olsun onu bulacaktı. Herkesi bulmanın yolları vardı, özellikle de bulmak istediğinde.

Bunu yapması gerekiyordu, diye düşündü kaldırımından uzaklaşırken.

O ona aitti. Ona bunu hatırlatacaktı.

Eve vardığında, Theresa hemen ona koştu. “Dustin, Tanrıya şükür iyisin. Çok endişelendim.”

"Neden? Tanrım, ben yetişkin bir erkeğim."

"Evet, ama iki saattir sana ulaşmaya çalışıyorum!"

“Telefonuna, aramalarına, mesajlarına cevap vermedin.”

“Sanırım tekrar açmayı unutmuşum. Babamla birlikteyken telefonu kapattığımı biliyorsun, ondan önce de terapim vardı.”

“Evet, ama Mitzi iki saatten fazla bir süre önce çıktığını söyledi.”

Gözleri soğudu. Sağ elini yumruk yaptı. “Neden beni kontrol ediyorsun?”

“Kontrol etmiyordum. Durup biraz süt alır mısın diye sormak istedim. Neredeyse bitmek üzere. Sonra cevap vermedin. Karla karışık yağmur yağmaya başladı ve endişelendim.”

“Cevap vermedim çünkü telefonum kapalıydı.” Zihninde, ellerinin kadının boynuna dolandığını gördü. İçinden bir ses bağırdı:

Yap şunu. Yap gitsin. Hemen yap.

“Karla karışık yağmur yağıyordu. Yollar kaygandı. Babanın evinden bu kadar uzun süre önce ayrıldığın için endişelenmeden edemedim.”

“Biraz zamana ihtiyacım vardı. Parka gittim, bir süre dolaştım. Bugün durumu gerçekten kötüydü ve çoğu zaman uyuyordu. Nefes alış kulağa...”

Arkasını döndü, sanki dayanamayacakmış gibi kayak şapkasını başından çekip çıkardı.

"Her nefesinin son nefesini olacağını düşünüyordum. Beni rahat bırakmalısın."

"Özür dilerim."

Özür dileyeceksin, diye düşündü. Ama ona dönmeye başladığında, içinden gelen çığlığa cevap vermeye başladığında, kadının telefonu çaldı.

"Oh, Mitzi arıyor. Ona iyi olduğunu söyleyeyim. Mitzi, o... Oh, oh hayır. Çok üzgünüm. Gelmemizi ister misin? Yapabileceğimiz bir şey var mı? Evet, tabii ki. Tabii ki. Senin istediğini biliyorum, o da öyle. Senin ve Willow için buradayız, neye ihtiyacın olursa. Yapabileceğimiz her şeyi yaparız. Hoşça kal."

Telefonu indirdi, nemli gözlerle Dustin'e baktı. O söylemeden önce biliyordu — aptal değildi. Ama yüzünü ifadesiz tuttu.

"Dustin, canım, üzgünüm. Baban vefat etti."

Kollarını onun boynuna doladı, ona sıkıca sarıldı. "Bunun zor olduğunu biliyorum, çok zor, ama umarım onun acısının sona erdiğini ve onunla bu zamanı geçirdiğini bilmek sana teselli olur."

"Biliyordum." Aslında boğazı düğümlenmişti, bu yüzden hıçkırıklar çıktı. "Kalbimde bunun onu son görüşüm, son konuşmamız olacağını biliyordum. O gitti. Babam gitti."

Ve bu ölümle birlikte, annesi yaşayabilirdi. Geçici olarak.

★ ★ ★

Gideon dava dosyasını okumuştı. Kelimeleri, notları ve raporları okurken tarafsızlığını koruyabiliyordu ve korudu da. Ama olay yeri fotoğraflarına baktığında bunu yapamadı, kesinlikle yapamadı.

Kan, dairenin kapısında, yerde, devrilmiş masada, parçalanmış lambada onun kanı vardı. Arden'in morarmış ve hırpalanmış yüzünün fotoğraflarına tarafsız bir gözle bakamıyordu. Kararmış, şişmiş gözlerindeki o ürkek bakış.

Ve dadı kamerasından gelen görüntüleri izlerken de yapamadı.

Görüntüleri izledikten sonra, öfkesinin en şiddetli kısmı geçene kadar ofisinin kapısını kapattı.

Arden, Dubecki'nin onu öldüreceğini söylemişti ve haklıydı. Savcıların, kolluk kuvvetlerinin hoşuna gitmeyen anlaşmalar yaptığını biliyordu, ama bu anlaşma?

Saçmalık. Saçmalık ve her açıdan yanlış. Onu yere deviren, bilinci kapalıyken gömleğini yırtan, boğazını sıkı, döven adam bir yırtıcıydı. Şiddet dolu, tehlikeli, hayal dünyasında yaşayan bir yırtıcı.

Ama öfke ona yardımcı olmayacaktı, bu yüzden öfkesinin sönmesi için zaman ayırdı.

Columbus'taki iki dedektifle de konuştu. Konuşmalar bittiğinde, Dustin Dubecki'yi olabildiğince iyi tanıdığını hissetti.

Takıntılı, narsist, şiddetli bir kadın düşmanı ve hayal dünyasında yaşayan bir sosyopat.

Ohio'daki meslektaşları gibi, Arden'in onun hedef aldığı ilk kadın olduğuna inanmıyordu.

Her gün bir saatini bu konuyu daha derinlemesine araştırmaya ayırdı ve Dubecki'nin ikinci yılında okuldan atıldığı üniversitenin rektörüyle konuştuğunda bu zamanın karşılığını aldığını hissetti.

“Evet, Bay Dubecki’yi çok iyi hatırlıyorum. Annesi büyük bir bağışta bulunmuştu. Kendisiyle birkaç kez şahsen konuştum. Kısaca mı? Bay Dubecki ödevlerini yapmayı gerekli görmüyordu ve hatta ikinci sınıfın son döneminde bir makaleyi intihal etmişti. Bağışa ve annesinin desteğine rağmen, intihal konusunda çok katı bir politikamız var. Okuldan atıldı.”

“Akademik açıdan dışında, kampüste herhangi bir sorun çıkardı mı? Kadın öğretim görevlilerinden veya öğrencilerden herhangi bir şikayet geldi mi?”

“Zor bir öğrenciydi, sık sık derslere gelmezdi ve evet, bazı öğretim görevlileri davranış sorunları nedeniyle onu şikayet etmişti. Tartışmalar, hakaretler. Şikayette bulunan bir kız öğrenci vardı. Kendisini taciz ettiğini, takip ettiğini düşünüyordu.”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“Şef Riley, size onun bilgilerini vermekten rahatsızlık duyarım.”

Gideon, bunun anlamının, bilginin elinde olduğu ya da elde edebileceği olduğu olduğunu düşündü. “Onunla iletişime geçip, ona adımı ve numaramı verebilir misiniz?”

“Birkaç yıl önce Columbus’ta bir kadına saldırdığı haberini okudum. Bunun o olayla bir ilgisi var mı?”

“Olabilir.”

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

★ ★ ★

Gideon için polis şefi olmak, sadece masada oturup memurları yönetmekten daha fazlasıydı. Selefi gibi, hizmet ettiği insanların kendisini tanımasını istiyordu. Bu yüzden devriyeye çıkıyor, ihbarları yanıtlıyor ve mümkün olduğunca memurları ve Riverbend sakinleri için kapılarını açık tutuyordu.

Vardiyasının sonuna yaklaşırken, Kim'den bir ev hırsızlığı ihbarı aldı.

Ev sahibi Livvy Forrester, spor salonundaki derslerini bitirmiş, on ve sekiz yaşındaki çocuklarını okul sonrası bakımdan almış ve eve geldiğinde giriş kapısının camının kırıldığını fark etmişti.

Oğullarını arabaya geri gönderip polisi aradı. Ardından, bagajındaki alet çantasından bir çekiç alıp içeri girdiğinde, mutfak tezgahında bıraktığı Kindle'ın kaybolduğunu, ağacın altına koyduğu ve paketlediği hediyelerin ambalajlarının yırtıldığını ve bazılarının kaybolduğunu gördü.

"Etrafa bakınmaya devam ettim," dedi Gideon'a. "Kocamın dizüstü bilgisayarını, Xbox'ı, yaklaşık iki yüz dolar nakit parayı ve büyükannemin incilerini çalmışlar. Gerçek değil, ama benim için bir anlamları var. Kızak da çalınmış."

"Kızak."

"Çocuklar için, Noel hediyesi. Dolabımızda duruyordu. Noel'den hemen sonra bir haftalığına Mount Hood'daki bir kayak merkezine gideceğiz."

Gideon ilk kez gözlerinin dolduğunu, öfkenin yerini kedere bırakmasıyla dudaklarının titrediğini gördü.

"Çocuklar kızakla kaymayı ve kartopu savaşını çok heyecanla bekliyorlar ve... Oh, lanet olsun."

"Neden oturmayalım?"

"Olamaz, olmaz. Yukarıda hediyelerimiz vardı, çoğu paketlenmişti. Tatil merkezinde ailemle buluşacağız. Onlara da hediyelerimiz var."

Gözlerini kaçırdı; kırk yaşını, zinde ve kaslı bir vücutta taşıyan bir kadındı.

"Kocamı aramadım. Zaten yakında eve gelir. Pislikler, bir çocuğun kızığını çalmışlar."

"Memur bey, neden bu taraftaki komşuyla konuşup bir şey görmüşler mi diye sormuyorsunuz?"

"Sanmıyorum," dedi Livvy, Kim ayrıldıktan sonra. "İkisi de çalışıyor, iki çocuk da lisede. Oğullarımı diğer komşuma gönderdim; o çocuklarla arkadaşlar. O kadın çoğu gün caddenin

ve çoğu gün evde olur. Ama bugün alışveriş günü. Hiçbir şey görmemiş, kimseyi görmemiş.”

Ellerini yüzüne sürdü. “Bir içki istiyorum. Hafta içi saat beşe kadar yasak olsun, lanet olası bir içki içeceğim. Sen de bir içki ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Sen, kocan ve çocuklar bu sabah saat kaçta çıktınız?”

Adam ona ayrıntılı olarak anlattı ve kadın kendine kocaman bir kadeh şarap doldurduktan sonra, onu oturmaya ikna etti.

Adam çalınan eşyaların listesini incelerken Kim geri geldi. “Jeff Pritchette, on altı yaşında. Bugün hasta olduğu için evde.

Kusma aralarında, garaj yolunda beyaz bir Ford Transit kargo minibüsü gördüğünü söylüyor, belki 2015 model. Arabalara meraklıdır,” diye ekledi Kim gülümseyerek. “Buna pek aldırış etmedi, iş kıyafeti giymiş iki adam gördüğü için bir şeylerin tamir edildiğini düşündü. Kendini çok hasta hissediyordu, fazla dikkat etmedi ama onların beyaz adamlar olduğunu düşünüyor.”

“Beyaz bir kargo minibüsü olan birini tanıyor musunuz, Bayan Forrester?”

“Kargo minibüsünün ne olduğunu tam bilmiyorum ama, Tanrım, Keith Masterville’in eski bir beyaz minibüsü var. Aklımın ucundan bile geçmezdi—en küçüğüm doğmadan beri evimizin tamir işlerini o yapıyor. Daha geçen hafta, koridordaki banyonun musluklarını değiştirmeye gelmişti.”

“Onunla konuşuruz.”

Bunu yaptıklarında, 68 yaşındaki Keith Masterville’in de Jeff Pritchette ile aynı hastalığa yakalandığını öğrendiler. Hem kendisi hem de eşi, bütün gün evden dışarı çıkmadığını yemin ettiler.

Soluk ve terli görünüşünden Gideon buna inandı.

“Minibüsünüze başka kimler girebiliyor?”

“Öyle sayılır.” Masterville, küçük gri sakalını eliyle ovuşturdu. “Torunumla çalışmaya çalışıyorum,

ona iş verip, mesleği öğretmeye çalışıyorum. Minibüsü sürmesine izin veriyorum, ama sürdüğü zaman yanında oluyorum."

"Keith, Josh bugün iki kez uğradı." Rose Masterville Gideon'a baktı. "Ziyaret etmesi pek ona göre bir şey değil, hele ki bir günde iki kez, ama büyükbabasını bu şekilde kontrol etmesi çok tatlı bir davranış olduğunu düşündüm."

"O yapmazdı..."

"Keith." Elini onun elinin üzerine sıkıca bastırdı. "Livvy ve Ross iyi insanlar, peki ya o çocukları? Noel'leri bu şekilde mahvolmamalı. Josh'un alkol ve uyuşturucu sorunları var. Çantamdan para ve başka şeyler çaldı. Peki ya takıldığı çocuk? Steve... ah... Steve Hogan mı? Onu eve bile almıyoruz." "Tanrım, Rose." Keith elini kaldırdı ve ayağa kalktı. "Ben gitmeliyim..."

Koşarak çıktı, arkasından kapıyı çarptı. Kapının arkasından mide bulandırıcı bir kusma sesi geldi.

"Eğer bunu Josh yaptıysa, bu onun kalbini kırar. Kızımızinkini de. Keith o çocuğu çok seviyor. Onu düzeltmek için çok uğraştı. Anahtarları Josh almış olabilir, Şef Riley. Mutfaktaki bir kancada asılılar. Farkına bile varmazdım."

"Josh'u nerede bulabiliriz?"

Kadın içini çekti, gözlerini kapattı, sonra onlara bir adres verdi.

"Kızımız çok çalışıyor, Şef Riley. Çok çaba gösteriyor. Josh'un babası, Josh on, Steffi sekiz yaşındayken onu, Josh'u ve torunumuzu terk etti. Steffi altın gibi bir kız, ama Josh? Kolay yolu arıyor gibi görünüyor, sonra her şeyi bir kenara atıyor."

Josh'u ve Steve'i buldular, ikisi de çalıntı Xbox'ta oyun oynarken keyifle kafaları güzeldi.

Kızak, kirli bir duvara yaslanmıştı; etrafında çeşitli çalıntı eşyalar dağınık halde duruyordu.

Forresterlar, şüphelileri nezarete aldıklarını, çalınan eşyaları ele geçirip kayda geçirdiklerini bildirdikten sonra, Gideon Kim'i eve gönderdi.

Çalışma saatinin bitmesinden bir saat sonra masasına oturdu ve raporu yazdı.

Soğuk bir bira ve sıcak bir yemek düşünerek ceketine uzanmışken telefonu çaldı.

"Şef Riley."

"Şef Riley, ben Felicia Cohen. Dean Harwell benimle iletişime geçti. Dustin Dubecki hakkında benimle konuşmak istemiştiniz."

"Evet, benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Birkaç yıl oldu ama onu hatırlıyorum."

"Şikayette bulunmuştunuz."

"Evet. Artık sadece canımı sıkmakla kalmıyor, beni korkutuyordu. Şimdi bir kadına saldırdığını öğrendim ve ilk aklıma gelen, o kadın ben olabilirdim oldu."

"Bana bundan bahsedebilir misiniz?"

"İkinci sınıfın ikinci döneminde aynı dersi alıyorduk. Bana yapışıp duruyordu. Ben ilgilenmiyordum. Birincisi, biriyle çıkıyordum. İkincisi, bana ürkütücü geliyordu. Ayrıca kendini herkesten üstün görüyordu. Bana çıkma teklif ettiğinde, biriyle çıktığımı söyledim. Daha iyisini bulmam gerektiğini falan söyledi. Bir saniye bekleyin.

"Dev? Şu polis şefiyle konuşuyorum. Bebeğin altını değiştirmem lazım. Kusura bakma," dedi telefona.

"Sorun değil."

"Bir bakalım. Siyaset bilimi kulübündeydim. O da kulübe katıldı. İlgisi yoktu, bu belliydi, ama yine de katıldı. Benimle ders çalışmak, kahve içmek ya da bir içki içip ders projesini konuşmak için başımın etini yedi. Hayır ve hayır, defalarca.

"Erkek arkadaşımın arabası çizildi. O zaman fark etmemiştim, ama sonra Dubecki'nin yaptığını anladım. Pislik. Kahretsin, bu da kavanoza bir dolar demek. S kelimesini de kullandığım için iki dolar. Küçük bir çocuğumuz var, bu yüzden ikimiz de küfür etmemeye çalışıyoruz."

“Bu iş nasıl gidiyor?”

“Bu ay kavanozda yüz dolardan fazla birikti. Çocuklarımız için biriktiriyoruz. Neyse, bir süre ara vermiş gibi görünüyordu — en azından, bana ısrarlı satış yapmadı. Ama birdenbire ortaya çıkıyordu. Kütüphanede ders çalışıyorsam, içeri girip oturduğunu ve ders çalışıyormuş gibi yaptığını görürdüm. Notları berbat durumdaydı, biliyor musun? Diyelim ki kız arkadaşlarımla bir romantik komedi filmine gittim, o da ortaya çıkardı. Alışveriş yaparken etrafa bakardım ve o da mağazada olurdu, bu tür şeyler. Cidden ürkütücüydü.”

O durakladığında, Gideon o muhteşem bebek kahkahasını duydu.

“Bunu çok uzun süre görmezden geldim. Bahar tatilinde bir grup arkadaşla Cancún’a gittik ve yemin ederim onu gördüm. Herkes Dubecki Sanrısı yaşadığımı söyledi ama yemin ederim onu gördüm. Ama final haftasında işler ürkütücü olmanın ötesine geçti.

“Notlarım gerçekten iyiydi ve öyle kalmasını istiyordum. Astronomi sınavına çalışmak için kütüphaneyi kullandım. Neden astronominin eğlenceli ve kolay olacağını düşündüm, kim bilir? Eğlenceliydi ama kolay değildi ve benim zayıf noktamdı. Gerçekten tam not almak istiyordum, bu yüzden kütüphaneyi kullandım çünkü yurt arkadaşım kötü bir ayrılık yaşamıştı ve onun orada ağlayıp öfkeleneneceğini biliyordum, benimse çalışmam gerekiyordu.”

Kızın derin bir nefes aldığını duydu.

“Dışarı çıktığımda beni bekliyordu. Saat geçti, etrafta kimse yoktu. Sanki sadece yürüyüş yapıyormuş ve beni görmüş gibi, çok doğal davrandı. Beni yurda kadar geçireceğini söyledi. Benim gibi muhteşem bir kızıl saçlı kızın tek başına güvende olamayacağını söyledi.”

Kızıl saçlı. Gideon bunu not aldı, üstünü çizdi.

“İyiym dedim ama o benimle yürümeye devam etti ve bana, birbirimize ait olduğumuzu kabul etmem için bolca zaman verdiğini söyledi. Dönem bittiğine göre, birlikte uzaklara gitmeliyiz. Beni Paris’e götürecekmış, ben ona defolup gitmesini söylesem bile durmadan konuşmaya devam etti.

“Kolumu tuttu ve ben kendimi kaybettim, ona bağırdım, sapık ve bana birkaç yüz dolara mal olacak başka şeyler dedim. Gözleri değişti. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama gerçekten değişti ve parmakları koluma saplandı. Onu ittim ve o da elini boğazıma koydu.

“Tam o sırada kampüs güvenliği geldi. Ona tekme attım, sonra güvenlik arabasına koştum. O kaçtı. Güvenlik beni yurda götürdü ve ertesi sabah şikayette bulundum. Onu bir daha hiç görmedim. O, intihal nedeniyle okuldan atıldı ve ben o dönemin son birkaç gününde hiçbir yere tek başıma gitmedim.”

Kadın derin bir nefes daha verdi. “Vay canına. Uzun zamandır bunların hiçbirini düşünmemiştim, ama çok iyi hatırlıyorum. Sanırım şanslıyım. Bana zarar verirdi herhalde. Bunun yerine, üçüncü sınıfa döndüm, sonra dördüncü sınıfa, mezun oldum, bu arada en yüksek onur derecesiyle. Sevdiğim bir iş buldum, sevgilimle birlikte yaşamaya başladım, sonra evlendim ve iki harika çocuğumuz oldu. Şimdi o geceye geri dönüp baktığımda, şanslı olduğumu anlıyorum. O hasta, tehlikeli bir adam, Şef Riley.”

O da tamamen aynı fikirdeydi. Masasında daha fazla zaman geçirdi, görüşmeyi yazıya döktü, sonra kopyalarını Columbus’taki dedektiflere gönderdi.

★ ★ ★

Kapıyı açtığında şömine yanıyordu.

Gideon’un, görmezden geldiği açlığını uyandıran kokudan sonra fark ettiği ilk şey, dağlardaki kar kadar beyaz bir çift çorap ve Noel kırmızısı manşetlerin kenarlarından sarkan küçük çanlardı.

Birinin manşetinde onun adı, diğerinde ise onun adı yazılıydı. “Noel Baba’ya inanmak için biraz yaşlanmadık mı?”

"Diğerlerine göre değil. Jamie, April'a dokundu. Bunları o yaptı."

Merakla, onlara daha yakından baktı. "Kendi elleriyle mi?"

"Görünüşe göre öyle. Eğer istemiyorsan..."

"Kim demiş istemediğimi? Sanırım Noel Baba'nın seninkine bir şey koymasını bekliyorsun."

"Buna itiraz etmem." Elini onun yanağına koyduğunda, sanki bir anahtarı kilide sokmuş gibi kalbi açıldı. "Uzun bir anahtar sokmuşsun."

"Evet. Sanırım o kadar güzel kokan şeye geç kaldım. Sen hariç. Sen her zaman çok güzel kokarsın. Ve bu konuda sinsi davranıyorsun."

"Sinsi mi?"

"Kokuyu değiştiriyorsun, bu yüzden ne bekleyeceğimizi kim bilebilir ki? Yaz bahçesi, sonbahar ormanı, seksi siren, taze ve ferah."

"Parfüm örnekleri. Küçük, zararsız bir bağımlılık. Sen fark ettiğine göre, buna devam edeceğim."

"Buna itiraz etmem."

Onu havaya kaldırdı ve onu öperken arzusu farklı bir şekle büründü. Boğazından çıkan o düşük ses, kollarını ve sonra bacaklarını ona dolması, arzuyu doyumsuz hale getirdi.

Onu kanepeye taşıdı, ikisi birlikte kanepeye yuvarlandı. Ceketini henüz çıkarmamıştı.

Kadın, pişirmekte olduğu kırmızı soslu köftelere eşlik edecek şarabı ikisine de doldurmayı hayal etmişti. Makarna kaynarken şarabı yudumlayıp, adamın ve kendisinin gününü konuşacaklardı.

Yeni bir kitabın açılışını düşünerek çok güzel bir gün geçirmişti. Sonra Noel ağacı askıları ile birlikte çoraplar geldi. Onları asarken çok saçma bir mutluluk duymuştu. Bu yüzden bir fotoğraf çekip, April'a coşkulu teşekkürleriyle birlikte gönderdi.

Bu mutluluk ona spagetti ve köfte yapma ilhamı vermişti, ama sonra o geç kalmıştı, her zamankinden çok daha geç. Ve o biraz endişelenmişti.

Bir polisle ilişkisi olan herkesin biraz endişelendiğini düşündü.

Şimdi buradaydı, dudakları dudaklarına sıcak bir şekilde değiyordu, sanki tadına doyamıyormuş, dokunmaya doyamıyormuş gibi elleri vücudunun her yerinde dolaşıyordu.

Mutluluk, arzuya dönüştü.

Ceketini itti, böylece o da ceketini çıkarıp bir kenara atacak kadar başını kaldırdı.

İkisi de köpeğin etrafında dolandığını, sonra da giderek daha da yıpranmış lama derisiyle onun üzerine kıvrıldığını görmedi.

"Bunu çıkarmalısın..." Kız, adamın gömleğiyle boğuştu, sonra onu başından çekip çıkarmayı başardı. "Çıkar."

O da kadının süveterine aynısını yaptı.

Kadının elleri aşağı kayd, silahına dokundu.

Nefes nefese, adamın yüzüne öpücükler yağdırdı. "Hâlâ silahlısın, Şef."

"Anladım. Anladım."

Kılıfındaki silah masaya düştü. "Bekleme.

Bekleme."

"Bekleyemem."

İçindeki her şey ona olan arzuyla titrerken nasıl bekleyebilirdi ki? Onda da aynı çaresizliği hissederken?

Onun dar kalçalarından pantolonunu aşağı çekti ve kendini ona gömdü.

Sonra, ateşin ışığında, Noel ışıklarının parıltısında, pencerelere çarpmaya başlayan ince, buz gibi yağmur eşliğinde, o da acil vuruşlara vuruşla karşılık verdi.

Onun yükselişini, zirveye ulaşışını, çöküşünü hissetti, ama duramadı. Bu çılgın ihtiyaç nereden gelmiş olursa olsun, onu beslemek zorundaydı.

Kız onun altında gevşerken, ellerini kavradı, ağzını onun ağızına yapııştırarak inlemelerini yuttu.

Boşaldığında, bu his onu parçaladı, onu zayıf ve sersemlemiş bıraktı, bu yüzden nefesini ve aklını toplamaya çalışırken kadının üzerine yığıldı.

Sessiz ve hareketsiz yatarken, kız elini onun sırtında aşağı doğru kaydırđı.

"Bu parfüm numunesini özel günler için saklayacağım."

"Belki önce bana haber verirsin." "Asla."

Zayıf bir gülümsemeyle, kendini biraz kaldırıp ona baktı. "Sana yarı deliden de öteyim, Legs." Gözlerinde şaşkınlık gördüğünde başını salladı. "Sen akıllı bir kadınsın, yarı delinin bir parçası. Bunu zaten biliyordun."

"Bunu duymak benim için daha anlamlı, özellikle de ben sana yarı deliden de fazlası olduğum için."

"Sanırım bu bizi eşit yapar." Alnını onun alnına yaklaştırdı. "Bana uyar. Beklemiyordum."

"Ne bekliyordun?"

"Söyleyemem, çünkü bilmiyorum. Belki kitaplıklarını bitirip yolumuza devam ederiz diye düşünmüştüm."

"Sadece dört tane daha yapman kaldı."

"Bir de kütüphane merdiveni var." Başını tekrar kaldırdı ve ona baktı. "Sonra da bitirmemiz gereken bodrum var. O da biraz zaman alacak."

"Bunun için elinden iş gelen birine ihtiyacım var." "Evet, var."

"Listemde elinden iş gelen birine ihtiyaç duyduğum başka işler de var. Karşılığında sınırsız parfüm numunesi alacağım ve ara sıra spagetti ve köfte yapacağım."

"O mu? Açlıktan ölüyorum."

"O zaman yemek yemeliyiz. Zorro'yu da henüz beslemedim." Yan tarafa bakıp güldü. "Ceketinin üzerinde uyuyor."

Gideon etrafına bakındı, omuz silkti. "Silahımı denememiş olması iyi olmuş."

Kısa süre sonra, akşam onun hayal ettiğđ gibi geçti. Makarna kaynarken şarap içip sohbet ettiler.

“Yeni bir kitaba başlamak her zaman eğlencelidir. O kadar çok olasılık vardır ki. Sonra...”

“İş.”

"Çok iş. Eğlenceli de, ama iş. Burada çalışmayı gerçekten çok seviyorum. Burası çok sessiz, çok sakin. Geç saatlere kadar çalıştığına göre, sanırım senin günün o kadar sessiz ve sakin geçmemiştir."

“Günün sonlarına doğru bir eve hırsız girmiş. El tipi elektronik aletleri ve biraz nakit parayı almışlar, Noel hediyelerini açıp içinden hoşlarına gidenleri almışlar, üst katı didik didik aramışlar; sahte bir inci kolye, bir erkek saati ve bir kızak almışlar.”

“Bir... kızak mı?”

O makarnayla uğraşırken, o da onun için özel bir marul olduğunu düşündüğü bir salata hazırlarken ona olanları anlattı.

“İkisi de kafaları güzeldi,” diye bitirdi, birlikte yemek yerken. “Çaldıkları Xbox’ta oyun oynuyor, bira içiyor, esrar içiyor ve Doritos ile Reese’s Pieces yiyorlardı.”

"Cidden mi? Kulağa iğrenç bir kombinasyon gibi geliyor."

“En azından biz oraya varana kadar keyif alıyor gibiydiler. Her şeyi bir adamdan satın aldıklarını iddia etmeye çalıştılar. Ve vay canına, ikisine de reçete edilmemiş, ortada duran reçeteli ilaçların oraya nasıl geldiğini bilmiyorlardı. Garip bir şekilde, tüm ilaçlar Masterville’in çalıştığı müşterilerden gelmişti ve o aptal torununu işlere götürmüştü.”

"İyi iş çıkardın Şef."

“İyi şanslar, ve bir çift aptal.”

“Büyük anne ve babaya, anneye üzülüyorum. Anlaşılan elinden geleni yapmışlar, ellerinden gelen her şeyi yapmışlar.”

Bu, ona Dubecki’yi ve onun zengin, şımartıcı annesini hatırlattı.

“Bazıları pek umursamaz. Görür, ister, alır. Birisi bundan zarar görürse? Boş ver onları. Artık ikisi de

muhtemelen önümüzdeki on yılı zor yoldan öğrenerek geçirecekler. “Bu gerçekten çok güzel, Arden. Bir dahaki sefere ben pişirebilirim.” “Pişirebilir misin?”

“Dışarıda o büyük, şık ızgaran var. Halledebilirim.” Çatalına biraz makarna sardı. “Bugün başka bir şey çıktı. Seni yeterince iyi tanıyorum, bunu duymak isteyeceğini biliyorum.”

Arden kendini hazırladı. “Dubecki ile mi ilgili?”

“Öncelikle, babasının öldüğünü söyleyeceğim. Cenaze birkaç gün sonra. Sonra, onunla aynı üniversiteye giden bir kadını bulduğumu söyleyeceğim.”

“Nasıl buldun... Senin için bu zaten,” dedi ve şarabını eline aldı. “Ona zarar mı verdi?”

“Hayır, ama o öyle olduğuna inanıyor ve ben de aynı fikirdeyim, o yapardı.”

Ona hikayeyi anlatırken nasıl hissettiğini tam olarak tanımlayamadı. Bir şekilde rahatlamıştı, kısmen de olsa, tek başına değildi. Kendisi gibi başka birinin de incinmemiş olmasına minnettardı. Onun daha önce de aynı tür bir davranış sergilemiş olmasına dehşete kapılmıştı.

“Arden, o kız kızıl saçlı.”

“Bir... oh.” Eli içgüdüsel olarak saçlarına uzanırken, derin bir nefes aldı. “Oh. Demek kızıl saçlara karşı sapkın bir ilgisi olabilir.”

“Belki. İki kez olması tesadüf olabilir. Hoşuma gitmiyor ama oluyor.”

“Üniversiteden atıldıktan sonra nereye gitti?”

“Vakıf fonundan bir miktar para aldı ve Avrupa'ya gitti. Uzun zaman geçtiği için izini sürmek zor. Görünüşe göre orada yaklaşık altı ay kalmış. Sonra geri döndü ve üvey babası için çalıştı. O da işe yaramadı. Annesinin ailesinin bir vakfı var, ona orada bir iş verdiler.”

“O da işe yaramadı.”

“Hayır. Biraz daha seyahat etti, benim tahminimce boş boş dolaştı, sonra Columbus'a geri döndü. Ve seni gördü.”

“Benden ve üniversitedekinden başka başkaları da olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Belki o ilkiydi, belki de değildi. Ama hedefler arasında yıllar geçtiğini sanmıyorum. Onun bunu yapabileceğini sanmıyorum.”

“Ben de öyle. Diğerlerini arayacaksın.” “Elimden geleni yapacağım.”

Elini uzatıp onun eline dokundu. “Biliyorum, bu senin işin ve bir de bana deli gibi aşık olman da cabası, ama yine de teşekkür ederim. Bana baktığın ve söylediğin için.”

“Sana karşı deliliğimin dörtte üçüne yaklaşıyor olabilirim. Gerçekten çok iyi spagetti yapıyorsun.”

Onun sayesinde rahatlamış ve kendini güvende hissetmişti, bu yüzden kendi spagettisini de pişirmeye karar verdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Babasının cenaze günü, Dustin başını eğmiş, stoik bir şekilde duruyordu. Gözlerinin parlamasına izin verse de.

Sevgili, yaşlı, ölen babası her şeyi tam anlamıyla istemişti. İki gün ve iki akşam süren cenaze töreninde, sıkılmış, beyinsiz oğlu ayakta durmak, oturmak, sohbet etmek ve artık dul kalmış, para peşinde koşan o kaltağa kolunu uzatmak zorunda kaldı. Ve onu sık sık soğuk, gözünü kırpmayan gözlerle izleyen o dişi yavruya birazcık bile önem veriyormuş gibi davranmak zorunda kaldı.

O küçük veledi öldürmenin çeşitli yollarını düşündü. O kaltağı ve veledi içindeyken evi yakmayı düşünmüştü. Ama onlardan kurtulmanın bir yolu olabileceğine karar verdi, o zaman evi alabilirdi.

Birkaç yıl bekleyecek, sonra geri dönüp bu işi halledecekti.

Görevleri arasında, makul bir ücret karşılığında kimlik, ehliyet, pasaport, sosyal güvenlik numarası, geçmiş bilgileri, kredi kartları ve kredi ve vergi beyannamesi geçmiş edindi. Pahalıydı, evet, ama itiraf etmeliydi ki, kendi başına yapabileceğinden çok daha iyiydi.

Birine para ödemek biraz canını yakıyordu, ama harekete geçmek istiyordu.

Cenazeden önceki gün, yeni kimliğini kullanarak bir Glock satın aldı. 9 mm'lik, standart boyutta bir tabanca.

Tüm evrakları doldurdu; kapanış saatine yakın bir zamanda geldiği için geçmiş kontrolünün sonuçlarını ertesi güne kadar beklemek zorunda kalınca omuz silkti.

Sonra bir spor malzemeleri mağazasına gitti, bir av tüfeği ve fişekler, bir av bıçağı ve kılıfı, Timberland botları ve cepbane için kullanışlı cepleri olan yalıtımlı bir yelek satın aldı.

Bunu mükemmel bir başlangıç olarak gördü. Batıya giderken daha fazlasını alacaktı: bir tüfek, daha fazla cepbane ve dağlarda yaşamak için ihtiyaç duyacağı diğer her şeyi.

Babası kiliseye giden biri olmasa da, bir cenaze töreni düzenlenmesini istemişti. Vali ve eyalet senatörü de dahil olmak üzere bir sürü insan törene katıldı. Bazıları okuma yaptı. Mitzi ondan da bir okuma yapmasını istemişti, ama o reddetmişti. Ağlamadan konuşamayacağını söylemişti.

Bir opera sanatçısı şarkı söyledi. İki kez. Yaşlı bir adam, bitmek bilmeyen bir anma konuşması yaptı.

Yine de, kırmızı ve beyaz güllerle kaplı tabut sahnenin merkezindeydi.

Ardından mezar başında, lanet olası gayda ve daha fazla konuşma eşliğinde bir tören yapıldı. Bütün bunlardan sonra mı? Saatlerce süren bütün bunlardan sonra mı? Malikanede, lüks yemek ve içeceklerin sunulduğu "yas toplantısı".

Bunun hiç bitmeyeceğini düşündü. Onun zihninde ölüm, ölüm demektir. Cennete ya da cehenneme inanmazdı. Sadece yaşam ve ölüm. Yani elinden gelen her şeyi alır, hayattayken istediğini alırdın, çünkü ölüm mü? Her şey biter, dostum.

Sonunda eve döndüklerinde, annesinin yüzündeki yorgunluğu görebiliyordu ve ona yardım etmeye karar verdi.

"Sana çay yapacağım." "Zahmet etme. Ben iyiyim."

"Bu senin için zor oldu anne. Mitzi sana çok yük oldu. Cenazeyi düzenlemeye yardım ettin, her şeyi." "O yas tutuyor. Babanı çok seviyordu."

"Tabii, ama şimdi sana bakmama izin vermelisin. Biraz çay içip sonra uzanacaksın."

“Yorgunum. Saat çok geç oldu bile. Bir fincan çay iyi gelir, sinirlerimi yatıştırır. Sonra da yatacağım. Bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Sen de dinlenmelisin, Dustin. Birkaç gün sonra Cleveland’a gideceğiz.”

“Haklısın.”

“Yarın gidebiliriz, ama Mitzi ve Willow’un bize ihtiyacı olursa diye bir iki gün daha kalmalıyız gibi geliyor. Zaten Wyatt da önümüzdeki Çarşamba’ya kadar Londra’dan dönmeyecek.”

“Sorun değil.”

O cenaze kıyafetiyle oturup gözlerini kapattığında, çaya birkaç uyku hapi ekledi. Bir tanesinin onu uyutacağını biliyordu, bu yüzden iki tane onu uyutur ve o da bazı işlerini halledebilirdi.

“Bunu daha önce de söyledim, ama baban vefat etmeden önce onunla barıştığına çok sevindim.”

“Ben de.”

Ona çayı verdi, sonra kravatını gevşetti. Ve bekledi.

Gözleri kapanınca ayağa kalktı, elini tuttu.

"Hadi, dinlenmen lazım."

"Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Sanırım her şey birden üstüme çöktü."

Onu yatak odasına götürdü, kız oturdu ve ayakkabılarını çıkardı.

"Biraz uyu."

Bacaklarını kaldırdı ve üzerine bir battaniye örtmeden önce kız uykuya dalmıştı.

"Öyle kal."

Odasına gitti, siyah takım elbisesini siyah kot pantolon ve süveterle, ayakkabılarını da yeni iş botlarıyla değiştirdi.

Glock'u henüz elinde değildi—alacak zamanı yoktu —bıçağı vardı.

Soğuk ve açık geçen gün, soğuk ve bulutlu bir geceye dönüşmüştü. Bu durum ona kendini şanslı hissettirdi. Sıcaklık on derecenin altındaydı, bulutlar

ay ve yıldızları örtüyordu, dışarıda dolaşan pek kimse olmazdı.

Arden'in nereye gittiğini —henüz— bilmiyordu, ama teyzesi ve amcasının nerede yaşadığını biliyordu.

Bu yüzden onlara bir ziyaret yapacaktı. Işıklar sönene kadar bekleyecek, sonra içeri girecekti.

Amcasının boğazını kesmeyi hayal etti. En büyük tehdidi ortadan kaldırırsa, teyze de ona bilmek istediklerini anlatırdı.

Onun boğazını kesmeden önce.

Ondan sonra, vermesi gereken kararlar vardı. Seçeneklerinin artılarını ve eksilerini defalarca tartmıştı.

Ertesi gün silahı alıp, o pislik avukatı öldürmek için kullanabilirdi. Ya da, daha akıllıca görünen bir seçenek olarak, silahı alıp Arden'in gittiği yere doğru yola çıkabilirdi.

Avukatı, yargıcı ve polisleri sonraya bırakacaktı. O veledi ve annesini de ekleyecekti. Onları öldürecek, malikaneyi yakacaktı.

Bir daha asla Ohio'da yaşamayacaktı. The Retreat, onun ve onun sığınağı. Orada hiçbir şey ve hiç kimse ona dokunamazdı.

Babasının yaşadığı, öldüğü evi sahiplenemiyorsa, neden başkası sahiplensin ki?

Hayatını mahveden tüm o insanlara ödeşmenin heyecanını hayal etti, sonra cinayetleri yaymanın heyecanı da yayacağını kendine hatırlattı.

Hız sınırına uyarak dikkatli bir şekilde sürdü. Mercedes'in yol tutuşunu seviyordu, bu yüzden annesinin arabasını alacaktı. Annesi ölmüş olacağı için araba kullanamazdı.

Daha önce Rogan'ların evini kontrol etmek için oradan geçmişti. Ev, penceresinde Noel ağacı ve dışarıda parıldayan ışıklarla sessiz bir mahallede duruyordu. Garaj yolu ve kaldırım karla kaplı değildi.

Arabayla oradan geçti, ertesi günkü yolculuk için bir markette yol atıştırmalıkları alırken yirmi dakika bekledi.

tekrar yola çıktığında, sabırsızlığı yüzünden oraya gidip kapıyı çalmayı düşünmeye başladı.

İçeri zorla girip adamı öldürmek...

O düşünürken, ağaç ışıkları ve dış mekan ışıkları söndü.

Ön kapının iki yanındaki ışıklar dışında ev karanlıkta kalmıştı.

Bloğun etrafında bir tur attı ve araba yoluna girdi. Zengin bir adamın arabasını sürüyordun, diye düşündü, kimse polisi aramadı.

Ön tarafın çok açıkta olduğunu çoktan karar vermişti. Gizlilik sağlayan çitin olduğu tarafa dolaştı, arka tarafı inceledi.

Sürpriz unsuruna ihtiyacı vardı. Adamın kendisinden yaklaşık iki kat daha yaşlı olduğunu biliyordu, ama güçlü görünüyordu.

Çömelerek bodrum penceresini inceledi. Dar bir pencereydi, ama içinden geçebilirdi. Bıçakla pencereyi açtı, cam kırılma sesi çıkmadı.

Ve meraklı bir komşunun kırık pencereyi fark etme ihtimali yoktu. Sağlam bir başlangıç yapmak istiyordu.

Soğuk bir işti ve istediğinden daha uzun sürdü. Soğuk hava atkısının altından sızıyordu ve eldiven giymiş olmasına rağmen parmakları uyuşmuştu. Camı kırmaya neredeyse razı olmuştu ki, cam sonunda yerinden çıktı.

İçeri süzüldü ve hemen altında bir tür çalışma masası buldu. Bu, pencereyi yerine oturtması için ona gerekli yüksekliği sağladı.

Elbette, soğuk hava içeri sızacaktı, ama ölümler zaten soğuktu.

Biri onları kontrol etmeye geldiğinde, o yüzlerce kilometre uzakta olacaktı.

İçeride el fenerini yaktı. Etrafa bakındığında bir depo odası olduğunu gördü. Ve düzenlilikleri konusunda onlara hakkını verdi. Kapıyı yavaşça açtıktan sonra bir oturma odası ve yukarı çıkan bir merdiven gördü.

O anda, pencereyi kırıp, birkaç şey alıp, ortalığı dağıtması gerektiği aklına geldi.

Bunu sonra halledecekti. O zaman o aptal polisler, cinayet işleyen hırsızları aramaya başlayacaktı.

Yukarı çıktı ve doğrudan mutfakla oturma odasının birleştiği odaya girdi. Yüzeyler el fenerinin ışığı altında parıldayıp ışıldıyordu. Işığı kapattı; insanlar o ışığın etrafa yansımalarını fark edebilirlerdi.

Durdu, dinledi, hiçbir ses duymadı.

Gözleri karanlığa alışınca, sessizce ilerledi. Ev ofisi, tuvalet, oturma odası ve yukarı çıkan merdivenler.

Kalbi güm güm atıyordu, ses kulaklarında gök gürültüsü gibi yankılanıyordu, bu yüzden evin sallanmadığını merak etti.

Ama merdivenleri yavaşça çıkarken hiçbir şey kıpırdamadı. Ayağı altında bir basamak gıcırdadığında, çarpan kalbi durdu.

Ve yine de hiçbir şey kıpırdamadı.

Boş bir yatak odasından, koridordaki banyodan, el işleri ya da benzeri gereksiz şeyler için dönüştürülmüş gibi görünen bir odadan ve bir başka boş yatak odasından geçti.

Ana yatak odası olması gereken odanın karanlık köşelerine baktı, onların uyuduğunu hayal etti. Adam bir daha asla uyanmayacaktı.

Ama içeri süzüldüğünde, yatağın düzgünce yapılmış ve boş olduğunu gördü.

"Orospu çocukları!"

Yastıkları bıçakla delip biçmekten zar zor kendini alıkoydu.

Onca zahmete katlanmıştı, ama onlar burada bile değildi? Gözlerinden öfkeli gözyaşları fışkırdı. Lanet olası haksızlık! Bütün işi o yapmış, ama eline hiçbir şey geçmemiş miydi?

Bekleyebilirdi, sadece eve dönmelerini bekleyip sonra... Ama araba, arabayı göreceklerdi.

Aşağı koştu. Arabayı başka bir yere çekecekti, sonra... Ev ofisini düşündü.

İçeri girdi, perdeleri kapattı, ışığı yaktı.

Bir şeyler bulacaktı. E-postaları, yazışmaları. Röportajlarda ailesinden bahsetmişti, bu yüzden aralarının iyi olduğunu biliyordu. Bir şeyler bulacaktı.

Bilgisayara girip bulacaktı. Onu bulacaktı.

Oturdu, nefesini topladı. Tekrar sakinleşene kadar gözlerini kapattı.

İnsanlar şifrelerini çok bariz yerlere bıraktıkları için bir çekmeceyi açtı. İçinde bir adres defteri buldu.

"Tanrım, artık kim bunları kullanıyor ki?"

B harfine baktı ve orada onu buldu. "Riverbend, Oregon."

Arkasına yaslandı, gözyaşları akana kadar güldü. Tıpkı her zaman planladığı gibi batıya gitmişti. Bir şekilde biliyordu. Aralarında bir bağ olduğu için biliyordu.

Yanlış eyalet, ama yeterince yakındı.

"Geliyorum Arden. Burada halletmem gereken birkaç iş var, sonra geliyorum. Yeni yıla birlikte başlayacağız."

Kızın adını, adresini, telefon numarasını ve e-posta adresini telefonuna kaydetti. Ve içini ferahlamış bir şekilde, geldiği yoldan çıktı. Zihninde kendine bir beşlik çaktı. Eve girdiğini asla bilmeyeceklerdi.

Annesinin uyuduğu o berbat odaya geri döndüğünde, bir bira açtı ve bir dikişte içti. Sonra annesinin ona aldığı o harika valizi kullanarak tüm yeni kıyafetlerini topladı. Annesi uyumaya devam ederken, o annesinin mücevherlerinin bulunduğu seyahat çantasını aldı, cüzdanındaki parayı ve iç çamaşırı çekmecesinde sakladığı birkaç yüz doları daha aldı.

Sabah bir ATM'ye uğrayıp, idare etmesi için annesinin hesabından birkaç bin dolar daha çekecekti.

Annesinin telefonunun şifresini bildiği için telefonu açıp mesajlarını kontrol etti. Beklediği gibi, o gün o pislik ikinci kocasına iki kez mesaj atmış ve adam da cevap vermişti.

Mesajların üslubunu ve kısaltmalarını inceledikten sonra oturup kendi mesajını yazdı.

Uzun, berbat bir gündü, ama artık bitti. Çok ihtiyacım olan bir şekerlemeden yeni uyandım. Bunu yazıp sonra tekrar uyuyacağım. Tatlım, biraz ara vermem lazım. Dustin'i birkaç günlüğüne bir spa'ya götürüyorum. Mitzi bize çok yüklendi, zavallı şey, ve benim gerçekten biraz sessizliğe ve şımartılmaya ihtiyacım var. Dustin'in de öyle — bu süreçte gerçekten bir kaya gibi dayandı. Telefonumu kapatıp sadece kendime zaman ayıracağım. Umarım anlarsın. Oradan eve döneceğiz ve 23'ünde hep birlikte olduğumuzda dinlenmiş, rahatlamış ve hazır olacağız. Seni çok özledim ve daha da çok seviyorum.

"Evet, tam ona göre." O pisliğe gönderdiği tüm mesajlarda yaptığı gibi, o da kalp emoji'si ekledi.

Telefonu bir kenara koydu, sonra annesine dönüp onu incelemeye başladı. Bunu yaparken annesinin uyanık ve farkında olmasını istemişti. Ama kendisi de biraz uyumaya hazırdı.

Yatağa doğru yürüdü, annesini sırt üstü yatırdı. Annesi neredeyse hiç ses çıkarmadı. O da annesinin üzerine çöktü, ona tokat atmaya başladı, önce hafifçe, sonra daha sert, daha şiddetli.

Annesinin göz kapaklarının arkasında gözlerinin döndüğünü gördü, annesi hafifçe inledi. O da vurmaya devam etti, avucuyla, elinin tersiyle, avucuyla, tersiyle. Ağzının kenarından bir damla kan süzüldü.

Ağır, donuk gözleri açıldı. "Dustin."

"Evet, doğru. Aileyi bir arada tutmak için yeterince önemsemediğin oğlun." Ellerini kadının boğazına doladı. "Neredeyse beş yıldır kilit altında tuttuğun oğlun."

Kadın zayıf bir şekilde direndi, ama bu zayıflık hayal kırıklığı yarattı. Ancak kanlı ağzı nefes almaya çalışıyordu ve ayakları yatağı tekmeliyordu.

Ve bu tatmin ediciydi.

"Bunu hak ettin. Senin önemliymişsin gibi davranmak zorunda kaldığım her seferin intikamı."

Kızının son bir acı dolu nefes almasını duyabilmek için elini hafifçe gevşetti. Böylece, kızının boğuk bir sesle onun

adını söylemeye çalıştığını duyabilmek için.

Sonra, gözlerindeki korku sönene kadar, o gözler donakalanana kadar sıkıca sıktı. Titreyen vücudu gevşeyene kadar.

"Seni hiç sevmedim, en ufak bir parça bile."

Ona bakarken, Nevada'da otostop çekerken aldığı ve onu arabasına aldıktan sonra bile yatmayan kızı boğduğunda hissettiği aynı çaresiz heyecanı hissetti.

O kadar azmış ve sertleşmişti ki, neredeyse acı veriyordu.

Duşa girdi, su ve buharın altında mastürbasyon yaptı. Ve kendini yenilenmiş hissetti. Özgür hissetti.

Giyindi, sonra cesedin üzerindeki mücevherleri aldı. Düğün setinin ışıltısı, sağ elindeki zümrüt yüzük, Cartier saati, kulaklarındaki mütevazı elmas küpeler.

Onları çantasına koyarken, kadının telefonu çaldı.

Sabah uyanır uyanmaz mesajını gördüm canım. Çok zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. Senden uzak kalmaktan, bu zorlukları atlatmana yardım edememekten nefret ediyorum. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar al. Kendi başına halletmeni istediğimi biliyorsun, ama Dustin'i de götürmen gerektiğini düşünmeni anlıyorum. Sadece onun Kalbini bir kez daha kırmak istemem. Bir süreliğine dünyadan kop. Seni tekrar görmek, sana sarılmak, yanında olmak için sabırsızlanıyorum. Noel arifesinin arifesine kadar, aşkım. Sen benim her şeyimsin.

"Siktir," dedi Dustin, son mesajını yazarken bile.

Sen olmasan ne yapardım? Anladığın için teşekkür ederim. Telefonumu kapatmadan önce
telefonumu kapatmadan önce sadece cevabını bekledim. İyi yolculuklar, eve bana dön.

Kalp emoji ekledi, Lester'ın başka bir aptal kalp emojiyle mesajı onaylamasını bekledi.

Dustin telefonu kapattı, bir kenara attı.

Kendi telefonuna alarm kurduktan sonra, biraz uyumak için odasına gitti.

O, bir erkek başarılı başarmış başarmış ilk
adımları adımları görev

Alarm onu uyandırdığında kalktı, kahve yaptı, uzun ve sıcak bir duş aldı.

Annesinin odasına bir göz attı.

Evet, hâlâ uyuyordu.

Giyindikten sonra, mutfaktan ilgisini çeken yiyecek ve içecekleri bir kutuya koydu. Arabayı yükledi, sonra direksiyona geçtiğinde heyecanla bir ses çıkardı.

ATM'ye uğrayacak, silahını alacak, sonra da batıya doğru yola çıkacaktı! Yippee-ki-yay!

Eve ve içinde yatan ölü kadına orta parmağını gösterdi. Ayrılmadan önce uydu radyoda kendine uygun bir istasyon buldu ve şarkıya eşlik ederek yola çıktı.

★ ★ ★

Tatil gezisi için gelen teyzesini ve amcasını karşılamak üzere kuzeninin evinde eğlenceli ve rahat bir yemek yedikten sonra, Arden parıldayan karanlıkta eve doğru yola çıktı.

Elbette günün büyük bir kısmında yağmur yağmıştı, ama şimdi gökyüzü açık ve yıldızlarla doluydu.

Doug Amca ve Jen Teyze seyahatlerini uzatmışlardı ve ertesi gün, kızın emeklilikleri için ayırdığı bölgeleri keşfetmeye başlayacaklardı.

Onlar kendilerine uygun bir yer bulacaklardı, bunu biliyordu. Ve onlara yardım etmede bir rol oynamış olmaktan büyük bir memnuniyet duydu.

Kendi evine doğru arabayla giderken, yine bir memnuniyet dalgası hissetti.

"Bak Zorro, penceremizdeki güzel ışıklarımıza, güzel ağacımıza. Hadi içeri girelim, tatlı ve komik bir Noel filmi izleyelim ve daha fazla hediye paketleyelim."

İki saatini buna ayırdı, özenli fiyonklar yapmak için zaman harcadı. Ağacın altına daha fazla hediye yerleştirilince, Noel havası hissedilmeye başladı.

Ağacın ışıklarını, yanan şömineyi ve kızılıcık

ve am kokusu yayan mumları seyrederken, Noel dileğinin çoktan gerekleştiiğini dūşündü.

Güvende ve mutlu hissettiğı, sevmeye başladığı bir ev. Sevdiiğı bir adam ve onun da ona deli gibi aşık olduğunu itiraf etmesiyle, belki de orada bir gelecek.

Artık bir gelecek istemeye izin verebilirdi. Henüz bunu dilemeyecekti, ama isteyebilirdi. Gideon'la bir gelecek, sevdiği biri, onu seven biri. Çocuklar. Ebeveynlerini kaybettiğı o korkunç geceden önce sahip olduğı gibi bir aile. Ondan sonra kendisine verilen gibi bir aile.

Şömine rafında asılı başka oraplar.

"Henüz bunu istemeyeceğiz." Gideon yanına oturduğu için, elini Zorro'nun başına koydu. "Yeni yıl çok uzak değıl. Bakalım ne getirecek."

Yatmaya hazırlanırken gelecek haftasını planladı.

alışmak, Noel kurabiyeleri pişirmek. alışmak, kendi evinde geçireceğı ilk Noel yemeğı için alışveriş yapmak.

Ve her anın tadını çıkarmak.

★ ★ ★

Sabah uyandığında, başlamak için enerji dolu olan Dustin, yeni Glock'unu eline aldı. Onu kullanmak için sabırsızlanıyordu. Batıya doğru yola çıkmanın daha akıllıca olduğunu düşünse de, yol boyunca bunu yapma fırsatının çıkmayacağına dair bir neden görmüyordu.

Ancak ilk durağı olarak havaalanına ve uzun süreli otoparka gitti.

Plakalarını bir Toyota SUV ile değıştirdi. Columbus'tan birkaç yüz mil uzaklaşmayı, sonra plakaları tekrar değıştirmeyi planladı.

Arden ile yeni hayatı için gerçekten kocaman, kaslı bir kamyonet istiyordu, ama bu bekleyebilirdi. Belki hazır hissettiğinde, bir hurda dükkkanı bulur ve Mercedes'i ucuza satardı.

Para sorun olmayacaktı.

Sonra yeni kimliğıyle bir kamyonet alabilirdi.

Ve muhtemelen bir yerde durup bir atış poligonu bulmalıydı. Glock ile pratik yapmak istiyordu çünkü onu kullandığında ıskalamak istemiyordu.

★ ★ ★

Günün sonunda Gideon pizza getirdi.

“Bu harika. Çok güzel bir gün geçirdim, bir de pizza var. Peki senin günün nasıldı?”

“O kadar fena değildi. Oldukça sessizdi, aslında. En en olay, pembe bir kaşmir kazak için kavga eden iki kadındı — yüzde yirmi indirimli ve M bedeninde son kalan parçaydı.” “Kaşmirde yüzde yirmi indirim küçümsenecek bir şey değil.

“Pembe bana pek yakışmaz ama yosun yeşili ya da lapis mavisi için kavga edebilirdim.”

“Lapis mavisi oldukça spesifik bir renk.” “İşte bu yüzden kavga edebilirdim.” Başını yana eğdi. “İyi görünüyorsun.”

“Kendimi iyi hissediyorum.” Şarap doldurdu, sonra onunla mutfak adasına oturdu. “Yeni kitap iyi gidiyor, editörüm teslim ettiğim kitaba bayıldı. Jen Teyze ve Doug Amca bugün benim onlar için seçtiğim üç yeri gezerek geçirdiler. Myrtle Creek’e meyilliler, ki bu tam da onlar için hayal ettiğim şeydi. Ee?”

Bir dilim pizza aldı ve ısırdı. “Noel yaklaştı. Kurabiye pişireceğim. Eğer süslememe yardım etmek istersen, bu akşam başlayabiliriz.”

“Bunu yapmamı istemezsin. Çocukken buraya geldiğimde bunu büyükannemle yapardım. Bu konudaki becerilerim, ne yazık ki, çok kötü. Los Angeles’ta aşçı beni bu işe bulaştırırdı, sonuç aynı olurdu. Bir keresinde annemle birlikte kurabiye yapmıştık.”

“Film yıldızı kurabiyeleri.”

“Taş gibi sert ve hiç de güzel değiller. Ama yine de gülmekten yerlere yattık.”

“Noel’de onları göremeyeceğin için üzgünüm.”

"Yoldalar." Omuz silkti. "Hayat böyle. Yeni yıldan sonra görüşürüz."

"Zoey'de Noel arifesi var ve Joe da geliyor. Sonra da burada Noel yemeği var. Her şeyi en iyi şekilde hazırlamak istiyorum, o yüzden o kurabiyeleri pişirmem lazım."

Sadece güzel görünmüyordu, diye düşündü. Mutlu görünüyordu. "İşin içinde gibisin, değil mi?"

"Hem de nasıl. Dairem sadece bir daireydi, Columbus'taki ev de geçici bir çözümdü. Burası benim evim. Ayrıca?" Bir parça pizza daha alırken gülümsedi. "Bir erkek arkadaşım var."

"Bu terim için biraz yaşlı değil miyiz?"

"Gideon, bir kadın bu terim için asla yaşlı değildir. Ve güzel şeyler yapan bir erkek arkadaşım olduğu için, umarım bana da bir şey yapmıştır."

Şimdi pizza üzerinde kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Ne gibi dersem, sürpriz olmaz." "Hâlâ sana kitaplık yapıyorum."

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Sözleşmeli, Şef Riley, bu sayılmaz."

"Şimdi mi söylüyorsun?"

"Bir şeyler bulursun. Ve sana bir meydan okuma verdiğim için, ben kurabiye yaparken sen burada oturup şarap içebilir, spor maçı izleyebilir, kitap okuyabilir, ne istersen yapabilirsin. Bunlar bir nevi deneme sürüşü. Asıl işini Noel arifesinde yapacağım."

Orada oturdu, şarabı bitirdi, kahveye geçti. Sonunda kız onu ikna ederek birkaç tanesini süslemesini sağladı.

Yalan söylememişti. O alandaki becerisi, berbatın da ötesindeydi.

Kadın gülmek zorunda kaldı. "Nasıl olur da güzel şeyler yapıp inşa edersin, sonra da masum kurabiyelerin üzerine krema ve şekerlemeler yığarak kardan adamı Kuzey'in korkmuş ve işkence görmüş bir tutsağı gibi gösterirsin?"

"Seni uyarmıştım." Üzerine bolca krema ve şeker serpilmiş kurabiyeyi eline aldı ve bir ısırık aldı. "Ama lezzetli."

Annesiyle birlikte pişirdikleri felakette olduğu gibi, eğlencenin birlikte yapmaktan geldiğini fark etti.

"Yarın kalanları istasyona götürebilirsin." "Hepsini mi?"

"Tabii. Deneme sürüşü tamamlandı."

Dönerek ona sarıldı. "Bana katlandığın için teşekkürler."

"Karşılığında kurabiye aldım."

Dubecki'nin taciz ettiği başka bir kadın bulduğunu söyleyerek bu mutluluğu bozmak için çok mutlu görünüyordu ve ses tonu da öyle geliyordu. Başka bir kızıl saçlı kadın.

Bunu ondan saklamayacaktı. Ona söyleyecekti. Ama bu gece değil.

★ ★ ★

Dustin, Indianapolis'teki durağında geçirdiği zamandan biraz daha fazla zamanını O'Hare'nin uzun süreli otoparkında geçirmeye karar verdi. Bunu çift bir takas olarak gördü. Plakalarını bir Lexus'a taktı, sonra onları bir Subaru'ya taktı ve Subaru'nun plakalarını Mercedes'e taktı.

Rüzgâr sert ve keskin esiyordu ama soğuk onu rahatsız etmiyordu. Ford Escort ile gelen çift onu rahatsız etti, bu yüzden bagajına valiz yükler gibi yapması gerekti.

Onlar bagajlarını boşaltmak için o kadar uzun süre uğraştılar ki, onları atış talimi için kullanmayı düşündü.

Eğlenceli olabilir. Onları vururdu — bam-bam — sonra cesetlerini arabalarına atardı. Ama çantalarını alıp gittiler; sesleri rüzgârla birlikte uzaklara taşındı.

*Bu lanet soğuktan kurtulmak için
sabırsızlanıyorum! Aruba, biz geliyoruz!*

Onların gitmesini izledi, 'ın 'ın 'ın 'ın hayatları üzerinde
'ın 'ın 'ın 'ın

güneş ve sörf olmazdı, ama bir Ford'da derin dondurucu olurdu.

Bu onu neşelendirdi, bu yüzden son vites değiştirirken rüzgara karşı ısıklık çaldı.

İyi bir otelde bir geceyi hak ettiğine karar verdi, bu yüzden arabasında oturdu, ısıtıcıyı çalıştırdı ve telefonunda Booking.com'u açtı.

O gece için bir oda rezervasyonu yaptı, adresi GPS'e girdi. Sıcak bir duş, diye düşündü, oda servisi, bir film, yarının rotasını planlamak ve evet, yol üzerinde bir atış poligonu bulmak.

Belki Chicago'dan ayrılmadan önce biraz alışveriş yapardı. Arden için birkaç parça giysi alırdı. Sadece onun için, seksi bir şeyler.

Arden, onun seçtiği, onun ödediği, onun giymesini istediği şeyi giyecekti.

Otele giriş yaptı, bellboya tatilini ailesiyle geçirmek için Iowa'ya gideceğini söyledi. Ve yaklaşan fırtına uyarısını umursamadı.

Bir biftek sipariş etti, aksiyon filmi izlerken bir dilim çikolatalı kekle yemeğini tamamladı.

Bir süre silahıyla oynadı, iyi adamları vuruyormuş gibi yaptı ve bundan sıkılınca silahı komodinin üzerine koyup ışıkları kapattı.

Sosyopatların masum uykusuna daldı. Ve yoğun kar yağışıyla uyandı. Pencereden dışarı bakıp, boş boş testislerini kaşıyarak, "Siktir et" dedi.

Gerekirse bir gece daha kalacaktı. Ve gerekirse, o alışverişi de yapacaktı.

Oda servisiyle gelen kahvaltısını yerken, planladığı güzergâh üzerindeki hava durumunu kontrol etti. Bunu daha önce yapması gerektiğini itiraf etti.

Kötü hava tahminleri nedeniyle yaptığı ayarlamalar süreyi uzattı ve bu onu sinirlendirdi.

Ama yolda daha fazla zaman geçirmek, bir hendeğe kaymaktan ya da bir pisliğin ona çarpmasından iyiydi.

Resepsiyonu arayarak konaklamasını uzattı.
Oraya vardığında oraya varacaktı. Arden onu bekleyecekti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi ikisinin akşamı, Gideon, Reg'in yardımıyla son iki kitaplığı yerleştirdi.

"Şunu söylemeliyim." Reg odayı, derin deri koltukları, neşeli şömineyi ve onun ötesindeki vadinin rüya gibi manzarasını uzun uzun, yavaşça süzdü. Her şey, kitaplar ve biblolarla dolu o aerodinamik raflarla çerçevelenmişti.

"Bu oda muhteşem."

Arden, ellerini çenesinin altında birleştirerek ayakta durdu. "Oda evrenindeki tüm odalar arasında en sevdiğim oda bu. Tam da istediğim gibi, kafamda canlandırdığım gibi."

"Kafanın çok havalı şeyler görüyor."

"Şu anda marshmallowlu sıcak çikolata görüyor. Ne dersin?"

"Buna bayılırım, ama gitmem gerek. Della'nın dedesi ve ninesini yemeğe götürüyoruz. İyi iş çıkardın, Gid."

"Sonuçta geldiler."

"Gerçekten de öyle." Arden ona gülümsedi. "Her şeyi mükemmel hale getirmek için sadece o tekerlekli merdiven gerekiyor."

"Evet, evet."

"Kütüphane merdiveni mi yapıyorsun? Adam zorlu işleri seviyor. Neyse, önümüzdeki birkaç gün çok yoğun geçecek, o yüzden şimdiden mutlu Noeller."

Arden, son deneme partisinde yaptığı kurabiyelerden bir tane vererek onu uğurladı. "O sıcak çikolatayı ister misin?"

"Ben bir bira içmeye gidiyorum."

"O zaman chiliyle iyi gider. İlk kez chili yapıyorum. Fena değil. Belki bir şey eksik, ama

ilk deneme için fena değil."

Onunla birlikte mutfağa gitti, ocaktaki tencereden bir paręa tattı.

"Biraz daha acı olmalı."

Bir dolabı açtı, seçeneklerini inceledi. Kız, onun Tabasco, kırmızı biber, karabiber ve kırmızı biber tozu eklemesini izledi. Buzdolabından bir bira çıkardı ve yarısını tencereye döktü.

"İçine bira eklemeyi hiç düşünmemiştim."

Bir dakika karıştırdı, sonra tekrar tattı.

"Tamam. Bir dene."

Yediğinde ağzını yakmış, ama tam da chili'nin yapması gerektiği gibi.

"Evet, tam isabet. Belli ki bu senin ilk chili'n değil."

O köpeği beslerken, Gideon elindeki biranın kalanını masaya koydu ve kadın sormamış olsa da ona cömert bir kadeh kırmızı şarap doldurdu.

"Neden biraz oturmayalım?" Arden onun yüzüne baktı. "Uh-oh."

"Bilmen daha iyi. Dubecki'nin saldırdığı başka bir kadını daha bulduk."

"Durum ne kadar kötü?"

"Durumu iyi. Benimle konuşmadı. Her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledi. Şu anda Baltimore'da yaşıyor, evli ve satış işinde çalışıyor. Olay yerine gelen polisi buldum ve hikayeyi öğrendim."

Kadın şaraptan bir yudum aldı. "Anlat."

"Yaklaşık sekiz yıl önce Cleveland'da yaşıyordu ve Dubecki ile çıkıyordu. O zamanlar ikisi de üvey babasının şirketinde çalışıyordu. İlk ifadesine ve o zamanki diğer tanık ifadelerine göre, Dubecki çok sahiplenici ve ısrarcı davranıyormuş."

"Fiziksel olarak mı?"

"O zamanki ifadesine göre hayır. Onun izni olmadan telefonunu takip etmiş, yirmi dört saat nerede olduğunu bilmek istemiş, baskı yapmaya başlamış..."

“İşinden ayrılmasını istedi. Onun yanına taşınacak, onun dairesine bakacaktı, o da ona bakacaktı.”

“Bu bana tanıdık geliyor.”

“Sonunda bıktı ve ilişkisini bitirdi.

“Adam bunu kabul etmedi, onu iş yerinde ve evde taciz etti. Bir gece, kadının kiraladığı eve girip onu bekledi. Kadın eve girdiğinde üzerine atladı, onu itip tokatladı. Ama kadın eve yalnız gelmemiştir. Kız kardeşi de yanındaydı. Arabayı park ettikleri sırada bir telefon almış, o yüzden hâlâ dışarıda işini bitiriyordu. Dubecki kadını yere devirdiğinde kız kardeş de içeri girdi.”

“Kaçtı.”

“Aynen öyle. Polisi aradılar ve yirmi dört saat geçmeden kadın ifadesini geri çekti, bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ve sadece sinirli olduğunu iddia etti.

“Polisler bunun saçmalık olduğunu biliyordu, ama kadın fikrinden vazgeçmedi. Birkaç gün sonra, kız kardeşi ve diğer aile üyelerinin yaşadığı Baltimore’a taşındı; Dubecki’nin annesinin üniversite arkadaşı olan birinin sahibi olduğu başka bir şirkette iş buldu ve terfi aldı. Yeni bir araba satın aldı, bir ev için peşinat ödedi.”

“Ona para verdiler.”

“Bunu öğrenmek için annesine sorman gerek, ama evet. O ifadesini geri çekti, kız kardeşi de ona destek oldu, suçlamalar düşürüldü.” Bir an durakladı. “Kız kıvılcı saçlı. O, üniversiteden gelen kız, sen. İki kişi, belki tesadüftür. Üç kişi olunca bir düzen ortaya çıkar, Arden.”

“Saçım mı?” Dehşete kapılan kız, ellerini saçına götürdü. “Gerçekten lanet olası saçım mı?”

“Hayır, o ve kızılara karşı beslediği o sapkın duygular.”

Ayağa kalkıp sakinleşmek için mutfakta dolaşmak zorunda kaldı. “Üç.”

“Bildiğimiz kadarıyla.”

“Bildiğimiz kadarıyla. Ve o, her seferinde daha da ileri gitti. Üniversitedeki kadından bu yana on, on bir yıl geçti. Sekiz yıl önce Cleveland’daki kadınla. Benimle olan olaydan bu yana neredeyse beş yıl. O zamandan beri hapisteydi. Ama artık dışarıda. Beni öldürecek, Gideon, bunu biliyorum.”

Kaydı görmemiş olsa bile, bunu biliyordu. “Sana inanıyorum.”

“Bir sonrakini öldürecek. Bir yıl, iki yıl, üç yıl olabilir, ama...”

“Hayır, olmayacak. O kadar uzun sürmez. Her şey içinde birikmiş durumda, Legs. İçeride geçirdiği o yıllarda istediği gibi olamadı, istediği şeyleri yapamadı.”

Onun haklı olduğunu biliyordu ve bu onu içten içe hasta ediyordu. “Dışarıda hayatını yaşayan bir kadın var ve o kadına, onu hedef alacak çünkü doğru yaşta, doğru yerde ve saç rengi yüzünden.”

“Columbus polisleri ellerinden geleni yapıyorlar.”

“Onları suçlamıyorum. Açıkçası kimi suçlayacağımı bilmiyorum.”

“Suçlanacak çok kişi var. Ona çok fazla şans verildi. Ve onu durdurması gereken sistem başarısız oldu. Bazen olur. O, hapis haneye ait, hasta, şımarık bir psikopat.

“O bir sınırı aşacak, Arden. Annesi ve parası onun için silemeyeceği bir sınırı aşacak. O bunu yapana kadar onu izleyeceğiz. Alışkanlığı, yoluna devam etmektir. Hedef aldığı kadından istediğini alamazsa, bir bedel öder

—ve seninle, sonunda büyük bir bedel öder. Sonra yoluna devam eder.” “Bana, bu kalıba göre, beni aramayacağını mı söylüyorsun

.”

İstiyordu. Keşke yapabilseydi.

“Bunu sana söyleyemem. Sadece başka birine yönelme ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylüyorum. Ama—”

"Bildiğimiz kadarıyla benden önce kimseye bedel ödememişken, bedelini ödemesine neden olan kişi olarak beni görecektir."

"Bölgeden ayrılırsa haberimiz olur."

"Nerede olduğumu neredeyse kimse bilmiyor. O sınıra ihtiyacım vardı."

Derin bir nefes aldı, tekrar oturdu. "Bilmek daha iyi. Ama kafamda, Gideon, bir kadın görüyorum, yüzünü değil, yüzünü göremiyorum. Sadece saçlarını. İşe gitmek için giyiniyor, alışveriş yapıyor ya da bir randevuda, belki de kız arkadaşlarıyla dışarıda.

"Ve o onu izliyor. Ben burada güvende olabilirim, ama o değil."

Elini uzattı. "Ve eğer ona zarar verirse, ya da daha kötüsü olursa, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Hikayeyi anlat." "Ne?"

"Hikayeyi anlat, senin hikayeni, onun hakkında bildiklerini, onların hikayesini.

Yaz. Senin işin bu." "Bu..."

"Bir düşün. Birkaç gün meşgul olacaksın, o yüzden sadece bir düşün."

"Yapabilirim... Evet, bunu düşünebilirim. Onu... onu —uzaklaştırmak istedim, ama uzak durmuyor. O yüzden her şeyi bu şekilde kontrol etmeyi düşünebilirim."

"Güzel. Acıktım. Biraz chili yiyelim, çünkü o son kitaplıkları doldurmak isteyeceksin."

Gülümsedi. "Gerçekten de öyle." "O zaman ben de seks yapmak isteyeceğim."

Bu sefer güldü. "Sanırım buna katılabilirim."

★ ★ ★

Noel'den iki gün önce, Londra'dan uzun bir uçuştan sonra, Wyatt Lester limuzinin arka koltuğunda oturmuş, eve doğru gidiyordu.

Yolculuğu karmaşık, yorucu ve yıpratıcı geçmişti, ama sonuçta başarılı olmuştu. Eve dönmeyi, kendi yatağında uyumayı, kelimelerle ifade edemeyeceği kadar çok arzuluyordu. Karısıyla birlikte.

Theresa'ya ulaşmayı tekrar denedi.

Theresa'nın birkaç günlük huzurlu zamanını kıskanmamaya çalışıyordu — ve Dustin'in de aynı şeyden yararlanmasını kıskanmamaya gayret ediyordu.

Ama o zamana kadar telefonunun açık olmasını, geldiğinde evde olmasını bekliyordu. Elinden gelenin en iyisi, yine sesli mesaja bırakmaktı; sesinde duyduğu rahatsızlığı gizlemek için ses tonuna dikkat etti.

Eve dönüşünde aralarında herhangi bir sürtüşme olmasını istemiyordu.

"Merhaba, sevgilim. Sonunda aynı saat diliminde, aynı eyalette, aynı şehirdeyiz. Şu anda havaalanından çıkıyorum, otuz ya da kırk dakika içinde evde olmalıyım. Seni özledim! Umarım sakın zamanının tadını çıkarmışsındır, ama sesini duymak, yüzünü görmek istiyorum. Ben eve varmadan bunu dinlersen, beni ara. Mesaj atma, sesini duyabileyim diye ara. Yakında görüşürüz, aşkım."

Oğlundan bahsetmedi, o kadar ileri gidemedi. Onun bu konudaki ihtiyacını anlıyordu ve onu desteklemişti. Yine de, bunun son kez olduğunu açıkça belirtmişti. Ciddiydi ve onun da bunu anladığını biliyordu. Bu konuyu iyice konuşmuşlardı.

Karısı, Dustin'in içindeki şeytanları yendiğine inanıyordu. Wyatt'ın ciddi ve zorlu şüpheleri vardı, ama karısını bu son ve nihai adımı atacak kadar seviyordu.

Noel'i oğluyla geçirecek, hatta eve dönüşünü de onunla paylaşacaktı. Ama Yeni Yıl'da, o adam — ve o bir çocuk değil, yetişkin bir adamdı — kendi başına, Columbus'a geri dönecekti. Bir iş bulması ve üretken olmaya başlaması gerekecekti.

Lester, bunu yapmayacağını düşündü. Başarısız olacak, bahaneler uyduracak, başkalarını suçlayacaktı, ama Theresa, onu beladan kurtarma günlerinin sona erdiğini biliyordu.

Ya başka bir kadını incitirse?

"Tanrım." Wyatt gözlerini kapatıp, karısının oğlunun rutin olarak neden olduğu baş ağrısını eliyle ovuşturdu.

Suçlu kim olacaktı? Kesinlikle Dustin, ama o ve Theresa da bu suçun bir kısmını paylaşıyordu. Paul, babası, şüphesiz suçun bir kısmı onun ihmalkar, kötü niyetli ayaklarına düşüyordu.

Bunu bir kenara bırak, diye emretti kendine. Karısına çok istediği Noel'i yaşatmak için elinden geleni yapacaktı. En azından bir aile illüzyonunu sürdürebilecekleri bir Noel.

Dustin babasını kaybetmişti ve bu herkes için ağır bir darbeydi. O yüzden birkaç günlüğüne bu illüzyonu sürdürebilirdi.

Ve yılbaşından sonra, Dustin Columbus'a geri dönecek, iş bulacak ve sonunda ayakları yere basacaktı. Ya da basmayacaktı.

Her halükarda Wyatt Lester, karısını iki haftalık keyifli bir tatil için Nevis'e götürecekti.

Buna ihtiyaçları vardı, diye düşündü. Çift olarak vakit geçirmek için zamana ihtiyaçları vardı.

Sonunda eve vardığında, şoför bagajlarını içeri taşıdı ve evin hizmetçilerinden biri onları yukarı çıkarıp boşalttı.

Sanki Noel gibiydi: muhteşem bir şekilde süslenmiş kocaman ağaç, çıtır çıtır yanan şömine, yeşilliklerle ve beyaz mumlarla donatılmış şömine rafı. Giriş holündeki masayı kırmızı meyveli beyaz güller süslüyordu.

Bu yıl tatil partisi düzenlemeyeceklerdi. Paul'un iş gezisi, Paul'un ölümü, Dustin'in tahliyesi... Bunlarla uğraşmaktan, bunun için ne zamanları ne de enerjileri kalmıştı. Ama evi Noel süsleriyle donatmışlardı ve bu, onun moralini düzeltmişti.

"Harika görünüyor, Adele. Bayan Lester geldi mi?" "Hayır, efendim." hizmetçi , Wyatt'ın paltosunu aldı. "Ondan Ondan haber almadık."

"Anlıyorum. Eminim yakında gelir."

Ancak gün akşama doğru ilerlerken, gelmedi. Bir şeyler atıştırdı, kısa bir şekerleme yaptı. Sonra sinirlilik yerini

endişeye dönüştü.

En sık gittiği spa'yı aradı ve onun hiç rezervasyon yaptırmadığını öğrendi. Endişe, kaygıya dönüştü.

Çalışanlardan birine birkaç başka spa'yı aramasını söyledi ve o akşam saat dokuz civarında karısının nerede olabileceğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Kendini aptal gibi hissetse de Columbus polisine başvurdu.

Oda içinde bir aşağı bir yukarı dolaştı. Kendine viski ve soda hazırladı, sonra yine dolaşmaya devam etti. Karısının arkadaşlarını tek tek aradı. Ve bekledi.

Saat 11.20'de, hizmetçi oturma odasının kapısını çaldı.

"Bay Lester, polis geldi. Sizinle konuşmak istiyorlar."

Bu sözlerle Wyatt, tüm dünyasının ayaklarının altında paramparça olduğunu hissetti.

★ ★ ★

Noel arifesinin erken saatlerinde, Dustin Nebraska'nın Norfolk kentine yakın bir motel odasında Fritos yiyip *Bad Santa* filmi izlerken, Wyatt Lester karısının cesedini teşhis etti.

Cleveland'dan iki saatlik yolculuk boyunca, bunun bir hata olduğuna kendini ikna etmek için elinden geleni yapmıştı. Ama biliyordu. Biliyordu.

Yine de bilmek, gördüğünün şokunu, dehşetini, kederini ve öfkmesini hafifletmedi.

Yüzü morluklarla kaplıydı ve o morlukların altında o güzel yüz renksizdi. Vücudunu örten çarşaf gibi beyaz değildi, renksizdi. Hayatsızdı.

"Bunu o yaptı. Onu öldürdü. Karım onu seviyordu. Ona yardım etmek, destek olmak için elinden gelen her şeyi yaptı, ama o onu öldürdü. Kendi oğlu."

"Kaybınız için üzgünüz, Bay Lester," diye başladı Dedektif Venmar. "Ve bunun çok zor bir dönem olduğunu biliyoruz..."

"Biliyor musunuz?" Venmar'a döndü. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz!" "O zaman öğrenmemize yardım edin." Brill sessizce konuştu. "Onu bulmamıza yardım edin

."

Onlarla gitti—başka ne yapabilirdi ki? Polis karakolundaki bir odada onlarla oturdu, sorgulamanın kaydedilmesine izin verdi.

"Dustin'in babası... Paul sert bir adamdı, talepkar bir adamdı, sıradan bir acımasızlıkta bir adamdı. Her ne kadar şiddet uygulasa da, Theresa, Dustin ergenlik çağına gelene kadar evliliğini sürdürdü; çünkü kendini, oğlu ile Paul arasında bir tampon görevi gördüğünü düşünüyordu. Bir anne olarak görevi buydu. Sonunda Paul'dan ayrıldığında, Dustin onu suçladı, sadece onu. Çok uzun süre kalmıştı, asla ayrılmamalıydı, ailelerini parçalamıştı, onu yeterince sevmemişti. O anda ona atmaya karar verdiği her ne taş varsa."

Gözlerini ovuşturan Wyatt, dümdüz önüne baktı.

"O babasına çok benziyor, sadece yüz kat daha kötü. Boşanmadan yaklaşık iki yıl sonra Theresa ile tanıştım ve ona aşık oldum. Bu nazik, cömert, yaralı kadına. Oğluyla bir tür bağ kurmaya çalıştım ve bir süre onun davranışlarını, kabalığını yaşına bağladım. Ergenlik çağına."

Bir ara durup Wyatt başını salladı. "Ama onun göremediğini ben görmeye başladım. Dustin doğuştan öyleydi. Yine de o, onun oğluydu, bu yüzden denedim. Theresa ile evlendiğimizde, Dustin ona fahişe dedi. Onu bunun için asla affetmedim. Theresa'nın bunu benden beklediği için içime attım, ama affetmedim.

"Theresa ona karşı başarısız olduğunu düşünüyordu. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim bunu değiştiremedim. Ona çok fazla müsamaha gösteriyordu. Herhangi bir konuda anlaşmazlığa düşersek, bu konuda anlaşmazlığa düşerdik."

"Annesine fiziksel şiddet uyguladı mı?" diye sordu Brill.

"Hayır. Ben... Bir açıklık getireyim. Bildiğim kadarıyla hayır. Öyle olsaydı işler değişirdi. Buna asla izin vermezdim."

Bir an durdu, kendisine verdikleri berbat kahveden bir yudum aldı. "İlk evliliğinde Paul, karısından gününün her dakikasını hesap vermesini istiyordu. Ondan

söyleneni yapması, itaat etmesi, mükemmel olması bekleniyordu — Paul'un standartlarına göre."

Derin bir nefes verip ellerine baktı. "Paul, kendisi alenen ilişkiler yaşarken, karısı başka bir erkeğe gülümsese bile onu zina yapmakla suçlardı. Onun dünyasında erkekler istedikleri zaman, istedikleri gibi davranırlardı. Kadınlar ise, şey, ağaçtan meyve koparılır gibi koparılmak içindi.

"Theresa ile bir ortaklığımız vardı. Dustin'le olan ilişkisini onaylayamıyordum ve onaylamıyordum da, ama sert bir tavır takınmadım. O zaten yeterince acı çekmişti. O, Columbus'taki yazar kadına saldırdığı için tutuklanana kadar sert bir tavır takınmadım. Avukat, elbette, avukatı biz ayarlayacaktık. Ama daha fazlası olmazdı. Theresa'nın o kadına, ailesine gidip, onun adına savunma yapmasını, gerekirse onlara para ödemesini istiyordu."

Venmar konuşmadan önce Brill'e bir göz attı. "Bunu denedi mi?"

"Hayır. Sadece artık yapmayacağımız konusunda anlaşmış olmamızdan dolayı değil, aynı zamanda onun yaptıklarından tiksiniş olması ve onun ihtiyacı olduğunu hissettiği, bildiği yardımı alması için çaresizce çabalaması nedeniyle. Bu konuda ona katılıyordum. Bu konuda hemfikirdik."

Gözlerini kapattı. "Son beş yıl mı? Bir rahatlama. Dürüst olmak gerekirse, bir tür özgürlük. Onu düzenli olarak ziyaret ediyordu. Ben de iki kez gittim."

"Peki nasıl gitti?" diye merak etti Brill.

"Bana verdiği tüm sıkıntılar için özür diledi. Çok içten bir şekilde."

Wyatt'ın yüzü taş gibi sertleşti. "Ona inanmadım, ama inanmak da istemedim. Onu affetmedim, ama onun hatırı için affettiğimi söyledim."

"Onun erken tahliyesini ayarlamasına yardım etti," diye işaret etti Brill. "Evet. Evi o satın almıştı. Bazen sadece bir gece, ya da bir iki gün kalması gerektiği zamanlar oldu ve bu,

mahalle, bir yerlerde, çıktığında, yeni bir başlangıç yapmak için. Sonra Paul hastalandı, ölümcül kanser. O affetti. Çünkü o böyle biridir.”

Gözleri doldu, ama gözyaşlarını zorla geri tuttu. Dökülecek gözyaşlarını, baş başa kaldığında dökenecekti.

“Sanırım ölüm pişmanlıklar getirebilir. Paul ölmeden önce oğlunu görmek, onunla vakit geçirmek istiyordu. Soğukluğunu, acımasızlığını, ihmalkarlığını bir şekilde telafi etmek için. Sadece birkaç ay kalmıştı ve bazı şartlar vardı.

“O çok mutluydu, çok umutluydu. Ben Londra’da olmak zorundaydım, ama her gün konuşuyorduk, mesajlaşıyorduk. Dustin ve babasının barışmasından, oğluyla bu zamanı geçirebilmesinden çok mutluydu. Paul öldüğünde, karısına ve küçük kızına tüm desteğini verdi ve Dustin’in de aynısını yapmasından ne kadar gurur duyduğunu bana anlattı. Düşündüm ki...”

Duraklamak zorunda kaldı, bir sonraki cümleyi söylemek için tüm gücünü toplaması gerekiyordu. “Cenazeden sonra bana sessizliğe ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu mesaj attığında, o günlerin ona ne kadar büyük bir duygusal yük yüklediğini düşünebildim. Dustin’i spaya götürecek, telefonları ve elektronik aletleri kapatacaklardı. Dünyadan sadece birkaç gün uzaklaşacaklardı. O, barıştığı babasını kaybetmişti. Ve yirmi üçünde ben de evde olacaktım, o da.”

“Bu mesaj yoluyla mı oldu?” diye sordu Venmar. “Sen ve karın aslında konuşmadınız mı? Mesajları görebilir miyiz?”

"Evet." Telefonunu çıkardı ve mesajları gösterdi. "Onu o göndermedi, değil mi?" Gözyaşları artık akmaya başlamıştı; onları durduramıyordu. "Bunu da o yaptı. Buna inanacağımı, onun ihtiyaç duyduğu zamanı almasını isteyeceğimi biliyordu. O zaten ölmüş müydü?"

"Mümkün. Bay Lester," diye devam etti Brill. "Şimdilik telefonunuzu elimizde tutmamız gerekecek."

“Önemli değil. Ben... Theresa’nın alyansını istiyorum.”

"Yüzüğü takmıyordu. Hiçbir takı takmıyordu, olay yerinde de takı bulunamadı."

Wyatt bir anlığına sadece bakakaldı. Sonra gözyaşları kurudu, öfkeyle buharlaştı. Ve ondan da öte bir tiksinti.

"Yüzüğünü o aldı. Onu öldürdü, sonra da soydu. O bir canavar. Tanrım, bunu hep biliyordum. Böylesine iyi bir kadın nasıl bir canavar doğurabilir?"

Dedektiflerin bu konuda bir fikri varsa da, bunu dile getirmedi.

"Kadının arabasını da almış," dedi Venmar. "Nereye gitmiş olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Hiç arkadaşı yok, başka canavarlar bile. Artık ailesi de yok. Bana gelip, benimle iletişime geçip, ona herhangi bir şekilde yardım edeceğimi düşünüyorsanız, sizi temin ederim ki gelmez ve ona yardım etmeden önce onu cehennemde görürüm."

"Ve ben de onun orada olmasını istiyorum. Onu cehennemde görmek istiyorum."

★ ★ ★

Gideon masasında telefonu açtı. Dinledi, notlar aldı, sorular sordu.

"Bizi bir adım önde yakaladı," dedi Brill. "Annenin ölüm saati on yedinci akşam, bu da Lester'ın onun telefonundan aldığı son mesajla uyuşuyor."

"O mesajı o göndermedi."

"Sanmıyorum. Annenin arabası dahil, değerli her şeyi aldı."

Gideon marka, model, yıl, renk ve plakayı not aldı. "Plakaları değiştirdiğini düşünüyoruz. Venmar biraz araştırma yaptı. Columbus havaalanındaki uzun süreli otoparktan çalınan plakaların, kurbanın plakalarıyla değiştirildiğine dair bir rapor aldık. Bu rapor dün gece geldi; rutin bir trafik kontrolü sırasında."

"Bunu deneyecek kadar akıllıysa, yollarda kalırsa bunu tekrar yapacaktır."

"Katılıyorum. Kızın kredi kartlarını almamış ve bildiğimiz kadarıyla kendisinin de kartı yok. Ama bir yığın paraya erişimi var. Serbest bırakıldığından beri parayı dışarı aktarıyor. Paranın izini sürmeye çalışıyoruz ama."

"Evet. Akıllı bir adam bu paranın bir kısmını yeni bir kimlik almak için kullanır ve onu da ülkeden kaçmak için kullanırdı. Bence ilk iş için yeterince akıllı, ama ikinci iş için fazla saplantılı."

"Şu anda, onu Arden'a yönlendiren hiçbir şey yok. Ve bir *"ama"* daha ekliyorum."

"Kız, adamın artık ona ilgisini kaybettiğini ve onu bulamayacağını düşünüyor. Burada üçüncü bir *'ama'* ekliyorum."

"Onunla iletişime geçerdim, ama senden gelirse daha kolay kabul edilir diye düşündüm."

"Bunda kolay bir yan yok. Annesini öldürmesi bir anlık dürtü değildi

—sadece zamanlamayla ilgili bir meseleydi. Ondan ihtiyacı olanı aldı, gerisini de aldı. Bu onun ilk cinayeti olabilir de olmayabilir de, ama kesinlikle burada durmayacağı kesin."

Aramayı bitirdiğinde eyalet polisine haber verdi. Tekrar oturmadan önce kahve aldı, harita üzerinde bazı hesaplamalar yaptı

bazı hesaplamalar yaptı.

Sonra dışarı çıktı ve neşeli Noel Arifesi havasını bozdu.

Operasyon müdürü, devriye gezen bir memurla konuşurken bir çift geyik boynuzu takmıştı. Çavuşu, rapor yazarken Noel Baba şekilli bir kurabiyenin kafasını ısırp kopardı. İki memuru oturmuş, en iyi Noel filmleri sıralaması hakkında tartışıyordu.

Gideon tahtaya doğru yürüdü, parmağını Dustin'in fotoğrafına batırdı.

"Dustin Dubecki, annesi Theresa Lester'in cinayetinin baş şüphelisi."

"Lanet olsun." Hawk kurabiyesini yuttu. "Annesi mi?"

"Dövülmüş ve boğulmuş, 17 Aralık'ta, cesedi dün gece bulundu. Annesinin arabasıyla kaçtı. Koyu gri, 2025 model Mercedes C-Serisi sedan. Not al. Şu anki çalıntı plakası, Ohio plakası, Charles, Union, Henry, beş, üç, sekiz, bir. Bu konuda yeni bilgiler gelir gelmez size bildiririz."

"Buraya doğru geldiğini düşünüyor muyuz?" diye sordu Kim.

"Bilinmiyor. Silahlı olup olmadığını bilmiyoruz, ama kesinlikle çok tehlikeli. Eyalet polisi arama emri çıkardı. Ohio polisi bunu ülke çapında yaygınlaştırmaya çalışıyor."

Elindeki bilgileri paylaştı; ama bu bilgiler yetersizdi. Sonra operasyon müdürüne döndü.

"Olivia, devriye görevindeki veya görev dışı olan tüm memurları bilgilendir." "Hemen, Şef."

"Eğer buraya geliyorsa, Ohio'dan Riverbend'e arabayla tam otuz yedi saat sürer. En direkt rota Chicago'dan geçerdi ve orada şiddetli bir kar fırtınası vardı; bu onu yavaşlatmış ya da en az bir gün, muhtemelen iki gün durdurmuş olmalı."

"Hawk, Chicago Emniyetine ulaş ve O'Hare'de uzun süreli park eden araçlardan çalınan plaka ihbarı olup olmadığını öğren. Indianapolis havaalanını da kontrol et. Orada durmuş olabilir. Büyük şehirlerin havaalanlarına uğrayıp Ohio plakalarını tekrar değiştirebilir. Mümkünse, havaalanlarında Ohio plakalı aracı aramak için birini gönderip göndermeyeceklerini sor."

"Ben devam edeceğim."

"Batıya doğru giderse, Iowa'da, Nebraska'yı, Colorado'yu ve muhtemelen Utah'ı geçerken daha fazla karla karşılaşacak. Uyuması, yemek yemesi, tuvalete gitmesi gerekiyor. Eğer arka yolları tercih ederse, bu ona daha fazla zaman alacaktır. Şu andan itibaren herkesin tetikte olmasını istiyorum. Onu veya aracını görürseniz, destek çağırın."

"Şef." Olivia boynuzlarını çıkardı. "Ye ve Harley bir aile içi kavgaya müdahale ettiler. Silah atışları oldu. Bir polis memuru yaralandı. Harley yaralandı, şüpheli evin içinde karısını ve iki çocuğunu rehin tutuyor."

“Hazırlanın. Gidelim. Kim, Arden’in evini gözetlemeni istiyorum.”

“Tabii ki.”

“O durumdan haberdar değil. Fırsat bulduğumda onunla konuşurum.”

İki dakikadan az bir sürede, siren ve ışıkları açık olarak Green Valley Road’a doğru hızla yola çıktı. Ve düşündü: Ne boktan bir gün.

★ ★ ★

Saat beşte, Arden kurabiye ve başka şeyler de alarak kız kardeşinin evine girdi ve deli gibi heyecanlı yeğenlerini selamladı.

“Buraya biraz daha erken gelip sana yardım etmeyi umuyordum.” Ceketini çıkardı. “Ama ben çıkmadan önce Gideon’un evime gelmesini umuyordum.”

“Nerede o? Geliyor, değil mi?”

“Evet, ama polis işi olduğu için ne zaman geleceğini bilmiyorum.”

Lexy, Noel Baba, ren geyiği ve hediyelerden bahsedip dururken, Arden onu kucağına aldı.

Zoey saçlarını eliyle düzeltti. “Güzel, çok iyi. Geliyor. Seninle bir dakika konuşmam gerek. Joe az önce aradı ve—”

“Ah, o da geliyor, değil mi? Yolda onu da alabilirdim. Aklıma gelmemişti. Evet, bebeğim, tüm hediyeleri görmek istiyorum ve sana ve Maddy’ye bu gece alabileceğiniz birer Noel Arifesi hediyesi var.”

“Yarın Noel Baba’dan bir prenses kalesi alacağım!” “Oh, ne eğlenceli olur!”

“Ben tutarım.” Maddy, Arden’in bacağına tırmanmaya çalışırken Jen hemen araya girdi. Kızı kalçasına oturttu.

Zorro kuyruğunu sallayarak kapıya koştu.

“Lexy, bir dakika sessiz ol. Arden...” Zoey, kapının çalınmasıyla sözünü yarıda kesti. “Neyse. Hazır ol. Joe sürpriz misafirler getiriyor.”

Jen kapıyı açmaya giderken omzunun üzerinden cesaret verici bir gülümseme attı.

“Kim?”

Zoey de gülümsemeye çalıştı, ama gülümsemesi biraz korkulu çıktı. “Gideon’un ailesi.”

"Onun... ne?"

“Üzgünüm, her şey çok hızlı oldu ve biraz korkuyorum.”

Hediyelerle gelmişlerdi.

Scarlett Dash bir film yıldızı gibi görünüyordu. O ilk şaşkın saniyelerde Arden, kadının elinde olmayan bir şey olduğunu fark etti. Rahat giyinmişti; koyu renk pantolon, kış beyazı bir kazak, tereyağı sarısı uzun ve dalgalı saçları. Yine de etrafına bir çekicilik yayıyordu.

Liam Riley, kot pantolon, yakalı gömleğin üzerine lacivert V yakalı bir kazak giymişti; tam anlamıyla uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı.

“Merhaba!” Scarlett’in sesi, sıcak fudge üzerine sıcak krema gibiydi. “Mutlu Noeller! Sen Jen olmalısın, peki bu da... Maddy mi?”

"Evet, lütfen içeri gelin. Doug! Gel de Zoey'nin misafirlerinin paltolarını almasına yardım et."

"Noel arifenizi bizimle paylaştığınız için çok teşekkür ederiz. Zoey? Hepiniz hakkında çok şey duyduk! Çok güzel bir eviniz var. Bizi ağırladığınız için çok minnettarız."

"Rica ederim."

“Seni zor durumda bıraktığımızın farkındayım, ama sürprizleri çok seviyorum.” Arden’a dönerek, bir buzul bile eritebilecek bir gülümseme attı. “Sürpriz! Seninle tanışmak harika, Arden.”

Böyle diyerek Arden’ı kucakladı; sessizce yayılan egzotik bir koku ve beklenmedik bir sıcaklık vardı. “Liam, gel Arden’la tanış.”

“Çalışıyorum. Sizinle tanışmak bir zevk. Hepinizle. Ve bu pusu için özür dilerim. Babam Gideon’un işiyle meşgul olduğunu söyledi, o yüzden onu da pusuya düşüreceğiz gibi görünüyor.”

Boone ayağa kalktı; gözleri biraz donuklaşmış olsa da gülümsüyordu. “Herkes birer içki getirsem mi?”

"Boone, bizi ağırladığın için teşekkürler. Bir içki içmek isterim." "Noel Baba geliyor."

Scarlett, Lexy'ye gülümsedi. "Biliyorum! Sabırsızlanıyorum." Hiçbir şey olmamış gibi, konuşamayan Arden'in kucağından kızı aldı. "Belki bana ağacın altına hediyeleri yerleştirmemde yardım edersin. Sanırım üzerinde senin adın yazan bir tane var."

"Boone, ben Liam. İçecekleri hazırlamana yardım edeyim mi? Bu benim uzmanlık alanlarımdan biri."

Joe herkese gülümsedi, sonra omuzlarını silkti. "Buraya gelene kadar geleceklerini bilmiyordum. Gideon neye uğradığını şaşırarak."

İşte, diye düşündü Arden, artık yalnız değildi.

"Üzgünüm." Zoey, Arden'in elini sıktı. "Sana haber verecek vaktim olmadı. Al, bu gecenin şenlik içkisi. Noel şampanya kokteyli."

"Çok güzel. Aman Tanrım."

"Nar. Evet, aman Tanrım. Tamam, içkiler Boone'dan. Ben de biraz meze hazırlamam lazım. O yüzden..."

Scarlett hemen geri döndü. "Oh, teşekkürler Boone," dedi Boone ona kokteyli getirirken. "Ne kadar güzel görünüyor, değil mi? Kızların çok sevimli, Zoey. Anneni ve babanı çok seviyorlar."

"Hepimiz seviyoruz. Bu gece gerçekten çok samimi bir ortam var. Köpeklerin ilgisini çekmeyecek bir yere biraz yiyecek hazırlayacağım."

"Elvis bir arkadaşı olduğu için açıkça mutlu. Çok yakışıklı bir köpek, Arden. O... şarkı mı söylüyor?"

"Evet. Mutlu."

"Noel arifesinde kim mutlu olmaz ki? Bir dakika vaktin var mı acaba?"

Bunun üzerine, kolunu Arden'in beline doladı ve onu —ipek giysilerle süslenmiş bir buldozer gibi— çoraplarla dolu şömineye doğru yönlendirdi.

“Bir ev, içinde yaşayan insanlar hakkında size çok şey anlatır. “Burası sıcak, samimi, eğlenceli ve dostane bir yer.”

Saçmalama, diye emretti Arden kendine. Lütfen saçmalama.

“Zoey, Boone ve kızlar tam da öyle.”

“Gideon ve Joe onları çok seviyor. Umarım Gideon'un geç saatlere kadar çalışması seni üzmemiştir.”

"Yapılması gerekeni yapmasaydı Gideon olmazdı." "Aynen öyle." Scarlett kokteylinden bir yudum aldı ve saf kristal mavisı gözleri parladı. “Eh, bu görüldüğü kadar güzel. Peki.” Yine o gülümsemeyi gösterdi. “İsrarcı olabilirim. Bu konuda çok çekici olmayı iyi bilirim.”

Odanın diğer ucunda Maddy, durmaksızın kahkahalar attı ve Scarlett sevinçle arkasına baktı.

“Ama ısrarcı olmasaydım, burada seninle konuşuyor olmazdım. Anladığım kadarıyla Joe ve Gideon, Noel yemeği için seninle, ailenle ve bazı arkadaşlarıyla senin evinde bir plan yapmışlar. Liam ve ben buna karışmayı hayal bile edemeyiz.”

"Ah evet," diye düşündü Arden, "o eğlenceli ifade mi? Anneye benzer, oğluna da." Sadece Scarlett Dash değil, Gideon'un annesi de.

"İsrar etmene gerek yok. Gelmeni çok isterim. Hepimiz gelmeni çok isteriz."

“Senden
hoşlanacağımı
biliyordum.” “Öyle
mi?”

“Okudum. Joe senden ilk bahsettiğinde—Gideon’dan bir şey öğrenmek için dikkatli ve stratejik bir şekilde onu zorlamak gerekir—kitabını okudum. İlk kitabını. Çok beğendim. Sonra, yine o dikkatli ve stratejik zorlamayla, Gideon’u mutlu ettiğini anladım.”

Yine bir yudum aldı. “Liam’dan, Joe’dan daha çok sevdiğim bir şey varsa – ki Joe’ya bayılırım.”

“Kim sevmez ki?”

“Doğru. İşimden bile daha çok, ki o da benim gözlerim kadar benim bir parçam. O da çocuklarım. Gideon’un

burada, Riverbend'de, Joe'nun yanında mutlu olacağını biliyordum, ama bir anne çocuklarının sadece mutlu olmalarını istemez. O yüzden senden hoşlanacağımı biliyordum. Ve hoşlandığım için, umarım Gideon sana mutluluktan daha fazlasını getirir."

"Beni mutlu ediyor."

"Bazen seni deli gibi sinirlendirecek."

"Hayır." Artık rahatlamış, eğlenmiş bir halde Arden içkisini yudumladı. "Gerçekten mi?" Bu söz bir kahkaha kopardı. "O da bu konuda bana benziyor. Babası mı?"

Titiz bir yönetmen olmasına rağmen, daha kolaydır. Hiçbir yabancıyla tanışmamış olması bakımından daha çok Joe'ya benziyor. Gideon ve Grace — kız kardeşi —daha temkinli davranırlar. "Bir yere adım atmadan önce oranın durumunu anlamak isteriz."

"Sen içeri girdiğinde aklıma gelen kelime '*ihtiyatlı*' değildi."

"Senden ve dolayısıyla ailenden çoktan hoşlandım. Ve seni onlardan yeterince uzak tuttum. Tek bir tavsiye verebilir miyim? İşte yine o ısrarcı yanım ortaya çıkıyor. Senin için önemli olan konularda tavrını koru. Bu onu kızdırabilir, ama saygı duyacaktır."

"Başka türlü yapamam. Bu benim doğamdan mı kaynaklanıyor bilmiyorum, ama kesinlikle böyle yetiştirildim."

"Güzel. Şimdi gidip teyzenle amcanı etkileyeceğim." "Senin büyük hayranların."

"Öyle mi? Öyleyse, o yolu açmam gerek."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gideon birkaç Motrin içti, sonra evrak işlerini kendisi halletti. Yaralı memuru bir süre kol askısı takacak ve masa başı görevine devam edecekti, ama Noel'i evinde ve güvende geçirecekti.

Bir kadın ve on yaştan altındaki iki çocuk yıkılmıştı, ama hayattaydılar, güvendedildiler ve aileleriyle birlikteydiler.

Ancak Dennis Ryder, çok uzun bir süre Noel'i evinde geçiremeyecekti.

Neden birisi boşanmak yerine ailesini ve kendisini öldürmekle tehdit etsin ki, bu hayatın gizemlerinden biri olarak kaldı. Bu çok sık oluyordu.

Bu olayda, uzun bir çatışmanın ardından, onu ikna edip teslim almayı başarmışlardı.

Görevini tamamladıktan sonra eve doğru yola çıktı. Ne mi istiyordu? Uzun, sıcak bir duş, kocaman bir içki ve birkaç saatlik sessizlik.

Zaten neredeyse iki saat geç kalmıştı, bu yüzden duş ve sessizlik söz konusu bile değildi. İçkiyle yetinecek, ruh halini arkadaşlık ve gürültüye göre ayarlayacaktı.

Noel Arifesi, onun zor bir gün geçirmiş olması nedeniyle durmadı. Ve başardığı zaman, Arden'in Noel'ini mahvedecek, ona Theresa Lester'dan ve diğer her şeyden bahsedecekti.

Ona yalan söylemeyecek ya da olayı hafifletmeyecekti. Arden ikisini de hak etmiyordu. Bu yüzden kendini tutmayacaktı, ama bunu bir aile partisinde değil, yüz yüze söylemesi gerekiyordu.

Yeoh'ların evinin önüne park etti, parlayan ışıkları, penceredeki ağacı, büyükbabasının kamyonetini, Arden'in arabasını gördü.

Ve bu, ruh halinin değişmesine yardımcı oldu.

Kamyonetinden indi ve o içkinin yanı sıra biraz yemek de iyi geleceğini fark etti.

O kapıyı çalmadan kapı açıldı ve karşısındaki kız, omuzlarından altın rengi bir ateş gibi dökülen muhteşem saçlarıyla duruyordu.

"Merhaba, şey..."

Yapması gerekeni yaptı, kız geri adım atarken içeri girdi. Onu kendine çekti, dudaklarını buldu ve günün tüm yükünü bir kenara bırakıp kendini akışına bıraktı.

"Gideon..."

"Bir tane daha. Bugün öyle bir gün oldu."

Onu bıraktığında, elini kızın saçlarının üzerinden geçirdi. "Mutlu Noeller."

"Elbette. Ah, bakın kim gelmiş."

Kızın işaret ettiği yöne baktığında, anne ve babasını gördü; ikisi de sanki o az önce Olimpiyat altın madalyası kazanmış gibi sırtarak duruyorlardı.

Aklına gelen tek şeyi söyledi. "Cidden mi?"

"Sürpriz." Scarlett gülerek ona koştu ve kollarıyla onu sardı. Kulağına fısıldadı, "Kız arkadaşını gerçekten çok sevdim."

Sonra geri çekildi, onu öptü ve tekrar kucakladı.

Joe sıkıca sarıldı — onu ne kadar özlediğini düşünmemeye çalışıyordu — ve kadının başının üzerinden Joe'ya baktı.

"Bana bakma." Joe ellerini havaya kaldırdı. "Onlar kapıdan girene kadar bilmiyordum."

Babasıyla kucaklaştıktan sonra, ikisine baktı. "Şubat, belki Mart'a kadar gelemeyeceğini söylemiştin."

"Yalan söyledik." Scarlett başını Liam'a doğru eğdi.

"O yalan söyledi," diye düzeltti Liam. "O bu konuda daha iyi. Ben sadece yalana destek oldum. Polis şefi

?”

"Bu adamın giydiği Şey bu."

"Bourbon sever misin, Gideon?" diye sordu Boone.

"Olabilirim. Ben araba kullanıyorum. Elinde içki olan bu evdeki diğer insanlar gibi."

"Noel Arifesi.Bir içki, ardından bir yemek ve kutlamalar." Boone ona bir lowball bardağı uzattı.

Gideon sadece ona bakakaldı. "Bourbon pembe olmaz." "Santa Smash olduğuunda olur."

Lexy ayaklarının dibinde dans ediyordu. "Noel Baba bir prenses kalesi getiriyor."

"Benim için mi? Benim istediğimi nereden bildi ki?"

"Aptal." O onu kucağına alırken kıkırdadı. "Benim için."

"Artık hepimiz buradayız, hadi kadeh kaldıralım." Doug kadehini kaldırdı. "Noel Baba'ya, ailemize ve sürprizlere."

Gideon içkiden bir yudum aldı — hiç de fena değildi — ve uzun, zorlu bir günü geride bırakarak kapıyı kapattı.

★ ★ ★

O kapıyı tekrar açmak zorunda kalacaktı, ama birkaç saatliğine anne babasının Arden'in ailesiyle etkileşimini izlemenin keyfini çıkardı. Onları tanıyordu ve —yemin ederdi ki— her türden, her büyüklükteki, her yerdeki herhangi bir grupta kaynaşma konusunda doğuştan gelen yeteneklerini biliyordu. Ama onları tanıdığı için, her Şeyden ve herkesten açıkça keyif aldıklarını görebiliyordu.

Maddy kucağında otururken, kızın gevezelik etmesine karşılık babası şaşkınlık, sevinç, şok ve endişe ifadeleriyle yüzünü buruşturuyordu; bu bir rol değildi.

Annesi ile Arden'in başlarını bir araya getirdiklerini gördüğünde de rol yapmıyorlardı — gerçi bu durum ona biraz rahatsız edici gelmişti.

Joe sonunda özel olarak konuşma fırsatı buldu.

"Ne kadar kötüydü? Duydum... Bir Şey söylemedim."

“Kötüydü. İçeri girmek zorunda kalsaydık – ki neredeyse öyle olacaktı – çok daha kötü olurdu. Karının birkaç çürüğü var, ama çocuklara dokunmadı. Muhtemelen onları ömür boyu travmatize etti, ama fiziksel olarak zarar vermedi. Polisler eve yaklaştığında lanet pencereyi vurdu. Harley omzundan bir kurşun yedi, delip geçti, yani daha kötü de olabilirdi.”

"Bugün hayat kurtardın. Bunu unutma."

“Birbirlerine hiç kavga etmediler.” Gideon, anne babasını dikkatle incelerken pembe burbonundan bir yudum aldı. “Hiçbir zaman, en azından benim yanımda hiç. Bana onlardan korkmam için bir neden vermediler, o anlamda değil. Tabii, ‘başım büyük belada’ diye düşündüğüm anlar oldu, ama bana ya da birbirlerine zarar verecekleri hiç aklıma gelmezdi. O çocukları öldürürdü, baba. Karısı onu artık istemediği için, hem karısını hem de kendi çocuklarını öldürürdü.”

“Ama yapmadı.” Joe elini omzuna koydu. “Oradaydın ve yapmadı. Yapmak istediğin, yapman gereken buydu. Ve nedeni de bu.”

Zamanı olsaydı, biraz daha zamanı olsaydı, büyükbabasına Dubecki’den bahsederdi, ama Doug gelip Joe’nun atölyesine uğrayıp bakabilir miyim diye sordu. Böylece konuşma aletlere, ahşaba ve projelere döndü.

Çocuklar, sevinç çığlıkları atarak anne babasından gelen hediyeleri açtılar ve Noel Baba ve sabah hakkında bolca ikna edildikten sonra yataklarına giderken, bourbon gibi pembe olan doldurulmuş panda ve lemuru da yanlarına aldılar.

Daha konuşma—bu her zaman hayran
Gideon insanlar hemen kaçıp gitmediğinde
— ta ki Scarlett, Liam’ın elini okşayana kadar. “Bu harika bir
geceydi, gerçekten harika. Ve artık
”

“O, şuradaki adamı kastediyor.” Liam başparmağını Joe’ya doğru salladı. “Joe onu istese, beni onun için terk ederdi.”

“Hiç tereddüt etmeden. Hatta yemek bile pişirebilirim.”

“Tanrım, hayır. Babama bunu yapamazsın. Scarlett harika bir oyuncu, kurnaz bir iş kadını ve berbat bir aşçı.”

“Berbat bir aşçıdır,” diye onayladı Gideon.

“Öyleyim, ama Joe için öğrenebilirim. Bu arada, sana mahkumum, o yüzden kalk ve çık, Riley.”

“Onlarla gitmelisin,” diye mırıldandı Arden. “Noel sabahını onlarla geçir.”

Başını salladı. O kapıyı tekrar açmak zorundaydı. “Akşam yemeğinde görüşürüz.”

Böylece onu evine kadar takip etti ve ona bunu anlatmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştı. Onun gözünde tek yol, dürüstçe söylemektir. Olayları olduğu gibi anlatmak, hiçbir şeyi güzelleştirmemek, zor kısımlardan kaçınmamak.

Sonra onun bunu kafasına koymasını umdu. Dikkatli ol, akıllı ol, ama kolluk kuvvetlerinin işini yapacağına güven.

Onun arkasından garaj yoluna girdiğinde yağmur başladı, sanki gökyüzü binlerce kova açılmış gibiydi.

Zorro doğrudan çamur odasının kapısına koştu, Arden anahtarı elinde onun peşinden koşarken kendini silkeledi.

“İki dakika bile bekleyemedin!” Diye gülerek kapının kilidini açtı. İçeri girince şapkasını ve ceketini çıkardı; Zorro ise su kabının önünde durup bir deve gibi su içmeye başladı.

“Sana söylemeliyim, annenle baban Joe'yla birlikte içeri girdiğinde ağızımdan tek kelime çıkmadı. Ben de oraya yeni gelmiştim. Tanrım, Gideon, annen odayı tamamen dolduruyor. O ısıltı. Sıcak, nefes kesici bir ısıltı.”

“Evet, öyle yapar.”

“Peki baban? Joe gibi, onları akşam yemeğine davet etmekten hiç gergin değilim. Hiç de değil. Bu kaburga rostoyu sadece bir kez yapmış olsam da, o da iki yıl önceydi. On dört kişiye yetecek kadar yaptım, bu iyi, özellikle de ikimiz küçük kız, diğer ikisi de küçük erkek olduğumuz için. Ve bol bol garnitür de yapıyorum, yani...”

“Belki biraz gergin olmaktan öte.”

O konuşurken, o şarabı çıkardı. Ona anlattığında ikisinin de buna ihtiyacı olacağını düşündü.

"İkisi de peskataryen." "Ne?"

Onlar... Kahretsin!"

"Şaka yapıyorum."

"Peki, ha ha." Kız, adamın koluna yumruk attı. "Otur."

"Aslında, bu akşam eti ovup rosto hazırlayacağım." "Otur," diye tekrarladı ve onu bir tabureye oturttu.

"Bence... bence bu bir polis yüzü. Bence polis yüzünü takmışsın."

"Dubecki annesini öldürdü."

Yanaklarındaki tüm renk kayboldu. "Aman Tanrım. Ne zaman? Nasıl? Hapiste mi? Şu anda gözaltında mı?"

"Hayır, onu yakalayamadılar. Adli tıp, ölüm saatini 17 Aralık'ta saat yedi ile gece yarısı arası olarak belirledi."

"On yedinci. Eğer olursa bana söyleyeceğini söylemiştin..."

"Dur biraz. Cesedi dün geceye kadar bulamadılar. Bana da bugün haber verildi. Sonra bir rehine olayı çıktı."

"Ama nasıl... Rehin alma olayı mı?"

"Çözüldü, ama zaman aldı. Ve bunu bir aile partisinde sana yüklemek istemedim, o yüzden şimdi söylüyorum."

Gözlerini kapatıp nefes almayı ve düşünmeyi hatırlattı kendine.

"Üzgünüm. Konu Dubecki olunca kendimi kaybediyorum. Annesi. O... avukatları tuttu. Her iki seferde de. Erken tahliyesine yardım etti. Her şeyi o yaptı."

"Bazıları için hiçbir şey yeterli değildir ya da her şey fazladır. Babasının cenaze gecesi onu öldürdü."

Zorro, onun sıkıntısını hissederek bacağına yaslandı. Kadın eğilip, şarap içerken köpeğin başını okşadı.

"Onu boğdu, değil mi?"

"Doğru, ve annesinin arabasını aldı, annesinin ona aldığı arabayı bıraktı. Annesinin telefonunu kullanarak kocasına—iş için

Londra gezisi sırasında bir mesaj. Spa'ya gidiyorum, birkaç gün internetten uzak kalacağım, biraz sessizliğe ihtiyacım var, yirmi üçünde evde görüşürüz, ve o da bunu yuttu.”

“Annesini öldürdü, onu korumaya, ona bakmaya çalışan birini. Dedektif Brill bana anlattı... Her hafta onu ziyaret ettiğini, bazen onu daha sık görebilmek için bir ev satın aldığını biliyorum. Babasını yeni kaybetmişti ve annesini öldürdü. Aklı başında değil, Gideon. İçinde bir şey eksik ya da ters gitmiş, ama aklı başında değil.”

“Yasal olarak, kesinlikle aklı başında. Ne yaptığını biliyordu, planlamış olmalı ve izlerini örtbas etti. Annesinin arabasını aldı. Zamanlayıcılara farklı ışıklar taktı, o lanet olası Noel ağacı da dahil.”

“Böylece evdeymiş gibi görünüyordu.”

“Havaalanındaki uzun süreli otoparka gidip plakaları değiştirmiş.”

Rengin geri geldiğini fark etti, ama gözlerindeki o ürkek bakış hala oradaydı.

“Belki uçağa binmiştir.”

“Columbus’tan değil. Parası var ve serbest bırakıldığından beri parayı dışarı aktarıyor, bu yüzden muhtemelen ulaşabileceği bir yere saklamıştır. Muhtemelen sahte kimliği vardır ya da bunu ayarlamaya çalışıyordur.”

“Yani her yere gidebilir.” Nefesi kesilmeye başladı. “Buraya gelebilir. Bir şekilde nerede olduğumu öğrenip buraya gelebilir.”

Gideon şarabını bir kenara koydu, iki elini de tuttu. “Bana bak ve nefes al. Bunun imkansız olduğunu söylemeyeceğim. Aranma emri çıkarıldığını söyleyeceğim. Her ihtimale karşı buraya da bir tane çıkardım. O akıllı, ama sapkın, ve sapkınlar hata yapar.

“Annesini öldürdü; oysa annesi Cleveland’a dönene kadar bekleyip, o parayla iade anlaşması olmayan bir yere kaçması daha akıllıca olurdu. Öylece kurtulurdu. Ama yapmadı.

Yapamadı. Ve artık annesi onu düzeltmeye, onu çamurdan çıkarmaya çalışacak durumda değil.”

“Belki de annesi olduğu içindir. Birinin suçlu olması gerekir, değil mi? Saldırdığı kadınlar onu kışkırttı, bunu kendileri istedi, bunu arzuladılar. Annesi bir avukat tuttu, ama o bir kurumda neredeyse beş yıl geçirdi. Bu sefer her şeyi ortadan kaldıramadı, yani suçlu o.”

“Doğru.”

“Benim de, Gideon. Onun hapse girmesinin sebebi benim. O yüzden açıkça söyle, sence buraya gelecek mi? Eğer nerede olduğumu öğrenmişse. Ya da benimle başladığı işi bitirmek için öğrenmeye çalışıyorsa.”

“Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Burayı hedef alırsa, seni hedef alırsa, bu aptallık olur. Yolda yakalanma riskini göze alır çünkü sana söz veriyorum, onu arıyorlar. Yakalanırsa, beş yıldan az hapis yatmayacağını bilmesi gerekir. Sonsuza kadar kalır.”

Bu mantığı anladı ve bu onu rahatlatmalıydı. Ama rahatlatmadı.

“Onun yanlış olan tarafı, yakalanacağına inanmıyor. O taraf—beni boğazladığında, bana zarar verdiğinde gördüm—kendisinin hakkı olduğunu, kuralların üstünde olduğunu, hatta annesinin arabasını alabileceğini düşünüyor. Ve şöyle düşünüyor: Bak ne kadar zekiyim—mesaj, değiştirilmiş plakalar. Gerçek şu ki, annesini öldürdükten sonra bir hafta kazanacak kadar zeki ya da şanslıydı, bunu başaracak şekilde her şeyi ayarladı.”

“Bu daha çok tesadüf. Akıllı olsaydı Mozambik’te sahilde takılırdı.”

“Belki, ama yine de işine yaradı. Yine durabilir, yine plakaları değiştirebilir. Ki bunu zaten düşünmüşsün.”

“Doğru, ve bunu araştırıyoruz. O, anne kompleksi olan şımarık bir zengin çocuk; sırf bir penisi var diye kadınların istediği zaman istediği şeyi yapması gerektiğini düşünüyor.”

“Ve insanlara, kadınlara zarar vermeyi seviyor.”

"Doğru." Gideon, bunun bir güzelleştirme değil, bir hatırlatma olduğunu düşündü. "Arden, tehdit olarak gördüğü biriyle karşı karşıya kaldığında ne yapar?"

Kadın derin bir nefes verdi. "Kaçar."

"Bu da doğru. O sapkın, şiddet eğilimli bir sosyopat, ama aynı zamanda bir korkak.

"O ait olduğu yere dönene kadar buraya taşınacağım."

"Bir dakika!" İçten içe öfkelenerek ayağa fırladı. "Sence ben kendime bakamayacak kadar zayıf ve çaresiz olduğum için bir erkeğin—penisi olan birinin—bana göz kulak olması mı gerekiyor? Sen de öylece..." Kollarını havada daireler çizdi. "Hiçbir şey yokmuş gibi, önemsiz bir şeymiş gibi buraya taşınacaksın."

Gideon onu incelerken gözlerini kısarak baktı. "Kes şunu."

"'Kes şunu' mu?" Nefesini tıslayarak çekti. "Bana kes şunu deme."

"Az önce söyledim. İkimizin de içini rahatlatacağı için yanına taşınıyorum. Nöbet tutmuyorum. İşim var, bu yüzden sen evdeyken ben dışarı çıkmak zorundayım. Zayıf ve çaresizmiş, hadi oradan."

Şimdi de onu itti.

"Seni bir kez yere serdi çünkü hazırlıksız yakaladı. Artık onun kim ve ne olduğunu biliyorsun. Tek başına ülkenin diğer ucuna taşındın, burada tek başına yeni bir hayata başladın. Bu çok cesurca bir hareket. O böyle serbest kalırsa ve sen endişelenmezsen, aptalsın demektir. Sen aptal değilsin. Buraya taşınıyorum çünkü ikimiz de geceleri daha rahat uyuyacağız."

"Hayır, hayır, ben bunu istemiyorum."

Histeriye kapılmayacaktı, ama içinde bir parça histerinin kabarmaya çalıştığını hissediyordu. Ama ciddi şekilde kızgın olabilirdi.

"Öylece 'işler böyle' diyemezsin. Ben geceleri daha rahat uyuyabilmek için senin yanıma taşınmanı istemiyorum. Kahretsin,

taşındığında, bunun bizim atmak istediğimiz bir sonraki adım olması için istiyorum. Buna hakkım var.”

Şarabını kaptı, içmeden önce eliyle bir hareket yaparken neredeyse kenardan dışarı dökülecekti.

“Bunun, birlikte olmak istediğimiz için olmasını istiyorum. Bunun, birbirimizi sevdiğimiz için olmasını istiyorum ve ondan sonraki adımı atacağız, sonra da bir sonrakini, çünkü iç huzuru siktir et, evlenmek istiyorum, çocuk istiyorum. O, hayatımın bu kısmını da mahvetmeyecek. Yapmayacak.”

Titrek bir nefes aldı, sonra tekrar içti. “O yüzden kes şunu.”

Onun daha önce bu kadar ciddi bir şekilde sinirlendiğini hiç görmediğini fark etti. Köpeğin tepkisi tezgâh taburelerinden birinin arkasına saklanmaya çalışmak olduğu için, Gideon bunun sık sık olmadığını farkına vardı.

Ve bunu büyüleyici buldu.

Zamanını aldı, durumu sindirdi, şarabını eline aldı, bir yudum içti, o öfkeyle köpürürken şarabı tekrar masaya koydu.

“Evlenme teklif mi ediyorsun?”

Öfkenin şaşkınlığa dönüştüğünü izledi. “Ne?”

“Yani, bir yüzük görmüyorum. Yüzük almaya zahmet etmeden evlenme teklif etmek biraz saçma, hatta aşağılayıcı bile olabilir.”

Öfke anında geri döndü. “Bunu şaka mı sanıyorsun?”

“Hayır, ciddi bir soru. Penisim var diye evlenme teklif etmek zorunda değilim, ama bazı standartlarım var.”

Bir an için, bir şey fırlatır mı diye merak etti, çünkü bunu yapabilecek gibi görünüyordu.

“Bu arada, biraz geriye dönelim. Taşınıyorum çünkü bu ikimize de huzur verecek—sadece bir dakika sus, Legs.”

“Oh. Oh! 'Kapa çeneni' mi?” Onun bağırmasıyla Zorro yemek odasına süzülüp masanın altına girdi. “Bana çeneni kapat deme!”

“Az önce söyledim. Taşınıyorum çünkü ikimiz de geceleri daha iyi uyuyacağız. Ve ‘ta k’yi geri alıyorum. Seninle olmak istiyorum,

Arden, çünkü bir süredir sana aşığım. Bu her şeyi açıklıyor.”

“Beni yatıştırmak için bunu söyleme. Beni korumak için bunu söyleme.”

“Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Söylemen gereken şey, bana aşık olduğun.”

Gözleri yaşlarla doldu. “Aşık olduğumu biliyorsun.” “Söyle hadi.”

“Sana aşığım.”

Bardağını aldı, tekrar masaya koydu. “Bunu bilmiyordum, ama bunu istiyordum.” Ellerini yüzüne koyarak onu öptü ve gözyaşlarının akmasına neden olacak kadar şefkatliydi.

“Ağlama.”

“Sadece biraz. İçimde çok şey var. Kötü ve güzel şeyler.”

“Kötü olanları bir kenara bırak. Bu gece sadece sen ve ben varız.”

“Çabalıyorum.” Yüzünü onun omzuna dayadı. “Çorabından bir şey almam lazım.”

“Şimdi mi?”

Bir an geri çekildi, sonra tekrar ona öpüşmek için eğildi. Elini tuttu ve onu oturma odasına çekti. Artık ortalığın sakinleştiğini anlayan Zorro da peşinden gitti.

Çorabını karıştırdıktan sonra, üzerinde küçük kırmızı bir fiyonk olan, paketlenmiş küçük bir kutu çıkardı.

“Çoraplara konacak şeyleri paketlemezsin.”

“Bunu çorabın içine mi koyayım, yoksa ağacın altına mı koyayım karar veremedim. Aç şunu.”

Kağıdı çıkardı, kapağı açtı ve anahtarı gördü. Ve sadece ona baktı.

“Bu 'bana taşın' anahtarı değildi. 'Her geldiğinde kapıyı çalmak zorunda kalma' anahtarı olacaktı.”

“Yine de senin için büyük bir adım.”

“Öyleydi, ama galiba onu atlayıp bir sonraki adıma geçtim.”

“Kafanda bir adımlar listesi var, değil mi?” “Belki.”

Anahtarlığını çıkardı ve taktı. “Teşekkürler.”

“Zorro’nun dışarı çıkması lazım. Sonra...”

"Kızartmayı hazırlayacağım."

"Hayır, o sabaha kadar bekleyebilir. Gece yarısına kadar biraz vaktimiz var ve ben kesinlikle gece yarısı yatakta seninle sevişmeyi planlıyorum."

"İyi bir plan."

“İyi planlar benim uzmanlık alanımdır. Şimdi, plan şu: Noel arifesinde sana bir tane verdim, sen de bana bir tane ver. Bana yaptığın şeyi istiyorum.”

"Sana bir şey hazırladığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü senden istemiştim."

Omuz silkerek, ağacın altındaki bir hediyeı aldı.

Kadın kağıdı okşadı, kutuyu salladı, başını eğdi.

“Açabilirsin.”

“Önce o gerilimi yaşamayı seviyorum. Açmadan önce içinde ne olduğu belli olmaz. Rus matruşka bebekleri ya da Boba Fett’in tahta heykeli gibi.”

“Boba Fett mi?”

“Olabilir. Bir set tahta şamdan. Bir kapı tokmağı.”

“Belki de bir gargoye’dur.”

Gözlerindeki ışık adeta dans ediyordu. “Belki de öyledir.” Oturdu ve ambalajı yırttı.

“Tahmin oyununu mahvettin.”

"Çok güzel. Bir mücevher kutusu ve çok güzel." Parmaklarını kutunun üst kısmında gezdirdi ve güneşe doğru uçan bir ejderha oymasını inceledi. "Bunu sen mi oydu?"

“Ejderhalara bir ilginin var, yoksa yatağının üzerinde, kitaplıkta, yemek odasında bir tane bulundurmazdın.”

"Zoey, ben hastanedeyken bana teselli olsun diye bu doldurulmuş ejderhayı getirmişti. İşe yaradı ve bir moda başlattı." Kutuyu açtığı anda içinden müzik sesi geldi. "Oh, müzikli bir mücevher kutusu! 'Here Comes the Sun' çalıyor. Mükemmel. Bayıldım, mükemmel."

Kutuyu kucaklayarak, ona öpücük vermek için ayağa fırladı.

"Beni anlayan birine aşık olmak büyük, dolgun, lezzetli bir bonus. Teşekkür ederim."

"Kutu için mi, bonus için mi?"

"İkisi için de. Harika bir Noel arifesi oldu." Zorro kapının yanında sızlanmaya başladığı için, onu dışarı çıkarmak için yanına gitti.

"Dubecki, ebeveyn sürprizi... Aileni gerçekten çok seviyorum... Aşkımızı ve senin yanıma taşınmanı zorlu bir mücadelenin ardından başardık ve şimdi senin benim için özel olarak yaptığın ilk şeyi elimde tutuyorum."

Kutuyu masanın üzerine koydu.

"Gösterebilmek için şimdilik buraya bırakıyorum, ama sonra komodinin üstüne koyacağım. Ya da masama. Masama. Zor bir an ya da bir engelle karşılaştığımda, bu beni neşelendirecek."

Zorro kapıda bir kez havladı.

"Ve bir rehine olayı yaşamışsın," dedi, onu içeri almak için kapıya doğru yürürken. "Umarım bana anlattırın. İşini eve getiremeyeceğini ya da zorluklarını bana anlatamayacağını hissetmeni istemem."

İşte oradaydı, fark etti. Hiç sormayı düşünmediği soruların cevabı.

"Eğer Los Angeles'ta sen olsaydın, her şey olduğu gibi olurdu, çünkü olması gerekiyordu. Ama kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim."

Kadın elini uzattı. "Neden o şarap kadehini bitirmiyoruz, sonra bana bugün neler olduğunu anlattırın."

O anlattı, o dinledi, sonra o her şeyi bir kenara bırakabildi.

Gece yarısı, yağmurun davul gibi yağdığı, rüzgârın pencerelere ıslak bir şekilde çarptığı sırada, iyi planı gerçekleştirdiler.

Yirmi Beşinci Bölüm

Dustin, Noel'i karla kaplı bir yerde geçirdi. Wyoming sınırının hemen altında, Colorado'nun ıssız bir köşesinde bir kulübe ayırtmayı başarmıştı. Çok lüks bir yer değildi, ama kocaman bir şöminesi ve bol miktarda odunu vardı.

Bu berbat hava ve yol koşullarında o kadar uzağa gelebilmiş olmasının şans olduğunu biliyordu. Ayrıca bu, ateş yakma ve ateşi canlı tutma konusunda pratik yapmasına da olanak sağladı.

Hava durumunu ve tahminleri artık görmezden gelemeyince yemek almak için mola vermişti.

Son durağında, televizyonda kendi yüzünü görmüştü.

Demek yaşlı fahişenin cesedini bulmuşlardı, ama o bunu tahmin etmişti. Sikik suratlı Lester, Londra'da sikişip durduktan sonra geri dönmüş ve erken bir Noel sürpriziyle karşılaşmıştı. Bu durum onu çok güldürmüştü.

Yine de yüzünü görmek ve kendisi için insan avı başlatıldığını duymak ona korku da vermişti.

Bu yüzden saç boyası ve sargılı güneş gözlüğü aldı ve tıraş olmayı bırakmasının akıllıca bir karar olduğunu düşündü.

Zaten sakallı hali de yakışırды.

Korkunun ardından bir tür gurur geldi. Bir insan avı. Ne kadar havalıydı bu? Ama o adamdı ve avı yapan da oydu.

Onu asla bulamayacaklardı. Elbette, arabanın tarifini de biliyorlardı, ama yolda tek Mercedes sedan onunki değildi ve gece geç saatlerde Walmart otoparkında durup Nebraska plakası takmış olduğu için artık onunki de öyle değildi.

Onlar her yerde onu ararken, o dağ kulübesinde birkaç gün geçirecekti. Saçını ve sakalını boyayacaktı; sakalı uzamaya başlamıştı. Silahla ve Iowa'da satın aldığı dürbünlü av tüfeğiyle pratik yapacaktı.

Yaşadığı onca şeyden sonra biraz dinlenmeyi ve rahatlamayı hak etmişti.

Şöminenin başında, şömine rafının üzerinde hırlayan bir ayı başı varken oturdu, bira içti, cips yedi ve annesinin elmas yüzüğünü inceledi.

Belki de onu eBay'e koyardı. Setin değerini öğrenip, set gibi görünmemesi için tek tek satışa çıkarırdı. Diğer parçalar da elindeydi; küpeler, saat, zümrüt yüzük. Annesinin seyahat çantasında bulunan eşyalar.

Burada biraz, orada biraz satacaktı. Taze nakit paranın zararı olmazdı. Ayrıca, Arden'a mücevher verirse —ki bunu hak etmesi gerekecekti— bu, ailesini parçalayan o kaltağın hediyesi olmayacaktı.

Eninde sonunda, bir köylü bulur, Mercedes'i ucuza satar ve kendine kocaman, gürültülü bir kamyonet alırdı. Bu arada...

Yüzüğü masanın üzerine koydu, biraz daha cips yedi.

Mercedes'i kazıyıp, sanki yandan çarpmış gibi bir çukur açacaktı.

Arabayı servise götürüp tamir ettirecek ve boyatacaktı. Belki şık bir mavi, ya da göz alıcı bir kırmızı. Ve polisler gri arabayı ararken kendi kuyruklarını kovalayacaklardı.

Polislerden o kadar akıllıydı ki, bu neredeyse utanç vericiydi.

Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü; dışarısı siyah üzerine beyaz, beyaz üzerine siyah, bir tür çelik mavisi bir manzaraya bürünmüştü. Kar yağışı azalmıştı ve artık ince bir tabaka halinde yağıyordu. Ama kulübeye zar zor ulaştığı sırada neredeyse paniğe kapıldığını hatırladı.

Bahara kadar cehennemde kilitli kalmayı beklediğini düşünürsek, planından öndeydi. Birkaç gün daha bekleyebilirdi.

Noel'i yalnız geçirmek onu rahatsız etmiyordu. Bir sonrakini Arden'la geçirecekti. Bu arada, istediği zaman mikrodalgada ısıtabileceği bir Hungry-Man hindi yemeği, bolca bira ve atıştırmalık vardı.

Çünkü, kendine söylediği gibi, plan yapmayı ve hazırlık yapmayı biliyordu. Çünkü zekası ve cesareti vardı.

Hazırlanıp, biraz atış talimi yapmaya karar verdi. Çizmelerini giyerken, internette bulduğu, yazdırıp çerçevelettiği Arden'ın resmine baktı.

Gülümsedi, fotoğrafı eline alıp öptüğünde tatmin edici bir şekilde sertleştiğini hissetti.

"Artık çok az kaldı, bebeğim. Sana bir ders — ya da iki — verdikten sonra, beni dünyadaki en mutlu adam yapacaksın."

Parkasını, şapkasını ve eldivenlerini giydi. Tüfek, av tüfeği ya da Glock arasında kararsız kalırken, kendine birkaç kablo bağı ve koli bandı alması gerektiğini hatırlattı. Kelepçeler de gerekiyordu, çünkü bazı derslerin öğrenilmesi zaman alıyordu.

Glock'u seçti ve gülümseyerek fotoğrafa nişan aldı. "Bang" dedi, sonra fotoğrafa bir öpücük gönderdi ve beyazların dünyasına çıktı.

★ ★ ★

Noel sabahı Gideon krep yaptı. Bu, ona verdiği elmas küpelerin ısıltısı kadar büyük bir sürprizdi; kız şimdi pijamalarıyla birlikte o küpeleri takıyordu.

Joe'ya danışmış ve onun tavsiyesine uyarak bir ahşap işleme aleti almıştı. O aletin ne işe yaradığını veya neden alındığını tam olarak bilmiyordu, ama Gideon biliyordu.

Ve Gideon, gözleriyle aynı renkteki kaşmir kapüşonlu sweatshirt'ünü çoktan giydiği için, kız doğru seçimi yaptığını anladı.

"Harikaydı. Artık resmi olarak krep sorumlususun. Şimdi çık dışarı."

"Mutfağın mı?"

"Evden. Git Joe ve ailenle birkaç saat geçir. Buraya kadar geldiler Gideon ve bu sabah geç saatlerde kardeşlerinle görüntülü görüşme yapacaklarını söylediler. Orada olman gerekiyor."

O tereddüt edince, kız ısrar etti.

"Bunu yapman gerektiğini biliyorsun. Benim de halletmem gereken çok iş var. Onlarla biraz Noel kutladıktan sonra geri gel ve tüm bunları bitirmeme yardım et.

"Kapıda kilitlerim, bir köpeğim ve bir telefonum var. İkimiz de burada 24 saat kalamayacağımızı biliyoruz, o yüzden git, iyi bir evlat ol."

"Evi rutin devriye rotasına ekleyeceğim." "Tamamdır Şef."

O ayrıldığında, kadın romantik bir Noel filmi koydu—kendince romantik bulduğu bir film. Kızartma için baharat karışımını hazırladı, eti hazırladı, üzerini örttü ve buzdolabına koydu. Önce parmaklarını çaprazlayarak yaban turpu kremasını yaptı, sonra onu da soğumaya koydu. İkinci sos, merlot au jus, daha sonra geldi.

Bal kaplı havuç, dilimlenmiş patates, bademli yeşil fasulye, mandalina ile hazırlanan rezene salatası, ayrıca Nick'in getireceği ekmek ve tatlılar da eklenince, gerçek bir Noel ziyafeti hazır olacaktı.

Parlak Noel fiyonkunu takmış, onu izleyen Zorro'ya baktı. Pençelerini en yeni arkadaşı olan doldurulmuş bir tembel hayvanın üzerine çaprazlamıştı.

"Tek yapmam gereken bunu başarmak."

Yemek masasına dönerek ellerini ovuşturdu.

"Önce sen."

Bitirdiğinde geri adım attı ve nefesini verdi.

Hayır, kırmızı kenarlı, soluk altın rengi Noel ağaçları ve çobanpüskülü

ya da ağaçlarla aynı soluk altın rengindeki peçeteleri özenle katlamak için zaman ayırmakla aptallık etmemişti.

Ya da kırmızı saplı şarap kadehleri, altın rengi su bardakları.

Bu mu? Artık bir gelenek, tatil yemeği verdiğinde çıkarıp kullanacağı şeyler. Bu mu? Gideon'la paylaşacağı bir geleceğin başlangıcı.

Mutfağı halletti — ki ortalık tam bir felaketti — ve başka bir sorun olmadığından emin olmak için evi bir tur attı.

Tatiller bittikten sonra, giyinmek için odasına girerken kendine söz verdi, alt katı bitirme konusunda ciddi olarak düşünecek ve harekete geçecekti.

Bunu Gideon'la görüşüp karar vermesi gerektiğini fark etti.

Bu ilginç olabilirdi.

Pencereye doğru yürüdü. Yağmur durmuştu ve güneş bulutlarla saklambaç oynarken, ışık vadiye parıldıyordu. Nehrin rüzgârından dolayı burada orada parıltılar oluşuyordu.

Ne kadar şanslıydı, diye düşündü, buraya gelmiş, burayı bulmuştu. Bir yuva, bir aşk, bir gelecek bulmuştu.

Belki tüm bunlarda korkunun da payı vardı, ama artık korkuyu geride bırakacaktı.

Köpek yanında durduğu için, elini onun başına koydu.

"İstediğim her şey burada, Zorro, bu harika değil mi?"

Dustin Dubecki'yi bulacak ve onu hapse atacaklardı. Şu anda, fark etti ki, buna kesinlikle inanıyordu.

Artık saklanmayacaktı, kilitleri ikinci kez kontrol etmeyecekti. Artık içine kapanmak yok, dışa açılmak vardı.

"Çok yakında o yüzüğü halledeceğim."

Aşağıda şömineyi yaktı, sonra kendini hazırlayarak Noel kırmızısı elbisesinin üzerine bir önlük giydi.

"Hadi bakalım, Zorro."

★ ★ ★

Gideon geldiğinde ve yeni anahtarını kullandığında, kız rostoyu fırına koymuş, devasa bir patates yığınına soymaya başlamıştı.

"Ne yapacağım belli."

"Bir soyucu al. Joe'nun evinde Noel nasıl geçti?"

"İyiydi. Seni getirmedığım için biraz eleştiri aldım." Yemek odasına baktı. "Ne? Ders mi aldın?"

"İnternette araştırdım. Becerim var."

"Görünüşe göre öyle. İyi görünüyorsun, Legs. Elbisen güzel, önlüğün de güzel." "Önlüğe alışma. Yarından sonra işe dönüyorum."

"O zaman her akşam eve geldiğinde sıcak bir yemek bekleme."

Örgü saçını geriye atarak gülümsedi. "Bunu konuşuruz. Yemek pişirme." Kendisini, sonra da onu işaret etti.

"Dışarıdan sipariş." "Adil."

Adam bir soyma bıçağı ve bir patates daha aldığı anda, kız ona yaslandı. "Birkaç gece birlikte yemek pişirmeyi de eklemeliyiz. Bu çok hoş."

"Beklenmedik. Seni ya da bunu kesinlikle hiç beklemiyordum." Başını çevirip kızın tepesine bir öpücük kondurdu. "Evet, güzel."

Yemekler fırına girmiş, Arden de tatil için hazırladığı sebze tabağını bitirmişken, Zorro havlamaya başladı. Kapıya gittiğinde, April, çocuklar ve Travis içeri girdi.

"Tuvalete gitmeleri lazım," dedi April. "Ben de! Hem de hemen." "Sen misafir tuvaletini kullan. Jonah, benimle yukarı gel. Travis, Trent'i üst kattaki banyoya götür."

"Mutlu Noeller!" diye bağırdı April koşarken.

Sessiz bir Noel Günü bitti, diye düşündü Gideon. Kendini kontrol etti ve bunun hiç de umurunda olmadığını fark etti.

Bu şanslı bir durumdu, çünkü diğerleri de çok geride değildi.

Yine de, büyük sosyal ortamlara kolayca uyum sağlayamadığı için kendini barmen olarak görevlendirdi. İçecekler hazırladı, şarap döktü ve etrafı gözlemledi.

Ren geyiği desenli süveterini giyen Jamie, annesine hayranlık duyuyordu ve onu güldürüp neşelendiriyordu. Babasını, Jonah ile canavar kamyonlar hakkında ciddi bir konuşma yaparken gördü. Doug ve April, birkaç çocukla bitmek bilmeyen bir Hungry Hungry Hippos oyunu oynuyorlardı. Jen, Nick ve Travis ile konuşurken bir çocuğu daha kucağında tutuyordu.

Zoey ve Arden bir süre ortadan kayboldular. Zoey tekrar ortaya çıktığında, Jamie'nin yanına gelip onu öptü.

"Ah, teşekkürler?"

"Ailemi, kardeşimi, onun ailesini, kocamı, çocuklarımı seviyorum. Ve buradaki bu küçük şeyi de." Karnını okşadı. "Ama Arden benim ruh ikizim. Bence onu hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi, seni sevmeye meyilli olduğum için, güller yerine papatyalar, havyar yerine patlamış mısır, modaaya uygun şeyler yerine klasik şeyler tercih ediyorum ve sen ejderha kutusu ve küpelerle tam isabet ettin. Aferin."

"Ona hastanede mor ejderhayı sen getirdin." "Evet."

"Aferin."

Kız sesini fısıltıya indirdi. "Buraya gelecek mi?" "Bilmiyorum.

Tek söyleyebileceğim, elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz elimizden geldiğince ilgileniyoruz."

Zoey başını salladı. "Umarım berbat bir Noel geçiriyordur. Biz ise geçirmiyoruz." Arden hediyeleri dağıtmaya başlarken o oturma odasına doğru bir göz attı. "Ve bizimki birazdan çok daha gürültülü hale gelecek."

Çocuklar çığlık attı, uzaktan kumandalı arabalar hızla koştu, bazı müzikli oyuncaklar arka arkaya şarkılar çaldı.

Gideon bir yaşındayken bile Noel'i bu kadar çok çocukla paylaşmamıştı. Jonah ona uzaktan kumandayı ve Grave Digger'ını kullanma fırsatı sunduğunda bunu büyüleyici ve eğlenceli buldu.

Arden'in anne babasına hediyeler getirmiş olması onu daha da büyülemişti. Annesi için her ton maviden bir fular, babası için ise çeşitli gri tonlarında bir fular.

Bir dakika fırsat bulduğunda sormak zorunda kaldı: "Eşarpları nasıl buldun?"

"Önceden planladım. Acil durumlar için her zaman birkaç hediye ayırırım."

"Tabii ki öyle."

"Arden, burada Noel Baba'dan bir şey var."

"Vay canına. Doug amca her zaman Noel Baba'dan küçük bir hediye alır," dedi Gideon'a.

Kamyoneti ve onu neşeyle kovalayan küçük köpeği atlatarak yanına gitti.

Küçük kutuyu açarken Doug'ın dizine oturdu. "Bir... Skeletool." Kutudan çıkardı. "Ne kadar güzel! Pembe ve turkuaz, üstünde de adım yazıyor."

"Güzelliğine aldanma. Leatherman iyi bir çok amaçlı alet üretir ve bu da küçük ve pratik."

"Noel Baba karabina üzerine minik pembe bir el feneri takmış."

"Çünkü benim on dakika uzaklıkta olmadığımı biliyor. Uçlu pense, normal pense, tel kesici ve bıçağın var. Karabina, şişe açacağı ve bit sürücüsü."

"Bende bit sürücüsü var."

"Asla bilemezsin," dedi ciddiyetle. "O yüzden cebinde tut."

"Noel Baba çok bilge ve düşünceli." Ona sokuldu, yanağına öpücük kondurdu.

"Ve iyi kızların elinde aletler olmasını seviyor."

"Çok güzel, değil mi?" Scarlett yanına yaklaştı, kolunu Gideon'un beline doladı. "Aile. Her zaman geleneksel değil,

Tanrı biliyor, ama çok güzel. Baban ve ben? Bu bizim için çok mutlu bir Noel. Ve Joe'ya bak, yerde o küçük çocukla birlikte, aksiyon figürleriyle oynuyor."

"Eskiden bana da öyle yapardı."

"Bir gün, senin çocuğuna da aynısını yapacak. Tanrım, Gideon, sonunda beni büyükanne yapacaksın."

"Sen ve babam da bunu dondurma gibi yalayacaksınız."

"Kesinlikle öyle yapacağız. Burada güzel bir hayat kuruyorsun, Gideon. Hayatını paylaştığın insanları gerçekten çok seviyorum."

Akşam yemeği her açıdan mükemmeldi ve bu Arden'a hem rahatlama hem de mutluluk verdi.

"Bundan sonra Noel yemeği görevinden kurtulamayabilirsin," diye uyardı Zoey.

"Nick ve Jamie tatlıyı getirirlerse ben varım. O trifle ya da muhteşem bûche de Noël kadar güzel bir şey yaratmam imkansız."

"Ben o kütüğü yemek istiyorum," dedi Jonah. "Büyükbabam balta ile kesebilir."

Arden, ekranlarda hayran olduğu bir kadın ve en sevdiği filmlerin bazılarını yöneten bir erkeğin temizliğe yardım etmesinden garip hissetmemeye çalışırken, Nick tatlıyı servis etti.

"Hayatımda yediğim en lezzetli trifle," dedi Joe ve Jonah kemirme sesleri çıkarınca güldü. "Bütün bunlardan sonra, Gideon'un antrenmanlarına katılmak zorunda kalacağım."

"Hepimiz öyle düşünüyoruz." Liam bunu söylerken bir kaşık daha trifle yedi. "Evde, garip yerlerde, uzak yerlerde Noel yemeği yedim, ama hiçbiri bu kadar mutlu ve şenlikli olmamıştı." Cappuccino fincanını kaldırdı. "Misafirperverliğiniz için çok teşekkürler, şefleri de tebrik ediyorum."

"Ben sebzeleri soyup hazırladım," diye araya girdi Gideon. "Sous şef de dahil."

Ev tekrar sessizliğe büründüğünde, Arden bir sandalyeye uzandı.

“Karnım doydu, mutluyum ve başarılıyım. Başardık.”

“Orada pek ‘biz’ yoktu.”

“Sen de bir şeyler soydun,” diye hatırlattı ona. “Çöpü çıkardın, yarı çılgın çocuklarla oynadın, köpekleri topladın ve herkesin istediği içkiyi içtiğinden emin oldun. Bu yeterince ‘biz’dir.”

O da Arden'in yanındaki koltuğa uzandı. “Zoey'in dediği gibi mi? Bundan sonra bunu devam ettirecek misin? Bence o haklı.”

“Planlamak ve hazırlanmak için üç yüz altmış üç günüm var. Buna alt katı bitirmek de dahil. Senin de bu konuda fikirlerin vardır.”

“Olabilirdi.”

“İhtiyacım olan insanlarla başlayalım. Elektrikçiler, tesisatçılar, marangozlar. Boyama işleri için Tessa var. Ve gömme dolaplar istersek nereye gideceğimizi biliyorum.” Ona gülümsedi. “Bu Noel'den sonra dinlenip toparlandığımızda bunu konuşuruz.”

“Bu biraz zaman alabilir.”

“Peki, Yılbaşı gecesi ne yapacaksın?”

“Vardayım. İnsanlar içecek, gürültü yapacak ve aptalca davranacak. Üzgünüm.”

“Özür dileme, bu işin bir parçası. Sanırım Zorro ve ben bol bol patlamış mısır eşliğinde bir film maratonu yapacağız.”

“Bu da bir parti sayılır.”

“Benim tarzım bir parti. Bunu çok sevdim, ama sosyal pilim iyice şarj olmaktan memnun.”

Yüzünde hiçbir ifade olmadığı için, onu inceledi. “Birlikte iyi anlaşacağız, Legs.”

Kız da onu inceledi. “Peki, rahat oturabileceğimiz kıyafetler giyip, oturup gelmiş geçmiş en iyi Noel filmini izleseک nasıl olur?”

“Bu, senin en iyi Noel filmi olarak neyi gördüğüne bağlı.”

“Lütfen. *Die Hard*.”

“Evet. Birlikte gayet iyi idare edeceğiz.”

Ertesi gün karakolda Gideon'un yapacak çok işi vardı. Tatil olay raporları vardı; bazı insanlar kavga etmeden ya da bir şekilde sorun çıkarmadan Noel'i geçiremiyorlardı.

O çağrılar alması cevaplaması diğerleri
yapmak yapılacak, bir bütçe uyum
sağlamak.

Harley masa başı görevde olduğu için bir memur eksikliği vardı, bu yüzden devriye ve çağrılarda boşluğu doldurdu.

Brill onunla iletişime geçtiğinde, hafif bir trafik kazasını hallettikten sonra karakola dönüyordu.

"Dedektif, haberler ne?"

"Birkaç tane var. Chicago'da plakaları değiştirilmiş bir araç var; bunu sen bize vermiştin. Ben de sana Wayne yakınlarındaki Nebraska'dan bir tane veriyorum. Aracın sahibi ne zaman ve nerede olduğunu bilmiyor. Noel arifesi sabahına kadar fark etmemiş."

"Bu sefer havaalanı otoparkı değil. Ama batıya doğru gittiğine şüphe yok."

"Hayır. Ama bu sabah, babasının ölmeden önce ona bazı mülkler devrettiğini öğrendik. Dul eşi bunu daha önce düşünmemişti. Aslında, bize bunu söyleyen çocuk, kızı Willow'du. Dul eşi oldukça kötü durumda. Adamın onlar için geri geleceğinden korkuyor, bu yüzden çocuğu bir süreliğine Cayman Adaları'ndaki evlerine götürüyor."

"Mülk nerede?"

"Washington Eyaleti'nde. Çocuk, oraya The Retreat dediklerini ve Dubecki'nin bunu istediğini söylüyor. Kesinlikle. Yaşlı adamın Dubecki'ye istediği bir şeyi istemesini söylediğini ve onun da bunu istediğini belirtiyor. Olympic Dağları'nda, yaklaşık 10.000 fitkarelik, zengin bir adamın hayalindeki kulübe gibi bir yer."

"Oldukça büyük bir kulübe."

“Evet, ve uzak, özel bir yolun üzerinde. Adresi sana mesaj atacağım. Oraya gidecek kadar aptal olabilir.”

“Tamam. Mümkün.”

Arden, onun buna hakkı olduğunu düşündüğünü söylemişti. Kuralların üstünde olduğunu sanıyor.

“Oradaki yerlileri uyardık. Eğer ortaya çıkarsa, onu yakalarlar.”

"Iowa'dan batıya doğru gitmek yerine kuzeye doğru yola çıkması gerekirdi gibi görünüyor."

"Orta Batı bu fırtına sisteminden ağır darbe alıyor. En şiddetli kardan kaçınmaya çalışıyor olabilir, ama bunu göz önünde bulunduruyoruz. Arden nasıl?"

“Görüldüğünden daha sert.”

"Evet, anladım. Ona pes etmeyeceğimizi söyle."

"Öyle yapacağım." İstasyondaki park yerine girdi. "Senin pes etmemiş olman onun için önemli, ve pes etmeyeceksin de."

"Açıkça söyleyeceğim. O orospu çocuğu eyalet hapisanesine gitmeliydi ve hâlâ orada olmalıydı."

"Tartışmaya gerek yok. İşler her zaman ilk seferinde yolunda gitmez. Annesi işlerin yolunda gitmemesi için çok ağır bir bedel ödedi. Arden ödemeyecek."

“Bu güzel düşünceyi aklında tut. Başka bir şey öğrenirsek, sana haber veririm.”

"Ben de."

Arabada oturup, düşünürken dağların etrafında sürüklenen sisi inceledi.

Evi istemişti, yani bir nedeni vardı. Gideon, onun oraya giderken, orayı bir tür sığınak olarak gördüğünü anlayabilirdi. On bin fitkarelik zengin adamın kulübesi mi? Her türlü konforu vardı ve o da bunu isterdi.

Ama o izolasyon, o uzaklık? Çok geçmeden sıkılmaya başlayacağı kesindi.

Ama yine de, eğer hedefi buysa, uzun süre sıkılmayacağından emin olacaktı.

★ ★ ★

Arden alt kattaki projeyle ilgili bir dosya hazırladı ve Gideon çamur odasından içeri girdiğinde, artıkları ayırmaya başlamıştı.

"Merhaba. Noel sonrası ziyafeti ister misin?"

"Öğle yemeğinde bir dilim soğuk pizza yedim." "O zaman istersin. Yoğun bir gün, ha?"

"Dünyada bir sürü aptal var," dedi Zorro'yu okşarken. "Ve bunların bir kısmı Riverbend'de yaşıyor."

"Akıllı adamlar sana sahip oldukları için şanslılar, Şef." Dönerek onu öptü. "Günün çoğunu alt kat için fikirler üzerinde düşünerek geçirdim. Bir dosya hazırladım."

"Eminim vardır."

"Birkaç günlüğüne alkolden uzak durup su içiyorum. Bira ister misin?"

"Ben de arınmaya katılacağım."

"Su olsun o zaman. Açgözlü davranmazsak, bu ikimize de yeter."

"Onlara sonra bakarız. Elimde yeni bilgiler var."

"Ah. Dubecki."

Kadının tepkisini, kendini toparlayışını, sakinleşmesini izledi. Evet, görüldüğünden daha dayanıklıydı.

"Ve o gözaltında değil, yoksa memnun görünürdün. Başka birine zarar verdi mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Nebraska'da yine plakalarını değiştirmiş."

İçinde bir titreme hissetti, ama ellerini yemekle meşgul tuttu. "Demek batıya gidiyor."

"Babası ona Washington Eyaleti'nde, Olympic Dağları'nda lüks bir kulübe bırakmış. O da bunu istemiş, özellikle istemiş."

Durdu, ona baktı. "Dağlarda bir yer. Gideon, bundan bahsetmişti. Bana saldırdığı gece,

dağlarda yaşayacağımızdan, bana nasıl bakacağından ve benim sessizlikte yazabileceğimden bahsetmişti.”

“Hepsi onun psikolojik durumunun bir parçası, ve şimdi de burayı ele geçirdi.” “Ve o yola yolculuğa yola yola yola başladı ... Annesi. Babası öldü, mirası o aldı ve annesine ihtiyacı kalmadı bundan . Tanrım, Gideon, oyapabilirdi yakalayabilirdi başka başka bir kadını yakalayıp onunla gitmeye zorlayabilir. Belki de çoktan bunu

“Onun güzergâhındaki kayıp kişi bildirimlerini kontrol edeceğiz. Arden, büyük ihtimalle oraya gidiyor. Yerel kolluk kuvvetleri uyarıldı. Ama bunun tek şans olduğunu düşünmeni istemiyorum.”

“Öyle düşünmüyorum. Düşünmeyeceğim de. Ama bir deliğe saklanmayacağım. Kapıların altına yine sandalye koymayacağım. Eğer beni hedef aldıysa, ıskaladığından emin olacağız.”

“Görüldüğünden daha sertmişsin.” Gideon elini kızın örgüsüne doğru kaydırды. “Brill, pes etmeyeceklerini söylememi istedi.”

“Biliyorum. Sen de vazgeçmeyeceksin.” Ona döndü ve Gideon onu kucakladığında içini bir huzur kapladı.

“Sen köpeği besle,” dedi, “ben de bize yemek hazırlayayım.”

“Anlaştık.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Sıkılmış, huzursuz ve cipsleri bitmiş olan Dustin, yolculuğunun bir sonraki etabını planladı. Salt Lake City'ye ulaşmak için gerçekten çok acele etmesi gerekecekti ve bunun bir anlamı yoktu. Bu yüzden, Wyoming'de gece konaklayacaktı.

Yeehaw!

Belki kendine bir kovboy şapkası alırdı.

Arden için kovboy çizimleri seçip, ödül hak ettiğinde ona verebilirdi.

Onun ayakkabı numarasını biliyordu — sekiz numara dar. Önceden düşünmüş olduğu için, dairesindeki dolapta ayakkabılarını incelemişti.

Her zamanki gibi.

Yerini buldu ve ertesi gece için internetten rezervasyon yaptı. Günün geç saatleri olduğundan ve toparlanması gerektiğinden, sabah ilk iş olarak yola çıkacaktı. Yolda lezzetli, sıcak bir kahvaltı ve yol için atıştırmalıklar almak üzere bir yerde mola verecekti.

Evi kiralayan adama mesaj atmaya başladı, ona artık uzun süreli konaklamaya gerek kalmadığını söyleyecekti. Bu yerde birkaç gün daha kalırsa sıkıntıdan ölecekti.

Mesajı yazamadan biri kapıyı çaldı.

İlk içgüdüğü silahını almaktı. Silahı kot pantolonunun arka bel kısmına sıkıştırdı.

Pencereden dışarı baktığında, uzun ve zorlu bir yolculuktan gelmiş gibi görünen bir cip gördü. Ve beyaz bir parka ve parlak, gökkuşağı renkli bir kayak şapkası giymiş, genç ve güzel bir kadın.

Kapıyı açtı.

"Oh, şükürler olsun! Merhaba!" Sözler ağzından döküldü. "Kayboldum! GPS'im bozuldu ve telefonumu şarj etmeyi unuttum. İnanabiliyor musun? Bir yerde yanlış yola saptığımı biliyorum. Telefonunu kullanıp arkadaşlarımı arayıp yol tarifi alabilir miyim? Kış tatilinin geri kalanı için burada bir yerimiz var. Pardon, ben Hailey, Hailey Parkinson."

Adam düşündü: Saçma bir hikaye. Burada bir adam olduğunu duymuş ve onu görmek istemişti.

"Tabii, içeri gel."

"Teşekkürler. Ne kadar aptalım! Etrafta durmadan dolaşıp duruyordum. Benzinim bitecek diye korkuyordum, o da işin tuzu biberi olurdu."

Kızın kahverengi, derin ve koyu gözleri vardı, koyu kahverengi saçlarında ise parlak kırmızı çizgiler vardı.

"Burası çok güzel," dedi etrafına bakınırken. "Rezervasyon yaptığımız yerin fotoğraflarını görmüştüm. Umarım burası kadar güzeldir."

"Evet, biz burayı seviyoruz. Karım her an gelebilir." Arden'in resmini işaret etti. "Kar ayakkabısıyla yürüyüşe çıktı. Ben daha çok şömine başında kitap okumayı seven biriyim."

"Karınla birlikteyim. Kış sporlarını çok severim. Ah, ne kadar güzel. Sanki bir yerden tanıdık geliyor. Dur bakalım! Karın... Adını hatırlayamıyorum. Noel'de kitap kurdu olan ablamdan bir kitap aldım. Henüz okumadım ama yemin ederim ki kitabın arka kapağındaki resimle aynı."

Gözlerine bakarak Dustin gülümsedi. "Adı Arden." "İşte bu! Ne garip, değil mi? O'nun yazdığı bir kitabı ve sonunda buraya geldim."

"Bazı şeyler kaderinde vardır."

Silahı çıkardı ve ona doğrulttu. "Kıyafetlerini çıkar."

"Ne?"

Önce şaşkınlık, sonra şaşkınlık, kafa karışıklığı ve ardından o lezzetli dehşet gördü.

"Aman Tanrım, yapma. Hayır! Lütfen, yapma."

"Sorun değil." Sol elini yumruk yaptı ve kadının yüzüne indirdi. "Ben yaparım."

Evet, bazı Şeyler kaderinde var, diye düşündü kız yere d Ő erken.

Kadın tek başına, o saĥma hik yeyle ve saĥındaki o parlak kırmızı çizgilerle kapısına gelmişti. Adam kadının Şapkasını çekip çıkardı, parmaklarını saĥlarında gezdirdi.

Ona evli olduğunu söylemişti, ama kız yine de onunla flört etmişti. Arden'ı tanıdığı halde bile.

Sıradan bir sürtük daha.

Kız inleyip direndiğinde, ona tekrar vurdu. Parkasını ve geri kalan her Şeyi çıkarmak için uğraşmak istemiyordu.

Bunu kendisi istemişti. Kat ettiği onca yol, sıkılma, çaba göz önüne alındığında bunu hak etmişti.

Ve bonus olarak, güzel göğüsleri vardı.

Ellerini göğüslerine doladığında, artık donuklaşmış gözleri titreyerek açıldı.

Ağladı,  ığlık attı, yalvardı, olacakları istemiyormuş gibi davrandı.

Bu onu çok sinirlendirdi, bu yüzden silahı tekrar çıkardı ve çenesinin altına dayadı. Ve o donuk gözlerin korkuyla büyüdüğünü izledi.

"Kapa  eneni, orospu. Bunu kabul edeceksin, hoşuna gidecek, yoksa bu mermi beynine saplanacak."

"Lütfen. Lütfen bana zarar verme. Lütfen."

"Bebeğim, d nyanı sallayacağım. Bunun için geldin."

"Hayır, hayır."

Adam kendini kadına soktuğunda, kadın başını başka yöne çevirip ağladı.

O bir *erkekti*. İstediğini, hak ettiğini, kadınların onu kontrol etmek için kullanmaya çalıştıkları Şeyi alıyordu.

"Bana bak." Silahı bir kenara fırlatıp, kadının başını sertçe çevirdi ve ellerini boğazına doladı. "Ağlamayı kes ve bana bak."

Kadın artık direniyordu, onun altında debeleniyor, ellerini çırpıyordu. Heyecan arttıkça, daha hızlı pompaladı, daha sert sıkı.

Küfretti, küfretti, boşalırken kadının hayatının uçup gittiğini hissetti, sanki bu iki eylem birbirine karışmış gibiydi. Ve zafer çiğliğiyle boşaldı.

Vücudu titriyordu; elleri mengene gibi sıkılaşmıştı.

Sonra nefes nefese, boşalmış ve mutlulukla tatmin olmuş bir halde kızın üzerine yığıldı.

"Güzel, bu çok güzeldi. Senin için de iyi oldu. Oksijeni kesmek zevki artırır. Rica ederim. Vay canına!"

Hâlâ nefes nefeseyken ayağa kalktı, onu inceledi.

"Duş alıp seninle ne yapacağıma karar vereceğim. Görünüşe göre bu gece dışarı çıkacağım."

O mesajı göndermediği için, üç gün daha burada kalabilirdi.

Kimse onu bulana kadar bolca zamanı vardı. Hem enerjik hem de rahatlamış hissettiği için, yol koşullarına bağlı olarak yüz elli, belki de iki yüz mil gidebileceğine karar verdi.

Duştan yeni çıkmış, birkaç metre ötedeki cesede neredeyse hiç bakmadan ateşin yanına oturdu.

Sonunda eşyalarını topladı. Kızın arabasındaki eşyaları karıştırdı, 562 dolarlık nakit parayı ve bir torba kraker aldı. Arden'a yakışacağını düşündüğü birkaç süveter arasında tereddüt etti, onları, beyaz parkayı ve parlak gökkuşağı şapkayı aldı.

Onu yerde yatarken bırakıp, karanlık çökmeye başlayan gecede arabayla uzaklaştı.

★ ★ ★

İşe dönmekten mutlu olan Arden, yeni günlük rutinini dener. Artık tam zamanlı olarak bir evi paylaşıyordu, bu yüzden bazı uyum sağlaması gerekiyordu.

Köpeği dışarı çıkardı; o kahve yaptı.

"Bugün benim için egzersiz günü." "Benim de. Sorun mu var?"

Omuzlarını silkti. "Benim için değil."

Yukarı çıktılar, üstlerini değiştirdiler. O köpeği içeri aldı, kaselere mama ve taze su koyarken, Arden iki su şişesini doldurdu.

Birlikte spor yaptıklarını söyleyemezdi. Daha çok, aynı alanı kullanıyorlardı, çünkü onun rutini, Arden'inkini kanepede uzanıp cips ve sos yiyormuş gibi hissettiriyordu.

İşini bitirdiğinde yukarı çıktı, duş aldı, giyindi ve o içeri girdiğinde hâlâ saçını kurutuyordu. Evet, uyum sağlama süreci, diye düşündü, o soyunup duşa girerken.

Aşağıda, sabah sisi evi gri perdeler gibi sararken, o mısır gevreğinin üzerine bir muz dilimledi, o ise bir smoothie hazırladı.

"Akşam yemeği için eve bir şeyler getireceğim."

"Bu iyi olur. Beni şaşırt. Ben yukarı çıkıp işe başlayacağım."

Kadın yanına yürüdü ve onu öptü. Adamın onu kendine çekip dudaklarının birbirine yapışmasını sevdi.

"Git suçla savaş, Şef."

"Planım da bu."

Yukarı çıkarken, değişikliklerin işe yaradığını düşünerek içten bir mutluluk duydu.

Ofisinin penceresinin önünde durarak smoothie'sini bitirdi. Sisi seyretmeyi, hareket edişini, değişmesini, dağılmasını ve tekrar yerleşmesini izlemeyi çok seviyordu. Dağları bir hale gibi sarmasını, vadiyi örtmesini ve nehirden peri parmakları gibi yükselen sisleri seviyordu.

Bir kano alabileceğini düşündü. Beğenmezse diye önce bir tane kiralayacaktı. Ama beğenirse, her gün baktığı nehirde bir yaz pazarını geçirmek eğlenceli olabilirdi.

Ama şimdilik sisin ve onu sık sık takip eden yağmurun tadını çıkaracaktı.

Zorro'nun merdivenlerden çıktığını duydu, Gideon'un kamyonetinin çıkıp yola döndüğünü izledi.

"Artık hayatımız bu." Yanında duran Zorro'yu okşadı.
"Hayatımızı seviyorum. Ama bu kadar hayal kurmak yeter."
Masasına oturdu, omuzlarını çevirdi. "Hadi başlayalım."

★ ★ ★

Ertesi gün de işe yaradı ve bunun bir kısmının aşkın o ilk baş döndürücü mutluluğuna dayandığını bilse de, bu ona doğru geliyordu. Dolapta Gideon'un kıyafetlerinin olması, banyoda tıraş malzemelerinin bulunması ona doğru geliyordu.

Onun çalışma saatleri genellikle oldukça sabitken, onunki değişkenlik gösteriyordu, ama bu durum gayet iyi işliyordu.

İşini eve getirdiğinde, genellikle yemek odasını veya mutfak tezgahını kullanırdı; bu da ona, "aşağıdaki ev ofisi" mesajını veriyordu.

O dizüstü bilgisayarını kapatırken, kadın bu konuyu açtı.

"Evet, işime yarayabilir. Seninki kadar büyük bir şeye gerek yok. O kadar büyük bir şeye ihtiyacım yok. Masa, raflar, iyi bir aydınlatma."

"Hayalimdeki odaya yaklaşıyorum. Şömine, kocaman bir ekran." Yani üst katta televizyon odasına gerek kalmazdı ve yatak odası yatak odası olarak kalacaktı.

Belki bir gün, bir çocuk odası.

"Şu şeylerden bir tane istiyorum," diye devam etti, "spor salonunun duvarında, su şişeni doldurabileceğin bir yer. Banyo..."

"Boyutu iyi, ama evin en küçüğü. Belki küveti unut, sadece büyük bir duşakabin olsun."

"Ben de tam olarak öyle düşünmüştüm. Çok iyi. Yarın sen nöbetinde olduğun için ben gidip fayans örneklerine, döşemeye, boyaya, hepsine bakacağım. Müteahhitler konusunda Joe ile konuşurum."

“O seni yanlış yönlendirmez. Bu senin evin, Arden.”

“Senin...”

"Dur, bitirmeme izin ver." Ayağa kalktı, bir şişe şarap aldı. "Birkaç gün oldu ve sabah sekize kadar resmi olarak görevim bitti, yani alkol yasağım sona erdi. Ya sen?"

“Sanırım bir tartışma yapacağız, o yüzden evet, ben de bir tane alayım.”

“Burası senin evin,” diye tekrarladı şarabı doldururken, “ama ben de burada yaşıyorum. Ben de üzerime düşeni yapacağım, o yüzden bunu halledelim. Yemek, faturalar ve geri kalan her şey. Buna alt kattaki işler ve yapmak istediğin diğer her şey de dahil.”

“Gideon, bunu karşılayabilirim. Anne babam öldüğünde sigorta, Brooklyn'deki ev ve diğer şeyler vardı. Jen Teyze —Doug amca işleri halleder, o parayı yönetir—benim için yatırım yaptı. Ayrıca üniversite fonum da vardı, o da vardı. İşimden bir servet kazanmıyorum ama faturaları ödüyor.”

“Bunu bilmek güzel. Eğer portföyüm çökerse ve işimi kaybedersem, bir süreliğine senin jigolon olabilirim.”

Eğlenerek, onu bir tabureye çekti ve yanına oturdu. “Los Angeles'ta polis teşkilatından kovulduğumda kullandıkları bahanelerden birini biliyor musun? Param olduğu için gerçek bir polis değildim. Ciddi paradan bahsediyorum. Akdeniz'de bir yatta kıcının üstüne oturup vakit geçirebileceğin türden.”

“Ah. Sanırım o konuyu açmamıştım.”

"Yani beni param için kandırmadın."

"Marangozluk ve seks içindi."

"Kabul. Yani, yemek, faturalar, genel bakım masrafları bana ait. Tadilat, eklemeler, o tür şeyler, yarı yarıya paylaşırsak olur."

"Ya ben bir şey yapmak istersem ve sen bundan nefret edersen?"

"Şimdiye kadar sevmedim." Boş boş, bardağını onun bardağına hafifçe vurdu. "Tarzını beğendim, Legs."

"Bir atölyeye ihtiyacın olmaz mı?"

"Babamınki var, onu kullanmak bana orada, onunla vakit geçirmek için bir neden daha veriyor. Eğer burada bir taneye ihtiyacım olursa, kendim yaparım."

"Ve ben de yarısını öderim." Tereddüt ettiğini fark etti ve ona bir bakış attı. Adam omuz silkti.

"Anlaşmış sayılırız." Elini uzattı.

★ ★ ★

Ertesi gün uzun bir listeyle hırdavatçıya girdi.

"Güne harika bir başlangıç." Joe tezgâhın arkasından çıktı ve onu kucakladı. "Oğlum uslu duruyor mu?"

"Şu ana kadar her şey yolunda."

"Sen ona göz kulak ol. Hey, Zorro. Elvis seninle bir ödül paylaşmak istiyor."

Tezgahın arkasına geri döndü ve iki tane çıkardı. Köpekler, onları almak için kuyruk sallamayı ve koklamayı bir süreliğine bıraktı.

"Bir yanım, Gideon'u senden aldığımı hissediyor, Joe." "O düşünceyi bir kenara bırak. O düzenli olarak buraya, . Ve her ay biftek yemeği yiyoruz — sen davetlisin."

Bu onu gülümsetti. "Öyle söylendi. Kesinlikle. Onu deli gibi seviyorum, Joe."

Onu tekrar kucakladı. "Bu beni çok mutlu ediyor. Son birkaç ayda, taşımamış gibi davrandığı yükün hafiflediğini gördüm. Bunun en büyük sebebi sensin.

"Peki, sadece ziyarete mi geldin, yoksa iş mi konuşacağız? O bodrumu bitirmek istediğini duydum."

Telefonunu çıkardı. "Bir kilometre uzunluğunda bir listem var.

Belki de iki

kilometre

uzunluğunda."

"Hadi

başlayalım."

Müşteriler gelip giderken, kız neredeyse iki saatini burada geçirdi. Joe, kız fayans örneklerini incelerken, kataloglara bakarken ve boya renkleri üzerinde tartışırken ona bir kola getirdi.

“Gözümde canlanıyor,” diye mırıldandı. “Evet, gözümde canlanıyor. Spor salonu için enerji verici. Coşun! Geri kalanı için rahatlatıcı ama eğlenceli. Gideon ofis alanına karar verecek.”

“Sana verdiğim isimleri arayıp fiyat teklifi al,” dedi Joe. “Hiçbiri seni dolandırmaz, yoksa bana hesap verirler. Hazır olduğunda, istediğin malzemeleri bana bildir.”

“Her şey tam da yerine oturdu,” diye düşündü, kalan işlerini hallederken. O mekan için bir vizyon oluşturmayı altı ay ila bir yıl içinde başarmayı planlamıştı. Ve başarmıştı.

★ ★ ★

Dustin, Salt Lake City'ye varana kadar bunun farkına varmamıştı.

Bir hata yapmıştı.

Colorado'daki o lanet kulübeyi yeni kimliğiyle rezerve etmişti. Ona bir sürü paraya mal olan kimlikle.

Cesedi saklamalıydı. Hayır, cesedi arabaya atmalı, kilometrelerce uzağa sürmeli, hem cesedi hem de kadını terk etmeliydi. Sonra da kulübeyle yürüyerek dönmeliydi.

Bunu yapabilirdi.

Yapabilirdi, yapmalıydı,
yapardı.

Şimdi, onu bulduklarında, kredi kartlarını ve diğer her şeyi takip edeceklerdi.

Kimlik bilgileri ele geçirilmişti.

Aptal sürtük kulübesine gelmiş, onunla flört etmiş, neredeyse ona yalvararak sevişmesini istemişti. Ama Arden'ı tanımıştı, değil mi? diye sordu kendine, düşünmek için kenara çekerek.

Sadece düşün.

Bu yüzden onu öldürmek zorunda kalmıştı. İsteddiği için değil, ona başka seçenek bırakmadığı için.

Kimliği kullanamazdı, bu yüzden Salt Lake'teki otel rezervasyonunu iptal etmek zorunda kaldı. Başka bir yer için nakit ödeme yapacaktı.

Sorun yok, sorun yok, parası vardı.

Ama şimdi yeni kimlik için para ödemesi, tüm parayı yeniden aktarması gerekiyordu. Bu paradan daha pahalıya mal olacaktı. Ona zaman kaybettirecekti.

Hayal kırıklığından çığlık atarak, elini direksiyona vurdu.

Parlak kırmızı çizgili saçlı o kaltak her şeyi mahvetmişti. Keşke silahı ona karşı kullanmış olsaydı.

Onu bulana kadar biraz zamanı vardı — muhtemelen. Kimlikleri yapan adamla iletişime geçip, işi halledecekti. Odayı iptal edip, başka bir oda tutacaktı, nakit ödeme yapıldığında kimlik sorulmayan türden bir yer.

Ve evet, arabayı boyatacaktı. Zaten bunu yapmak için zaman ayırması daha iyi olurdu.

Kimlik işleminin hızlandırılması için ekstra para ödeyecekti. Buna değerdı. Ayrıca, çok geçmeden Arden'in parasını da yığına ekleyecekti.

Kadınların parayla ilgili hiçbir mantığı yoktu ve evin reisi olarak bu konuda kontrolü ele alacaktı.

Sakinleşti, nefesini verdi ve işleri yoluna koydu.

★ ★ ★

Gideon içeri girdiğinde Arden, İtalyan sosisli tortellini çorbası yapmaya yeni başlamıştı.

"Hey, erken geldin. Çorba yapıyorum, hoşuna gidecek. Yağmur yağmıyor ama dışarısı çok soğuk ve nemli. Az önce müteahhit Woody'yi kaçırdın. Yakınlarda bir işi vardı, o yüzden bir göz atmak için uğradı. Bir fiyat teklifi hazırlayacak. Bir hafta kadar sonra başlayabileceğini düşünüyor."

Gideon uzanıp, Arden'in sote ettiği sosisin altındaki ocağı kapattı.

"Ne..." Yüzüne bakması yeterliydi. "Durum kötü." "Durum kötü."

“Birine zarar vermiş. Hâlâ buraya geliyor ve birine zarar vermiş. Çabuk söyle. Açıkça ve çabuk.”

Gideon ellerini kadının omuzlarına koydu. “Yirmi yaşındaki Hailey Parkinson adında bir kadını dövdü, tecavüz etti ve öldürdü.”

Kız, ellerinin altında çöktü.

“Onun olduğundan emin misin?”

“Colorado’nun kuzeyinde bir kulübe kiralamış. Ona kiralayan adam, fotoğrafını ve arabasını teşhis etti. O. Nefes almaya devam et, Arden, ve nefesini yavaşlat.”

Hiperventilasyona başladığının farkında değildi ve şimdi nefesini sakinleştirmeye çalışıyordu. Gözlerini onun

—bu

yardımcı
oluyordu.

“Ne
zaman?”

“Kurban birkaç mil ötede, kış tatili için arkadaşlarıyla birlikte başka bir kiralık evde kalacaktı. Oraya hiç gitmedi, telefona da cevap vermedi. Üç gün önce. Cesedini kulübede, arabasını da dışarıda bıraktı. Onlar temizlemeye ya da arabayı çevirmeye gitmediler, ta ki bugün onun rezervasyonu sona erene kadar.”

“Yirmi yaşında. Ailesi, akrabaları. Neden oradaydı?”

“Henüz bilmiyoruz. Kaybolduğunu ve o kulübeye uğradığını düşünüyorlar. Henüz tüm detayları bilmiyorum. Zaman alır.”

İçinde her şey karanlık ve sıkışmış gibiydi.

“Artık başka kızı yok. O sadece taciz etmekle, saldırmakla yetinmiyor. Bana saldırdığında bunu anlamıştım. Başka biri yanlış yerde bulunacak ve o da onu öldürecek. Onu.”

“Dinle. Durum ne kadar kötü olursa olsun, elimizde bir ipucu var. O kabini rezerve etti ve Jesse Flint adına kayıtlı bir kredi kartıyla ödeme yaptı. Bu kimliği ve kartı Columbus’a kadar geriye doğru, oradan da Colorado’ya doğru takip edebiliriz. Takip edebiliriz, Arden. Wyoming’de de aynı kartı kullanmış. Otel, benzin, yemek, lanet olası bir Stetson şapka.

“Büyük bir hata yaptı ve onu takip edebiliriz.”

"Onu takip edeceksin. Kartı tekrar kullanacak ve sen bunu öğreneceksin. Bana sadece bir dakika ver."

Su aldı, yavaşça içti.

"Bana söylemek istemediğin ya da söylemek zorunda kalmamayı dilediğin başka bir şey daha var."

"O kimliği kullanarak Columbus'ta bir silah satın aldı, bir Glock 9 milimetre. Annesini öldürdüğü sabah aldı. Kimlik, geçmiş kontrolünden geçecek kadar geçerli."

"Silahı var. Colorado'daki kadını bu silahla mı öldürdü?"

"Hayır."

Gözleri doldu. "Kadının saçları kızıl mıydı?"

"Hayır, ama tatil için saçına kırmızı çizgiler yaptırmıştı. Arden, onu her halükarda öldürecekti. Ona ulaştığı anda, kadının işi bitmişti. Onu arama çalışmaları mı? Artık daha da yoğunlaşacak. Bunu da bilmen gerekiyor."

Suyun geri kalanını içti, bardağı bir kenara koydu.

"Dağılmayacağım. Bunun bir faydası yok, ağlamanın da. Bana haber vermek ve dağılırsam yanında olmak için erken eve geldin. Ama dağılmayacağım.

"Çorba yapacağım."

"Bunu dert etme. Ben sonra bir şeyler hazırlarım."

"Çorba yapacağım," diye tekrarladı. "Çünkü bir şeyler yapmam lazım. Yeni bir kimlik kullanıyor ve o kimlik sende. Onu bulacak, durduracak ve başka kimseye zarar veremeyeceği bir yere kapatacaksın."

"Doğru."

"Bunu yapacağına inanıyorum." Gözlerini sildi. "Sen, Brill, Venmar ve diğerleri. Ben de çorba yapacağım, ve nasıl yapılacağını bilseydim, araştırıp deneyeceğim diye aldığım mayayla ekmek pişirirdim."

"Ben ekmek pişirebilirim."

Shock gözyaşları arasında gözlerini kırptı. “Ekmek yapabilir misin?”

“Büyükannemden öğrendim. Uzun zaman oldu ama evet, yapabilirim.” “Tamam. Tamam. Ben çorba yapacağım, sen ekmek yap. Ama önce, bana birkaç dakika sarılman lazım.

Dağılmayacağım

dağılmayacağım, ama sen bana sarılabilirsin.” O

sarıldığında, uzun ve titrek bir nefes verdi.

Gözlerini kapattığında, Dustin’in yüzünü gördü. Bu yüzden gözlerini tekrar açtı ve pencereden dışarı baktı; bütün gün yağacak gibi görünen yağmur düşmeye başlamıştı.

★ ★ ★

Buna devam etti ve günler geçtikçe işler daha kolay hale geldi. Kitap üzerindeki çalışması, onu günde saatlerce meşgul tutuyor ve kendi endişelerinden uzaklaştırıyordu. Geceleri, bu endişeler onu rahatsız ederse, Gideon’a sığınabilirdi.

Zoey'nin oraya gelip Yılbaşı gecesini birlikte geçirme ısrarını reddetti, Jamie'nin de bir arkadaşının partisine Nick'le birlikte katılma teklifini aynı şekilde geri çevirdi.

Kafasını kurmuyor, diye kendine güvence verdi. Sadece, iyi bir yıl, değişim ve ilerlemeyle dolu bir yıl ve en önemlisi sevgiyle dolu bir yılın son gecesini, sessiz evinde çok iyi köpeğiyle geçirmekten memnun olduğunu söyledi.

Öğleden sonra çalıştıktan sonra, Zorro ile yürüyüşe çıktı. Vadinin ötesini görebildiği ve sisle kaplı dağlara bakabildiği için hafif çiseleyen yağmur onu rahatsız etmedi.

"Ohio'da olsaydık, bu muhtemelen kar olurdu," dedi Zorro'ya. "Sanırım o da umurumda değildi, gerçekten. İşe gitmek için kendi evindeki bir merdiveni çıkmak zorunda olduğunda hayat farklı oluyor."

Bu, ne kadar şanslı olduğunu kendine hatırlatmasına yardımcı oldu. Evet, kitap biraz tıkanmıştı, ama bir çözüm bulacaktı. Tıkanmış ya da yolunda gitmiş olsun, her gün harika ofisinde oturup yazacaktı.

Yakında, alt katı işçilerle ve ilerlemenin sesleriyle dolacaktı. Hayalinin gerçeğe dönüşmesini izleyecekti. Bu gerçekleştiğinde...

“Neredeyse bahar gelmiş olacak.”

Geri dönerken, zor kısmı görmezden gelmenin aptalca olmadığını kendine söyledi. Evet, sessiz bir yolda yürüyüşe çıkmış, ormandaki bir patikada biraz dolaşmıştı, ama cebinde telefonu ve yanında köpeği vardı.

Dubecki'nin ona olan takıntısından vazgeçme ihtimalinin düşük olduğuna, taşındığı yeri bulup intikam almak için ülkeyi baştan başa geçme ihtimalinin düşük olduğuna inanıyordu.

Ama bu ihtimal sıfır değildi, bu yüzden uyanık ve temkinli olacaktı.

Ondan çaldığı şeyleri geri almıştı. Kendine güven ve bunun getirdiği özgürlük, kendi evinde güvende hissetmenin rahatlığı, ormanda yürüyüş yapmanın basit zevki.

Onları bir daha asla bırakamazdı ve bırakmayacaktı.

Ve Gideon'un önerdiği gibi, bunu yazacaktı. Hazır olduğunda.

Eve döndüğünde, Zorro'ya bir ödül verdi, sonra oturma odasındaki şömineye bir odun attı.

"Belki de sana bir parti şapkası almalıydım. Sen de takardın. Ama o zaman ikimiz hakkında da şüpheye düşerdim. İşte yapacağımız şey şu."

O, çömelip Zorro'yu baştan kuyruğa okşarken, Zorro mutlu sesler çıkardı.

"Yukarı çıkıp ofisle ilgili bazı işleri halledeceğim. Biliyorum, biliyorum, biz insanların her zaman yapacak bir işi vardır. Ama sonra pijamalarımızı giyeceğiz. Sana akşam yemeği hazırlayacağım ve kendime de lezzetli bir Yılbaşı sandviçi yapacağım. Oturup, birbirimize sokulup film izleyeceğiz."

O da kabul etmiş gibi görüldüğü için Arden ayağa kalktı. Zorro havlayıp kapıya koştuğunda kalbi bir an durdu.

Elini cebine sokup telefonunu avuçladı. Kulaklarında çınlayan sesin arasında, kapının çalındığını duydu.

Pencereden dışarı baktığında Jamie'yi gördü.

"Gördün mü, gördün mü," diye kendi kendine mırıldandı. "Kapının çalınmasından korkarak zamanını ve enerjini boşa harcıyorsun."

Kapıyı açtığında, Jamie'yi bir kolunda Isis'i, diğer kolunda piknik sepetini taşıırken gördü.

"Mutlu Yıllar! Bugünkü yazını bitirdiğinden neredeyse emin olana kadar bekledim."

"Bitirdim. Hazırlanman gereken bir parti yok mu?"

"Daha saatler var. Dokuzdan önce oraya varamayız. Ve bu yıl seninle ve Zorro'yla biraz daha zaman geçirmek istedik."

"Piknikte mi?"

"Şımartıcı bir piknik. Burada bir termos sıcak çikolata ve bir kap çırpılmış krema var; ikisi de benim narin ellerimle hazırlandı. Petit fourlar, havadan hafif makaronlar, mini kremalı puflar ve Nick'in pastacılık tanrısı elleriyle hazırladığı mini cupcakeler var. Ayrıca köpekler için de lezzetli atıştırmalıklar var."

"Kulağa... harika geliyor."

"Elbette. Ateşin de yanıyor, mükemmel."

Sepeti sehpa'ya koydu, açtı. Sonra Arden'a bir taç uzattı. "Yılın son keyfi için olmazsa olmaz."

"Parti şapkaları getirmiştin." "Elbette."

Isis'e minik ve parlak pembe bir şapka, Zorro'ya mavi bir şapka taktı, sonra kendi başına da parlak altın bir taç taktı.

Dokunmuş ve eğlenmiş bir şekilde Arden, onun şöminenin önüne bir battaniye sermesini izledi. Bir kap çıkardı ve her köpeğe birer ödül verdi.

"Şimdi uslu uslu oturun, daha fazlası da gelecek. Ama önce." Termostan büyük bardaklara sıcak çikolata döktü. "Bu özel günü düşünürsek,

nane likörü var." Üzerine krem şanti ekledi, sonra da ezilmiş nane serpti.

"Vay canına, bu muhteşem."

"Otur, kraliçem."

Battaniyenin üzerine oturdu, onun da aynısını yapmasını bekledi. "Bir arkadaşla yılı bitirmeye."

Gülümseyerek, bardağını onun bardağına dokundurdu. "Ve gelecek muhteşem Yeni Yıla."

Bir yudum aldı. Sıcak, rahatlatıcı, şaşırtıcı ve hoş bir keskinlik vardı. "Vay canına, bu daha da harika."

"Umarım schnapps kararlılığını zayıflatır da yukarı çıkıp partiye katılırsın ve bu gece Nick'le benimle gelirsın."

"Zorro ve benim önemli planlarımız var. Gerçekten. Önce ağlatıcı bir filmle başlayacağız, sonra romantik komediye geçeceğiz, ardından aksiyon filmiyle devam edeceğiz ve eğer o kadar dayanabilirsek, son olarak da tam anlamıyla komedi filmiyle bitireceğiz. İşte bu mu? Benim için mükemmel bir parti."

Sepete elini uzattı ve bir korna çıkardı. Kornayı üfleyince kızı güldürdü.

Kız bir petit four tattı ve gözlerini kapattı. "Gerçekten, bunu nasıl yapıyor?"

Jamie elini uzattı ve kadının elini tuttu. "Odadaki fili kabul edelim ki onu ormana geri gönderebilelim. Kapıyı açtığında gözlerindeki o bakış hala oradaydı."

"Gerçekten, ben iyiyim. Hayır, yeni bir şey yok. Ne ondan ne de arabadan iz var, kredi kartını da tekrar kullanmamış. Gideon, hatasını fark ettiğini düşünüyor."

"Sana karşı dürüst olmasına sevindim. Nick'in beni yatıştırmaya çalışmasından nefret ederdim."

"Bence o da tıkanmış durumda, tıpkı yazdığım hikâye gibi. Beni içten içe kemiren şey, Jamie, onu durdurmadan önce başka birini daha öldürecek olması."

"Onu bir hatchback içinde hayal ediyorum. Arabalar hakkında bir model seçecek kadar bilgim yok ama çirkin, bok kahverengisi bir hatchback."

Kaderin Hatchback'i. Ve o, içinde sıkışıp çığlık atarken, araba bir uçurumdan aşağıya doğru sürükleniyor, çok aşağıda çarpıyor ve cehennem ateşinin şiddetli bir cehenneminde patlıyor."

Şnaps katılmış sıcak çikolatadan bir yudum aldı. "Vay canına, ne manzara ama."

"Düşman edinmemeye çalışırım. Başkalarına zarar dilememeye çalışırım, yaşadığımız dünyada bulunan sayısız pisliklere bile. Ama gerçekçi olalım, o bunu hak ediyor."

Kadın eğilip onu öptü. "Kaderin Hatchback'i. Endişe duyduğumda bu görüntüyü aklımda canlandıracağım."

"Tamamen senin."

"Tamam, fil kovuldu."

"Güzel. Şimdi biraz daha yetişkin sıcak çikolatası iç, çünkü senden bir iyilik isteyeceğim."

"Prensim, sana bir iyilik yapmam için beni schnapps ile ikna etmene gerek yok."

"Senin için poz vermeni istiyorum." "Ne... ah..."

"Çıplak poz değil." Elini sallayarak reddetti ve köpeklerle bir ödül daha verdi. "Bu fikir geçen Pazar günkü brunch'ta aklıma geldi. Zoey ve Boone gelmişti, sen, Zoey ve Tessa birlikte durmuş, konuşuyordunuz. Üçünüzün birlikte nasıl görüldüğünüz aklımda kaldı. Sarışın, esmer, kızıl saçlı, hepiniz kendi tarzınızda güzel ve çarpıcıydınız."

Ona küçük bir kek ikram etti. "Üç Kader. Sizi Üç Kader olarak resmetmek istiyorum. Bu benim için tamamen yeni bir alan, ama aklımdan çıkmıyor."

"Yani mitolojideki gibi mi? Yunan mitolojisi, değil mi?"

"Aynen öyle. Moirai, hayatın ipliklerini eğiren, ölçen ve kesen üç kız kardeş. Aslında onlar hakkında biraz araştırma yaptım. Zoey'i ipliği eğiren Clotho, seni ipliği dağıtan Lachesis ve Tess'i ipliği kesen Atropos olarak görüyorum. Senin beyaz giymeni isterim, ama Yunan tarzında değil, sıradan değil. Modern bir yorum. Zoey için şık bir beyaz takım elbise, Tessa için ise

elbisesi, Tessa için beyaz kot pantolon ve beyaz kot ceket.”

“Bunu gerçekten iyi düşünmüşsün.”

Omuzlarını kaldırdı ve avucunu yukarı doğru uzattı. “Takıntılıyım. Hepinizin meşgul olduğunu biliyorum ve hepinizin başından sonuna kadar bir arada olmasını isteyemem. Her birinizin tek başına ve birlikte birkaç eskizini çizebilirsem. Tessa kabul etti. Zoey de kabul eder bence, özellikle sen kabul edersen. O yüzden kabul ettiğini söyle.”

“Nasıl poz vereceğimi hiç bilmiyorum.”

“Sana bu konuda yardım etmek benim işim.” Çekiciliğini kullanarak gülümsedi. “Biraz daha sıcak çikolata ister misin?”

Kafasını salladı ve güldü. “Gerçekten gururum okşandı Jamie. Çalışmalarını sevdiğimi biliyorsun.” Sıcak çikolatadan bir yudum daha aldı. “Yani beni bir tanrıça mı yapacaksın?”

“Bebeğim, sen zaten öylesin.”

“Nasıl hayır diyebilirim ki?”

Yine gürültücüye üfledi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Arden yılbaşı gecesini planladığı gibi geçirirken, Dubecki yeni kimliğini inceliyordu. Sahtekar ona şüphesiz fahiş fiyat biçmişti, ama işini yapmıştı.

Arden'la The Retreat'te iyice yerleştğinde, annesinin kocaman elmas nişan yüzüğünü satmanın en iyi yolunu bulacaktı. Bu, parayı fazlasıyla telafi ederdi.

Sabah bu berbat motelden çıkış yapıp, Samuel Robert Lewis olarak düzgün bir otele giriş yapacaktı. Hesaplamalarına ve rotasına göre, Boise'de bir otel daha ayırtacaktı. Hesaplarını düzeltmek için bir gün, en fazla iki gün ayırıp, sonra tekrar batıya doğru yola çıkacaktı.

5 Ocak'ta, belki de 6 Ocak'ta, parası bol ve yeni boyanmış şık mavi Mercedes'iyile oraya varmış olacaktı.

Arden'ı geri almak — bu kelimeyi seviyordu, *geri almak* — bir iki gün daha sürmezdi. Birkaç saat sonra, The Retreat'te olacaklardı ve o dersini alırken, kışın geri kalanında orada birbirlerine sarılıp yatacaklardı.

Bahara kadar, o evcilleşmiş olacaktı — sevdiği bir başka kelime — ve onlar dünyadaki en mutlu çift olacaklardı.

Fotoğrafını eline aldı ve öptü.

"Biraz uğraş gerektirecek, ama umurumda değil. Aslında, bundan zevk alacağım."

Yeni satın aldığı kelepçeleri eline aldı. Parlak gümüş yerine metalik gri rengini seçmişti. Ona göre bu daha asil bir renkti.

"Bunlarla biraz eğleneceğiz."

★ ★ ★

Sabahın üçüne kadar çalıştığı için Gideon uyuyakaldı. Arden yeni yıla spor yaparak başladı ve kendini iyi hissederek, bir süredir durmuş olan hikayesine bir ivme kazandırabilir mi diye düşünmeye başladı.

Bunu yapamadan, telefonunda Jen'den bir FaceTime isteği geldi.

"Selam! Yeni yılın kutlu olsun, iyi yolculuklar."

"Mutlu Yıllar. Sonuçta bugün eve uçmamaya karar verdik."

"Kaliforniya Pasifik kıyılarının manzarasına doyamıyor musun?" "Muhteşem." Travis başını yana eğdi.

"Katılıyorum," dedi Jen. "Ama aslında Oregon'a geri dönüyoruz. Beğendiğimiz bir evin fiyatı düştü. Doug bunun bir işaret olduğunu düşünüyor. Bu yüzden hepimiz oraya gidip bir daha bakacağız. Zoey, Boone ve kızlar da geliyor. Senin de gelmeni umuyorduk. En azından bir yerde büyük bir aile yemeği yiyip yüz yüze vedalaşırız."

Arden, hikayeyi daha sonra anlatmaya karar verdi.

"Adresi mesajla gönder, oraya gelirim. Myrtle Creek'teki ev, değil mi?"

"Evet, orası." Şimdi de Doug kafasını içeri soktu. "Biraz tamirata ihtiyacı var, ama bir adamın kendini meşgul tutması lazım."

"O zaman birkaç saat sonra görüşürüz." "Gideon da gelebilir."

"Şef saat dörde kadar yatamadı. Ona bir not bırakırım."

Bir not yazdı, çıktığı saati ekledi, sonra Zorro ile birlikte dışarı çıktı.

★ ★ ★

Gideon ondan biraz sonra uyandı ve bir an için Arden'ın hâlâ yanında uyumasını diledi. Önceki gece, yani bu sabah, neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Yatağa girer girmez yaklaşık otuz saniye içinde uykuya dalmıştı.

Canlanmak için uzun ve sıcak bir duş aldı. Onu ofisinde, belki de kütüphanede bulabileceğini düşündü. Ama ne onu ne de köpeği bulabildi.

Herhangi bir hırsızlık sesini mutlaka duyardım diye kendine telkin etse de, içini bir tedirginlik kapladı. Mutfakta bıraktığı notu görünce hem zihni hem de bedeni rahatladı.

Dün gece çok yoruldun, seni uyandırmak istemedim.
Aileyle buluşmak için Myrtle Creek'e gidiyorum —
hepsiyle. Doug amca ve Jen teyze
beğendikleri bir evi bir kez daha görmek için eve dönüş
uçuşlarını ertelediler. Fiyat düşmüş. Saat dokuzdan
biraz önce çıkacağım, üç civarında dönmüş olurum.
Bugün kendine iyi bak Şef. Seni seviyorum.

"Hımm," dedi. Yolun yarısını katetmiş olacağını hesapladı.

Kahve yaptı, biraz omlet pişirdi. Sonra ne olacak ki diye düşündü, Pop'un atölyesinde birkaç saat dinlenmeye karar verdi.

★ ★ ★

"Kız arkadaşın nerede?"

"Ailesiyle buluşmak için Myrtle Creek'e gidiyor. Doug ve Jen bir evi inceliyorlar."

"Ne dersin?" Joe ve Elvis, Gideon'la birlikte atölyeye doğru yürüdüler. "Bunun bir yıl sonra olacağını sanıyordum."

"Bir şey onları harekete geçirmiş."

"Bence iki torun daha geliyor, bir de düğün ihtimali var."

Gideon dükkana girdi, kokuyu içine çekti. “Oraya yeni taşındım. Alışmam lazım.”

“Uh-huh. Doğduğundan beri, kelimenin tam anlamıyla, ne istediğini biliyorsun. Ne istediğini bildiğinde, onu elde etmeyi hedefliyorsun. Bunun için çalışıyorsun ve elde ediyorsun.”

“Yani, diyelim ki bu, bunun için çalışmak aşaması.”

“Uh-huh,” dedi Joe yine. “Ne yapacaksın?” “O bodrum katını düzenliyor ve şimdiden

. Dosyasında bu iç içe geçen masalar var. Onları yapabilirim.”

“Tabii. Sana bu konuda yardım edebilirim. Önce evden bir şey almam lazım.”

Gideon, kullanacağı ahşap seçeneklerini düşündü. Yuvarlak, dört üçgenden oluşan, farklı tonlarda olmasını istiyordu. Onları rustik gösterebilirdi, ama çok da değil, kullanışlı ve sağlam olmasını istiyordu.

Zaten çizimini yapmış olduğu için ahşabı seçti. Joe geri geldiğinde, “Ceviz ağacını seçiyorum,” dedi.

“İyi seçim. Al. İşin bittiğinde bunu ona ver.”

“Baba.”

“Zamanı geldiğinde, Giddyup.” Yüzük kutusunu açtı.

İçinde, bir yumruk kalbini sıktı. “Bu Nan'ın yüzüğü.”

“Doğru. Bedenini ayarlamam gerekebilir. Gösterişli değil, ama çok güzel ve Tanrı bilir ki uğur getirir. O kızı çok severdi, Gideon. O ve ben, eğer isterse bunu almasını istiyoruz. Sanırım onun değerinin elmaslarda değil, tarihte ve duyguda olduğunu anlayacağını biliyorum.”

Gideon, ortadaki elmasın iki yanındaki minik taşlarla birlikte buna vintage denileceğini düşündü. Hayır, gösterişli değil, ama sade. Ve ona bakarken fark etti ki, gidip bir tane alsaydı, bu stile yönelirdi.

“Ekmek yaparken onu çıkarır ve o küçük tabağa koyardı, böylece hamuru yoğururken üzerine bulaşmazdı. Onun dışında her zaman takardı. Vay canına.”

Gideon, Joe'yu sıkıca kucakladı. “Teşekkürler, baba. Haklısın, bunun ne anlama geldiğini anlayacaktır. Hazır olduğunda ona vereceğim.”

“Bana yeter. Hadi, işe koyulalım.”

★ ★ ★

O, kızından birkaç dakika önce eve vardı ve kız arabayla geldiğinde dışarı çıktı.

“Nasıl gitti?”

“Önce
merhaba!”

Kollarını ona doladı ve onu öptü. “Yeni yılın ilk gerçek öpücüğü. Sanırım cazibemi geri kazandım.”

“Bu ne tür bir şans?”

“O güzel yolculukta, kitabımın neden tıkanmış olduğunu çözmeye çalışıyordum. Yarın yola çıkıyoruz. Eve gelince? Büyük ve geniş, o yüzden küçülmek falan yok. Onlar için iyi bir bölge ve aradıkları her şeye sahip.”

Zorro onları takip ederek içeri girdi, Gideon'un yaktığı ateşin yanına gitti ve otururken içini çekti.

Gideon, köpek yorgun görünürken Arden'in enerjik görüldüğünü düşündü.

“Evet, ev daha önce konuştuklarından daha büyük, ama...”

“Yakında altı torun olacak.”

“Aynen öyle. Ve birkaç ayda bir hep birlikte orada bir aile yemeği yiyebileceğimizi umuyorlar, bu da orada kalmamızı gerektirebilir, o yüzden daha büyük olması gerekiyor. Bana iyi göründü, ama Doug Amca tadilata ihtiyacı olduğunu söylüyor, o yüzden öyle olmalı.”

“Ve o bu fikri beğendi.”

“Evet, hoşuna gitti. Jen Teyze boya renkleri falan hakkında bir şeyler söyledi. Bir teklif yaptılar ve vay canına.” Parmaklarını şıklattı

parmaklarını şıklattı. “Bir ev aldık.” “Hızlı iş. Şarap?”

“Neden olmasın? Sanırım son haftalarda bu evi çok düşündüler ve fiyat düştüğünde harekete geçtiler. Yarın geri dönüp kendi evlerini satışa çıkaracaklar. Halletmeleri gereken çok iş var ama yaz gelmeden buraya taşınmayı umuyorlar. Planladıklarından çok daha erken. Gerçekten çok heyecanlılar. Öyleyse.” Kadehini kaldırdı. “Şerefe.”

“Mutlu olmak sana yakışıyor.”

“Hissetmek de öyle. Tatiller, onların aynı saat diliminde olmamasını ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Peki, bugün neler yaptın?”

“Pop’un evine gittim, bir proje üzerinde çalışıyorum.”

“Uzanıp maç izleyeceğini sanmıştım, bugün maçlar var, değil mi?”

“Bunu daha çok sevdim. Gece yarısına kadar bir sürü maçla uğraştım.”

“Eminim öyledir. Sarhoşlar, serseriler ve aptallar.”

Bunların hepsinden bolca karşılaştığı için gülümsemek zorunda kaldı. “İyi espri.”

“Neden uzanıp bana maçın özetini anlatmıyorsun?”

“Aralarında pek çok kötü olay da var.”

Oturma odasında uzandılar ve o, sarhoşları, pervasızları, neşeli olanları, eğlenceli olanları ve kavgacı olanları anlattı.

“Rozetli adama sataşmak biraz aptalca.”

“Rozetli insanlara ihtiyaç var çünkü pek çok kişi aptalca davranıyor. Ve pek çoğu bugün akşamdan kalma bir şekilde uyandı ve yaptıkları aptallığı pişmanlık duyuyor.”

“Film maratonunu tamamladın mı?”

“Yaptım ve her dakikasından keyif aldım. Ama ondan önce 'da 'da 'da 'da Jamie, ile 'da sıcak

nane likörü katılmış sıcak çikolata ve bir sepet dolusu lezzetli Şey—
senin için de biraz ayırdım. Çünkü ben çok iyi bir kız arkadaŖım.”

“Hiç de fena değilsin.”

“Ve onun için poz vermeyi kabul
ettim.” “Poz vermek mi?”

“ıplak değil—zihninin oraya gittiğini görebiliyorum, benimki
de yle. Ve sadece ben değil. O, Zoey, Tessa ve beni istiyor. 
Kader olarak. Onlar—”

“ Kader’in kim olduğunu biliyorum, Legs.”

“Elbette biliyorsun. Modern bir yorum istiyor,” dedi ve ona
durumu anlattı.

"Zoey de evet dedi, o yüzden bizim için ayrı ayrı ve birlikte
bazı eskizler yapacak. Garip ama eğlenceli geliyor. Dükkândaki
iŖleri hallettikten sonra ona biraz zaman ayıracağımı söyledim.
Sonuç olarak, bir yılı iyi bitirdim ve bir sonrakine mutlu bir
baŖlangı yaptım. İŖini sevdiğin ve dükkânda alıŖmayı sevdiğin
için, senin de öyle olduğunu söyleyebilirim."

“Haklısın. Ama seni özlediğim için, bu baŖlangıcı gayet güzel
tamamlıyor.”

★ ★ ★

Hikaye yeniden ona açılınca, Arden hiç durmadan devam etti,
ancak Zorro baŖını kolunun altına soktuğunda durdu.

"Hadi, git uzan. Ben burada yemek piŖiriyorum."

Zorro hüzünlü bir ses çıkardığında, Arden baŖını çevirip saate
baktı.

"Oh, vay canına, özür dilerim! Zamanın nasıl geçtiğini fark
etmemiŖim."

Zorro ondan önce koŖarak kapıya doğru gitti ve Arden kapıyı
açtığında dıŖarı fırladı.

Bu arada Arden içeri girdi, bir mandalina aldı, sabah yediği
bagelin ikinci yarısını kızarttı ve Ŗu ana kadar verimli geçen
gününü bir Pepsi ile ödüllendirdi.

Şimdi ofisine geri dönmüş, çalışmaya hazırды. Zorro öğleden sonra atıştırmasını yiyerek sakinleştğinde, Arden bir alarm kurdu. Diğer iki Fate ile ilk seansları için saat dört buçukta Jamie'nin stüdyosunda buluşacağına söz vermişti.

İlk seansın grup seansı olması onu rahatlattı. Belki bu şekilde kendini o kadar utangaç hissetmezdi. Belki. Her ne olursa olsun, saat dörde kadar ya da enerjisi bitene kadar çalışacaktı.

Saat üç buçukta işten çıktı ve gerçekten iyi bir gün geçirdiği için kendini tebrik etti.

Göz ardı ettiği e-postaları yanıtladı, teyzesi ve amcasından gelen mesaja memnuniyetle başını salladı. Columbus'a sağ salim varmışlardı; orada kar yağdığını ve sıcaklığın sıfırın altında olduğunu bildirmişlerdi.

Penceresinden dışarı baktı; güneş ışığı aralıklı olarak geliyordu, ama geliyordu. Ve sıcaklık 10 derece civarındaydı.

"Bu da olur."

Elinde uçuşan beyaz bir elbise yoktu — Jamie gardırobun gerekli olmadığını söylemişti — ama yine de kot pantolon ve tişört giyip üzerine flanel bir gömlek attı.

"Hadi dışarı çıkalım."

Bu fikirden çok heyecanlanan Zorro, koşarak uzaklaştı.

Hava taze kokuyordu ve öyle de hissediliyordu. Kış, evet, diye düşündü Arden, ama bugün ne acı ne de keskin bir havası vardı. Yağmurlar geri döndüğünde — ki döneceklerdi — beraberlerinde bir ürperti getireceklerdi. Ve sis yuvarlanıp yayılacaktı.

Ama bugün, güneş bulutların arasından sızarak vadiye ışık saçıyor ve nehre narin mavi tonlar katıyordu.

Yürürken odun dumanının kokusunu ve gölgelerde saklanan nemin kokusunu aldı.

Henüz baharı, sıcaklığı, çiçek açmayı özlemiyordu. O anı kucaklamak istediği için değil.

Çam ağaçları biraz yeşillik getirmişti ve çıplak ağaçlar nöbetçiler gibi duruyordu. Esinti, yanaklarına canlandırıcı bir öpücük gibi değdi.

Zoey arabasını park ederken o da oraya vardı. Kuzeni, açık gri trençkotunun altında, karnındaki bebek şişkinliğini saran lacivert bir elbise giyiyordu.

Arden, kuzeninin mükemmel bir Fransız manikürü yaptırdığını da fark etti.

Kendi tırnaklarına bakıp yüzünü buruşturdu. Onlar için gerçekten bir şeyler yapması gerekiyordu.

Zoey arka koltuktan bir giysi çantası çıkardı.

"Hamile giyim mağazasında gördüğüm beyaz bir elbise ve ceket. Jamie'ye yakışıp yakışmadığını sormak istedim. Her halükarda, benim olacak."

"Bende bol kesim beyaz elbise yok."

"Bu sorun çözülecek." Zoey başını eğip gülümsedi. "Enerjik görünüyorsun. Sanatçı modelini denemek için heyecanlı mısın?"

"Hayır. Ama yazma konusunda gerçekten iyi bir gün geçirdim. Sıradaki nasıl?"

"Hareketli." Zorro'yu selamladıktan sonra Zoey karnını okşadı. "Çok."

Arkadaşlık ayrıcalığıyla Arden, elini Zoey'in karnına koydu ve tekmeyi hissetti. "Gol!"

"Şut atar, gol atar. Boone, erkek mi kız mı olduğunu söylüyor—önceden öğrenmeme konusunda ısrarcı—bu çocuk futbol sahasını domine edecek."

Eve doğru yola çıkmışlardı ki Tessa arabayla geldi.

"Merhaba, tanrıça kardeşlerim."

İş botlarıyla kamyonetinden zıplayarak indi. Saçlarının ucu şapkasının altından sarkıyordu ve kargo pantolonu ile gömleğinde işinden kaynaklanan lekeler ve sıçramalar vardı.

"İşten direkt geldim," dedi. "Hepimiz öyle."

Tessa Zoey'e baktı, sonra Arden'a yöneldi. "Çok farklı mesleklerde çalışan tanrıça kardeşler."

"Woody'nin tahminine göre, birkaç ay içinde işine ihtiyacım olacak."

"Not alayım. Ne zaman başlıyor?"

"Pazartesi'den bir hafta sonra."

"Harika. Alçıpanlar takıldığında haber ver, gelip bir bakayım. Bu çok tuhaf değil mi?"

"Çok tuhaf."

Zoey başını salladı. "Eğlenceli."

"Senin yüzüne sahip olsaydım, ben de eğlenceli bulurdum." Tessa omuz silkti. "Ama Jamie ne yaptığını biliyor."

Hep birlikte kapıya doğru yürüdüler. Jamie kapıyı açtığında, doğan güneş gibi gülümsedi.

"İşte güzellerim. Ve sen dostum, Isis seninle oynamaya hazır. Sizi yukarı çıkarayım. İkramlarım var. Merdivenler çok zor değil, değil mi anne?"

"Dostum. Bütün gün çalıştıktan sonra bir çift yürümeye başlayan çocuğun peşinden koşuyorum."

"Ama oturman gerektiğinde bana her zaman söyler misin? Bugün uzun sürmeyecek ve hepinizin bunu ilk kez birlikte yapabildiğiniz için çok minnettarım."

Stüdyosunda şarap, su, bir demlik çay, meyve ve peynir tabağı ve kesinlikle Nick tarafından pişirilmiş kurabiyeler vardı.

Tessa ellerini ovuşturdu. "Bu oldukça iyi bir iş gibi görünüyor."

"Hepinizin rahat ve mutlu olmasını istiyorum. O yüzden keyfinize bakın, biraz rahatlayın. Bakalım burada ne var, Zoey?"

"Hamile kızlar için açtığım dükkanda gördüğüm beyaz bir elbise ve ceket. Aklındaki şey buysa bana söyleyebilirsin. Ve aklındaki şeyi bilmek istediğim için, Clotho değil, değil mi? Onun hamile olduğunu sanmıyorum. Bu konuyu görmezden mi geleceksin?"

"Kesinlikle hayır. Bunu kutluyoruz," dedi, kollarını kaldırarak. "Sen hayatın ipliğini eğiren kişisin ve onu taşıyorsun."

Çantanın fermuarını açtı, takım elbiseyi çıkardı. İçini çekerek gülümsedi. "Moda ortağım, bu mükemmel."

"Ne istediğini bulabilmem için beyaz ve bol kesimden daha fazla ipucuna ihtiyacım var."

"Bunu ben hallederim."

"Bana elbise almayacaksın."

"Tanrıçama elbise alıyorum."

"Kot pantolonum ve tişörtüm var," dedi Tessa, bir çileği ısırırken.

"Ceketi ben bulurum. Ve kırmızı yüksek bilekli spor ayakkabıları." "Kırmızı yüksek bilekli spor ayakkabılarım var."

"Bir dahaki sefere onlara bakacağım. Her birinizde o kırmızı vurgu olacak. Tessa, ayakkabılar; Arden muhtemelen bir kemer ya da kuşak. Ya da elbise bunlarla uyumlu olmazsa, mezura. Ve bu kıyafetle, Zoey, bence bir kolye. Büyük, cesur bir kırmızı taş."

"Güç rengi."

Jamie şimdi Arden'a gülümsedi. "Aynen öyle. Şimdi, beni takmayın. Rahatlayın, eğlenin, sohbet edin. Ben birkaç eskiz yapacağım, sıradan eskizler."

Tessa, Arden'a baktı. "Tuhaf."

Zoey sadece güldü. "Size bugünkü tur grubundan bahsedeyim." Açıkça rahat olan Zoey, Jamie defterini bir kenara koyana kadar onları eğlendirdi.

"Tamam, ikinizin birlikte durduğunuz birkaç fotoğraf istiyorum. Aksesuarlarım var."

"Bu çok sevimli."

"El iğnesi. İpliğinden tutacaksınız, diğer eliniz ise hemen altında avuç içini açarak." Arden'a bir kumaş mezura uzattı. "İki eliniz de gevşek tutun."

"Çünkü iplik eğrilene kadar ölçüm yapmam." "Sen de benim gördüğümü görüyorsun. Ve senin için makas."

Tessa, altın süslemeli ince, uzun makası birkaç kez çıtlattı. "Oldukça şık bir makas."

"Neden hayatına mutfak makasıyla son veresin ki? Arden, bunun için saçını örgüden çıkarırsan çok sevinirim."

"Tabii."

"Şapkanı çıkar Tess, sen Arden'in sağına geç, makas sağ elinde, sol elini ise başparmağını cebe sokarak deneyelim. Zoey, Arden'in soluna geç. Ona doğru biraz eğil, ama bana doğru bak. Arden, ellerini biraz daha indir ve gevşet."

Hepsine cesaret verici gülümsemeler attı. "Aranızda konuşun."

"Tamam. Arden, o bodrum katı. Yaklaşık 111 metrekare mi?"

"Şey... 1236." "Kaç renk arıyorsun?"

"Şey." Garip bir şekilde, bunu düşünmek onu rahatlattı ve konuşmak, zihninde canlandırmasına yardımcı oldu.

Jamie artık çizim yaparken gülümsemiyordu. Bir şövale ve çok daha büyük bir eskiz defteri kullanıyordu.

O geri çekildiğinde, üçü boya, akşam yemeği planları, Zoey'in en yeni cilt bakımı takıntısı hakkında konuşmuş ve gelecek hafta için bir öğle yemeği randevusu ayarlamışlardı.

"Hepiniz harikasınız. Mükemmel ve harikasınız. Görmek ister misiniz?"

"Kesinlikle." Tessa aceleyle yanına gitti. "Tamam, vay canına."

Arden, Tessa'nın omzunun üzerinden baktı. "Ben de aynı fikirdeyim, *tamam, vay canına.*"

"Oybirliği sağlandı. Ne hakkında konuştuğunuzu tam olarak anlayamadım Jamie, ama işte burada. Biz..."

"Tanrıçalar gibi," diye tamamladı Tessa. "Ama resmi ve eski moda değil. Günümüz gibi. Bize henüz sahip olmadığımız kıyafetleri giydirdin."

"Zoey'inkini gördüm, seninkini ve Arden'inkini de ayırdım. Önce bunun işe yarayıp yaramadığını görmek istedim."

Arden biraz daha yaklaştı. "Uydu."

Hepsi, sanki izleyenin farkında gibi dümdüz ileriye bakıyordu, ama duruşları, açıları onları bir bütün haline getiriyordu ve her birinin yapması gereken bir görevi vardı. Zoey'nin yüzü sakin, neredeyse rüya gibiydi, peki ya kendisinininki? Düşünceli olduğunu düşündü, Tessa ise ona soğukkanlı ve kendinden emin bir izlenim verdi.

Farklı boyları ve, evet, vücut şekilleri, özellikle de Zoey'in bariz hamileliği, onlara bireysellik katıyordu.

"Bu tabloyu alıyorum." "Hey, bekle."

Arden, Zoey'e dudaklarını sıkıca kapalı tutarak geniş bir gülümseme attı. "Benim." "Kahretsin."

"Henüz resmini yapmadım, ya da satılık olduğunu söylemedim."

"Yaptığında. Yeni oturma odamda, yeni şöminemin üzerine asacağım."

"O eskizi ben alacağım."

Zoey, Tessa'ya sinirli bir nefes verdi. "Lanet olsun!"

"Şimdilik ona ihtiyacım var, ama ihtiyacım kalmadığında sana verebilirim. Ücretsiz. En az bir tane daha yapmam gerekecek," dedi Zoey'e, "ve o da senin olacak."

Zoey eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Hamilelik yüzünden kafam biraz yavaş çalışıyor. Ama bunun harika bir şey olacağını göremeyecek kadar da yavaş değilim."

"Üçünüz bana ilham verdiniz. Zamanınız olduğunda her birinizle ayrı ayrı çalışabilirim. Ve gardıropta iki, hatta daha iyisi üç seans daha birlikte çalışmak isterim."

Eğleneceğini beklemiyordu, ama eğlenmişti. Ve Arden düşündü ki, en güzel eğlence bu değil miydi?

Nick onlar ayrılmadan önce eve geldi. Stüdyoya girdiğinde eskizi inceledi, kolunu Jamie'nin omzuna doladı.

"Bir dahiyle evlendim."

"Ben de." Jamie başını Nick'in omzuna yasladı. "Ne kadar şanslıyız, değil mi?"

“Sanırım bir dahiyle evlendim, çünkü işinden bahsettiğinde hiçbir şey anlamıyorum.”

"Zoey, kimse anlamıyor."

"Aynen öyle. Bildiğim tek şey, işten eve geldiği, çocuklarla birlikte olduğu ve akşam yemeği için biberiyeli tavuk pişirdiği."

"Yemek yapan bir adamın dahi olması gerekmez," diye karar verdi Tessa

karar verdi.

"Doğru, ve bu konuda gerçekten çok başarılı. Bunu da seni akşam yemeğine davet ederek kanıtlayacağım. Bakıcıya, misafir odasında 'Sadece Kızlar İçin Pizza Pikniği' düzenlemesini söyleriz. Çocuklar buna bayılacak."

Zoey telefonunu çıkarıp takvimine baktı. "Cuma gününden iki hafta sonraya ne dersin?"

"Hawk'a bir sorayım. Aslında pizza yemek için buluşacağız... Oops, gitsem iyi olacak."

"Benim takvimim boş. Şefin takvimi hakkında bir şey söyleyemem ama ona bir sorayım."

"Anlaştık," dedi Jamie, Nick'in başını sallamasına karşılık. "Tatlı da dahil," diye ekledi Nick.

"Umuyordum. Eve gitmem gerek. Jamie, bu yeni ve büyüleyici bir deneyimdi."

"Sen gitmeden bir sonraki buluşmayı ayarlayalım. Ben sana gelirim."

Arden, yorgun düşmüş Zorro ile eve doğru yürüdü. Akşam, derin, karanlık gölgeleriyle ve süzülen sisle çökmüştü. Bir baykuşun sesini duydu, ardından uzaktan bir cevap geldi.

Yürürken telefonu bir mesaj geldiğini bildirdi.

Jamie'nin evinde misin? Gelip seni alayım.

Şu anda garaj yoluna giriyorum.

Gideon cevap vermek yerine kapıyı açtı. Arkasında hoş geldin der gibi bir ışık parladı. Zorro, onu terk edip Gideon'a koşacak gücü buldu.

Hâlâ tabancasını taşıyordu; bu da ona, adamın eve daha yeni geldiğini gösterdi. Köpeği okşamak için eğildiğinde bile, o derin,

büyüleyici yeşil gözleri onu izliyordu.

Ve ne tuhaf ki, o bakışlar ona kendini bir tanrıça gibi hissettirdi.

Doğruca ona doğru yürüdü, ellerini yüzüne koydu ve onu öptü.

"Biri iyi vakit geçirmiş."

"Evet, hem de her açıdan güzel bir gün."

"Ben de buna bir şey ekleyebilirim. Akşam yemeğini eve getirdim."

Bir an olduğu yerde, eşikte durdu; arkasında gece, önünde ışık ve o vardı.

"Seni seviyorum."

Adam hem memnun hem de şaşkın bir ifade takınmayı başardı. "Ben de seni seviyorum."

İçeri girdi ve gecenin karanlığını dışarıda bıraktı.

★ ★ ★

Boise'de Dubecki biftek ve bir şişe şarap sipariş etti. Yalnız başına kaldığı otel odalarından sıkıldığı için bir restorana gitmeyi düşünmüştü. Ama daha koyu ve uzun saçları ve sakalıyla bile, meraklı bir pislik onu tanıyabilirdi. Artık çok yakındı, olabildiğince dikkat çekmemeye çalışması daha iyiydi.

Bir fahişe tutmayı düşünmüştü — her zaman bir fahişe bulabilirdin — ama seks istese de, sadece bununla yetinemeyeceğini biliyordu. Öldürmesi gerekiyordu.

Tabii ki, o Arden değilse.

İsteddiği, ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği şeye bu kadar yaklaşmışken, Idaho, Boise'de bir fahişeyi öldürmeyi göze alamazdı.

Bu yüzden oda servisi ve çıplaklık, şiddet ve küfür içeren bir filmle yetindi.

Aslında üçünü de istiyordu.

Sadece biraz stres atmak için, diye düşündü yemek yerken. Bu yolculuk ona büyük bir baskı yaratmıştı. Saatlerce süren araba yolculuğu

günler boyunca süren araba yolculuğu, araba kullanmanın imkansız olduğu zamanlarda onu odasında tıkılıp kalmasına neden olan lanet hava.

Zaman, masraf, lanet olası sıkıntı. Bunun bedelini o ödeyecekti.

Onu yatağa kelepçeleyecek, arkadan almadan önce kemerle tadını gösterecek ve daha fazlasını yalvarana kadar hoşuna gitmesini sağlayacaktı.

Ve lanet olası bir oral seks istiyordu. Aklına başka bir şey gelip onu tekrar ısırmasın diye bıçağı boğazına dayayacaktı. Geçen sefer, dili günlerce ağrımişti.

Ona ders vermek için onu incitmenin farklı yollarını hayal ediyordu. Bu ona şaraptan daha güzel bir heyecan veriyordu.

Plastik kelepçeleri ve koli bandını satın almıştı ve bunları kullanacaktı. İsraf etme, ihtiyaç duymazsın.

Dersini aldıktan sonra, ara sıra ona hatırlatmak için bunları tekrar çıkarırdı.

Ona aldığı kıyafetleri giyecekti — o zaten burada orada birkaç şey almıştı. Ve başka hiçbir şey giymeyecekti.

Sonunda kontrol onda olacaktı. Artık kimse ona ne yapması gerektiğini ya da nasıl yapması gerektiğini söyleyemeyecekti. Özellikle de Arden.

Ona Sam diye seslenecekti, peki ya ağzından kaçırırsa? Eh, işte o zaman tokatın bir anlamı olacaktı.

Kimliğini çöpe atacaktı. Hiçbir yere gitmeyeceği için yeni bir kimliğe ihtiyacı olmayacaktı; hiçbir şey satın almasına gerek kalmayacaktı çünkü o, sağlamak istediği şeyleri sağlayacaktı. Ve kız minnettar olsa iyi olurdu.

Ama belki ona yeni bir isim verirdi. Daha kadınsı, daha yumuşak bir isim. Bunu düşünecekti. Karar verecekti.

Bir yıl sonra Ohio'ya geri dönüp diğerlerini öldürmek için geldiğinde, onu yatağa zincirlemek zorunda kalacaktı. Kendi iyiliği için.

Ama elinin altında yiyecek ve su bırakacaktı.

Yapması gerekeni yapıp geri döndüğünde onu gördüğüne çok sevinecekti. Tabii ki hemen seks yapmak isteyecekti

, o da ona bunu verecekti. Sonra kız, onun için valizini boşaltırken o da rahatlayabilsin diye ona bir içki hazırlayacaktı. Tekrar seks yapmadan önce en sevdiği yemeği pişirecekti.

Öfke, şehvet ve özlem karışımı bir duyguyla kızın resmine baktı. Kız, onun istediği gibi davranacaktı, yoksa Tanrı şahidim olsun ki pişman olacaktı.

Derin bir nefes aldı, biraz şarap içti. Şimdi sakın kalmalı, odaklanmalıydı. Yarın, Riverbend'e gidecekti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gideon, Oregon ve Washington eyaletlerindeki eyalet polisleriyle irtibata geçti. Arayışını Wyoming, Utah ve Idaho'ya genişletti, sonra tekrar Colorado'ya döndü.

Dustin Dubecki ile ilgili her ipucu ya sönmüş ya da çıkmaza girmişti.

Yollara geri döndü, hem Olympic Dağları'ndaki hedefe hem de Arden'e. Alternatif rotalar belirledi, hava koşullarını inceledi, zamanlamayı hesapladı.

Jesse Flint kimliği, Gideon'un görebildiği kadarıyla artık geçersizdi. Bir haftadan fazladır kullanılmamıştı. Yine geriye dönüp baktığında, Dubecki'nin sık sık nakit ödeme yaptığını, ancak kredi kartını da kullandığını fark etti. Oteller, benzin. Ve onu ürperten şey, kadın kıyafetleri satın almasıydı. Birkaç elbise, birkaç çizme, lanet olası iç çamaşırları.

Bunu Arden'la paylaşmayı düşündü, ama bu ona ne anlatacaktı ki?

İster istemez, yanında bir kadın olabilir. Bir çift aramadıkları için insan avından sıyrılabilirdi.

Olasılık? diye düşündü. Düşük, ama yine de mümkün. Kesinlikle beş yıllık bir takıntı kadar mümkün.

Ama o buna hiç inanmadı.

Duvardaki haritasına döndü; Dubecki'nin yaptığı bilinen her durağın tarih ve iğne işaretleriyle belirtildiği haritaya. Ve o iğneler Colorado dağlarında duruyordu.

27 Aralık. Dubecki'nin o tarihte kulübede olduğunu doğrulamışlardı. DNA'sını ve parmak izlerini

kulübenin her yerine bırakmıştı. Ve kurbanının içinde de DNA'sı vardı.

O zamandan beri... hiçbir şey.

"Şef? Bir şeye ihtiyacınız yoksa ben çıkıyorum."

"Beş dakika bekler misin, Hawk? Bir dakika otur." Hawk otururken, Gideon haritayı işaret etti.

"Dubecki, 16'sında Jesse Flint kimliğini kullanarak bir Mossberg 500 pompalı av tüfeği ve cephane satın aldı; Glock'u ise 18 Aralık sabahı yine Columbus'ta aldı. Bu kimliği benzin almak için de kullandı; Indianapolis'te durduğunu, Chicago'ya geçmeden önce havaalanında plakayı değiştirdiğini ve O'Hare'de de plakayı değiştirdiğini biliyoruz. Chicago'da birkaç gün takıldı. Yine aynı kartı kullanarak Chicago'da bir erkek kazağı, termal içlik, bir kadın parkası, bir kazak ve iki elbise satın aldı."

Hawk başını sallayarak rotayı takip etti. "Bildiğimiz kadarıyla o sırada tek başına seyahat ediyordu."

"Chicago Four Seasons'ta tek başına check-in yaptı, yani evet, bildiğimiz kadarıyla öyle. Sonra Iowa'ya geçti; hava koşulları yüzünden orada bir gün daha kalmak zorunda kaldı. Yine aynı kartı kullanarak benzin, dürbünlü bir av tüfeği ve yol atıştırmalıkları satın aldı."

"Nakit parası da vardı herhalde."

"Bunu takip edemiyoruz. Iowa'yı geçip Nebraska'ya girdiğini biliyoruz. Başka bir elbise, daha fazla benzin, otel. Kadın elbisesi ve iç çamaşırı. Batıya doğru Wyoming'e gitti, orada lanet olası bir Stetson şapka, Tecovas botları ve bir çift kadın Frye botu satın aldı. Oradan güneye, Colorado'daki kulübeye gitti, Noel Günü'nde varış, kötü hava koşullarıyla karşılaştı, kalışını uzattı. Muhtemelen market alışverişini nakit ödedi. Hailey Parkinson'ı yirmi yedi Aralık'ta öldürdü."

"Ve o günden beri kredi kartını kullanmadı," diye bitirdi Hawk.

"Ohio'dan Colorado'ya gitmesi bir hafta sürdü. Hava koşulları nedeniyle üç gün gecikti. Yani dört gün yol yaptığını varsayıyoruz. Ölü bir cesetle geceyi geçirmek istemediği sürece, kulübeyi 27'sinde terk ettiğini tahmin ediyoruz."

“Buraya ya da Washington’a gelmesi için bir haftası vardı. Hava koşulları vardı elbette, ama Orta Batı’da ya da Colorado’da karşılaştığı gibi değildi.”

"Hatasını fark edip nakit paraya geçip yoluna devam ettiyse, gitmek istediği yere varmış olmalı. Ama rezervasyon yaptığı yerlere bir bak. Lüks oteller. Kimlik olmadan lüks bir otele giriş yapamazsın, ayrıca kayıt için kredi kartı isterler."

"Orada saklanıp yeni kimlik bekler. Bu biraz zaman alır."

"Yeterince para ödersen o kadar da uzun sürmez. Öderdi. Hoşuna gitmezdi, ama ucuz bir motelde kalıp gereğinden fazla gecikmektense ödemeyi tercih ederdi."

Gideon oturdu. "Bulduğumuz hesaplar mı? İki gün önce kapatılmış ve boş. Parasının karşılığını aldı ve yola çıktı."

"Burada olduğunu mu düşünüyorsun?"

Her açıdan incelemiş olmasına rağmen, Gideon tam olarak ne olduğunu belirleyemedi.

"Belirsiz. O biliyor, bilmek zorunda; Arden direnecek. Gideceği yerin hazırlıklı olması gerekiyor. Aile geldiğinde orayı açan, malzemeleri tamamlayan, odun ve temiz çarşafların hazır olduğundan emin olan bir çift var. Onlara haber verilmedi."

Gideon odada volta atıyordu. "Bu yer konusunda bir kör noktası var, benim düşüncem bu. Kolluk kuvvetlerinin peşinde olduğunu biliyor, ama bu kör noktası var. Sanki oraya ulaşamayız ya da oraya bakmayız gibi."

"Yani ihtimal şu ki, önce oraya gidip her şeyi hazırlayacak. Sonra arabayla oraya gidecek—üç saatten az sürer—kızı kaçırarak ve geri getirecek."

"Bu, delice bir zihinde mantıklı bir seçim, o yüzden buna güvenmiyorum. Eve bir devriye daha eklemek istiyorum. Oraya birini yerleştirebilirim, ama bu onun işini zorlaştırır. O dikkatli, köpeği var."

"Ben hallederim. Hepimiz onun neye benzediğini biliyoruz, Şef."

"Gözünü dört aç."

★ ★ ★

Dustin, Arden'in evinin önünden geçti. Gazdan ayağını çekip evi, çevresini, komşu evleri, ön girişi ve garaj yolundaki arabayı —markasını ve modelini— dikkatle inceledi.

Kendini zorlayarak yoluna devam etmek zorunda kaldı. O ön kapıya gitmeyi o kadar çok istiyordu ki, gözleri yaşlarla doldu.

Kapının kilitli olmadığını, böylece içeri girebileceğini hayal etti. O mutfakta olurdu; mutfığı, The Retreat gibi ferah, modern ve kabin tarzı dokunuşlarla donatılmış olarak hayal etti.

Onu görünce elbette şaşıracaktı. Ama sıcak karşılayacaktı.

Eğer sıcak karşılamazsa, o sorunu hemen hallederdi.

Onu kucaklayıp dışarı çıkaracaktı. Bu düşünce onu titretmişti, bu yüzden kenara çekip kendini biraz kontrol altına almak zorunda kaldı.

O sesler sesler yapıyordu ihtiyacı sırt valiz ama ama o tüm bunları önemsemiyordu. İhtiyacı olan her şeyi o sağlayacaktı.

Karşı koyacaktı. Evet, evet, onda o inatçı taraf vardı. O bunu aşacaktı. Bunun için güç kullanmak gerekirse, öyle olsun.

Elinde kablo bağları, koli bandı ve geniş bir bagaj vardı.

The Retreat'e vardıklarında kızın biraz yumuşamış olacağına şüphe yoktu. Ama her halükarda, niyet ettiği gibi başlayacaktı. Dersi verecekti.

Yine sakin ve kendinden emin bir şekilde sürmeye devam etti.

Bir tur daha attı, güneş batıdaki zirvelerin arkasına kayarken birkaç ışığın yandığını fark etti. Büyük bir çaba sarf ederek —ve iradesinden dolayı kendini tebrik ederek— onu hemen alıkoyma dürtüsünü kontrol altına aldı.

Kapı kilitli olabilirdi ve o inatçı kadının kapıyı kilitli tutmasına izin veremezdi. Huysuzlanıp polisi arayabilirdi.

Bir oda ayırtmıştı, bu yüzden gidip check-in yapacak ve biraz yemek sipariş edecekti. Dikkat çekme, diye hatırlattı kendine. Daha sonra onu kontrol edecek, kapıyı ve pencereleri deneyecek, içeri girmenin bir yolunu bulabilecek miydi bakacaktı.

O uyurken onu şaşırtacaktı.

★ ★ ★

Gideon karakoldan beş dakika bile daha erken çıkmış olsaydı, Idaho plakalı mavi Mercedes'in yanından geçip sürücüyü görmüş olacaktı: dağınık siyah saçlı, sakallı bir adam.

Büyük olasılıkla polis içgüdüleri harekete geçecekti.

Bunun yerine, bazı evrak işlerini bitirdi ve kasabadan çıkarken arabaları ve yüzleri taramasına rağmen, ona bu hissi verecek hiçbir şey ya da kimseyi görmedi.

Dustin Dustin hayal hayal ettiği gibi, Arden
ayakta orada mutfakta mutfakta
duruyordu. Gideon çamur odasından içeri girdi, ceketini
çıkarmadan önce Zorro ile selamlaştı, silahını emniyete aldı.
O içeri mutfağa mutfağa mutfağa orada küçük
küçük bir kasede bir şey çırpıyordu.

"Merhaba

Şef."

"Merhaba

Uzun Bacak."

"Tesadüfen çok güzel bir sauvignon blanc şarabım var."

"Neden onu ben açmıyorum?"

"Neden açmıyorsun?"

Şişeyi çıkardı. "Bu akşam yemeği ben halledecektim sanıyordum."

"Öyleydi, ama bunu denemeye karar verdim. Glaze edilmiş somon filetosu, ki bunun muhteşem olacağına eminim —pirinç ve Broccolini ile birlikte— ve bunun senin yetkinliğin ötesinde olduğunu düşündüm."

"Belki. Ama dışarıda oldukça iyi kullandığım bir ızgara var."

"Bir dahaki sefere." Hala çırpma teli sallarken, eğilip onu öptü.
"Güzel bir gün geçirdim. Sen?"

"Yeterince iyi." Tamamen olgunlaşmış ve hazır şeftali gibi kokuyordu. "Şimdi daha iyi."

Kaseyi bir kenara koydu, onun doldurduğu şarabı eline aldı.
"Editörümle konuştum."

"Öyle mi? Sanırım bu da güzel günün bir parçası."

"Büyük bir kısmı. Teslim ettiğim kitaba oldukça olumlu yaklaşıyorlar, bu da bana rahatlama, sevinç ve endişe getiriyor."

"Endişe mi?"

"Bir sonrakini beğenmeyecekler diye. Bu bir kısır döngü ve ben bunu kaderim olarak kabul ediyorum."

"Tamam."

Gülerek, yine bir yudum aldı. "Bana endişelenecek bir şey olmadığını söylememek akıllıca."

"Ben nereden bileyim? Belki bu kitap berbat."

Yine gülerek, ona hafifçe yumruk attı. "Yapım aşamasındaki işimin potansiyel berbatlığının ötesine geçmek için, bitmiş üründen o kadar memnunlar ki onu desteklemeyi planlıyorlar."

Zorro'yu severek besledikten sonra mutfağa geri döndü. "Ne tür bir destek?"

"Tanıtım, promosyon, pazarlama, büyük hesaplarda daha iyi görünürlük. Bunun bir parçası olarak gelecek yaz turneye çıkacağım."

"Bir rock yıldızı gibi mi?"

"Rock yıldızına hiç benzemiyor. Muhtemelen on şehir, başlangıç olarak Portland ve Seattle. İmza günleri, röportajlar, kitap fuarı ve benzeri şeyler. Bu bir fırsat."

Onu dikkatle inceledi. "Daha önce böyle bir şey yapmadın mı?"

"Teklif edilmedi, ama edilseydi reddederdim." Yanına yaklaştı, pişirmeye başlamak için pirinci ölçtü. "Üç yıldan fazladır tek başıma uçağa binmedim

. Teyzem ve amcamla birlikte uçağa binmemin tek nedeni Zoey'i, Travis'i ve aileleri görmektir."

Derin bir nefes verdi.

"Ve o bir işkenceydi. En son tek başıma uçtuğumda, Brooklyn'den arkadaşım Kyra'nın düğününe gitmiştim. Ortaokuldayken, birbirimizin düğünlerinde olacağımıza yemin etmiştik. Baş nedime olarak değil—onun kız kardeşi vardı—ama birbirimizin düğün konukları olacaktık."

Ona döndü. "Columbus'a taşındığımda irtibatımız koptu—benim hatamdı. Tekrar bağlantı kurduk ve irtibatımızı sürdürdük, bu yüzden Brooklyn'e uçtum ve geri dönmek için araba kiraladım çünkü oraya gitmek için uçağa binmeye az kalsın binmeyecektim. Havaalanı, onca insan, sonra uçak. O kapalı alan. Bir daha bununla yüzleşemedim, işte böyle oldu. Çalıştığım kitapçı dışında imza günlerine katılmayı bıraktım, ama o bile benim için korkunçtu. Onun dünyamı daraltmasına izin verdim."

"Saçmalık. Sen ona hiçbir şey izni vermedin. O orospu çocuğu seni dövdü ve tecavüz etti."

Konuşmaya başladı, ama adamın öfkesi o kadar şiddetli ve hızlıydı ki, onu şaşkına çevirip susturdu.

"Onun seni dövmesine, tecavüz etmesine, boğazını sıkmasına izin vermedin. Travma, göle atılan kocaman bir kayadır. Göl, kayanın çarpmasına izin vermez. Başka seçeneği yoktur. Ve kaya, sönene kadar süren dalgalar ve dalgalanmalar yaratır. Sorumlu olan o, sen değilsin, o yüzden 'sen izin verdin' saçmalığını siktir et."

"Şey." Nefes alması gerekiyordu. "Bu hem rahatlatıcı hem de mantıklı."

"Onu da siktir et. Bu sadece gerçek. Tanrım, Arden, birini TSSB'den dolayı suçlamazsın, buna neden olan şeyi suçlarsın."

"Seni gerçekten çok kızdırdım."

"Aptallık beni sinirlendirir. Aptal olma."

Bunu düşündü. "Bunu görmezden geleceğim çünkü rahatlatıcı, mantıklı ve garip bir şekilde destekleyici. Eğer turu

, ben de
katılacağım."

"Güzel."

"Nedenini bilmek ister misin?"

"Çünkü sen aptal değilsin."

"Hayır, aptal değilim. Ama daha fazlası var. Bana bu teklifin yapılmasının heyecanının içinde bile, ilk tepkimin neden yapamayacağıma dair bahaneler uydurmak olduğunu fark ettim. Sadece kafamdan atmak, ki bu bana kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırmakla aynı şey gibi geldi, ve ben oraya geri dönmeyeceğim. Belki buraya taşınarak dünyamı genişlettim, ama yine de oldukça dar tuttum. Bu iş bitti.

"Onu ilk kez hapse attıklarında, bu yeterli olmadı. Benim rolüm pasifti. Benim hatam değildi," dedi çabucak, "o yüzden yine tuzağa düşme. Ama bu sefer yeterli olacak ve bu *yeterlilik* şimdi başlıyor. Bütün bu zaman boyunca kafamın içindeydi, orada pusuda bekliyordu. Onu dışarı atıyorum. Dışarıda tutuyorum. Evet, yakalanmasını ve hapse atılmasını istiyorum, o zaman işi biter. O, Kaderin Hatchback'inde."

"Neyin içinde?"

"Jamie'den aldığım bir görüntü. O, eski bir hatchback'in içinde sıkışmış, araba uçurumdan aşağı sürüklenip alev topuna dönüşürken çığlık atıyor."

"Hıh. Güzel bir görüntü. Pasif değilsin." Saç örgüsünü çekiştirdi. "Başından beri adımlar attın."

"En iyisi buraya gelmekti. Ve bu yüzden sana bir şeyim var. Sonra bu filetoları giymem gerekiyor."

Bir çekmeceyi açıp bir kutu çıkardı.

Merakla kapağı açtı, sonra bakışlarını ona çevirdi. "Bir anahtarlık."

"Anahtarlık dedin, ne tür olduğunu belirtmedin."

Onu çıkardı, havaya kaldırdı. "Bir polis rozeti."

"Bir polis şefi rozeti, fark edeceksin."

"Evet, görüyorum." Eski anahtarlığını çıkardı, anahtarları çıkardı, yenisine taktı.

"Bunu evet olarak alıyorum."

“Hemen dönerim.”

"Ama..." O dışarı çıkarken, kız Zorro'ya baktı. "Gördün mü? Adama evlenme teklif ettim, o da çekip gitti. Bu ne mutluluk getiriyor ne de güven oluşturunuyor."

Zorro, ona sempatiyle bacağına yaslandı. "Peki ya o çılgın adam? Onu yine de seviyorum."

Kadın bir tavayı ve filetoları çıkardı. Onları kurulamaya başlamıştı ki adam geri geldi.

"Bunu bir dakika beklet."

"Açım, o yüzden..."

Adam onu kendine doğru çekti ve eline bir kutu tutuşturdu. Elinde bir yüzük kutusu olduğunu anladı.

"Oh" diyebilirdi sadece.

"Diz çöküp evlenme teklif etmedin. Benden bunu bekleme."

Kız kıpırdamadığı için, adam uzanıp kutunun kapağını açtı.

"Oh," diye tekrar mırıldandı. "Çok güzel." "Bu büyükannemindi."

Gözleri dolarken ona baktı. "Bu onu daha da güzel kılıyor."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Resmileştir şunu." Sol elini uzattı. "Tak şunu." Adam takınca, parmağında parıldamasını izledi. "Tam oldu."

"Bazen taktığın yüzüğü kuyumcuya götürdüm. Biraz küçülttüler. Fazla değil. Onun da uzun, ince parmakları vardı."

Adam parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi. "Seni seviyorum, Arden. Hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Seninle bir hayat kurmak ve bir aile kurmak istiyorum. Öyleyse." Anahtarlığını kaldırdı. "Bu bir evet demek."

Gülerek ona sarıldığında gözyaşları akmaya başladı. Dudakları onun dudaklarına değdi. "Bu bir evet. Birbirimizi çileden çıkaracağız."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

“Ben de. Biz birbirimize çok yakışıyoruz.” Geri çekilerek, eliyle onun yüzünü çerçeveledi. “Beni bir kez daha öptükten sonra, parmağımdaki yüzüğün fotoğrafını çekip göndermem gerekiyor.”

“Nereye göndereceksin?”

“Zoey’e, Jen teyzeye, April’e, Jamie’ye ve kesinlikle Joe’ya.”

“Neden?”

“Sebeplerim
var.”

“Yüzüğümün fotoğrafını kimseye göndermeyeceğim.”

Yanağını okşadı. “Joe’ya bile mi? Ya da Reg’e?”

“Hayır.” Kabul etmek zorundaydı, bu anahtarlık gerçekten de çok havalıydı. “Belki,” diye mırıldandı ve onu tekrar öptü.

★ ★ ★

O gece, ay ışığında onunla dans ettiğini hayal etti. Dalgalı beyaz bir elbise giymişti ve saçlarında çiçekler vardı. Havada çiçeklerin kokusu yayılırken ve onun gözleri kendisinininkilere bakarken, gölgeler bile aşkla doluydu.

O rüya görürken, Dustin eve doğru arabayla gidiyordu. İhtiyacı olursa silahı vardı ve kablo bağlarını, koli bandını kullanmayı planlıyordu.

Ona dokunduğu, onu uyandırdığı anda onunla sevişmek isteyeceğini biliyordu, ama onu nihayet evine götürene kadar bekleyeceğine kendine söz verdi.

Arden'in çıplak uyuyup uyumadığını merak etti. Eğer uyuyorsa, ona karşı koyması beklenemezdi. Belki de bu gece çıplak uyuyordu çünkü kalbinin ve zihninin derinliklerinde, onun için geldiğini biliyordu.

En yakın komşusunun evinin karanlık silüetini geçerken kendini sertleşirken hissetti. Hâlâ oldukça uzaktaydı ve ışıklar sönük olduğundan, Arden'in evine girerken onu gören kimse yoktu.

Kalbi ve zihni ona, onun için kapıyı kilitlemeden bırakmasını söylemiş olabilir. Ama söylememişse bile, bir yolunu bulacaktı.

Onlar birbirleri için yaratılmışlardı, bu yüzden bir yol bulması gerekiyordu.

Işıklarını kapattı — riske girmenin anlamı yoktu — son birkaç metreyi yavaşça ilerledi ve onun garaj yoluna dönmeye başladı.

Ayın soluk ışığında kamyoneti gördü. Büyük bir kamyonet. Bir erkeğin kamyoneti, tıpkı yerleşince sahip olmayı planladığı gibi.

Bir an için kalbi coştı. Ona bir kamyonet almıştı, dağlarda birlikte yaşayacakları hayat için tam da istediği şey.

Sonra binlerce acımasız yumruk gibi bir gerçeklik onu vurdu.

O sürtük yatakta yalnız değildi. Onu beklemiyordu. Hayır, o orada, beyni yerine kasları olan koca bir ahmakla yataktaydı.

O bir fahişe gibi onu aldatmıştı.

Öfke içinden çılgılık atar gibi fıskırdı; direksiyonu kavradı ve o kadar şiddetle salladı ki, elinde kırılıp kopacağını sandı.

İkisini de öldürecekti. Silahı vardı. Eve zorla girecek, onları bulacak ve öldürecekti. Belki de av tüfeğini kullanacaktı. Uyurken onları kanlı parçalara ayıracaktı.

Arabadan yavaşça indi, av tüfeği kılıfını almak için bagaja doğru yürüdü.

Bir baykuş uzun bir ses çıkardı ve onu irkiltti.

Ya uyumuyorlarsa? Ya o ahmak bir silahı varsa?

Evde nerede olduklarını bilmiyordu. Üstelik, hızlı bir ölüm mü? İkisi için de fazla iyi olurdu.

"Ona bir ders vermem lazım." Dişlerinin arasından tısladı, ama arabaya geri binerken titriyordu.

O yalnız kaldığında geri dönecekti.

O kamyon şoförü pislikle onu aldattığı için bedelini ağır ödeyecekti. Onu hayatta tutup bedelini ödetmeliydi.

★ ★ ★

Ertesi sabah, Arden latte'sini hazırlarken Gideon domuz pastırması kızartıyordu.

"Bundan ister misin? Pastırma, iki tarafı az pişmiş yumurta."

"Hayır. Dinle, o çılgın gelinlerden biri olmak istemiyorum." "Ne kadar rahatladığımı bir düşün."

"Ama gerçekten bir tarih belirlemek istiyorum." "Ne zaman istersen."

"Şey, hayır, çılgın olmayan gelinlerin bile düğünden önce yapacakları bir sürü iş vardır. Ve ben gerçek bir düğün istiyorum. Aile, arkadaşlar, çiçekler."

"Tamam."

Gözlerini devirdi. Sinir bozukluğu başlasın.

"Takım elbise ya da smokin, sen seç."

Gözlerini ona çevirdi. "Takım elbise. Kararım kesin."

"Ben *de kabul ediyorum*. Temmuz'u düşünmüştüm. Kitabımı yaz okuma kitabı, plaj okuma kitabı olarak pazarlayabilmek için yayın tarihini Haziran'a çekiyorlar. Yani Temmuz bana iyi bir zaman aralığı sağlar. Ayrıca, hem Zoey hem de April bebeklerini doğurmuş olacak. Doug amca ve Jen teyze de burada olacaklar."

"Temmuz ayında programım boş."

"Burayı düşündüm. Arkadaki bahçeler çok güzel, oraya eklemeler yapabiliriz. Gerçek bir düğün, ama resmi olması gerekmez."

"Burayı seviyorum."

"Pastayı Nick'in yapmasını istiyorum." "Buna ne demeli ki?"

Başka kim olabilir ki?"

Lattesini yudumlarken, onun o rahat tavrını bir anda silip süpürecek bir gelinlik bulacağına karar verdi.

"Güneş ışığında evlenmek istiyorum — yağmur yağarsa da kabul ederim — ve ay ışığında dans etmek istiyorum. Dans ediyorsun, değil mi?" Bacon'ı süzmek için çıkardı, tavaya yumurtaları kırdı. "*Foot the Bill*'de annemi gördün mü? Ya da *Enchanted Me*'de?"

"Gördüm, ikisini de. Annen dans edebiliyor diye sen de dans edebilirsin anlamına gelmez."

"Ne tür danslar? Tap, caz, salon dansları?"

Sabah smoothie'sini hazırlamaya başlarken gülümsedi. "Sen tap dansı yapamazsın."

"İstersem yapabilirim. Ama istemiyorum."

Gerçekten şaşkına dönmüş bir şekilde durdu. "Ciddi misin? Bu, maya ve unla ekmek yapma becerisinin bile ötesinde bir keşif. Kanıtla."

"Hayır."

"Hadi ama, hadi. Küçük bir şey olsun." Kendi tarzında hızlıca bir dokunuş yaptı ve onu gülümsetmeyi başardı.

"O da neydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Göster bana."

Onu susturmak için, hızlı bir adım attı. Ağzı açık kaldı. "Bunu bir daha yap." "Hayır."

"Belki bana öğretebilirsin."

"Belki bir gece, bol bol içki içtikten sonra."

"Bunu gerçekleştireceğim." Bir dilim pastırma aldı.

"İstemediğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Bugün işten erken çıkacağım. Riverbend'e gidip Joe'yu ziyaret edeceğim. Colleen'in yüzüğünü bana emanet ettiği için ona teşekkür etmek istiyorum."

"Bunu takdir edecektir." Yumurtaları tabağa koydu, pastırmayı ekledi, sonra da fırından çıkan tost.

"Sonra markete uğrayacağım, istersen bir şey varsa, sana indirmeni söylediğim telefon uygulamasına ekle."

"Sadece şunu söyleyebilirim ki bu son pastırmaydı."

"Uygulamayı indirin, Şef." Pijamasının alt cebinden telefonunu çıkardı ve *pastırma* ekledi.

"Biraz tavuk alırsanız, ben ızgara yaparım ve gerisini hallederim." Bunu da ekledi.

"Fatura al, yemeklerin parasını ben ödeyeceğim."

"Ayda bir kez hesaplasak nasıl olur?" "Olur."

"Ben de öyle düşünüyorum." Ona öpücük vermek için eğildi.

"Yukarı çıkıp bunu halledeceğim. Uslu bir polis ol."

Farklı bir polis olmayı bilseydi, diye düşündü, burada oturup pastırma ve yumurta yiyerek sevdiği kadının köpeğiyle uzaklaşmasını izlemiyor ve Temmuz ayının evlenmek için iyi bir zaman olduğunu düşünmüyor olurdu.

* * *

Vardiyasının yarısında Brill aradı.

"Dedektif."

"Şef. Ortağımla birlikte durmuş, kar ve dağlara bakıyoruz. Olimpik Dağları'ndayız."

"Onu buldunuz mu?"

"Hayır, üzülerek söylüyorum. İkimizin de tatil izni vardı, kaptanımızla bunu kullanmak için konuştuk. O da bizim kadar aramanın tıkanmasından bıkmış durumda. Önümüzdeki birkaç gün resmi olarak buradayız."

"Pasifik Kuzeybatı'ya hoş geldiniz. Ondan iz yok mu?" "Yok.

Bakımını yapan çiftle konuştuk

Oraya gitti, ama ondan haber alınamıyor. Burası müthiş bir yer, kulübeye hiç benzemiyor. Tecrübelerime göre kulübelerde hizmetçi odası ya da bilardo masası olmaz."

"Orayı tadını çıkarma şansı olmayacak."

"Hayır, tadını çıkaramayacak. Yarın, belki de bugün geç saatlerde oraya gidip, sana uygunsa yüz yüze fikir alışverişinde bulunmak istedik. Arden'in nasıl olduğunu görmek istiyoruz."

"Bana uyar. Sanırım o da sizi görmek ister. Durumu iyi.

düşündü. “Nişanlandık.”

“Hadi canım? Peki, tebrikler. Sizin tarafa doğru yola çıktığımızda haber veririm.”

“Kışlık giysilere ihtiyacınız olmayacak, ama öğleden sonra ve gece boyunca yağmur bekleyin.”

“Şemsiye alınız.”

Telefonu kapattığında, duvardaki haritaya baktı.

Dubecki'yi ilk kez alt edenler, diye düşündü. İçinde bir his vardı ve bu his, ona izin verdikçe güçlendi; bu sefer de o gittiğinde onlar da orada olacaklardı.

Ve yakalanacağı kesindi. Riverbend'i Dubecki'nin fotoğrafı ve arabanın eşkâliyle adeta kaplamışlardı. Mercedes hâlâ Colorado'daydı.

Her otel, pansiyon ve çevre motellerde o fotoğraf ve araç tanımı asılıydı. Ekibindeki her memur onu arıyordu. Eyalet polisi de dahil.

Bir daha kaçamazdı.

Ama o heyecanla ayağa kalktı ve çalışma odasına çıktı. "Hawk, biraz dolaşacağım. Bana ihtiyacın olursa seslen."

"Tamamdır."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Arden, Riley's Hardware'e girdi ve doğrudan Joe'nun kollarına atıldı.

"Teşekkür ederim. Bunu hayatım boyunca saklayacağım. Teşekkür ederim." "Bu Gideon'un hediyesiydi."

"Önce senin vermen gerekiyordu. Bu benim için çok anlamlı. Seni seviyorum Joe. Sadece onun büyükbabası olduğun için değil, sen olduğun için."

"Seni seviyorum tatlı kız, sadece Gideon seviyor diye değil, sen sensin diye."

"Bir şey daha söylersem, kendimi utandırıp mağazanın ortasında ağlamaya başlayacağım." Derin bir nefes aldı, geri çekildi. "On yedi Temmuz."

"Düğün için harika bir gün gibi görünüyor."

"Evde, belki biraz şık ama resmi değil. Şık olmasını istediğim bir şey var, nedenini sorma ama, o da bir çardak. Yeminlerimizi bir çardak altında etmek istiyorum. Dikim zamanına kadar bir tane yapabilirsem, çiçekli bir sarmaşık dikebilirim. Böylece gelecek tüm ilkbahar ve yazlar boyunca ona bakıp düğün günümüzü hatırlayabiliriz."

"Sana bir çardak yapacağım." Düşünürken başını salladı. "Uzun ömürlü bir tane."

"Gerçekten mi?"

"Senin ve Gideon'un, senin için yaptığım bir şeyin altında yemin etmenizi seviyorum."

"Oh, bu onu çok daha özel kılıyor. Teşekkür ederim! Ağlamaya başlamadan buradan çıkmam lazım. Ayrıca markete de gitmem gerekiyor."

Elini tuttu, parmağındaki yüzüğü inceledi. Sonra elini kaldırıp öptü.

“Eh, işte oldu,” dedi kız, gözyaşları akarken. “Hadi, Zorro.”

Gözlerini silerek dışarı koştu.

Adam onu gördü. Bir dükkandan bir köpekle birlikte koşarak çıktığını gördü.

Lanet olası bir köpeği vardı, epey iri bir lanet olası köpek, ve bu işleri karmaşıktırılıyordu.

Ama bunu bilmek iyi olmuştu, çünkü o, kızın yaşadığı eve, o beyinsiz ahmağın kamyonetinde sikiştiği eve doğru gidiyordu.

Her zaman köpeğin kafasına bir kurşun sıkabilirdi.

Işığa yetişti, dikiz aynasından kızın arabasına doğru yürüdüğünü, köpeği arka koltuğa koyduğunu izledi.

Kadının arabası ters yönde durduğu için geri dönmesi gerekecekti. Işık değişene kadar öfkeyle küfretti.

Sola döndü, bir araba yoluna girdi, trafiğin açılmasını beklerken öfkeyle kaynıyordu.

Işığı zar zor yakaladı ve gördü ki — çünkü kaderinde —kızın arabasını dışarı çıkardığını gördü.

Onu takip ederken kalbi deli gibi atıyordu.

Aralarında bir araba vardı, diye düşündü, bu mükemmeldi.

Kız şehrin öbür ucuna kadar sürdü, bir dönüş yaptı, sonra bir tane daha yapıp bir süpermarketin otoparkına girdi.

Onun yanından geçti, bir tur attı, onu izleyebileceği bir yer buldu.

Kadın arabadan inmeden önce camları yaklaşık bir inç kadar indirdi. Köpek onun gitmesini izledi, sonra başı gözden kaybolduğuna göre uzanmış olmalıydı.

Dustin ön koltuğun altına uzanıp parmaklarını silahın üzerinde gezdirdi, sonra silahı çıkarıp kemerine taktı.

"İyi uykular, köpecik. Yakında daha uzun bir uykuya dalacaksın."

★ ★ ★

Gideon, Riverbend'deki iki pansiyondan ilkiyle işe başladı. Dubecki'nin küçük ve şirin olanı seçtiğini görmemişti, ama bu olasılığı da ortadan kaldırması gerekiyordu.

Memurlarına kasaba dışındaki tüm otelleri, pansiyonları ve motelleri taramalarını çoktan emretmişti, ama bu sefer kendisi de bir kez daha kontrol etme ihtiyacı hissetti.

Kırkklı yaşlarında, neşeli sarı saçlarını sallanan bir at kuyruğu şeklinde toplamış ve bir Labrador yavrusu kadar cana yakın olan han sahibi, ona kahve ve bir dilim kalın hamurlu elmalı turta ikram etti.

"Teşekkürler. Çok nazıksınız, ama bu iş fazla uzun sürmeyecek." Ona Dubecki'nin fotoğrafını gösterdi.

"Evet, Memur Betts onu getirmişti. Ofisimde asılı duruyor. Burada öyle birine rastlamadık."

"Saçını, rengini veya uzunluğunu değiştirmiş olabilir. Belki sakallı halini de bir deneyin."

"Şey, tek başına gelen kimse yok—erkek ya da kadın. Tüm misafirlerimiz çiftler ya da arkadaş grupları. Bu en yaygın olanı."

"Hafta sonuna kadar ve önümüzdeki hafta için bekar rezervasyon var mı?" "Sanmıyorum, ama bir bakayım."

Cinayetten aranan birinin burada kalıyor olabileceği düşüncesi tedirgin edici, Şef Riley."

Kontrol ettiğinde tek başına gelen kimse olmadığını gördü; o da onu sakinleştirmek için elinden geleni yaptı, sonra yoluna devam etti.

Kahve ve çikolatalı kurabiye ikramıyla bir sonraki B&B'de de başarısız olunca, otellere yöneldi.

Bu iş daha uzun sürdü ve ikram da yapılmadı. Kasabanın en uzak ucundaki son adrese doğru yola çıkarken karakolla irtibata geçti.

"Hawk, Airbnb listesini ve sahiplerini Harley'e ilet. Dubecki hakkında bir kontrol daha yapmasını istiyorum."

"Tamam."

"Birkaç durağım daha var. Bir saat içinde geri dönerim."

"Acele etme Şef. Bugün güzel ve sakin bir gün."

Gideon gerçekten yüzünü buruşturdu. "Çavuş, bu sanki *'Martinique'ye emekli olmadan önce yapacağım son banka soygunu*' demek gibi. Kendini belaya davet ediyorsun."

"Hey, benim siyah kedim var ve merdivenlerin altından geçiyorum."

"Bunu sen kendin istedin. North Western Hotel'e gidiyorum." "Ne şık. Randevun mu var?"

"Belki daha sonra. Karakola uğradıktan sonra, Route 99 üzerindeki motellere bakacağım, ve diğerleri gibi bu da sonuç vermezse I-5'e doğru çıkacağım. Bir ara bir yerde uyuması gerek."

"Motelleri kontrol etmesi için birini gönderebilirim, Şef." "Ben hallederim. Harley'i çalıştır."

Gideon, o vızıltının dinmediğini düşündü.

★ ★ ★

Arden, Sebze-Meyve reyonunda Tessa'ya rastladı ve yüzüğünü gösterdi. "Vay canına, sana çok yakışmış. O da öyle. Yüzük de aile yadigarı gibi duruyor."

"Bu, Joe'nun karısı Colleen'in büyükannesine aitti."

"Ah. Tanrım, bu çok tatlı. Senin adına gerçekten çok mutluyum. Şimdi, Jamie'ye dikkat et. O tam bir düğün delisi."

"Onu da anladım, ayrıca bölgedeki gelinlik mağazaları ve daha fazlası hakkında bir dizi mesaj da aldım."

"Mesele şu ki, o sana yol gösterirken yanlış bir şey yapamazsın." Konuşurken Arden taze marul seçti.

"O tavşan yeminden ne kadar yiyorsun?"

"Çeşitliliği severim."

Tessa bir torba salata karışımı uzattı. "İşte çeşitlilik."

"Bunda bir sorun yok. Ama." Arden sepetine romaine ekledi. "Hepsi parçalara ayrılmışken sandviç yapmak zor."

"İki dilim ekmeğin arasına birkaç dilim Amerikan peyniri koy, dışını tereyağıyla yağla, kızart. Sandviç."

Arden ona acıyarak baktı. “Tanrıça kardeşim, bu çok üzücü.”

“Bir bakıma öyle. Tamam, ikimiz de buradayız. Senin ızgara peynirli sandviçin nasıl?”

“Bir sürü var, ama temel olanı mı? Herhangi bir ekmek olur, ama ekşi mayalı en iyisidir. Sonra, esnek olması için mozzarella, keskin tadı için pepper jack ve yumuşaklığı için cheddar. Ekmeğin içini ve dışını tereyağıyla sür. Bu temel tarifi fesleğen şeritleri, biraz jambon, biraz pastırma, güzel, ince bir dilim domatesle zenginleştirebilirsin—Roma domatesini öneririm. Her halükarda, ne şekilde olursa olsun, sandviç makinesi kullanma. Tava, orta ateşte.”

“Sandviçleri çok ciddiye alıyorsun.”

“Oh, evet. Evet, alıyorum.”

“Ve beni acıktırdın. Görünüşe göre bu akşam Arden’s Grilled Cheese yiyoruz.”

“Bana teşekkür edeceksin,” diye yanıtladı Arden ve Tessa’nın peynir reyonuna doğru ilerlemesini izledi.

Arden mağazada dolaşırken listesini kontrol etti ve sadece kendisi için değil, iki kişi için alışveriş yapmanın ne kadar daha tatmin edici olduğunu düşündü.

O Pepsi içiyordu ama adam Coca-Cola’da ısrarcıydı, o yüzden ikisini de aldı. İkisi de Oreo’ları seviyordu. Adam ekmek pişirebildiği için maya ve biraz daha un aldı. Tessa, Joe’yu akşam yemeğine davet etmek istediği için — belki bir pazar akşamı — ana yemek konusunda kararsız kaldı.

Güveç, hangi erkek güveçten hoşlanmaz ki? Telefonunda Jen’in tarifine baktı ve ihtiyacı olan malzemeleri aldı.

Kasadan çıktı, arabasını çıkışa doğru sürmeye başladı ki telefonu çaldı.

Jamie’den bir mesaj daha, diye düşündü ve eğlenerek mesajı açtı. Ona, dantelli korse tarzı bir üst kısmı ve kilometrelerce uzunlukta eteği olan bir gelinlik giyen bir mankenin resmini göndermişti.

Cevap yazmak için durdu.

"Çok güzel. Ama arka bahçede yapılacak bir düğün için sade bir şey giymeliyim diye düşündüm. Belki de diz boyu bir elbise."

Çıkışa varmadan telefonu çaldı.

"Sade mi? Diz boyu mu? Beni mahvediyorsun. Sen bir kraliçesin! Ve 'arka bahçe' deme. *Bahçede*. Kızım, bir kadın düğün gününde kraliçe olamazsa, ne zaman olabilir ki?"

Gideon'la dans ettiği rüyasını, dalgalı eteği hatırladı.

"Şey..."

"Tatlım, ne karar verirsen ver, mükemmel olacak. Ve internetten sipariş vermeyeceksin—sadece fikir vermesi için birkaç tane daha var bende. Gelinlik mağazasını deneyimlemek, gelinlikleri denemek isteyeceksin. Şampanya! Lütfen beni davet et, yoksa gözyaşları sel gibi akacak. Seni istemediğin bir şeye zorlamama izin verme, ama sen uzun boylusun, narinsin—ve o saçlar! Böyle bir gelinliği taşıyabilirsin."

Arabayı dışarı itti, yine durdu. "Aslında böyle etekli bir elbiseyle ilgili bir rüya görmüştüm."

"Gördün mü! Sade olanı mahkeme salonundaki üçüncü düğünler içindir. Ama duvak yok. Sen köle değilsin, değil mi?"

Gülerek, alışveriş arabasını yavaşça arabaya doğru itti. "Hayır, giymeyeceğim."

"Bir taç ya da çiçekten bir taç. Muhteşem ayakkabılar. Ve o uzun boylu yakışıklı adamla evleneceğin için, istersen topuklu ayakkabı giyebilirsin. Beni dinle. Seni sindirip işini bölüyorum. İşin bittiğinde aşağı inmem lazım. Senin için bir düğün dosyası hazırlıyorum. Benden nefret etme. Kendime engel olamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu faydalı bulacaksın."

"Jamie, düğünümü organize etmeyi düşünür müsün?"

Sadece çığlık olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. "Evet! Eğer aşırıya kaçarsam beni durdurursun. Ama kaçmayacağım. Zor olacak ama kaçmayacağım. Günün işini bitirdiğinde mesaj at, aşağı ineyim, tüm bunları konuşalım. Ve biraz daha eskiz yapabilirim—yüz ve saç odaklanarak."

“Aslında arabamı yüklemek üzereyim. Süpermarketteyim, yani bugünkü işim bitti. Saat dörtte evde olmalıyım,” dedi saate baktığında.

“Alışverişleri yerlerine koymam için bana birkaç dakika daha ver.” “Sana yardım ederim. Arabanı beklerim, Isis ve sana geleceğiz. Renklerini düşün, benim en güzel gelinim.”

“Öyle yapmalıyım, değil mi? Eve giderken düşünürüm. Yakında görüşürüz.”

★ ★ ★

Dustin, sonunda dışarı çıktığını gördü! Ve tam bir kadın gibi, kulağında telefonla. Onu eve götürdüğünde telefonlar konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Poşetlerle dolu alışveriş arabasını görünce kaşlarını çatı.

Onu eve götürdüğünde alışverişi ona emanet edemeyeceğini fark etti, bu yüzden bu işi kendisinin halletmesi gerekecekti. Can sıkıcıydı, çünkü yemek alışverişi, hazırlama ve servis etme işleri tamamen onun görevi olmalıydı.

Ama hayır, bu konuda ona pek güvenemiyordu. Zamanla, dersini aldığı anda, ama bu aylar sürebilirdi.

Sonunda gevezelik etmeyi bitirdi ve telefonunu çantasına attı.

O, market alışverişlerini arabaya yüklerken, köpek kuyruğunu sallayarak onu izledi. Ona bir çeşit köpek maması verdi.

Afiyet olsun, diye düşündü Dustin. Bu sonuncusu olacak.

Kadın park yerinden çıkıp çıkışa doğru dönene kadar bekledi. Nereye gideceğini biliyordu, bu yüzden güvenli bir mesafeden onu takip etti.

Ve geri kalanını nasıl halledeceğini bildiği için gülümsedi.

Kadının yüzündeki şaşkınlığı görmek için sabırsızlanıyordu.

★ ★ ★

Gideon resepsiyon görevlisi ve nöbetçi müdürle konuştu. Dokuz bekar erkek misafirleri vardı, üç kişi daha gelecekti.

"Fotoğraf elimizde, Şef Riley," diye güvence verdi müdür. "Personele bilgi verildi ve bu adamı görürlerse güvenliğe haber vermeleri emredildi. Onunla yüzleşmemeleri emredildi."

"Ben görevdeyken öyle birine benzeyen kimse check-in yapmadı," dedi resepsiyon görevlisi Gideon'a.

"Peki siz mesainiz bittiğinde, resepsiyonda başka kim çalışıyor?"

Müdür hafifçe iç geçirdi. "Size o bilgiyi temin edeceğim."

"Yetkililerin onu aradığını biliyor olmalı, bu yüzden görünüşünü değiştirmiş olabilir. Saçını, belki sakalını, gözlüklerini değiştirmiş olabilir."

İsimleri not aldı: daha önce ilgilendiği bekar erkek misafirler ve konuşması gereken diğer personel.

Biraz daha ısrar etti, bekarların odalarını temizlemiş olabilecek temizlik personeli ile konuşmak istedi.

Oradan bir şey çıkmadı, ama o gün izinli olan iki personelin daha ismini aldı.

Konsiyerjle konuştu, ama bir şey çıkmadı.

Lobiye inceledi. Oldukça kalabalıktı; bir şarap kulübü geliyordu.

Gideon, "Şık" diye düşündü. Lobi, şarap dükkanı, bar, kahve dükkanı, hediyelik eşya dükkanı. Hepsi şıklığa yönelmiş, süslülüğün sınırında duruyordu.

Dubecki bunu isterdi.

Seni tanıyorum, seni orospu çocuğu, diye düşündü. Sen bunu isterdin. Mutfakta içilen şirin, samimi kahveyi değil, indirimli zincir mağazaları ya da otoyol çıkışındaki motelleri değil.

Hayır, diye düşündü Gideon, eğer Dubecki burayı hedeflemişse, burası The Retreat'ten önceki son durağı olurdu. Orta sınıfla yetinmezdi. Lüks olmalıydı. Takip etmek için bir iki gün vardı.

Sinirli bir şekilde lobiye geçip resepsiyona doğru yürüdü. "Selam, Gideon."

Reg'in kuzeni Mark ona hızlıca selam verdi. "Yoksa Şef mi demeliyim?"

"Bunu kanıtlayacak anahtarlığım var." Gideon anahtarlığı salladı. "Harika."

"Dinle, aradığımız kaçağı takip ediyorum." "Fotoğrafı burada."

Mark masanın altına uzandı,

"Hepimiz onu ve arabayı gözlüyoruz."

"Son birkaç gün içinde tek başına seyahat eden bazı erkek misafirleriniz oldu. Fotoğraftakinden biraz farklı görünebilir."

Gideon rutin kontrolü yaparken Mark başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum, keşke yardımcı olabilseydim. İnan bana, bu adam gibi birinin buralarda olmasını hiç istemeyiz."

"Şunu deneyelim. Siyah Tumi antalar." Annesi, tahliye edildiği gün onun için satın almış. "Tekerlekli antalar, pullman, giysi çantası, hafta sonu antası."

"Hayret, Gideon, her gün kaç tane çanta iŐlediėimizi biliyor musun?"

"Yeni olanlar," diye ısrar etti Gideon, başka bir bellboy yanlarına yaklaşırken —bira alabilecek yaşta bile olmayan biri. "Bu o çılgın katil meselesi mi?"

"Sakin ol Jack, misafirler '*ılgın katil*' lafını duymaktan hoŐlanmazlar." "Sadece söylüyorum. Hepimiz onu arıyoruz. Beni

tüylerim diken diken oluyor."

"Yeni, siyah Tumi valiz," diye tekrarladı Gideon. "Pullman, giysi çantası, hafta sonu çantası—hepsi tekerlekli. Hepsinin indirilmesini istemeyebilir. Siyah deri bir laptop çantası vardır. Koyu gri, 2025 model bir Mercedes C-Serisi sedan kullanıyor."

"Keşke şöyle diyebilseydim: *Hey, o adamı tanıyorum*, özellikle de ödül varsa. Dn bir Mercedes'ten birkaç çanta aldım, yeni görünüyordu,

sanırım, dün bir Mercedes'ten. Ama mavi bir arabaydı. Çok güzel maviydi.”

“Yalnız mı seyahat ediyordu?”

“Evet, bir süreliğine sanırım. Ama koyu saçlıydı—gerçekten koyu, cidden siyah gibi ve sakalı da vardı.”

Gideon, kanındaki sıcaklığın kafasındaki uğultuya katıldığını hissetti. “Bir nevi mi?”

“Çoğunlukla, iki, üç haftadır tıraş olmamış gibi. Biraz şekillendirmesi gerekiyordu.”

Gideon bir kalem çıkardı. “Buna bir daha bak,” dedi ve kalemle saçları koyulaştırıp, sakal gibi görünen şeyi karaladı.

“Ben... bilmiyorum.” Jack'in sesinde gerginlik vardı. “Sanırım. Belki.”

“Jack.” Mark elini omzuna koydu. “Bu önemli. Birkaç nefes al, sonra düşün.”

“Deniyorum. Yani, oldukça meşguldük, o resimdeki gibi görünmüyordu ve araba gri değildi. Vay anasını, Mark.”

“Ona nereden geldiğini sormuş olurdun,” diye yönlendirdi Gideon. “Yolculuğu nasıldı?”

“Şey... Çok şey oldu ama evet. Evet! İş seyahati yaptığını söyledi. Sanırım... işleri bitmek üzereymiş, yakında eve dönecekmiş. O, şey, o, şey, odasına çıktığımızda benden biraz buz getirmemi istedi, ben de getirdim ve bana bahşiş verdi, sanırım yirmi dolar kadar.”

“Hangi oda?”

“On sekizinci kat. Kendi konsiyerji ve salonu var. Sanırım... 1804, bir süit.”

“Araba nerede?”

“Arabasını valeyeye vermek istemedi. Bunu hatırlıyorum. Daha sonra ihtiyacının olabileceğini söyledi. Ona istediği zaman arabasını çağırabileceğini söyledim ama valeyeyi istemedi. Ben valizlerle beklerken arabayı kendisi park etti.”

“Plakası? Plakasını gördün mü?”

“Bilmiyorum. Tanrım, biraz midem bulanıyor. Onun çantalarını taşıdım ve o insanları öldürüyor.” Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. “Idaho!”

“Gideon.” Mark elini Jack’in omzunda tuttu. “İyice bakamadım ama siyah saçlı, dağınık sakallı, güneş gözlüğü takıyordu. Yaklaşık bir saat önce çıktı. Geri geldiğini sanmıyorum.”

“Güvenliği ara, odasını kontrol etmelerini söyle. Hemen!”

Dışarı koşup otoparkı taradı. Sonra telefonunu çıkarıp Arden’i aradı.

Arden cevap vermedi.

★ ★ ★

Arden evinin garajına girerken yağmur yağmaya başladı. “Bu sefer şansımız yaver gitmedi, Zorro. Bekle, iki seferlik kadar alışveriş yaptığımı kendime sorayım.”

Çantasını kapıp ceketinin kapüşonunu başına geçirdi. Arabadan süzülerek çıktı, arka tarafa doğru dönerken başını eğdi. Bagaj kapağını açtığı anda telefonu çaldı; her iki koluna birer tane olmak üzere iki çanta aldı.

"Sen de bekle," diye mırıldandı. Sonra arka kapıya doğru ilerleyip Zorro için kapıyı açtı.

"Tamam, peki," dedi Zorro havlamaya başlayınca. "Bana bir saniye ver!"

Bir şey duydu ya da hissetti, arkasını döndü.

Dubecki sıırttı. "Merhaba, Arden."

Ona iki kez vurdu, tokat değil, yumruğuyla. Sağ, sonra sol.

Bu çok iyi hissettirdi! Yere düştüğünde, market alışverişi her yere dağıldığında daha da iyi hissettirdi. Çalmakta olan telefonun bulunduğu çantasını bir kenara tekmeledi. Ona ihtiyacı olmayacaktı. Sonra onu omzuna attı.

Arabanın içinde köpek çılgına döndü. Havlıyor, camı tırmalıyor, koltuğun üzerinden atlıyor ve hırıliyordu.

Dubecki'nin sırtışı daha da genişledi. Kalçasındaki kılıftan silahını çıkardı, nişan aldı ve "Bang. Bugün şanslı günün, köpekçik. Bir mermi bile harcamama gerek yok." dedi.

Arden'ı omzuna daha sıkı bir şekilde bağladı.

"Eve gidiyoruz, tatlım." Onu, evlerinin garaj girişinin kenarında yol kenarında motoru çalışır halde bıraktığı arabaya taşıdı. Bagaj kapağını açtı.

Biri bağırdı ve o kadar sert bir şekilde irkildi ki, onu neredeyse düşürüyordu.

Arkasını döndü, bir adam ve başka bir lanet köpek gördü; o küçük, havlayan köpeklerden biri, ona doğru koşuyordu.

"Geber, piç kurusu."

Silahını çekti, ateş etti, ama adam koşmaya devam etti.

Dubecki, Arden'ı bagaja attı ve kapağı kapattı. Sürücü koltuğuna koşarken omzunun üzerinden ateş etti. Öfke, korku ve sevinçle titreyerek gaza bastı.

"Aman Tanrım, Tanrım, aman Tanrım." Elleri soğuk ve dehşetten titreyen Jamie, telefonunu çıkardı.

Telefonu açıp rehberine ulaşmaya çalışırken parmakları onu yüzüstü bıraktı, ama sonunda Gideon'un numarasını tuşladı.

"Onu kaçırdı!" Gideon konuşmadan bağırdı. "Arden'ı kaçırdı."

"Neredesin?"

"Ben... O... Senin evine onu karşılamaya gidiyordum ve gördüm ki... Onu kaçırdı, kucağında taşıyordu, kız kıpırdamıyordu. Silahı var. Bana ateş etti."

"Vuruldu mu?"

"Hayır, hayır. Zorro. Onu arabadan çıkarmam lazım. Hâlâ arabada. Gri değildi. Araba. Gök mavisi, koyu bir gök mavisi. Plakasını göremedim. Düşünmemiştim ki..."

"Hangi yöne gitti?"

"Şey, şey, şehirden uzaklaşıyor. Batıya! Sanırım batıya."

"Köpeği al, eve git. Nereye gittiğini biliyorum."

“Onu bagaja koydu. Onu öylece bagaja attı ve ben çok uzaktaydım. Onu durduramadım.”

“Ben durdururum.”

Zaten arabasıındaydı ve karakolu ararken sirenleri çaldı.

“Dubecki mavi bir Mercedes sedan kullanıyor, Idaho plakalı. Valley View Yolu'ndan batıya doğru gidiyor. Bagajında Arden var, baygın, muhtemelen yaralı. Silahlı. Araca ateş etmeyin. Eyalet polisine haber verin, yol barikatları kurun. Onu takip ediyorum ama benden on, belki on beş dakika önde. North Western Hotel'e iki memur gönderin. 1804 numaralı oda. Yanında valizi ve dizüstü bilgisayar yoktu.

"Harekete geçin, yolunu keseceğiz."

Şehri geçip nehri aşması gerekiyordu. Daha uzun bir yol seçmedikçe bunu aşmasının imkanı yoktu. Yağmur, damlamak yerine sağanak yağmaya başladı. Gideon, bunun Dubecki'yi yavaşlatacağını düşündü.

Panik. Paniklemiş ve yanlış yöne gitmişti. Arka yollardan gidip, I-5'e dönerek kuzeye doğru ilerlemesi gerekecekti.

Onu öldürmemişti. Zaten öldürmüş olsaydı neden onu bagaja koysun ki? Hayır, hâlâ hedefine odaklanmıştı. Onu Washington'daki The Retreat'e götürmek.

"Oraya varamayacaksın."

Telefonu çaldığında sertçe cevap verdi. "Riley." "Yola çıktık Şef."

"Kızı kaçırdı. Orospu çocuğu," diye küfretti, yavaşça kenara çekilen bir arabayı sollarken. "Peşindeyim. Mavi, gri değil, Mercedes, Idaho plakalı. Kız lanet olası bagajda. Silahlı, bir sivile ateş etti. Iskaladı."

"I-5'teyiz," dedi Brill. "GPS, Riverbend'e 68 dakika kaldığını gösteriyor."

“Artık değil,” dedi Venmar ve gaza bastı.

“Washington Eyalet Polisi ile iletişime geçip yol kesintileri ayarlayacağız ve bu rotadan güneye doğru devam edeceğiz. Bizi geçemeyecek, Şef.”

Beni geçti, diye düşündü Gideon. Birkaç dakika farkla. Lanet olası birkaç dakika farkla.

Köprüyü geçti ve hızla ilerledi.

Seksen hızla virajlı yola girdi, araba savrulduğunda bile hızını neredeyse hiç kesmedi.

Yağmur, kasvet ve sis getirdi. Karanlık erken çökecekti.

Bir sonraki virajı aldı, gaza basmayı azaltmak zorunda kalmasına lanet etti. Ama lanet arabayı hurdaya çevirirse ya da bir hendeğe atarsa ona yardım edemezdi.

Arabada. Köpek arabadaydı, yani o da arabada olmalıydı.

Pop'u görmeye gitmiş, market alışverişi yapmış. Dubecki ya evde pusuda bekliyordu ya da onu şehirde görmüş ve onu takip etmişti.

Karakola tekrar haber verdi. “Otelde kullandığı ismi bulun. Bekleyecek vaktim yok. İsmi bulun.”

Yeni kimlik, arabayı boyattı, plakaları yine değiştirdi.

Ülkeyi geçmek konusunda çok şanslıydı. Fazla şanslı. "Bu gece sona eriyor."

Çünkü Arden hayattaydı ve hayatta kalacaktı. Onu kaybetmeyecekti. Onu yüzüstü bırakmayacaktı.

Işıkları sisin ve yayılan karanlığı delip geçerken, bir sonraki düzlükte gaza bastı.

Jamie'yi evinin önünde yağmurda dururken gördü, iki elini kalbinin üzerine koyduğunu gördü.

Yavaşlamadı ya da durmadı. Bunun yerine, Jamie'nin aramasından bu ana kadar geçen on iki dakikayı düşündü. Biraz zaman kazanmıştı ve daha da kazanacaktı.

★ ★ ★

Dustin deli gibi sürüyordu. Araba her sarsıldığında ya da kaymaya başladığında, korkusu çılgın kahkahalarla dışa vuruluyordu. Şu an için onu kovalayabilirlerdi, ama *asla* yakalayamayacaklardı.

Son düzlük, diye düşündü. Son düzlükteydi ve birkaç saat içinde o ve Arden olması gereken yere varacaklardı. Daha az, hatta daha da az, çünkü hız sınırı canı cehenneme!

Sis onu korkutuyordu, ama sisin içinden bir bıçak gibi kesip geçeceğini hayal ediyordu. Silahın karşısına kemerine bağladığı av bıçağı gibi.

Bir görevi olan bir adamdı ve görevi neredeyse tamamlanmıştı. Kendisini ve kadını, onlara karşı gelen herkese karşı savunan bir adamdı.

Kemerinde bulunan plastik bağları ya da koli bandını kullanacak zamanı olmamıştı, çünkü aptal, havlayan köpeği olan o müdahaleci piç kurusu vardı.

O müdahaleci piçin yolun ortasında bir kan gölünün içinde ölü yatmasını umuyordu.

"İşte bunu hak ettin, benim olanı almamı engellemeye çalıştığın için bunu hak ettin."

Ölü adam onu durduramazdı ve ölü adam polisi arayamazdı. Ve ölü adamı bulduklarında ne olduğunu anlayamayacaklardı, değil mi?

Onlar olayı çözene kadar, o ve Arden kimseye dokunamayacağı, güvenli ve huzurlu evlerine dönmüş olacaklardı.

The Retreat. Dağ evi.

İçini rahatlatarak hızını kesti. Midesi hâlâ burkuluyor ve çalkalanıyordu, ayrıca acil bir şekilde tuvalete gitme ihtiyacı hissediyordu.

Birkaç mil daha, diye karar verdi. Kenara çekecek, işeyecek, sonra da o kablo bağlarını kullanacaktı. Kız çok geçmeden uyanıp kadınların yaptığı gibi histerikleşebilirdi, o yüzden o bağları kullanacak ve histerik ağzını koli bandıyla kapatacaktı.

Arden bilincine kavuştu. Yüzü sanki biri üzerine meşale tutmuş gibi yanıyordu. Midesi bulanıyordu, her şey dönüyor ve sallanıyordu.

İlk başta şöyle düşündü: Korkunç bir rüya. Sonra hatırladı.

Gözlerini birden açtı ve nefes alana kadar paniği içini kapladı. Nefesini çok hızlı aldı, yutkundu, boğazı da yüzü gibi yanmaya başladı.

Vücudunun her bir santimetresinden soğuk terler döküldü ve görüşü bulanıklaştı, grileşti.

Gözlerini tekrar sıkıca kapattı, o çaresiz paniğe karşı direndi, direndi. Keskin pençeleriyle onu dibe çekmeye çalışan paniğe. Orada ne havası, ne ışığı, ne de umudu vardı.

Kendi nefesini duydu, hızlı, zorluydu. Terli saniyeler geçtikçe, nefesini yavaşlatmak için mücadele etti.

Kontrolünü kaybetmeyecekti. Bir daha asla kurban olmayacaktı. Düşünecekti, lanet olsun. Düşünecek, mücadele edecek ve hayatta kalacaktı.

Kurban değil, kurban değil, Gideon'un ona söylediğini duydu. *Hayatta kalan.*

O yavaş, derin nefesler alırken gözlerini yeniden açtı.

Karanlık, çok karanlık, yağmur yağıyordu ve... bir hareket.

Ellerini uzattı, bir dirençle karşılaştı. Bir araba, bir arabanın içinde. Bir arabanın bagajında.

O panik, canlı bir varlık gibi geri sıçradı, boğazını sıktı. Bagaja vurmaya başladı, sonra kendini durdurdu.

Adam onu duyacaktı. Ve onu durduracaktı. Düşün!

O kadar hızlı sürüyordu ki, arabanın arkası bir yandan diğer yana kayarken, gözlerini kapattı ve çarpışmaya hazırlandı.

Ama araba tekrar düzeldi, biraz yavaşladı.

Jamie, diye düşündü. Arabasını gördüğünde geleceğini söylemişti. Zorro'yu arabanın içinde görecek. Lütfen, lütfen köpeğime zarar vermemiş olsun.

Jamie, Gideon'u arayacaktı ve Gideon gelecekti. O zamana kadar hayatta kalması gerekiyordu.

Karanlıkta etrafını yokladı, sonra Noel hediyesini hatırladı. Telefonunu çantasında bırakmıştı, ama cebinde çok amaçlı alet ve minik bir el feneri vardı.

El fenerini kullandı, etrafa ışık tuttu, bagajın mandalına odakladı. Ve orada, beklendiği gibi, iç mandaldaki küçük, karanlıkta parlayan ışık vardı.

Alet kullanmakta pek iyi olmayabilir, diye düşündü, ama araştırma konusunda bir harikaydı. Üçüncü kitabı için kilitli bir bagajdan kaçmayı araştırmıştı.

Nefes aldı, nefes verdi.

"Tamam," diye fısıldadı, sadece kendi sesinin rahatlatıcı etkisiyle. "Bunu sen yazdın. Yapabilirsin."

Bunu yapacaktı ve bir silah bulacaktı. Arabanın bagajında aletler vardı. Bir kriko, lastiğin civatalarını söken aletlerden biri. Belki bir İngiliz anahtarı ya da sallayabileceği ya da fırlatabileceği herhangi bir şey. Peki ya tüm bunlar? Hepsinin altında.

Çok amaçlı aleti açtı, olabildiğince küçülmeye çalıştı. Ve işe koyuldu.

Hayır, pasif kalmayacaktı, kurban olmayacaktı. Hayatta kalacaktı, yine hayatta kalacaktı.

Ve o lanet olası Dustin Dubecki'yi ya hapisaneye ya da cehenneme gönderecekti.

Otuzuncu Bölüm

Gideon, kenara çekilen bir SUV'yi atlatıp yoluna devam etti. Brill'den gelen aramayı cevaplamak için dokunmatik ekrana vurdu.

"Durum nedir?"

"Geliyoruz geliyoruz yukarı yokuş Corvallis'e
 çıkış çıkışında Washington Washington'daki
polisler sınırda."

"Senin olduğun yere gelirse 5 numaralı yola girecek. Route 99 çıkışını al, güneye doğru git."

"Tanrım, Venmar, beni öldüreceksin. Az önce geçtik. Neredesin?"

"Onun çok gerisinde olamam. Yağmur ve sis var, ayrıca o yolları benim kadar iyi bilmiyor."

"Destek var mı, Şef?" "Geliyor.
Sana geri döneceğim."

Gideon kendine, Dubecki'nin bir hata yaptığını söyledi. Geri dönüp, izini takip edip, nehri geçip, otoyola giden daha kısa yolu seçseydi daha akıllıca ve daha hızlı olurdu. Bunun yerine, muhtemelen Jamie yüzünden paniğe kapılıp, tam tersi yöne gitmişti.

99 numaralı yola geçene kadar bu yolda kalmak, sonra da 5 numaralı yolla kesişene kadar o yolda devam etmek zorundaydı.

Ve Gideon o kadar uzağa gidebilirse ne mutlu ona. Sislerin içinden bir mermi gibi süzüldü.

★ ★ ★

Bu aptal yoldan, bu lanet sisin içinden çıkmak istiyordu. Temiz dağ havası, ateşin başında bir içki istiyordu.

Hepsi onun suçu, tamamen onun suçu.

Acele etmek zorunda kalmasaydı, o pisliğin —muhtemelen onu aldattığı adam—ona bağıırıp koşmasaydı, yanlış yola sapmazdı.

Arka yollar işe yarayabilirdi, ama farkına varmadan, lanet arabaya GPS'i açıp The Retreat'e giden yolu göstermesini söylemeyi düşünmeden kilometrelerce yol sapmıştı.

Şimdi o otoyola ve düz yola çıkabilmek için bu aptal yoldan başka bir aptal yola gitmek zorundaydı.

Daha da kötüsü, kız yüzünden tüm eşyalarını otelde bıraktığını unutmuştu! Şimdi yeni kıyafetlere, yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacı vardı. Tüm nakit parası da yoktu!

Peki, ona aldığı kıyafetleri unutturduğunu anladığında bunu takdir edecek miydi? Özür dileyecek miydi?

Onu özür dilemeye zorlayacaktı.

Sadece bir ders almayacaktı. Sert bir ders alacaktı.

Otoyolda sabit 75 mil hızla gitmesi gerekirken hızını düşürmek zorunda kalmıştı.

Koltuğunda kıpır kıpır oturuyordu. Üstelik işemesi de gerekiyordu!

Kız işleri o kadar berbat etmişti ki, kenara çekip lanet yağmurun altında yol kenarında işemek zorunda kalacaktı. Sonunda sıırıslıkılam olacak ve ıslak giysilerle üç saat boyunca araba kullanmak zorunda kalacaktı.

Tutmak için çabaladı, başka bir şey, herhangi bir şey düşünmek için elinden geleni yaptı. Sadece birkaç kilometre daha. Bir erkeğin medeni bir şekilde işeyebileceği bir yer olmalıydı — benzin istasyonu, mini market, herhangi bir şey.

Ama bulamadı ve dişlerini sıkarak, işini bitirdikten sonra bagajı açıp ona birkaç yumruk daha atmaya karar verdi — hak ettiğinden daha az.

Kablo bağlarını ve koli bandını kullanacaktı. Böylece otoyola çıktığında, kuru giysiler alabileceği bir çıkış bulduğunda, kız sessiz ve güvende olacaktı.

Mesanesi patlamak üzereyken yolun kenarına fırladı ve arabayı salladı.

Dışarı çıktı, kapıyı çarptı.

★ ★ ★

Kadın astarı yeterince kaldırıp altına uzanamadı, bu yüzden bıçakla astarı kesti. Sol gözü ağrılı bir diş gibi zonkluyordu ve elleri kramp girmişti, ama bıçağı kullanarak açıklığa ulaşana kadar kesip biçti.

Araba fırtınadaki bir tekne gibi sallanıyordu ve artan mide bulantısının galip geleceğinden korktu.

Yedek lastiği, biraz metal hissetti, küçük ışığını içeri tuttu. Panik yüzünden değil, efor yüzünden nefes almakta zorlanıyordu, açıklığı genişletti. Soğuğa rağmen elleri terden kaygandı, ama parmakları metal bir şeye, ince ama sağlam bir şeye sarıldı.

Bunun normalde ne işe yaradığını bilmiyordu, umurunda da değildi. Şu anda elinde bir silah tutuyordu.

Sonra araba sert bir şekilde yalpaladı, sallandı ve başı bagajın tavanına çarptı.

Ve durdu.

Bir kapının çarpıldığını duydu.

Vücudunu çevirerek aleti iki eliyle kavradı ve adam bagajı açtığında sallamaya hazırlandı.

Saniyeler geçti, ama yağmurun sesinden başka hiçbir şey duymadı.

Kendine, elini aletten çekip bagajın içindeki emniyet mandalını açmasını emretti.

Kapağı bir santim, sonra iki santim açtı.

Adam birkaç metre uzakta, bacakları açık, sırtı ona dönük duruyordu ve kız, bir tür çılgın bir eğlenceyle fark etti ki, adamın elinde penisi vardı.

Tereddüt etmedi. Bagajı iterek açtı ve dışarı yuvarlandı.

Savaş ya da kaç arasında bir seçim yapmasına gerek yoktu. Savaş çoktan kazanmıştı.

Uzun, ağrıyan bacakları onu oraya taşıdı. O başını çevirdiğinde sallanmaya başlamıştı. Vurmadan önce şok olmuş gözlerine bir anlık bir bakış attı.

Korkunç bir çatlama sesi çıktı ve adam balondan hava kaçır gibi bir ses çıkardı. Öne doğru düştü. Aletini omzunun üzerinden salladı, tekrar vurmaya hazırlandı. Ama adam yerde kaldı.

Yağmurun altında durdu ve neredeyse beş yıldır dolabındaki canavarı olan adama baktı. Artık çökmüş halde, çok küçük görünüyordu. Ama bir kalçasında tabanca, diğerinde bıçak kılıfı vardı.

Uyuşmuş, titreyerek, bunların ona karşı kullanılacağını fark etti. Ve kablo bağları, kemerinde kablo bağları vardı.

Ama onu durdurmuştu.

"Hareket et," diye emretti kendine. "Hareket et, lanet olsun! Silahı, bıçağı, telefonunu al. Şimdi kaçırma."

Eğilemeden önce siren seslerini duydu. "Biri geliyor. Senin için geliyorlar, seni orospu ."

Metal alete baktı. Kan, metalin üzerinde, ellerinde kan vardı. Yağmur kanı yıkıyordu ama ellerinde kan vardı.

Gideon'un farları üzerine vurdu. Sislerin içinde duruyordu, saçları yağmurla ıslanmış, yüzü solgun ve morarmıştı. Elinde bir bijon anahtarı vardı.

Frenlere bastı, tehlike ışıklarını yaktı, sonra arabadan atladı.

"Sen misin?" diye sordu kız, bagajda olduğu gibi ayakta sallanarak. "Sen misin? Sanırım onu öldürdüm. Öldü mü? Kan. Sanırım onu öldürdüm."

Gideon onun omuzlarını tuttu. "İyisin. Biraz şoktasın Legs, ama iyisin. Git benim arabama otur."

"Silahı ve bıçağı var, ama sanırım öldü. Bilmem gerek. Ve sen onun silahını almalısın, değil mi? Yap şunu. Lütfen."

Öncelikle buna ihtiyacı olduğu için Gideon nabzını kontrol etti. "Hayatta."

"Ölmemiş." Nefesi hırsıyla dışarı çıktı. "Böylesi daha iyi. Onu öldürmek... bununla yaşayabilirdim ama bu daha iyi." "Evet, daha iyi. Git arabada otur, yağmurdan uzak dur."

"İstemiyorum. Onu bununla vurdum. Bunu da almalısın. Kanıt olarak."

Gideon silahı ve bıçağı aldı, ceplerini kontrol etti. Hâlâ baygın olan Dubecki'yi kelepçeledi ve yan çevirdi.

Onu orada bırakıp Arden'ı polis arabasına götürdü.

"Buraya otur. Ambulans çağırmam lazım."

"Daha fazla siren sesi duyuyorum."

"Evet, ben de duyuyorum. Destek ekibim geliyor."

Ambulans çağırdı, sonra Brill'i aradı. "Onu buldum."

"Durumu iyi mi?"

"Yaralı ve şokta, ama evet." "Dubecki?"

"Onu bir bijon anahtarıyla bayılttı. Ambulans yolda. Destek ekibim burada. Sen doğrudan Riverbend Hastanesine gitmelisin. Orada buluşuruz."

"Bir bijon anahtarı," diye mırıldandı Arden, onu incelerken. "Adını hatırlayamadım."

"Şimdi alayım. Gözlerini benden ayırma, tamam mı? Yavaş nefes al," dedi Arden'ın eli aletin üzerinde kalınca. "Sonra bırak."

Arden bıraktığında, adam dudaklarını Arden'ın morarmış yanağına değdirdi. "Bir dakikaya dönerim, tamam mı?"

"Zorro. O..."

“O iyi. Jamie’nin yanında.” O anda Arden ağlamaya başladı.

“Kim! Arden’a bir battaniye getir, sıırıslıkılam olmuş. Onunla kal,” diye ekledi. “Biraz yol işareı fişegi yakalım. Hawk, bunu al. Onu bayıltmak için bunu kullanmış. Bunları da al. Üzerindeydi.”

“O iyi mi, Şef?”

"Biraz hırpalanmış, sağlık ekibinin ona bir bakmasını istiyorum, ama evet. Dubecki güvende, üstüne bir şey örtelim. Soğuktan ölmesini istemeyiz."

Yan tarafa baktı ve Kim'in Arden'ın yanında oturup onunla konuştuğunu gördü.

Arden, gözyaşları dinmiş, başını sallıyordu.

Onu kucaklayıp eve götürmek istedi, ama bunu yaparsa onu hayal kırıklığına uğrıtacaktı ve yapması gereken bir işi vardı.

Arabanın bagajına doğru yürüdü, el fenerini içeri tuttu ve hasarlı astarı, renkli çok amaçlı aleti gördü.

"Tanrım, Santa." Parmaklarını gözlerine bastırmak zorunda kaldı. "Tanrım."

"O kızlar için olan çok amaçlı aleti kullanarak astarı kesip, bijon anahtarına ulaşmış." Yanında duran Hawk başını salladı. "Akıllı kadın."

"Evet, öyle."

"Ambulans iki dakika sonra burada olacak ve adam kendine geliyor." "Güzel. Uzun ve güzel bir sohbet edeceğiz."

Yanına yürüdü, çömeldi. "Hey, Dustin, uyanık mısın?"

"Yardım et." Sözleri bozuk çıkıyordu.

"Sanırım çeneni ve burnunu kırdı. Bir sürü dikiş atılması gerekecek. Peki ya o minicik aletin? Oldukça sıyrılmış, içine çakıl taşları girmiş. Ah."

"Bana saldırdı."

“Öyle mi? Ambulans yolda, bu arada... Ben Polis Şefi Gideon Riley. Dustin Dubecki, Theresa Lester'ın cinayeti, Hailey Parkinson'ın cinayeti, Arden Bowie'ye saldırı ve zorla kaçırma, Jamie Stuart'a cinayet teşebbüsü suçlarından tutuklusun. Oh, bir de yerleşim bölgesinde ateşli silah kullanma. Ayrıca, söz konusu silahı elde etmek için sahte kimlik kullanma ve diğer ilgili suçlamalar. Sessiz kalma hakkın var.”

Miranda haklarının geri kalanını okurken, Dustin gevezelik etmeye başladı.

“Çenesini sabitleyene kadar nefesini sakla.” Ambulans yanaştığında ayağa kalktı ve Jamie'yi aradı. “Onu aldık. Durumu iyi.”

“Oh, söz veriyor musun? Tüm tanrılara yemin eder misin?”

“Söz veriyorum, senin için ne uygunsa ona yemin ederim. Yüzünü biraz hırpalamış, o yüzden şu anda olay yerinde sağlık ekipleri var. Onlar onunla ilgilenecek. Taburcu ederlerse, onu eve göndereceğim. Henüz onunla birlikte olamam. Sana haber verdiğimde yukarı çıkıp Zorro'yu alabilir misin? Köpeği isteyecektir, seni isteyecektir. Ve Zoey'i de isteyecektir.”

“Evet, evet. Zoey'i yüz kez aramak üzereydim, ama onu korkutacağımı biliyordum. Şimdi onu arayacağım. Orada olacağız.”

“Ne zaman eve geleceğimi bilmiyorum. Bu gece onunla kalabilir misin?”

“Bizi oradan ayıramazsın. Onu sen kurtardın.”

“Hayır, kendini o kurtardı. Sana anlatacaktır. Yola çıktığında ararım.”

Gideon yanlarına geldiğinde Kim kalkmaya başladı. Arden elini tuttu. “Teşekkürler.”

“Her zaman seve seve derdim, ama bunu bir daha yapmayalım.”

“Ambulans ekibinin seni muayene etmesi gerekiyor,” dedi Gideon.

“Ben iyiyim. Bana yumruk atmış olmalı. Tek hatırladığım, elimde market poşetleriyle arkamı döndüğümde onun orada olması. Yüzü. Sonra bagajda uyandım. İfademi almalısınız.”

"O konuya da geleceğiz. Bunun için bolca zamanımız var. Eğer seni temizlerlerse, biri seni eve götürecektir. Öncelikle, Jamie iyi, yaralanmadı. Dinliyor musun?"

“Evet.”

"Eve geliyordu, Dubecki'nin seni taşıdığını ve bagaja attığını gördü. Dubecki ona iki el ateş etti. İki el de ıskaladı."

“Aman Tanrım. O...”

“Öyle değildi. Jamie ihbar etmeseydi, onun hemen arkasına bu kadar yaklaşamazdık. Jamie, Zorro’yu da getiriyor ve Zoey’i arıyor. Seninle kalacaklar.”

Elini tuttu, iki eliyle kavradı. “Ne zaman eve döneceğimi bilmiyorum. Polis şefi olarak yapmam gereken işler var.”

“Anlıyorum. Ben bir polisin kız arkadaşım. Daha doğrusu nişanlısı. Ben iyiyim, Gideon. Sesini duydum.”

“Sesimi mi?”

“Paniklediğimde. Bagajda uyandığımda ve paniklediğimde. Sesini duydum. *Kurban değil, kurtulan.*”

Duygularına yenik düşen Gideon, kadının elini dudaklarına götürdü ve orada tuttu. “Seni seviyorum. Geri kalan her şeyi konuşuruz, ama seni seviyorum.”

Sağlık görevlilerinden birine işaret etti. “Nişanlıma bir bakmanızı istiyorum.”

★ ★ ★

Arden eve vardığında, Jamie ve Zoey portikonun altında bekliyorlardı. Arabadan daha yeni inmişti ki Zorro koşarak geldi.

Zorro her yerini yalayıp ona şarkı söylerken, Arden çömeliip onu kucakladı. “Ben iyiyim, hepimiz iyiyiz.”

Korkmuş muydun? Ben de korktum, ama hepimiz iyiyiz. Hadi içeri girelim.”

Zoey’in elini tuttu, başını omzuna dayayan Jamie’yi koluyla sardı.

“Sana ateş etti. Gideon anlattı.”

"Sana ulaşmak için çok uzaktaydım. Ah, zavallı, tatlı yüzün." Kendi gözlerinden akan yaşları sildi.

"Jamie çantayı, market alışverişini ve en önemlisi Zorro'yu aldı." Zoey onu sıkıca kucakladı. "Anahtarlarını da düşürmüştün, bizde onlar da var. Hepsini içeri taşımak için onları kullandık."

"Çorba yaptım, ocakta duruyor. Nick de sevdiğin brownileri yapıyor ve... ve taze ekmek var. Onları aşağı getirecek. Sadece ona haber vermem lazım..."

Sesi titrediğinde başını salladı. "Üzgünüm, berbat durumdayım."

"O çorba gerçekten iyi gelecek, ama her şeyden önce sıcak bir duş ihtiyacım var."

"Seninle yukarı gelirim." Zoey elini tuttu.

"Çorbayı sıcak tutacağım. Arden." Jamie, morarmış yanağına nazikçe dokundu. "Sadece onun tutuklandığını söyle."

"Hastanede gözetim altında. Duş alıp kuru giysiler giydikten sonra sana her şeyi anlatacağım."

"Biz kalıyoruz," dedi Zoey, yukarı çıkmaya başlarken. "Jamie, Nick ve ben. Gideon ne zaman dönebileceğini bilmiyor, o yüzden misafir odalarında kalacağız."

"Endişelendiğinizi biliyorum, ama artık endişelenmenize gerek yok.

Ben iyiyim. İyi olacağım."

"Doğru, kesinlikle iyisin, ama bu gece kalıyoruz. Tüm aileyle görüntülü görüşme yapacaktım—onlar henüz bilmiyorlar—ama sen duş alıp üstünü değiştirirken yapacağım. Seni yaralı görmek herkesi üzecek. Onun gözaltında olduğunu ve bizim burada seninle olduğumuzu bilmelerini istiyorum."

Gideon, Brill ve Venmar ile hastanede buluştu.

“Merhaba, Columbus.”

“şef.” Brill ilk olarak elini uzattı. “Ortağım ve Indy 500’ün en yeni yarışçısı.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Venmar, Gideon’un elini sıktı. “Durum nedir?”

“řu anda ameliyatta. Kız çenesini kırmıř, birkaç diři de dűřműř. Üstelik yola çıktıđında işini görüyordu. Aletine de bir hasar gelmiş.”

"Hadi canım." Brill sıırttı. "Nasıl?"

“Hadi biraz berbat hastane yemeği yiyelim, ben de sana anlatayım mı?”

Fena sayılmayacak bir yemek eřliđinde, olay yerinde bir araya getirdiđi bilgileri onlara anlattı, sonra bařa dűnűp oteldeki kimlik tespitine geri dűndű.

“Arabayı boyatacak, plakaları deđiřtirip yeni sahte kimlikler alacak kadar akıllıydı.” Venmar bařını salladı. “Ama Arden’ı Washington Eyaleti’ndeki o yere götürűp, ne, kolluk kuvvetlerini engelleyen bir tür güç alanının arkasında yařayabileceđini dűřűnecek kadar aptaldı. Ve buna inanmak zorundaydı.”

Gideon omuz silkti. “Hayatı boyunca, bir şekilde istediği her şeyi elde etti. Hayatının herhangi bir anında istediğine karar verdiği kadınlar hariç.”

“Psikologlar bayram edecek,” dedi Brill. Gideon’un yüzű tař gibi sertleřti. “Yasal olarak akıl sađlıđı yerinde.”

“Emin ol,” dedi Brill, “ve bir daha o boşluktan kaçamayacak. Ölmemesi gereken iki kadın öldű ve izlerini örtbas etmek için aklına gelen her řeyi yaptı.”

“Bildiğimiz şey,” diye devam etti Venmar, “daha önce onu o uyurşturucuya iten ve ikna edenin annesi olduğu. Artık bunu yapacak kadar hayatta değil. Peki elimizde ne var? Bu ikinci kez işe yaramaz.”

"O bitti. Onu Columbus'a geri götürmek için seni atlatmak zorunda kalmayacağımızı umuyorum. Anne cinayeti, bu çok ağır bir suç."

"Onu burada tutmak için baskı yaparsam, Arden davası için burada yargılanmasını istersem, kaybederim. Ama savcınızla görüşmek istiyorum."

"Anlaştık sayın."

Brill konuşurken Kim yanlarına geldi. "İyileşme odasında."

"Konuşabilecek mi?"

"Doktor yaklaşık bir saat sonra konuşabileceğini söyledi. Çenesini ve burnunu yerine oturtmuşlar. Ayrıca sol kulak zarını da yırtmış."

"Bu çok yazık," dedi Brill.

"Öyle değil mi? Birkaç implant takılması gerekecek." Kim dişlerine dokundu. "Kaç dikiş atıldığını sormadım ama bunun için bir plastik cerrah çağırdılar."

"Beck ilk nöbeti devraldı. Hawk, bazı evrak işlerini halletmek için karakola geri döndü. Dizüstü bilgisayara erişmek için Nat'i çağırmak isteyebileceğini düşündük. Siber suçlar konusunda elimizdeki en iyi kişi o."

"Öyle yapacağım. Sen eve gitmelisin."

"Karakola dönüp Hawk'la çalışacağım Şef. Bu işin içindeyim. Hepimiz öyleyiz."

"Dubecki ile konuştuğuktan sonra ben de gelirim." Saatine baktı. "Kapanışa kadar evde kim varsa pizza sipariş etmek için vaktin var. Ben ısmarlıyorum."

"Anlıyorum. İyi iş çıkardın, Şef." "Sana da, Memur."

"İyi bir ekibin var," dedi Venmar.

"İyi bir ekip ve Riverbend de iyi bir kasaba. Umarım, siz Dubecki'yi sorgulamaya başlamadan önce, bugünkü olayla ilgili olarak onu sorgulamak için sizin önünüzden çekilmek zorunda kalmam."

Brill iki elini de kaldırdı. "Sana engel olmayı aklımızın ucundan bile geçirmeyiz."

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Gideon hastane yatağındaki adama, bandajlı yüzüne, öfkeden başka bir şey barındırmayan morarmış gözlerine bakıyordu.

Dubecki kalan dişleriyle konuşmak zorunda kaldı. “Rozetini alacağım.”

“Tamam. Dustin Dubecki, bu görüşme kaydediliyor. Size okunan haklarınızı anladınız mı?”

“Sana siktirip gitmeni söyleme hakkım olduğunu anlıyorum. Vahşice saldırıya uğradım ve sen beni hastane yatağına kelepçeledin mi?”

"Sana kim saldırdı?"

"Arden Bowie. Onun tutuklanmasını istiyorum."

“Arden Bowie mi saldırdı? Bu, ona saldırdıktan sonra onu attığınız arabanızın bagajından kaçmasından önce mi, sonra mı oldu?”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Washington Eyaletindeki yazlığıma, eve gidiyorduk. O çıldırdı, bana çekiçle ya da başka bir şeyle vurdu. O akıl sağlığı bozuk.”

“O bir bijon anahtarıydı; sen onu bayılttıktan sonra bagaja koyduğun yerden o aldı. Kadınları sık sık arabanın bagajında eve götürür müsün? Ya da, daha doğrusu, annenin arabasında. Columbus, Ohio’da onu öldürdükten sonra çaldığın arabada.”

“Saçmalama.” Dustin başka yere baktı. “Annem o arabayı bana yolculuk yapmam, Arden’ı alıp eve dönmem için vermişti.”

“Arabayı onu öldürmeden önce mi, sonra mı verdi?”

“Önce... Ben yapmadım. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsun.”

“Daha önce de Arden Bowie’ye saldırmıştın, yine Ohio, Columbus’ta.”

“O bir yanlış anlaşılmaydı, sadece bir kavga, sevgililer arası bir kavga.”

“Saldırıyı itiraf ettin.”

“Zorla. Beceriksiz, yozlaşmış bir avukatım ve beceriksiz bir yargıcım vardı. Şimdi, haftalarca araba sürdüm, fırtınaların içinden geçtim ve...”

"Colorado'da Hailey Parkinson'ı öldürdüğün fırtına gibi mi?"

"O kişinin kim olduğunu bilmiyorum. Arden'la konuşmak istiyorum. Bu kelepçeleri benden çıkarmanı ve o cadaloz kadını tutuklamayı istiyorum. Ve onunla konuşmak istiyorum."

"Bunların hiçbiri olmayacak. Riverbend'deki North Western Hotel'e sahte kimlikle giriş yaptın." Dustin "*pff*" diye bir ses çıkardı. "Sadece şakaydı. Arden'e sürpriz yapmak istedim. . Gidip onu getir. Hemen. Lanet işini yap!"

Daha fazla öfke, diye düşündü Gideon. Hâlâ gözlerindeydi, ama morlukların altında, bandajların üzerine doğru yayılıyordu; yüzü bu öfkeyle kızarmıştı.

Hayır denilmesinden hoşlanmıyordu. Hayır denilmesi onu öfkeliyordu. Öyleyse o düğmeye bas.

"Emir verebileceğini sanıyorsun galiba. Veremezsin ve onu öldürdüğünü gördüğüm kadarıyla, annem her şeyi düzeltmek için burada değil."

"Sen bir aptalsın. Ben anneme asla zarar vermem."

"Onu öldürdükten sonra mücevherlerini aldın. Sana aldığı valizin içinde, North Western'da bıraktığın valizin içinde."

"Aptal! O bana hepsini verdi. O pislik Lester'dan bıkmıştı ve onun verdiği saçmalıkları istemiyordu, o yüzden bana verdi. Ben gittikten sonra biri eve girip onu boğmuş olmalı. Lester! O pislik Lester, çünkü annemin onu terk ettiğini fark etti.

"Onun boğulduğunu hiç söylemedim." "Evet, söyledin! Sen de söyledin."

"Kayıtlar aksini gösterecek. Anneni dövdün ve boğdun, mücevherlerini ve arabasını çaldın. Onu dövdükten ve boğduktan sonraki sabah, ATM'den

birkaç bin dolar çektin.”

"Yapmadım. Bunu kanıtlayamazsın."

Gideon ona geniş bir gülümseme attı. “İddiaya var mısın, Dustin? Yoksa Jesse mi? Belki de artık Samuel'i seviyorsundur?”

Onu inceleyen Gideon, bir şans denedi. “O kimlikler için gerçekten bir servet ödedin ve şimdi işe yaramazlar. Onları yapan adam mı? Gözaltında ve senin adını söylüyor.

“Dizüstü bilgisayarın ve telefonun da elimizde. Onlardan bir sürü değerli bilgi çıkarıyoruz. Seni sonsuza kadar hücreye tıkacak türden bilgiler.”

“Kişisel eşyalarımı karıştıramazsınız! Haklarım var!”

“Bu haklarından biri değil. Tanrım, ne kadar aptalsın. Sen acınacak bir durumda bile değilsin, Dustin. Sen bir hiçsin. İşin bitti. Arden şu anda sana gülüyor.”

“Umarım değildir! Umarım değildir, yoksa pişman olur.”
Kelepçeler, o onlara karşı çekince tıkırdadı.

"Onu kim pişman edecek? Sen mi?" Gideon, onu aşağılamak için sırıtarak kışkırttı. "Nasıl?"

"Ona bir ders vereceğim ve bunu asla unutmayacak. Bir erkek sorumluluk alır, bir erkek evi ve içindeki kadını yönetir. Bir erkek geçimini sağlar ve kadın da bunun için minnettar olur."

“Bugün yumruklarınla ona ders vermeye başladın.” “ ,

[illegible]

bana yaşattı. Ona çiçek getirdikten sonra beni o cehenneme mi soktu? Benimle gelecek ve bundan hoşlanacak.”

“Ama o seninle gitmek istemedi, sen de onu bayılttın, arabanın bagajına koydun.”

“Bu konuda yalan söylüyor. Her zamanki gibi.”

“Dustin, o bagajda Arden’in DNA’sını bulacağız – kan, saç – üstelik seni gören bir tanığımız da var. Ona ateş ettin. İki kez. İki kez de ıskaladın. Her şeyin üstüne bir de berbat bir nişancısın.”

"Öyle diyor. O, Arden'ın beni aldattığı adam. Büyük bir kamyonet sürüp, onu Arden'ın garajına park edebileceğini sanıyor."

Gideon sadece kaşlarını kaldırdı. "Bugünkü tanık tesadüfen evli evli biriyle başka bir evli söylüyor bugünden Arden'ın garaj yolunda bir kamyonet gördüğünü mü söylüyorsun?" "Dün gece, geç saatlerde. Gördüm. Beni bir ibneyle mi aldatıyor?"

"Onu affedecektim."

"Kamyonetimi gördün, Dustin. Arden ve ben birlikte yaşıyoruz. Nişanlıyız. Sana sürekli gülüyoruz. Artık daha çok güleceğiz."

"O bir fahişe!" Diye bağırmaya çalıştı, kelepçeleri çekerek. "O gece ikinizi de öldürmeliydim, ama onu affetmeye karar verdim."

"Ona bir iki ders verdikten sonra."

Gideon, artık sınırın ötesine geçtiğini fark etti. Yüzü kan kırmızısı, gözleri çılgındı.

"Birkaç iyi dayak yerse öğrenir. Öğrenir ya da boğazını sıkıp canını alırım, çünkü kimseden, özellikle de bir kadından böyle bir saçmalığı kabul etmem. Evcilleştirilecek başka fahişeler her zaman vardır. Sen, sen ölü bir adamsın. Ben lanet olası bir Dubecki'yim ve seni alıp satabilirim. Annem bunu öğrendiğinde..."

"Anneni sen öldürdün, Dustin."

Yere uzanmış, nefes nefese, hızlı hızlı nefes alıyordu. Ve o gözler bir o yana bir bu yana bakıyordu.

"Artık sana yardım edemez, Dustin, çünkü ellerini boğazına doladın. Sıkıp durdun ve onu boğdun. Nasıl bir duyguydu?"

"Orgazmik!" Elinden geldiğince sertçe çıkardı bu sözleri. "Bana gerektiği gibi bakmadı. Ailemizi bir arada tutmadı. Ona ihtiyacım yok. En iyi avukatları tutabilirim. O kötü bir anneydi, kötü bir anne. Onu öldürdüğüm için hapse girmeyeceğim. Bunu hak etmişti."

“Ve Hailey Parkinson.”

“Onun kim olduğunu bilmiyorum.”

“Colorado’daki kulübeye gelmişti.”

“Ah, o mu? Kaybolmuş gibi davrandı, evli olduğumu söylememe rağmen beni baştan çıkarmaya çalıştı. Sonra istemiyormuş gibi davrandı. Ben yine de ona verdim. Bir kadından böyle saçmalıkları kabul etmem.”

“Demek onu boğdun.”

“Ne olmuş yani? Ben bir erkeğim ve ne istersem onu yaparım. Seninle konuşmayı bitiriyorum çünkü seni nasıl olsa öldüreceğim. Bir avukat istiyorum. Hemen.”

“İyi şanslar. Telefon görüşmenizi ayarlayacağız.”

Dışarı çıktı, Brill ve Venmar orada bekliyordu. “Avukat istiyor.”

“Kahretsin.”

“İtiraf ettikten sonra talep etti.” Gideon kayıt cihazına dokundu. “Annesine... orgazmik... Hailey Parkinson... ne olmuş yani? Arden, o bunu hak etti. Yasal olarak akıl sağlığı yerinde olması, deli olmadığı anlamına gelmez.”

“Anlıyorum.” Brill, Venmar’a baktı. “O sorguyu dinlemek istiyoruz.”

“Karakola dönmem gerek. İsterseniz siz de gelebilirsiniz.”

★ ★ ★

Saat neredeyse bir olana kadar eve varamadı. Daha önce de en az bu kadar, hatta daha fazla yorgun hissettiği zamanlar olduğunu biliyordu. Ama ne zaman ve neden olduğunu hatırlayamıyordu.

Odaya girdiğinde, oturma odasında toplanan tüm grup ayağa kalktı.

“Pijama partisi mi?”

“Yatağa gitmek istemedi,” dedi Zoey. “O yüzden...”

“Onlar da yatmak istemedi,” diye sözünü tamamladı Arden. “Yorgun görünüyorsun Şef. Sen de aç mısın?”

Başını salladı, ama karşıya geçti, elinden şarap kadehini aldı ve içindekini bir dikişte içti. “Bu işin sonu. Her şeyi itiraf etti.”

Arden sadece omuzlarını düşürdü. “İtiraf etti.”

“Onu tuzağa düşürmek fazla zaman almadı, ama çenesini kırdığın için onun için biraz zor oldu.”

“Ben...”

“Ve burnunu, sol kulak zarını. Birkaç dişini de kırdım.”

Zoey yumruğunu uzattı. “Yumruk tokuştur, lanet olsun.”

Arden kabul etti, sonra kanepeye çöktü. “Daha önce kimseye zarar vermemiştim. Bu...”

“Bu durumda mı?” Jamie, Nick’in elini tuttu. “*Güçlendirici* demelisin.”

“Aynen öyle,” diye onayladı Nick. “Kendini korudun, Arden. Dahası da var. Bir düşün. Onun daha fazla insana zarar vermesini engelledin.”

“Ve yapacaktı da. Brownie’ler.” Gideon, istemese de bir tanesini eline aldı. “Bir erkek ne isterse onu yapar, bir kadın ise ya ona uymak zorundadır ya da bedelini öder. Her zaman evcilleştirilecek başka bir fahişe vardır, ve böyle devam eder. Onu bir gün daha hastanede, bağlanmış ve gözetim altında tutacaklar. Sonra Venmar ve Brill onu Columbus’a geri götürüp annesinin davasında yargılanmasını sağlayacaklar.”

“Venmar ve Brill mi?”

“Sana anlatacak vaktim olmadı. Bugün erken saatlerde Washington Eyaleti’ne girdiler. Her şey karıştıktan sonra buraya doğru yola çıkmışlardı. İsteddiği kadar avukat tutabilir, ama annesini öldürmekten ömür boyu hapis cezasına çarptırılacak. Ölmeden önce dışarı çıkmayı başarırsa, Hailey Parkinson’ın davasında yargılanacak, bir de sen varsın, Legs. Jamie’ye ateş ettiği olayları da ekle.”

“O zaman iş bitti.”

“Bitti; o bitti. Senin ifaden gerekecek, senin de Jamie, ama bunu yarın halledebiliriz.”

“Benimkini yazdım,” dedi Arden. “Yazmak iyi geldi.”

“Bu partiyi bitiriyorum. Yukarı yatmaya gidiyorum.” Zoey, Arden’a bir kez daha sarıldı, sonra Gideon’a sarılmak için yer değiştirdi.

“Biz de biraz uyuyacağız.” Nick, Jamie’nin elini sıktı. “Isis çoktan aşağıya indi, o yüzden sakıncası yoksa sabaha kadar kalacağız.”

“Ne kadar isterseniz kalın.” Arden ayağa kalkıp Jamie’nin yanına gitti ve iki yanağına da birer öpücük kondurdu. “Benim kahramanım.”

“Beni yine ağlatma, çok utanç verici. Nick şafak vakti çıkacak – fırıncı hayatı işte – ama kahvaltıyı ben hazırlayacağım.” Gideon’un yanına yürüdü ve onu dudaklarından öptü. “Benim kahramanım.”

Gideon sadece başını salladı, Zoey yukarı çıkarken brownie’yi bitirdi ve Jamie, Nick’le birlikte birinci kattaki misafir odasına gitti.

"Gerçekten yorgun görünüyorsun, Gideon."

"Bitirmem gerekiyordu, kapatmam, işimi yapmam gerekiyordu. Sadece iş için değil, Arden. Senin için. Bunu yapabilmem için önce bunu yapmam gerekiyordu."

Onu kanepeden kaldırdı, ayaklarını yerden kesip kucakladı ve sadece kucakladı, sonra dudakları onun dudaklarını buldu.

"Bir dakika beklemem lazım. Buna ihtiyacım var."

"İyi." İçindeki ve onun içindeki titremeyi bir rahatlama olarak algıladı ve yüzünü onun omzuna dayadı. "Bu iyi, çünkü ben de öyle."

"Tanrım. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Bir daha asla bu kadar korkmak istemiyorum." Onu yavaşça yere indirdi, elini yanağına koydu. "O sana zarar verdi."

"Ben ona daha çok acı çektirdim."

"Tanrım, gerçekten de öyle yaptın. Ben yapamasam da buna sevindim."

“Oh, ama yaptın. Onu en çok sen incittin. İtiraf etti. Hapse girecek. Ve sen benim için geldin. Benim için geldin. İhtiyacım olduğunda oradaydın, tam oradaydın.”

Adam başını sallamaya başladı ama kız, hareketini durdurmak için ellerini adamın yanaklarına koydu.

“O bagajdan çıktığımda, ona vurduğumda her şey çok net ve açıktı. Ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum—ve Tanrı, yapmak istediğimi. Yaptım.

“Ona baktım, Gideon, ve korkmuyordum. Ondan artık korkmayacağımı biliyordum. Sonra her şey bulanıklaştı, titremeye başladı ve hareket edemiyormuşum gibi geldi. Kanı gördüm, onun orada yattığını gördüm, ama hareket edemedim.

“Sen oraya gelene kadar. Seni görene kadar.”

“Ve seni gördüm, elinde bir bijon anahtarıyla yağmurda duruyordun. Ben de biraz titredim.”

“Yine de kontrolü ele aldın, Şef.” Kollarını onun boynuna doladı. “Seninle evleneceğim.”

“Buna inanabilirsin. Sonra nereye gitmek istersin?” “Sonra mı? Ah, balayı.” Birden fark etti ki, burada durmuşlardı, kollarını birbirlerine dolamış, köpeği bacağına yaslanmış halde durup düşün ve balayından konuştukları

İkisi için de bir kabustan sonra.

“Bilmiyorum. Aslında o kadar ileriye düşünmemiştim.”

“Hiç İrlanda'ya gittin mi?”

“Hayır. Sen gittin mi?”

“Evet. Oraya gidelim. Bir kalede kalırız.” “Kalede mi?”

“Orada kaleler var.” Elini kadının saçlarının üzerinden geçirdi. “Ve yağmur seni rahatsız etmiyor.”

“Hayır, yağmur umurumda değil.”

“Şu anda mı? Hadi yatalım. Çok uzun bir gün oldu.”

“Önce dedektiflere mesaj at. Onları kahvaltaya davet et. Saat sekiz buçuk nasıl?”

Ona baktı, gülümsemesini izledi. Omuz silkti ve mesajı gönderdi.

El ele tutuşarak, uzun bir günü sonlandırmak ve hayatının geri kalanını güvenli ve sakin bir ortamda başlatmak için, köpek de peşinden gelirken onunla birlikte merdivenleri çıktı.

Nora Roberts'ın diğerk kitapları

Sıcak Buz • Kutsal Günahlar • Küstah Erdem • Tatlı İntikam • Halka Açık Sırlar • Gerçek Yalanlar • Cinsel Masumiyet • İlahi Kötölük • Dürüst Yanılsamalar • Özel Skandallar • Gizli Zenginlikler •

True Betrayals • Montana Sky • Sanctuary • Homeport • The Reef • River's End • Carolina Moon • The Villa •

Midnight Bayou • Three Fates • Birthright • Northern Lights • Mavi Duman • Meleklerin Düşüşü • Öğle Vakti • Anma • Kara Tepeler • Arayış • Ateşi Kovalamak • Tanık • Viski Kıyısı • Koleksiyoncuya • Bu Gece ve Her Zaman • Yalancı •

Takıntı • [Gün Batımı](#) • [Sığınak](#) • [Akıntılar Altında](#) • [Sığınak](#) • [Miras](#) • [Gece Vardiyası](#) • [Kimlik](#) • [Zihin Oyunları](#) • [Gizli Doğa](#)

Nora Roberts'ın 2'si 1 arada kitapları

Karmaşık İlişkiler • [Gurur ve Tutku](#) • [Hoş Geldin Evime](#) • [MacGregorlar: Yeni Başlangıçlar](#) • [Batı Yıldızları](#) • [İrlanda Gururu](#) • [Küçük Kasaba Hayalleri](#) • [Kalp ve Ruh](#) • [Gerçek Ufuklar](#) • [Zarif Kalpler](#) • [Şüphesiz](#) • [Parlak Yıldızlar](#) • [Oyunun Kalbi](#)

• [Yaz Gölgeleli](#) • [Mavi Gökyüzü](#) • Bir Noel Sözü • [Doğanın Gücü](#) • [Kader](#) • [Şerefe](#) • [Tehlikeli Bölge](#) • [Yıldız Işığı](#) • [Ay Dansı](#) • [Kraliyet Sırları](#) • [İrlanda Sırları](#) • [Kraliyet Kaderi](#) • [Evin Yakınında](#) • [Ateşle Oynamak](#) • [Mükemmel Yabancılar](#) • [Kış Harikalar Diyarı](#)

Dizi

İrlanda Doğumlu Üçlemesi
Ateşte Doğmak • Buzda Doğmak • Utançta Doğmak

Rüya Üçlemesi
Hayal Etmeye Cesaret • Hayali Sürdürmek • Hayali Bulmak

Chesapeake Körfezi Destanı
Denizin Kucakladığı • Yükselen Dalgalar • İç Liman • Chesapeake Mavisı

Ardmore'lu Gallagherlar Üçlemesi
Güneşin Mücevherleri • Ayın Gözyaşları • Denizin Kalbi

Üç Kız Kardeş Adası Üçlemesi
Havada Dans • Cennet ve Dünya • Ateşe Karşı

Anahtar Üçlemesi
Işığın Anahtarı • Bilginin Anahtarı • Cesaretin Anahtarı

Bahçe Üçlemesi
Mavi Dahlia • Kara Gül • Kırmızı Zambak

Çember Üçlemesi
Morrigan'ın Haçı • Tanrılar Dansı • Sessizlik Vadisi

Yedi İşareti Üçlemesi
Kan Kardeşler • Boşluk • Pagan Taşı

Gelin Dörtlüsü
Beyaz Görüntü • Gül Yatağı • Anın Tadını Çıkar • Sonsuza Dek Mutlu

BoonsBoro Hanı Üçlemesi

The Next Always • The Last Boyfriend • The Perfect Hope

O'Dwyer Kuzenleri Üçlemesi

Karanlık Cadı • Gölge Büyüsü • Kan Büyüsü

Muhafızlar Üçlemesi

Şans Yıldızları • İç Çekişler Körfezi • Cam Ada

Tek Olanın Günlükleri

[Birinci Yıl](#) • [Kan ve Kemik](#) • [Büyülerin Yükselişi](#)

Ejderha Kalbi Mirası

[Uyanış](#) • [Dönüşüm](#) • [Seçim](#)

Kayıp Gelin Üçlemesi

[Miras](#) • [Ayna](#) • [Yedi Yüzük](#)

Nora Roberts'ın e-Kitapları

Cordina Kraliyet Ailesi

[Kraliyet Skandalı](#) • [Özel Gösteri](#) • [Playboy Prens](#) • [Cordina'nın Taç Mücevheri](#)

Donovan Mirası

[Büyülenmiş](#) • [Hayran](#) • [Etkilenmiş](#) • [Büyülenmiş](#)

O'Hurley'ler

[Son Dürüst Kadın](#) • [Flütçüye Dans](#) • [Derinlerde](#) • [İz Bırakmadan](#)

Gece Masalları

[Gece Vardiyası](#) • [Gece Gölgesi](#) • [Gece Gölgesi](#) • [Gece Dumanı](#)

•
[Gece Kalkanı](#)

MacGregorlar

[Kazanan El](#) • [Mükemmel Komşu](#) • [Tüm Olasılıklar](#) • [Bir Adamın Sanatı](#) • [Kaderi Kışkırtmak](#) • [Şansla Oynamak](#) • [MacGregor Gelinleri](#) • [MacGregor Damatları](#) • [İsyan/Soğuktan İçeri](#) • [Şimdilik, Sonsuza Dek](#)

Calhounlar

[Suzanna'nın Teslimiyeti](#) • [Megan'ın Eşi](#) • [Catherine'e Kur Yapmak](#) • [Amanda İçin Bir Adam](#) • [Lilah'ın Aşkı](#)

İrlanda Mirası

[İrlandalı Gül](#) • [İrlandalı Asi](#) • [İrlandalı Safkan](#)

Jack'in Hikayeleri

[En İyi Planlar](#) • [Sevgi Dolu Jack](#) • [Kanunsuz](#) Yaz

[Aşkı](#) • [Sınır Çizgileri](#) • [İkili Görüntü](#) • [İlk İzlenimler](#) • [Kanun Bir Kadındır](#) • [Yerel Kahraman](#) • [Bu Sihirli An](#) • [Oyunun Adı](#) • [Ortaklar](#) • [Cazibe](#) • [Karşılama](#) • [Zıt Kutuplar Çekişir](#) • [Zaman Geçti](#) • [Zamanlar Değişim](#) • [Gabriel'in Meleği](#) • [Tatil Dilekleri](#) • [Kalbin Zaferi](#) • [Doğru Yol](#) • [Oyunun Kuralları](#) • [Arama](#) • [Neşeli Görüntüler](#) • [Bugünden İtibaren](#) • [Batının Şarkısı](#) • [Çiçekler Adası](#) • [Annesinin Koruyucusu](#) • [Vahşi](#) • [Sullivan'ın Kadını](#) • [Artık Bir Yabancı Değil](#) • [Yansımalar](#) • [Rüyaların Dansı](#) • [Fırtına Uyarısı](#) • [Bir Kez Daha Duyguyla](#) • [Sonlar ve Başlangıçlar](#) • [Bir Seçim Meselesi](#) • [Bir Yaz](#) • [Yaz Tatlıları](#) • [Alınan Dersler](#) • [Aldatma Sanatı](#) • [İkinci Doğa](#) • [Kayıp Hazine](#)ler, [Bulunan Hazine](#)ler
[Bulunan](#)

Nora Roberts & [J. D. Robb](#)

Hatırlıyor musun

[J. D. Robb](#)

*Ölümde Çıplak • Ölümde Zafer • Ölümde Ölümsüzlük •
Ölümde Coşku • Ölümde Tören • Ölümde İntikam
Ölüm • Ölümde Tatil • Ölümde Komplo • Ölümde Sadakat •
Ölümde Tanık • Ölümde Yargı • Ölümde İhanet • Ölümde
Baştan Çıkarma • Ölümde Yeniden Birleşme • Ölümde
Saflık • Ölümde Portre • Ölümde Taklit • Ölümde Bölünme •
Ölümde Vizyonlar • Ölümde Hayatta Kalan • Ölümde Köken
• Ölümde Anı • Ölümde Doğum • Ölümde Masumiyet •
Ölümde Yaratılış • Ölümde Yabancılar • Ölümde Kurtuluş •
Ölümde Sözler • Ölümde Akrabalık • Ölümde Fantezi •
Ölümde Hoşgörü • Ölümde İhanet • New York'tan Dallas'a •
Ölümde Şöhret • Ölümde Yanılsama •
Ölümde Hesaplı • Ölümde Nankör • Ölümde Gizli • Ölümde
Şenlikli • Ölümde Takıntı • Ölümde Sadık • Ölümde Kardeşlik
• Ölümde Çıracak • [Ölümde Yankılar](#) • [Ölümde Sırlar](#) • [Ölümde
Karanlık](#) •
[Ölümde Etki](#) • [Ölümde Bağlantılar](#) • [Ölümde İntikam](#) •
[Ölümde Altın](#) • [Ölümde Gölgeler](#) • [Ölümde Sadakatsizlik](#) •
[Ölümde Unutulmuşluk](#) • [Ölümde Terk Edilmişlik](#) • [Ölümde
Çaresizlik](#) • [Ölümde Tekrar](#) • [Ölümde Ödeşme](#)
• [Ölümde Tesadüf](#) • [Ölümde Tutkular](#) • [Ölümde Bağ](#) •
[Ölümde Tuzağa Düşenler](#) • [Ölümde
Çalınanlar](#)*

Antolojiler

Kalpden • Biraz Sihir • Biraz Kader

Ay Gölgelele

(Jill Gregory, Ruth Ryan Langan ve Marianne Willman ile birlikte)

Bir Zamanlar Serisi

(Jill Gregory, Ruth Ryan Langan ve Marianne Willman ile birlikte)

*Bir Zamanlar Bir Kale • Bir Zamanlar Bir Yıldız • Bir Zamanlar
Bir Rüya • Bir Zamanlar Bir Gül • Bir Zamanlar Bir Öpücük • Bir
Zamanlar Bir Gece Yarısı*

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyadan

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile
birlikte)

Gecenin Ortasında

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile
birlikte)

Dead of Night

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile
birlikte)

Ölümde Üçlü 606

Numaralı Süit

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Blayney ile birlikte)

Öteki Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay
McComas ile birlikte)

Ölüm Anı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğine

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

AYRICA MEVCUT ...

Ölüm Yemek Kitabı

(Yazar: Theresa Carle-Sanders, Önsöz: J. D. Robb)

Resmi Nora Roberts Rehberi

(Denise Little ve Laura Hayden tarafından düzenlenmiştir)

Yazar Hakkında

Nora Roberts, *Hidden Nature*, *Mind Games*, *The Lost Bride Trilogy*, *The Dragon Heart Legacy* trilogy ve daha pek çok eseri dahil olmak üzere 250'den fazla romanın yazarı ve *New York Times'ın* en çok satan yazarları listesinde 1. sırada yer almaktadır. Ayrıca J. D. Robb takma adıyla yazdığı, en çok satan *In Death* serisinin de yazarıdır. Kitaplarının basılı kopya sayısı 500 milyondan fazladır. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler,
yeni çıkan kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize abone olun.

[Sign Up](#)

Ya da
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi ziyaret edin _

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu eserde geçen tüm isimler, karakterler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press tarafından, St. Martin's Publishing Group

THE FINAL TARGET. Telif hakkı  2026 Nora Roberts. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Ervin

Serrano

eISBN 9781250413598

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'un 4(3) maddesi uyarınca, bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça hariç tutmaktadır.

E-kitaplarımız, tanıtım, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı olarak toplu olarak satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden iletişime geçiniz.

İlk Baskı: 2026

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bildirimi İthaf](#)

[Birinci Bölüm. Parçalanmış](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[İkinci Bölüm. İyileşme](#)

[On birinci bölüm On](#)

[ikinci bölüm On](#)

[üçüncü bölüm On](#)

[dördüncü bölüm On](#)

[beşinci bölüm On](#)

[altıncı bölüm On](#)

[yedinci bölüm On](#)

[sekizinci bölüm](#)

On Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm

Üçüncü Bölüm. Güç

Yirmi Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi

Altıncı Bölüm Yirmi

Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm Yirmi

Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm

-

Nora Roberts'ın diğer
kitapları Yazar Hakkında
Telif Hakkı